

30

Карасевич Сергій Анатолійович

*Кандидат педагогічних наук, доцент
кафедри спортивних дисциплін
факультету фізичного виховання
Уманського державного педагогічного
університету імені Павла Тичини*

Карасевич Марина Петрівна

*Викладач циклової комісії
фізичного виховання і методик
Комунального Закладу «Уманський
гуманітарно-педагогічний фаховий
коледж ім. Т.Г. Шевченка
Черкаської обласної ради»*

ОЛІМПІЙСЬКА СЛАВА УКРАЇНИ

ОЛІМПІЙСЬКА СЛАВА УКРАЇНИ

(До 30-річчя Незалежності України)

Довідник

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

ОЛІМПІЙСЬКА СЛАВА УКРАЇНИ

(До 30-річчя Незалежності України)

Довідник

Укладачі: Карасевич Сергій, Карасевич Марина

Умань
2022

Рецензенти:

Совгіра С. В., доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри хімії, екології та методики їх навчання Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини;

Максимчук Б. А., професор, доктор педагогічних наук, професор кафедри фізичної культури, біології та основ здоров'я Ізмаїльського державного гуманітарного університету, заслужений тренер України, академік Національної академії наук вищої освіти України;

Мединський С. В., доктор педагогічних наук, професор кафедри теорії і методики фізичного виховання та спортивних дисциплін Мелітопольського державного педагогічного університету імені Богдана Хмельницького.

*Рекомендовано до друку вченою радою Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини
(протокол № 11 від 22 лютого 2022 р.)*

Олімпійська слава України : (до 30-річчя Незалежності України) :
О-54 довідник / МОН України, Уманський держ. пед. ун-т імені Павла Тичини ; уклад.: Сергій Карасевич, Марина Карасевич. — Умань : Візаві., 2022. — 451 с.

У довіднику укладачами подано інформацію про історію Олімпійських ігор, становлення та розвиток сучасного олімпійського руху, основні принципи, значущість олімпізму та його цінностей для суспільства та кожної людини. Довідник повертає читача до хвилюючих подій олімпійських буднів, дає можливість довідатися про немеркнучі з роками славні перемоги українців і з гордістю відчутти вкотре доленосні емоції національної єдності народу України.

Довідник рекомендовано – викладачам, аспірантам та студентам факультетів фізичного виховання, широкого загалу читачів, які цікавляться олімпійським спортом. та всім патріотам, для яких Україна понад усе.

УДК 796.032(477)(03)

ВСТУП

Цьогоріч минуло 125 років відколи відбулося відродження літніх Олімпійських ігор. І започаткувала їх тоді саме та столиця країни, тільки уже у відродженному дійстві, де вони у Стародавній цивілізації народилися вперше. Перша Олімпіада Нового часу розпочала свій історичний відлік з кінця XIX ст. в Афінах з 6 по 15 квітня 1896 р. наперекір різним обставинам, про які ми коротко розповімо нижче. Але перед тим, коли постало питання – бути чи ні Олімпійським іграм, ми пропонуємо шановним читачам, коротке документальне резюме про історію відродження нових Олімпійських ігор.

Як зародився цей благородний діалог мужів, бо у першій новій літній Олімпіаді участь жіночої статі не була передбачена, і які були вагомими історичними передумови того? Хто першим розпалив олімпійське вогнище, яке згодом набуло символу Олімпійської чаші?

**Олімпійські ігри відновили у Греції
всупереч позиції її уряду**

Спортивний світ з увагою стежив за новинами з Токіо, де влітку 2021 р. відбувалися відкладені на рік через пандемію Covid – 19 XXXII літні Олімпійські ігри. Вірилося, що далека від Греції Японія, незважаючи на пошесть коронавірусу, продовжить естафету Олімпіад, яка починалася на землі Древньої Еллади близько двох з половиною тисячоліть тому й стала сьогодні найбільш масовим мирним суперництвом, яскравим всепланетарним спортивним святом. Багато поколінь від малого до великого знали про Олімпіади. Навіть здавалося, що вони були завжди, щорічно. І всі жили у змагальному просторі під девізом «Хто кого?». Але в історії все було не зовсім так.

Римське завоювання Греції у середині II ст. до нашої ери привело до поступового згасання демократичного життя еллінів, однією зі складових якого були Олімпійські ігри. Певний час Рим ставився поблажливо до традицій проведення древньогрецьких Олімпіад. Та, починаючи з II ст. нової ери, ігри почали втрачати підтримку римських правителів. У 393 р. відбулася остання Олімпіада тих часів, через рік вийшов декрет

римського імператора Феодосія I про заборону Олімпіад. Еллінських богів скинули з п'єдесталів, а їхні храми було зруйновано. У 426 р. за наказом імператора Феодосія II римляни спалили в Олімпії храм Зевса, а його унікальну скульптуру – одне із семи чудес світу, вивезли до Константинополя. У VI ст. два надпотужні землетруси остаточно зруйнували Олімпію. Цю апокаліптичну картину довершили небачені розливи річок Алфея і Кладея. Олімпійські арени змагань і всю долину занесло піском.

Що це було? Кінець Олімпії і тих високих, освячених її іменем, ідеалів? Ні. Як виявилось, це був лише кінець однієї, тривалістю приблизно у тисячу років, епохи еллінських Олімпіад. Вони, як і древньогрецька філософія, міфологія, архітектура, скульптура, музика, поезія, кинули виклик рабовласницькому мракобісню і явили світу яскраві, неповторні зразки необмежених духовних, творчих і фізичних можливостей людини у далеко не ідеальному та все ж демократизованому суспільстві.

Еллінська олімпійська епоха скінчилася, але вона не зникла і не могла безслідно канути у Лету. Через п'ятнадцять століть її ідеї та ідеали були відроджені новим часом, який воскресив іскри вогню, що горів колись на аренах, схилах, у храмах священної Олімпії і запалював давньогрецьких атлетів на благородні змагання за лаврові вінки й оливкові гілки переможців. Відбулося це відродження на рубежі XIX і XX століть і пов'язане з іменем людини, яка народилася 1 січня 1863 р. далеко від Греції, у Парижі, у сім'ї художника із древнього роду Фреда де Кубертена – П'єра де Кубертена.

Через сім років після народження П'єра де Кубертена Франція безславно програла війну Німеччині. Це був важкий період для всіх французів. З дитячо-юнацьким максималізмом оцінював і болісно переживав втрату Францією своєї величчї і юний П'єр. Близкуче завершивши навчання у коледжі, він вступив до знаменитої і таємничої, принаймні так йому здавалося, паризької Сорбонни. Перед ним відкрилася кар'єра педагога, але водночас він захоплювався філософією, політикою. П'єр отримав звання бакалавра мистецтва, науки і права.

Однак, найбільше його приваблювала фізична культура. У дев'ятнадцять років разом з друзями він створив молодіжний спортивний клуб, у якому діяли три секції – футболу, фехтування і веслування. Хоча вже тоді П'єр виділявся серед своїх ровесників. Ні, не рекордними спортивними досягненнями і фізичними даними

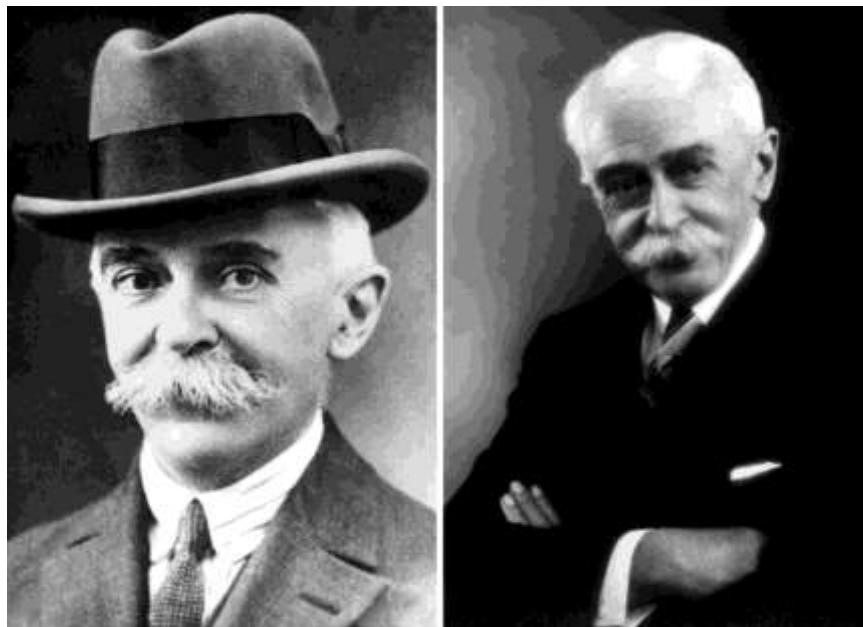
(навпаки, був він худощавий, низького зросту). Зате мав талант вдумливого і стратегічно мислячого молодого чоловіка, що мав власні погляди на суспільні проблеми й процеси. Зокрема, на основі набутих знань і самоаналізу він дійшов до логічного висновку, що духовний і моральний розвиток неможливий без фізичного. Все має розвиватися у гармонії, як того прагнули і навчали колись древні греки.

Згадуючи своє особисте «відкриття» олімпійської Еллади, а сталося це наприкінці 80-х рр. XIX ст., П'єр де Кубертен у своїй книзі «Кампанія, що тривала 21 рік» написав: «Ніщо у стародавній історії не будило у мені стільки думок, як Олімпія. Це казкове місто, де колись творилась істинно людська за змістом і матеріальна за своєю формою справа, облагороджена і вивіщена поняттям батьківщини, яка мала у тому історичному місці щось на зразок джерела життєвих сил. Це місто знову й знову виникало у моїй юнацькій уяві зі своїми колонадами і портиками. І задовго до того, як з думок про ці руїни у мене виникла ідея відродження Олімпійських ігор, я мріяв про відбудову руїн самого міста у його колишніх розмірах і обрисах».

Вперше ідея відродження ігор та інтернаціоналізації олімпійського руху була висловлена ним на сторінках французької газети «Ле Там» 30 серпня 1887 р. Через два роки він конкретизував свою пропозицію – на атлетичному конгресі поставив питання про організацію серії міжнародних змагань за зразком стародавніх Олімпіад. Більш ґрунтовно, доказово й переконливо Кубертен представив цю пропозицію 25 листопада 1892 р. на лекції у Сорбоннському університеті з приводу десятиріччя створення французького легкоатлетичного союзу. Він закликав: «Давайте пошлемо за кордон веслувальників, фехтувальників, бігунів і тим самим покладемо початок вільному рухові спортсменів, з допомогою якого у кровообіг старої Європи увіллється ідея миру». Переповнена зала Сорбонни гаряче аплодувала цим словам. П'єра де Кубертена захоплено вітали, гучно підтримували, та коли доходило до конкретних справ, він залишався зі своїми ідеями наодинці. Але у цього француза, виявляється, не тільки світла голова, а й упертий характер. Він розумів, що однією лекцією, хай навіть дуже переконливою і запальною, конкретних зрушень не досягнеш. Тож без зволікань П'єр починає реалізовувати наступний задум – скликати законодавчий конгрес. Його у цій благородній справі підтримали однодумці і керівники англійського й американського атлетичних союзів. І ось після тривалої переписки, цілого ряду тематичних нарад прихильники відродження Олімпіад зібралися 23 червня 1894 р. у столиці Франції. Про цей шлях П'єр де Кубертен написав у книзі спогадів, що побачила світ у 1908 р.

У залі рідного П'єру де Кубертену університету Сорбонни зібралися не прості слухачі його лекції, а справжні ентузіасти олімпійського руху, а головне – повноважні делегати від спортивних товариств і організацій своїх країн – Англії, Бельгії, Іспанії, Італії, Росії, США, Угорщини, Швеції, ну, і, певна річ, Греції та Франції. Ще 21 країна письмово засвідчила свою прихильність до ідеї об'єднання. Загалом у законодавчому конгресі взяли участь 79 делегатів і майже дві тисячі запрошених. Хвилюючим було його відкриття – під склепінням Сорбонни прозвучав мовою давніх еллінів гомерівський «Гімн Аполлону».

Рішення конгресу виявилися воістину доленосними для відродження і перспектив Олімпійських ігор.

П'єр де Кубертен

Передусім був створений керівний орган руху – Міжнародний олімпійський комітет. До нього увійшли 13 членів. П'єра де Кубертена було обрано Генеральним секретарем МОК, а президентом – грецького письменника Деметріуса Вікеласа.

Чому більш поважна президентська посада не дісталася істинному ідеологові й лідерові новітнього олімпійського руху? Свою кандидатуру відхилив сам П'єр де Кубертен. Міркування його були практичні, прості і, як виявилось згодом, далекоглядні. Уже тоді, на паризькому законодавчому конгресі, було прийняте одностайне рішення – першу відновлену Олімпіаду провести там, де почалась багато століть тому її історія, – на землі Стародавньої Еллади. І, звичайно, найкраще це можна буде втілити у життя, якщо президентом МОК буде авторитетний представник Греції.

**Перший склад МОК (зліва направо): 1. Доктор Віллібильд Гебхардт (Німеччина), 2. Барон П'єр де Кубертен (Франція), 3. Радник Іржі Гут – Ярко́вський (Чехія), 4. Деметріус Вікелас (Греція), 5. Ференц Кемені (Угорщина), 6. Генерал Олексій Бутовський (Україна, Російська імперія), 7. Генерал Віктор Бальк (Швеція).
Афіни, 10 квітня 1896 р.**

З особливою приємністю відзначимо, що серед тринадцяти членів першого складу Міжнародного олімпійського комітету був українець Олексій Бутовський. Народився майбутній соратник П'єра де Кубертена 9 червня 1838 р. у містечку П'ятигірці Кременчуцького повіту на Полтавщині у сім'ї дрібнопомісних дворян. Закінчив Полтавський кадетський корпус, а згодом – теоретичне відділення Миколаївської інженерної академії. У царській армії дослужився до звання генерал – лейтенанта.

Олексій Бутовський

Та особливо відзначився Олексій Дмитрович своїм внеском у теорію і практику фізичного виховання та у справу відродження олімпійського руху. Це переконливо засвідчує виданий у 2008 р. чотиритомник праць Олексія Бутовського. У зверненнях до читачів цього унікального видання президент Національного олімпійського комітету України Сергій Бубка та президент Олімпійської академії України Марія Булатова відзначають високу ерудицію і глибокі знання Олексія Бутовського у галузі фізичного виховання.

Спираючись на ці звання і великий практичний досвід, Бутовський доклав значних зусиль для успішного проведення першої Олімпіади сучасності. Всебічно осмисливши досвід проведення відроджених Олімпійських Ігор, він написав книгу «Афины весной 1896 г.», в якій виклав свої спостереження, враження, думки і висновки.

І це була найцікавіша, але далеко не єдина праця у багатогранній творчій спадщині нашого земляка, наголошується у зверненнях до читачів чотиритомника. Олексій Дмитрович плідно трудився до самої старості. В останні роки життя він повністю втратив зір. Автобіографічні праці «Прекратившийся род», «В родном гнезде» та деякі інші він диктував своїй дружині Ганні Василівні. Помер О. Д. Бутовський на 79 – му році життя 25 лютого 1917 р. Плідна діяльність нашого співвітчизника у відродженні сучасного олімпійського руху є добрим прикладом для нинішнього покоління спортсменів, тренерів, усієї спортивної спільноти.

Але повернімося до Паризького конгресу Міжнародного олімпійського комітету. Головним його документом стала Хартія МОК. У першому її пункті йшлося про відродження на міжнародній основі Олімпійських Ігор у сучасній формі, але з дотриманням древніх традицій. До Олімпіад, йшлося у наступних пунктах,

запрошуються спортивні об'єднання усіх країн. Кожна країна може бути представлена лише своїми громадянами. Перед іграми, які проводитимуться кожні чотири роки, мають проходити відбіркові змагання для вибору найсильніших атлетів. До програми Олімпіад тоді були включені: біг, стрибки, метання диска, важка атлетика, парусний спорт, веслування, плавання, ковзанярський спорт, фехтування, боротьба, бокс, кінний спорт, стрільба, гімнастика, велоспорт. Цікавими, з точки зору нинішньої олімпійської практики, є такі додатки до Хартії:

1) «За винятком фехтування, в усіх інших видах спорту в олімпійських змаганнях можуть брати участь тільки любителі. Ті, для кого спорт є професією, не можуть бути олімпійцями»;

2) «До змагань не допускаються ті, хто отримав у минулому або отримує зараз грошові винагороди за заняття спортом. Саме тому на міжнародних Олімпійських іграх ніколи не можна призначати грошові призи, а можна вручати тільки почесні нагороди».

Конгрес увінчався безсумнівним успіхом. Виступаючи після його завершення на урочистому прийнятті, П'єр де Кубертен не приховував своїх радісних почуттів. «Ми, сказав він у своєму заключному тості, одностайно проголосували за відродження ідеї, якій понад дві тисячі років. Ця ідея примушує частіше битися серця людей, стимулюючи найбільш благородні і життєві інстинкти... Я прошу пробачення, джентльмени, за мою риторичку і за те, що я підняв вас до таких величних вершин. Якщо я буду продовжувати, то шампанське може випаруватися, залишивши нудьгу. Тому я знову пропоную тост. Я піднімаю мій бокал за олімпійську ідею, яка, немовби промінь всемогутнього сонця, пронизала морок віків, щоб осяяти переддень ХХ століття радістю і надією».

Час і життя, незважаючи на нечувані катаклізми й потрясіння ХХ віку, переконливо довели прозорливість великого француза. Власне, його мудру передбачуваність підтвердили вже найближчі місяці й роки. Взяти хоч би дату проведення першої Олімпіади нових часів. Щодо організації її у Греції дискусій не виникало. А от коли? – Тут думки розійшлися. П'єр де Кубертен вважав, що перші Олімпійські ігри слід провести 1900 р. і цим самим відкрити ними нове сторіччя, тим паче, що й для підготовки часу буде більше.

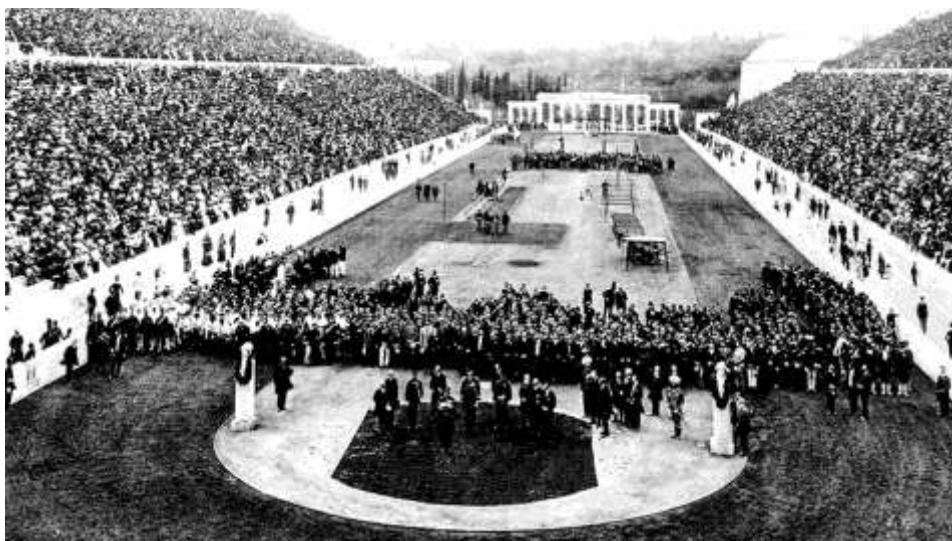
П'єр де Кубертен

Однак тут запротестували представники Греції. Вони казали, для чого довго чекати, відкладаючи стартову Олімпіаду аж на шість років, як за два роки (від часу Паризького конгресу) все буде у повній готовності. Їм повірили на слово. Але від слова до діла дистанція виявилась чималою і з численними бар'єрами. Врешті – решт проведення в Афінах першої Олімпіади нових часів опинилось на грані зриву.

Хоч як не дивно, але головним опонентом тих, хто ратував за проведення Олімпіади в Афінах у 1896 р., виявився грецький уряд і, передусім, його глава Карілаос Трікуліс. Аргументів з їхнього боку був цілий набір: у грецькій скарбниці немає для цього коштів; Греція – країна бідна і їй нічого розтринькувати гроші на всілякі розваги; в Афінах немає для змагань необхідних споруд; афіняни байдужі до спорту і слабо в ньому розбираються...

Ось тут і проявилася неабияка впертість П'єра де Кубертена. І не тільки впертість, а й тонкий дипломатичний хист. В Афінах він провів цілу серію переговорів, у результаті яких ще раз переконався, що грецька інтелігенція, спортивні діячі, частина преси гаряче підтримують проведення Олімпіади, а кабінет міністрів в особі прем'єра категорично проти. І тут П'єр де Кубертен зумів тонко використати вплив королівської сім'ї Греції. Самого короля Георга він в Афінах не застав, бо той поїхав на тривалі вакації у Петербург. Зате зустрівся і зумів знайти спільну мову зі спадкоємцем принцем Костянтином. Принцу було лише 26 років, він сповнений сил, енергії і планів, полум'яний патріот Греції і, що у даному разі не менш важливо, любить спорт. Йому близькі, зрозумілі і припадають до душі доводи француза на користь проведення перших Ігор нової епохи на батьківщині Олімпіад, на його рідній землі. Спадкоємець престолу не тільки підтримав, а й сприяв здійсненню олімпійського проекту. Прем'єр Греції все ще був проти і поставив короля Георга перед вибором – або він, або син. Монарх підтримав сина і прийняв відставку глави уряду.

Відтоді явних і серйозних опонентів Олімпіаді 1896 р. в Афінах більше не було. Але з'явилося безліч організаційних, фінансових, технічних проблем підготовки. Первісна сума витрат у 200 тисяч драхм виявилася явно заниженою. На заклик принца Костянтина, який особисто очолив підготовку, багаті греки, що проживали за кордоном, пожертвували організаторам 332000 драхм. Один багач з Александрії, грек за походженням, взяв на себе всі витрати, пов'язані з реконструкцією стадіону Панафінія. Новий уряд Греції звільнив організаторів Ігор від податків і випустив поштові марки, виділивши чотириста тисяч драхм на їхній продаж. Після випуску олімпійських марок успіх організації Олімпійських ігор був гарантований. Про все це напише пізніше П'єр де Кубертен.

Перша у сучасній історії Олімпіада пройшла у столиці Греції з 6 по 15 квітня. На неї були запрошені атлети (тільки чоловіки) з 34 країн, але прибуло на змагання 311 спортсменів з 13 країн. Найбільшу команду склали господарі (70% учасників).

У великій Російській імперії чомусь не знайшлося коштів для підтримки своїх олімпійців. Кілька одеситів здійснили спробу самотужки дістатися Афін, але через нестачу грошей вона була зірвана.

Джеймс Коннолі – перший олімпійський чемпіон

Грекам, звичайно, дуже хотілося, щоб першим чемпіоном Олімпіад нових часів був їхній співвітчизник. Не судилося. Першу золоту медаль в історії сучасних Ігор виграв американський атлет Джеймс Коноллі у потрійному стрибку. Його результат більше, ніж скромний – 13 м 71 см (з таким результатом не те що чоловіки, а й жінки не подолали б у наш час навіть кваліфікаційний бар'єр). Але ж не забуваймо: тоді тільки завершувалось позаминуле століття.

Друге золото дісталось представникові команди США – дискоболу Роберту Гаррету, студентові Принстонського університету. До речі, цей, судячи з усього, небідний студент оплатив не тільки свою поїздку до Афін, а й профінансував трьох своїх товаришів. Команда США була невелика – лише 13 спортсменів, але вони виграли левову частку медалей у легкій атлетиці. Той же Роберт Гаррет переміг і у

штовханні ядра, Томасу Берку не було рівних у бігу на дистанціях 100 м і 400 м, а Еллері Кларку – у стрибках у довжину і висоту. Тільки австралійцеві Едвіну Флеку вдалося відтіснити американців з першої сходинки п’єдесталу у бігу на 800 м і 1500 м.

Справжнім героєм І Олімпіади у плаванні став угорець Альфред Хайош. Це нині змагання плавців відбуваються в тепличних умовах затишних басейнів. А тоді учасників запливу на 1200 м на трьох суденцях доставили у відкрите море, до того ж доволі неспокійне і холодне. «Тіло моє було покрите шаром жиру завтовшки з палець», – згадував про цей заплив А. Хайош. – Інстинкт самозбереження переважав тоді над бажанням перемогти... Суденця пливли за нами і виловлювали з води тих задубілих плавців, які відмовились від боротьби. Я в той час знаходився вже недалеко від горловини бухти... Своїх суперників я переміг з великою перевагою. Однак найбільшу боротьбу довелося вести не з ними, а з чотириметровими хвилями і жахливо холодною водою».

Роберт Гаррет
під час метання диска

Один із запливів

Найбільшу кількість золотих медалей здобув французький велосипедист Поль Массон. На треку йому не було рівних у спринтерських гонках на 2000 м і 10000 м

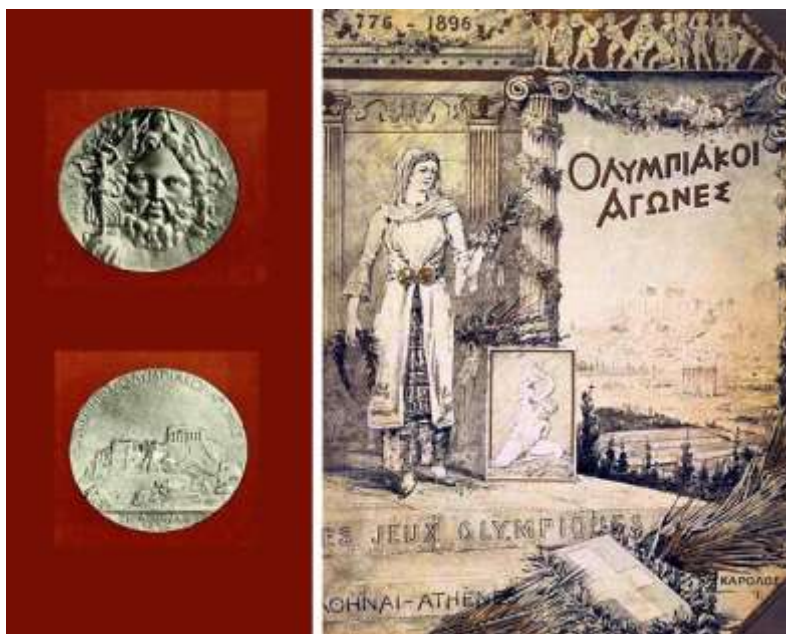
І ось 10 квітня. Останній день змагань. З особливим нетерпінням очікувався глядачами останній вид програми – запропонований французьким академіком Мішелем Бреалем для збереження традицій древніх еллінів - марафонський біг. На нього грецька команда і її численні уболівальники покладали особливу надію. У

марафоні взяв участь 21 грецький атлет. Тому з них, хто прийшов би на фініш першим, обіцяли дочку грецького мецената Авероффа з приданим в один мільйон драхм, золотий кубок Мішеля Бреалья, бочку вина, талон на безкоштовне харчування протягом року, 10 центнерів шоколаду, 10 корів і 30 баранів, безкоштовний пошив одягу і користування послугами перукаря протягом усього життя.

Герой першої Олімпіади марафонець Спірос Луїс

За таких умов хто – небудь з греків просто не міг не перемогти. Обранцем долі став син селянина, звичайний листоноша із села Маруссі поблизу Афін Спірос Луїс. Ось як піднесено і схвильовано описує його перемогу грецький журналіст, її свідок: «У повітря піднялися тисячі голубів, які несли стрічки кольору грецького прапора. Люди кинулись на поле і стали вшановувати чемпіона, гойдаючи його. Щоб вивільнити Луїса, принц – спадкоємець і його брат спустилися з трибун назустріч чемпіону і відвели його до королівської ложі. І тут під невмовкаючі овації публіки король Георг I обняв селянина».

Срібна медаль чемпіона Ігор I Олімпіади та офіційний плакат перших Літніх ігор

Ось на такій високій, тріумфальній для греків ноті завершилися Ігри I Олімпіади

сучасності. Вони включали 42 види змагальної програми з 9 видів спорту. Найбільше медалей завоювали греки (10 золотих, 19 срібних, 17 бронзових). На другому місці – атлети США (11, 7, 2 відповідно), на третьому – Німеччини (7, 5, 2 відповідно). Та головним підсумком Першої літньої Олімпіади сучасності було те, що вона відбулася і відкрила нову сторінку в історії людства.

Запалений вогонь літніх Олімпіад П'єром де Кубертенем ось уже 125 років доводить світові, що Олімпійський спорт став глобальним стратегічним явищем – він охоплює усі континенти, як справжній об'єднуючий феномен суспільного життя.

Україна на літніх Олімпійських іграх як незалежна держава

Нас, українців, у цьому плані, тішить сьогодні те, що самостійна Україна змогла здобути в умовах жорстокої конкуренції 188 медалей різної проби. А найголовніше, що 38 з них стали олімпійськими чемпіонами. Світова спільнота 38 разів слухала наш чудовий, національно і патріотично налаштований, державний Гімн і жовто-блакитний прапор піднімали українські спортсмени саме скільки разів.

То були різні роки у спортивній історії України. Одні були не досить рясними на медалі, інші навпаки, принесли Україні достатню кількість нагород і не останнє місце у медальному заліку. Однак, вони вселили у серця і душі українців надію, що настануть у нашій історії такі змагальні роки, що нас ще пізнає спортивний світ, що допоможе перевершити успіх тих Олімпійських ігор, які стали уже спортивною історією держави. Головне вірити у наше майбутнє і завжди підтримувати конкурентоздатну спортивну форму, зробивши цей чинник державною політикою і стратегічною програмою життя нації. Бо практика перемог відомих олімпійців показує, що команда готується завчасно і одного хотіння стати чемпіоном замало. Потрібні і талант, і кошти. І не розчаровуватися тимчасовими негараздами, а робити вірні висновки. Об'єктивні і суб'єктивні. І у цьому плані слід згадати ті об'єктивні причини, що характерні були для Олімпіади у Токіо у 2020 р. і винести правильні уроки.

Олімпіаду у Токіо, у зв'язку з карантинними епідемічними вимогами ковіду перенесли на рік. Спортсменам, які вже здобули ліцензії був час попрацювати над собою, довести до ідеалу свою форму та навички. Ми були впевнені, що улітку наступного року ми станемо свідками народження нових олімпійських чемпіонів, нових поставлених рекордів та народження нової героїчної сторінки української олімпійської історії. Але сталося так, що побачили через рік. Чому Гімн України прозвучав лише один раз? Ми до цього питання повертаємося кожен день і намагаємося знайти собі відповідь, яка б заспокоїла серце і зіграла б душу. Але не можемо знайти. Чому з 157 спортсменів, яких Україна делегувала до Токіо, лише Жан Венсанович Беленок зміг надати нам можливість відчути почуття гордості за державу, діти і внуки якої умирають на полі брані за нашу святу Незалежність? То може рекомендувати на Олімпіаду будемо лише державних людей – народних депутатів Верховної ради України?..

Призерами на усіх Олімпіадах ставали 188 спортсменів Незалежної України – 86 чоловіків та 102 жінок – у 25 видах спорту. Одна спортсменка завоювала 5 медалей, троє – по 4, троє спортсменів та спортсменок – по 3 медалі, дев'ятнадцятеро

спортсменів та спортсменок – по 2 медалі, решта – по 1 Олімпійській медалі.

Усього було завойовано на літніх Олімпійських іграх 35 золотих, 36 срібних і 68 бронзових медалей (медалі, здобуті у командах, парах або дуетах, рахуються як одна) – всього 139.

На зимових Олімпійських іграх українські спортсмени вибороли – 3 золотих, 2 срібні і 4 бронзових медалі, всього – 9.

Таким чином, було вручено, враховуючи команди і дуети, 226 медалей – 48 золотих, 57 срібних, 121 бронзова медалі.

Але Україна винесла зі своєї 30 – річної незалежної історії той героїчний досвід – як потрібно змагатися до останньої миті, щоб завоювати своє почесне місце серед спортивної еліти на світових спортивних аренах. І, мабуть, не останній чинник у цьому хвилюючому процесі є впевненість у тому, що за тебе вболіває і тримає кулаки весь народ України.

Ігри	Золото	Срібло	Бронза	Загалом
 1994 Ліллегаммер	1	0	1	2
 1996 Атланта	9	2	12	23
 1998 Нагано	0	1	0	1
 2000 Сідней	3	10	10	23
 2002 Солт – Лейк – Сіті	0	0	0	0
 2004 Афіни	8	5	9	22
 2006 Турин	0	0	2	2
 2008 Пекін	7	4	11	22
 2010 Ванкувер	0	0	0	0
 2012 Лондон	5	4	10	19
 2014 Сочі	1	0	1	2
 2016Ріо – де – Жанейро	2	5	4	11
 2018 Пхьончхан	1	0	0	1
 2020 Токіо	1	6	12	19
Загалом на зимових Іграх	3	2	4	9
Загалом на літніх Іграх	35	36	68	139

Медальні здобутки команди (за видами спорту)
На літніх Олімпійських іграх як незалежної держави

Спорт	Золото	Срібло	Бронза	Загалом
Спортивна гімнастика	5	3	4	12
Боротьба	4	6	8	18
Бокс	4	4	7	15

Плавання	4	3	2	9
Стрільба	4	2	3	9
Веслування на байдарках і каное	3	3	4	10
Легка атлетика	2	3	13	18
Фехтування	2	1	4	7
Важка атлетика	2	1	2	5
Вітрильний спорт	1	2	2	5
Стрільба з лука	1	1	2	4
Академічне веслування	1	1	1	3
Стрибки на батуті	1	1	0	2
Художня гімнастика	1	0	4	5
Велоспорт	0	2	2	4
Дзюдо	0	1	3	4
Карате	0	1	1	2
Сучасне п'ятиборство	0	1	0	1
Артистичне плавання	0	0	2	2
Стрибки у воду	0	0	2	2
Гандбол	0	0	1	1
Теніс	0	0	1	1
Всього	35	36	68	139

Зимові Олімпійські ігри – це міжнародні змагання із зимових видів спорту, що проводяться кожних чотири роки під егідою Міжнародного Олімпійського комітету у рамках Олімпійського руху. Перша Зимова Олімпіада була проведена у 1924 р. До 1992 р. зимові Олімпійські ігри проходили того ж календарного року, що й літні Олімпійські ігри. Починаючи з 1994 р. зимові Олімпіади проходять у проміжку між двома літніми Олімпіадами. Тобто, свято «Олімпіада» світ буде відзначати і надалі (якщо ніщо і ніхто не втрутиться в урочистий процес) згідно рішення Міжнародного Олімпійського комітету раз на два роки.

Українці на Зимових Олімпійських іграх у ХХ ст.

Першим українцем, який брав участь у Зимових Олімпійських іграх 1924 р. був польський біатлоніст українського походження Степан Вітковський. Він пробіг лижний марафон 50 км. На Ігри він приїхав у складі команди Польщі, посів 21 місце. На цих же Іграх виступав американець українського походження Валентин Білас, що посів шосте місце на дистанції 5 000 м зі швидкісного бігу на ковзанах.

На II Олімпійських іграх у Сент – Моріц (Швейцарія) виступили 3 спортсменів українського походження: Валентин Білас (США) у бігу на ковзанах посів за 1500 м і

5000 м – 6 місце, 10000 м – 5 місце і 500 м – 17 місце. Францішек Кава, народився у Львові, представляв Польщу у лижних перегонах на 50 км і посів 27 місце. Кава закінчив Львівську політехніку і був інженером систем вентиляції та нагрівання. Улітку він бігав середні легкоатлетичні дистанції, а взимку – на лижах. Володимир Крігер (народився у Дніпропетровську) представляв Польщу у грі в хокей – 8 місце.

На III Олімпіаді в Лейк – Плесіді (США) виступили четверо українців з Польщі. Вони представляли Польщу у хокеї на льоду: Адам Ковальський (народився в Івано-Франківську), Володимир Крігер (народився у Дніпропетровську), Роман Сабинський (народився у Львові), Казимир Соколовський (народився у Львові). Їх команда посіла 4 місце. А також Валентин Білас посів 5 місце в бігу на ковзанах на дистанції 10000 м.

На IV Зимових Олімпійських іграх вихідці з України виступали за Польщу: Адам Ковальський (народився в Івано-Франківську), Казимир Соколовський (народився у Львові), Едмунд Зелінський (народився в Києві), Роман Ступницький (Львів) та Владислав Лемішко (Львів) у складі хокейної команди посіли 9 місце. Студент юридичного факультету Чернівецького університету Роман Турушанко був учасником зимової Олімпіади 1936 р., представляючи Румунію в змаганнях з фігурного катання і ставши при цьому першим українцем, що брав участь в Олімпійських змаганнях у цьому виді спорту. Роман Турушанко – вихованець Українського спортивного клубу «Довбуш», який діяв у Чернівцях в 1920 - 40 рр. Крім Романа Турушанка Румунію на цій Олімпіаді захищали ще двоє представників Буковини – Альфред Айзенбайсер – Ферару та Ірина Тімчіч, які зайняли 13-е місце серед пар у змаганнях з фігурного катання. До Другої Світової війни українці брали участь у всіх Зимових Олімпійських іграх у складах олімпійських збірних Польщі, США, Румунії та інших країн, проте не здобули нагород.

V Зимові ігри відбулись у Сент – Моріц (Швейцарія), проходили з 30 січня по 8 лютого 1948 р. Після II Світової війни більшість українських земель було включено до складу СРСР. У цих змаганнях взяв участь лише колишній львів'янин та гравець львівських команд «Погонь» і «Спартак» Мечислав Палюс у складі хокейної збірної Польщі.

Найбільша частина українських спортсменів у ХХ ст. здобули медалі та виступали на Зимових Олімпіадах у складі збірної Радянського Союзу (на Олімпійських іграх з 1952 – 1988 рр.) та у складі Об'єднаної команди у 1992 р.

VII Зимові Олімпійські ігри відбулися у Кортіна – д'Ампеццо (Італія). Це були перші Зимові ігри, в яких взяв участь СРСР. Першим прапороносцем став український ковзаняр Олег Гончаренко. Він народився у Харкові та був першим радянським чемпіоном світу у класичному ковзанярському багатоборстві, чемпіоном Європи. На Зимових Олімпійських іграх 1956 р. Олег Гончаренко завоював дві перші українські зимові бронзові медалі на дистанціях 5000 м і 10000 м. О. Гончаренко брав участь і у Зимових Олімпійських іграх 1960 р. у Скво – Веллі (США), де посів шосте місце на дистанції 5000 м. А у хокейній команді Канади виступав українець Юрій (Джордж) Самойленко, який став одним з найкращих на турнірі, закинувши 7 шайб та завоював срібні нагороди Олімпіади.

IX Зимові Олімпійські ігри проходили в Інсбруку (Австрія), 8 – м серед чоловіків був представник Польщі Єжи Войнар, народжений 1930 р. у Львові, чемпіон світу.

XI Зимові ігри відбулися у Саппоро (Японія), проходили 3 – 13 лютого 1972 р. На Олімпіаді у Саппоро Іван Бяков (український спортсмен) виграв першу «українську» зимову олімпійську гру у змаганнях зі швидкісного бігу на ковзанах та золоту медаль у складі команди Радянського Союзу в естафеті 4x7,5 км.

XII Олімпійські ігри відбулися в Інсбруку (Австрія), де ще одне зимове олімпійське «золото» здобув представник України Іван Бяков. Він переміг в естафеті біатлоністів (4x10 км). Іншим представником України на Олімпіаді 1976 р. у Інсбруку була Тетяна Шелехова.

На XIII зимових Олімпійських іграх у Лейк-Плесіді (США) у 1980 р. представниками України були п'ятеро спортсменів (двоє чоловіків та троє жінок) зі швидкісного бігу на ковзанах, але вони не здобули медалі. А Віра Зозуля, українка за походженням, стала Олімпійською чемпіонкою на одномісних санках.

Україна на Зимових Олімпійських іграх як незалежна держава

Україна як незалежна держава вперше делегувала команду своїх спортсменів на зимову Олімпіаду у 1994 р. у місто Ліллекхаммер. На тій Олімпіаді фігуристка Оксана Баюл стала першою олімпійською чемпіонкою незалежної України.

А першу медаль, бронзову, принесла Україні біатлоністка Валентина Цербе. Загалом біатлоністи принесли найбільше медалей з усіх семи зимових Олімпіад, які проходили в незалежній Україні – Цербе бронзу у 1994 р., Петрова – срібло у 1998 р. у Нагано, Лілія Єфремова бронзу у 2006 р. Турин. Ще одну бронзову медаль із Туринської олімпіади привезла пара танцюристів Руслан Гончаров і Олена Грушина. Біатлоністки відзначились і на Олімпіаді у Сочі: Віта Семеренко принесла бронзу у спринті, а жіноча збірна у складі Віти Семеренко, Юлії Джими, Валентини Семеренко та Олени Підгрушної виграли золото у жіночій естафетній гонці.

Офіційна команда України взяла участь у 8 зимових Олімпіадах, здобула 3 золоті, 1 срібну та 4 бронзових медалей, всього – 9

Спорт	Золото	Срібло	Бронза	Загалом
Біатлон	1	1	3	5
Фігурне катання	1	0	1	2
Фристайл	1	1	0	2
Всього	3	2	4	9

Чемпіони Зимових Олімпійських ігор (індивідуальні і у складі команд)

Спортсмен	Вид спорту	золоті медалі	Дисципліна	Рік	Примітки
 Оксана Баюл Дніпропетровська обл.	Фігурне катання	1	індивідуальні, жінки	1994	

 Юлія Джима Київ	Біатлон	1	Естафета км, жінки	4x6	2014	У складі команди
 Олена Підгрушна Тернопільська обл.	Біатлон	1	Естафета км, жінки	4x6	2014	У складі команди
 Валентина Семеренко Сумська обл.	Біатлон	1	Естафета км, жінки	4x6	2014	У складі команди
 Віта Семеренко Сумська обл.	Біатлон	1	Естафета км, жінки	4x6	2014	У складі команди
 Олександр Абраменко Миколаївська обл.	Фристайл	1	Акробатика, чоловіки		2018	

Цікаві факти:

Рекордсменом по проведенню змагань є Альпи. Тут Олімпійські ігри проводилися 10 разів (11, якщо рахувати вже ігри 2026 р.). 4 рази ігри відбувались у Кордильєрах, 2 рази – у Скандинавських горах, 2 рази – в Аппалачах, по одному разу – Динарські гори, Японські Альпи, Кавказькі гори, Східно – Корейські гори. Один раз ігри проводилися у місцевості, в якій гори як такі відсутні – Саппоро.

Незважаючи на те, що Україна здобула Незалежність у 1991 р., вболівальникам довелося чекати дебюту національної команди на Олімпійських іграх до 1994 р. Тоді українці вперше виступили окремою командою на зимовій Олімпіаді у норвезькому Ліллекхаммері.

У 1994 р. Україна вперше взяла участь в Олімпійських іграх окремою командою. Відтоді її спортсмени змагаються у всіх Літніх і Зимових Олімпійських іграх згідно чину – піднімається державний Прапор і звучить національний Гімн України.

Спортсмени українського походження брали участь в іграх починаючи з I Олімпійських ігор 1896 р. Киянин Микола Ріттер брав участь в Афіській олімпіаді – у кваліфікаційних змаганнях зі стрільби (де переміг) та боротьби, та через втому, одночасність основного раунду змагань та низку інших причин від подальшої участі у I Олімпійських іграх 1896 р. – відмовився. На II Олімпійських іграх у Парижі 1900 р. у складі збірної Російської імперії брав участь український фехтувальник Петро Заковорот, який посів 7 місце. У 1936 р. у Берліні у складі команди Чехословаччини золоту медаль завоював спортсмен українського походження Володимир Сироватка. Джон Лисак, інший учасник Ігор у Берліні, у веслуванні на каное (де представляв США), має українське коріння. До 1940-х рр. українські спортсмени брали участь в Олімпіадах у складі команд Російської імперії, Польщі (уродженці Києва Мар'ян Водзянський, Андрій Солтан – Пересвят та ін.), Австрії, Чехословаччини та інших.

Проте лівова частина українських спортсменів виступали під прапором Радянського Союзу на Олімпійських іграх з 1952 до 1988 рр., а після розпаду Радянського Союзу Україна була частиною Об'єднаної команди у 1992 р. Загалом, Українська національна олімпійська команда виборола 115 медалей на літніх Олімпіадах і 7 медалей на зимових Олімпіадах. Найуспішніші види – гімнастика, легка атлетика та боротьба.

Національний олімпійський комітет України (НОК України) створено у 1990 р. У 1993 р. його визнав Міжнародний олімпійський комітет (МОК). На тих Іграх фігуристка Оксана Баюл здобула блискучу перемогу і подарувала збірній України

перше в історії «золото».

Проте, вперше Гімн України прозвучав на Олімпіаді не завдяки їй, а на честь інших українських спортсменів на два роки раніше. У 1992 р. відбувалися Літні і Зимові ігри – у французькому Альбервілі та іспанській Барселоні. Попри розпад СРСР на змагання його колишні республіки не були представлені національними командами. Відбіркові змагання до Ігор почасти тривають по два – три роки, тому керівництво Міжнародного олімпійського комітету вирішило не ламати відпрацьовану схему та допустило до Олімпіади в Альбервілі та Барселоні під іншою назвою колишню радянську збірну – так звану Об'єднану команду, яка виступала під олімпійським прапором та у складі якої було й чимало українців. В Альбервілі та Барселоні вони досягли неабияких успіхів. Так, Віктор Петренко став олімпійським чемпіоном з фігурного катання, а Олексій Житник здобув «золото» у складі хокейної збірної. Влітку у Барселоні урожай виявився ще більшим.

Золоті медалі вибороли Ольга Бризгіна та Людмила Жигалова (обидві – естафета 4x400 м), гандболісти Сергій Бебешко та Юрій Гаврилов, фехтувальники Вадим Гутцайт та Георгій Погосов, баскетболістки Олена Жирко та Марина Ткаченко, гімнасти Ігор Коробчинський, Григорій Місютін, Рустам Шаріпов та Тетяна Лисенко. Всього 14 олімпійців з України стали чемпіонами та ще 10 завоювали срібні медалі.

Особливо слід відзначити переможців в індивідуальних змаганнях. Олег Кучеренко став олімпійським чемпіоном з греко-римської боротьби у категорії до 48 кг.

Олександра Тимошенко тріумфувала у багатоборстві серед гімнасток – художниць. А Тетяна Гуцу взагалі виявилася однією з головних героїнь ігор – вона у спортивній гімнастиці перемогла в абсолютній першості та підкріпила тріумф у найпрестижнішому виді програми командним «золотом», «сріблом» на брусах та «бронзою» у вільних вправах.

Найцікавіше, що саме на Олімпіаді у Барселоні було вирішено МОК – на честь переможців в індивідуальних змаганнях з Об'єднаної команди підняти національний прапор та виконувати гімн країн, які вони презентують. Таким чином, у Барселоні Гімн України виконувався тричі.

Вперше він прозвучав 29 липня на честь тоді 23 – річного Олега Кучеренка, наступного дня жовто-блакитний прапор підняла юна 15 – річна Тетяна Гуцу, а 8 серпня славень виконувався завдяки тріумфу 20 – річної Олександри Тимошенко, разом з якою його на третій сходинці п'єдесталу слухала інша українка – Оксана Скалдїна.

Список прапороносців України на Олімпійських іграх

ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ

Літні Олімпійські ігри 1996 – Сергій Бубка
Літні Олімпійські ігри 2000 – Євген Браславець
Літні Олімпійські ігри 2004 – Денис Силантьєв
Літні Олімпійські ігри 2008 – Яна Клочкова
Літні Олімпійські ігри 2012 – Роман Гонтюк
Літні Олімпійські ігри 2016 – Микола Мільчев
Літні Олімпійські ігри 2020 – Олена Костевич і Богдан Нікішин

ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ

Зимові Олімпійські ігри 1994 – Віктор Петренко
Зимові Олімпійські ігри 1998 – Андрій Дериземля
Зимові Олімпійські ігри 2002 – Олена Петрова
Зимові Олімпійські ігри 2006 – Наталія Якушенко
Зимові Олімпійські ігри 2010 – Лілія Лудан
Зимові Олімпійські ігри 2014 – Валентина Шевченко
Зимові Олімпійські ігри 2018 – Олена Підгрушна
Зимові Олімпійські ігри 2022 – Олександр Абраменко та Олександра Назарова.

ПОБАЖАННЯ У ДОРОГУ ДО ОЛІМПІЙСЬКОЇ ІСТИНИ

«У сучасному світі, сповненому величезними можливостями, якому водночас загрожує небезпека слабкості, олімпізм здатний створити школу моральної достойності й чистоти, школу фізичної витривалості й енергії. Однак це може відбутися тільки в тому випадку, якщо своє поняття спортивної честі і справедливої боротьби ви постійно будете вдосконалювати, підносячи його до вершин ваших м'язових досягнень».

П'єр де Кубертен (Звернення П'єра де Кубертена до спортивної молоді всіх країн на урочистій церемонії 16 квітня 1927 р. з нагоди відродження Олімпійських ігор на землі Олімпії)

«Олімпійський рух – це грандіозне явище, що об'єднує народи усіх континентів, а Олімпійські ігри перетворилися в істинно епохальні заходи, до участі в яких залучаються спортсмени із більше 200 країн. За ходом і результатами Олімпійських ігор стежить половина населення Земної кулі – близько 3,5 млрд. людей. Неоціненною є роль, яку відіграє олімпійський спорт в освітній і виховній сфері людини, у зміцненні тріумфу ідеалів миру, братерства і солідарності – складових мирного розвитку людства. Сучасний світ розглядає олімпізм як життєстверджувальну філософію, що ґрунтується на повазі до культурних, етнічних і моральних цінностей, котрі сприяють вихованню молодого покоління у дусі кращих зразків спорту, культури та мистецтва».

Президент Міжнародного олімпійського комітету Жак Рогге

«Краса і велич, боротьба і сила духу, вирій почуттів – все це чудовий і багатий олімпійський світ. А ще олімпійський рух – це дивовижна історія, сповнена найрізноманітнішими феноменальними фактами та рекордами, звершеннями та ідеями – тим, що об'єднує мільярди людей з різних куточків Планети незалежно від віку, статі, раси, політичних або релігійних уподобань».

**Президент Національного олімпійського комітету України
Сергій Назарович Бубка, доктор наук з фізичного виховання, олімпійський
чемпіон, Герой України, заслужений майстер спорту**

«Тісний зв'язок давньогрецької спадщини з досягненнями епохи Відродження, а згодом і Нового часу та сучасного життя, сприяв тому, що Олімпійські ігри перетворилися на одну із найяскравіших подій сучасності, де органічно переплелися суто спортивні складові з ідеологічними, політичними, соціальними, економічними реаліями. Сучасні Олімпійські ігри, як і у Стародавній Греції – це школа освіти і виховання, способу життя та самоствердження, засіб національної ідентифікації та великої політики, культури і побуту, дозвілля у різних його проявах».

**Булатова Марія Михайлівна –
завідувач кафедри історії
та теорії олімпійського спорту
Національного університету
фізичного виховання і спорту України,
доктор педагогічних наук, професор**

XXV ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ

Олімпійські ігри у Барселоні 1992 р., як і багато чого у цьому світі, існували на межі світла і тіні. Поставити нові рекорди тут прагнули не тільки атлети або плавці, а й політики.

XXV літні Олімпійські ігри проходили з 25 липня по 9 серпня 1992 р. у Барселоні – рідному місті президента МОК Хуана Антоніо Самаранча. З його подачі «превосходительства» (Самаранч наполягав, щоб до нього зверталися саме таким чином) Олімпіада була поставлена на комерційні рейки. Витрати на організацію Ігор, що раніше були тягарем для приймаючої сторони, стали ділити між собою всі національні комітети. Непогані гроші за право трансляції змагань готові були платити телевізійники, а великі міжнародні компанії зовсім не проти були ставати спонсорами.

Церемонія відкриття відбулася 25 липня 1992 р. на Олімпійському стадіоні на горі Монжуїк. Спеціально до відкриття Ігор були написані дві основні музичні теми. Однією з них була композиція «Барселона», яку заспівали дуетом Фредді Меркьюрі і Монтсеррат Кабальє. Передбачалося, що вони виконають цю пісню на церемонії відкриття, але у зв'язку з смертю Меркьюрі за 8 місяців до Олімпіади під час відкриття Ігор прозвучав запис дуету.

Олімпійський вогонь, в естафеті якого Хуан Антоніо Самаранч особисто брав участь, із лука ефектно запалив іспанський лучник – паралімпієць Антоніо Ребольо,

вистріливши у чашу палаючою стрілою з центра стадіону.

Талісманом Ігор стало цуценя Кобі: художник – кубіст зобразив його як каталонську вівчарку у темному костюмі й краватці. Його, як і олімпійського Мішу – символ Олімпіади-80, після офіційного закриття турніру відпустили у небо на повітряних кулях.

Ігри – 92 вперше не бойкотувала жодна країна і у міжнародному турнірі змагалися команди всіх членів МОК, крім Афганістану (який брав участь у церемонії відкриття, незважаючи на те, що жоден спортсмен з цієї країни не брав участі в Іграх).

В Іграх взяли участь понад 9 тисяч спортсменів з 169 країн, у тому числі об'єднана команда СНД (Співдружність незалежних держав). Учасниками Об'єднаної команди були 12 держав колишнього СРСР. Литва, Латвія і Естонія виступали самостійними командами. Після закінчення Ігор у Барселоні команда припинила своє існування. Замість збірних НДР і ФРН з'явилася єдина збірна Німеччини. Окремими командами на Іграх дебютували Хорватія, Словенія і Боснія та Герцеговина. Після 28 – річної відсутності була допущена до участі в Олімпіаді команда ПАР.

До програми Ігор увійшли 32 види спорту. Вперше в Олімпійській Барселоні пройшли змагання з бадмінтону, бейсболу та жіночого дзюдо, також до програми Ігор після 20 річної перерви повернувся гребний слалом. Хоча експерти і не прогнозували Об'єднаній команді колишнього СРСР першості, команда заробила 112 медалей, з яких 45 золоті. Другою за кількістю медалей стала збірна США – в її скарбничці 108 спортивних нагород (37 золотих). Третє місце зайняла об'єднана команда Німеччини – 82 медалі (33 золоті).

Були на Іграх і приклади мужності і глибокої людської взаємоповаги. Так, кар'єра британського спринтера на 400 метрів 1980 – 90-х рр. Дерек Редмонда завжди була пов'язана з травмами. За 4 роки він переніс вісім операцій і у результаті був готовий виступати на Олімпіаді 1992 р. у Барселоні, однак у півфіналі змагань порвав підколінне сухожилля.

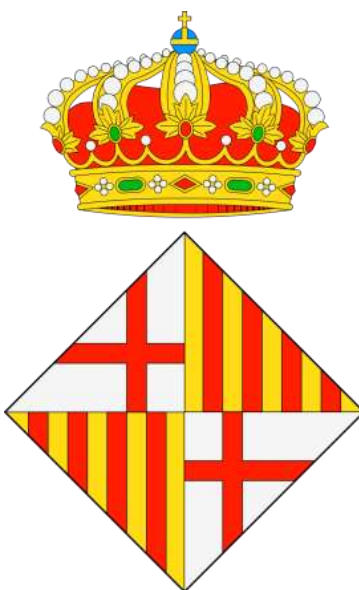
Але спортсмен відмовився лягти на носилки і зійти з дистанції, а мужньо продовжив біг. Батько Редмонда прорвався крізь кордон охорони, щоб допомогти синові пройти дистанцію до кінця. На останньому колі фінального забігу на 10 000 м у жінок стрімко вийшла вперед і перемогла Дерарту Тулу з Ефіопії. Біля фінішу Тулу, перша темношкіра жінка – африканка, яка заробила олімпійську медаль, очікувала свою суперницю Елану Мейєр, спортсменку з команди Південної Африки. Вони пліч – о – пліч зробили коло пошани, яке символізувало віру і надію для нової Африки і всього олімпійського руху.

Ігри завершилися, але головним переможцем вийшло місто, якому дісталися Олімпійське селище, що стало однією з найпрестижніших житлових зон Барселони, пам'ятні скульптури, гавань для човнів і елегантних яхт, стадіони, басейни, спортивні центри, нові пляжі, парки, а ще – туристи. Побачивши олімпіаду в Барселоні, світ ніби заново відкрив для себе це незвичайне місто.

УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ, ЯКІ ОТРИМАЛИ МЕДАЛІ У БАРСЕЛОНІ

БАЗАНОВА МАРИНА ВІКТОРІВНА
(25 грудня 1962 – 27 квітня 2020 рр.)

Жіночий гандбол		
Представник СРСР		
Бронза	1988 Сеул	Команда
Представник Об'єднана команда		
Бронза	1992 Барселона	Команда

Українська радянська спортсменка, гравець українського гандболу, яка виступала за збірну СРСР на Олімпійських іграх 1988 р. та за Об'єднану команду. Бронзова призерка Ігор XXIV та XXV Олімпіад (1988, 1992). Заслужений майстер

спорту (1982). Виступала за клуб «Спартак», Київ та «TuS Walle Bremen» (Німеччина, від 1991). Закінчила Київський державний інститут фізичної культури (1983). Тренер – Ігор Турчин. Чемпіонка світу (1982, 1986, 1990). Володарка Кубка європейських чемпіонів (1981, 1983, 1986, 1987, 1988). Переможниця Спартакиади народів СРСР (1978), чемпіонка світу серед юніорів (1981).

Нагороджена орденом «Знак Пошани» (1985). У 1988 р. завоювала бронзову медаль з командою СРСР. Зіграла всі п'ять матчів і забила 13 голів. У 1992 р. була членом Єдиної команди, яка виграла бронзову медаль. Зіграла всі п'ять матчів і забила 19 голів.

Джерело: О. В. Чайченко. Базанова Марина Вікторівна // Енциклопедія Сучасної України: електронна версія [веб-сайт] / гол. редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк та ін.; НАН України, НТШ. Київ: Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006.

БЕБЕШКО СЕРГІЙ ВАСИЛЬОВИЧ (народився 29 лютого 1968 р.)

Гандбол		
Олімпійські ігри		
Золото	1992 Барселона	У складі команди

Український гандболіст, олімпійський чемпіон. Виступав за команду СКА (Київ). Золоту олімпійську медаль та звання олімпійського чемпіона він виборов на Олімпіаді у Барселоні, виступаючи у складі гандбольної збірної Об'єднаної команди.

Після закінчення активних виступів – на тренерській роботі. З липня 2013 р. тренує гандбольний клуб «Мотор» із Запоріжжя.

БРИЗГІНА ОЛЬГА АРКАДІЇВНА
(народилася 30 червня 1963 р.)

Легка атлетика		
Олімпійські ігри		
Представник СРСР		
Золото	1988 Сеул	Біг на 400 метрів
Золото	1988 Сеул	Естафета 4x400 метрів
Представник Об'єднана команда		
Золото	1992 Барселона	Естафета 4x400 метрів
Срібло	1992 Барселона	Біг на 400 метрів
Чемпіонати світу		
Представник СРСР		
Золото	1987 Рим	Біг на 400 метрів
Золото	1991 Токіо	Естафета 4x400 метрів
Срібло	1987 Рим	Естафета 4x400 метрів

Українська легкоатлетка, триразова олімпійська чемпіонка, рекордсменка світу. Виступала за збірну Радянського Союзу, а потім за Україну. Почесний громадянин Луганська.

Ольга Бризгіна тренувалася у спортивному товаристві «Динамо» у Ворошиловграді. Спеціалізуючись у бігу на 400 м та в естафеті, вона завоювала чотири олімпійські нагороди, з яких три золоті. На Олімпіаді у Сеулі жіноча естафетна збірна Радянського Союзу встановила світовий рекорд – 3 хв 15,17 с. Цей рекорд тримається і донині. Бризгіна також була світовою чемпіонкою на чемпіонаті світу 1987 р. Її особистий рекорд у бігу на 400 м – 48,27 с є четвертим результатом усіх часів.

Ольга Бризгіна дружина олімпійського чемпіона Віктора Бризгіна. Дочка

Єлизавета Бризгіна також успішна спортсменка.

ГАВРИЛОВ ЮРІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ
(27 лютого 1967 – 11 травня 2021 р.)

Гандбол		
Представник Об'єднана команда		
Олімпійські ігри		
Золото	1992 Барселона	У складі команди

Український гандболіст. Заслужений майстер спорту України (1992). Закінчив Київський інститут фізичної культури. Чемпіон 25-х Олімпійських ігор (Барселона, 1992), Ігор доброї волі, срібний призер чемпіонату світу 1990 р. Виступав за СКА (Київ, 1985–1992), у складі збірних команд СРСР і України. Тренери – Л. Захаров, Б. Чижев.

Юрій Анатолійович Гаврилов народився у Донецьку. Український гандболіст, що грав на позиції правого крайнього, олімпійський чемпіон. Його дитячим тренером був Микола Іванович Бердніков. Починав кар'єру у донецькому «Спартаку», потім грав за київський СКА (1985 – 1992), виступав у чемпіонатах Іспанії та Люксембургу. Після завершення кар'єри жив та працював у Люксембургу. Виступав у збірних СРСР, СНД та збірній України.

Завоював срібло чемпіонату світу у 1990 р. у Чехословаччині. Золоті олімпійські медалі Юрій Гаврилов виборов у складі збірної Об'єднаної команди на Олімпіаді 1992 р. у Барселоні. У фінальному турнірі зіграв усі шість матчів, закинув 19 голів.

«Юра був повністю, на сто відсотків, без залишку відданий гандболу. Завдяки цій відданості він зробив себе сам і зумів на той час переферійного в гандболі Донецька дорости до Олімпійського золота, – згадує у коментарі для ФГУ Іван Фучеджи, який тренував Гаврилова у донецькому «Спартаку». Як людина Юра був вразливим, завжди чесним. У грі ж запам'яталися його бійцівські якості, вміння мобілізувати всі сили, у нападі він забивав диво – голи з гострих кутів, мав хороший стрибок, був надзвичайно

обдарований фізично».

Олімпійські чемпіони Юрій Гаврилов (на фото – ліворуч) та Сергій Бебешко.
Фото з архіву Сергія Бебешка

Джерело:

В. М. Рева. Гаврилов Юрій Анатолійович // Енциклопедія Сучасної України: електронна версія [веб-сайт] / гол. редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк та ін.; НАН України, НТШ. Київ: Інститут енциклопедичних досліджень. 2006.

ГОЛУБИЦЬКИЙ СЕРГІЙ ВІТАЛІЙОВИЧ
(народився 20 грудня 1969 р.)

Легендарний український фехтувальник, олімпійський медаліст, перший представник України, що виборов світовий чемпіонський титул з фехтування загалом і, відповідно, у своїй дисципліні – рапіра.

Триразовий (поспіль) чемпіон світу з фехтування. П'ятиразовий володар Кубка світу в особистих заліках. Син і вихованець В. А. Голубицького заслуженого тренера України з фехтування. Одружений: дружина – Керолін Голубицька (нім. Carolin Elisabeth Golubyskiy) багаторазова німецька призерка чемпіонату Європи та світу з

фехтування. До десяти років займався плаванням, поки не прийшов у зал, де працював тренером його батько, і, вперше взявши в руки рапіру, виграв бій. Фехтування займався з 1980 р. Закінчив Київський інститут фізичної культури у 1993 р. за фахом «Вчитель, тренер з фехтування» та звання «Маестро з фехтування» Італійської Національна академія фехтування (італ. Italian National Academy of Fencing). Автор автобіографічної книги «Фехтування – моє життя» («Fencing Is My Life»), яка була видана англійською мовою 30 листопада 2004 р. у Нью-Йорку, російською у 2012 р., та французькою у 2013 р. Наголошував, що до опонентів ставився саме як до суперників, а не як до противників, та намагався, щоб і глядачам було цікаво спостерігати за поєдинками. Голубицьким Сергієм разом з британською компанією було розроблено лезо та рукоять, які отримали назву «Golubitsky – Pro».

Тренерську кар'єру розпочав з 1996 р. Тренував клуби Австрії, Італії, Голландії, Німеччини, національні збірні Данії, Нідерландів, жіночу збірну Німеччини на літніх Олімпійських іграх 2008 р., був особистим тренером власної дружини Керолін, яка представляла Німеччину на літніх Олімпійських іграх 2012 р. Є міжнародним рефері категорії А (рапіра) та категорії Б (шабля), судив змагання у США, Португалії, Франції, Туреччині. У США відкрито Центр фехтування Голубицького, де Сергій особисто тренує і викладає спортивні дисципліни.

Нагороди: 1985 р. – переможець Кубка УРСР з фехтування. 1987 р. – чемпіон УРСР з фехтування.

1989 р. – чемпіоном світу в командній першості з фехтування у складі збірної СРСР.

1990 р. – в командних змаганнях бронза на Чемпіонаті світу та золото на Чемпіонаті Європи.

1991 р. – чемпіон СРСР з фехтування та бронзовий призер у командних змаганнях, золото Спартакіади СРСР та бронза у командних змаганнях, два срібла та бронза у командній першості Всесвітньої Універсіади.

1992 р. – володар Кубка світу та срібло Олімпійських ігор.

1993 р. – золото універсіади, срібло чемпіоном світу з фехтування, переможець Кубку світу з фехтування.

1994 р. – володар Кубка світу з фехтування.

1995 р. – володар Кубка світу з фехтування, бронза чемпіонату світу, золото чемпіонату Європи, бронза чемпіонату Європи в командних змаганнях.

1996 р. – шосте місце Олімпійських ігор.

1997 р. – золото Чемпіонату світу з фехтування, срібло універсіади та золото в командних змаганнях, срібло Чемпіонату Європи, Орден України «За заслуги» III ступеня.

1998 р. – золото Чемпіонату світу з фехтування, бронза європейської командної першості.

1999 р. – золото Чемпіонату світу з фехтування, володар Кубка світу та золота турніру Супер Мастерс.

2000 р. – 6 місце в індивідуальних змаганнях та 5 місце в командних змаганнях на Олімпійських іграх 2000 р. 2016 р. – ім'я спортсмена внесено до «Залу слави» Міжнародної федерації фехтування (FIE).

ГОРБ ТЕТЯНА ВІКТОРІВНА
(народилася 18 січня 1965 р.)

Жіночий гандбол		
Представник СРСР		
Бронза	1988 Сеул	Команда
Представник		Об'єднана команда
Бронза	1992 Барселона	Команда

Українська спортсменка, гандболістка, заслужений майстер спорту СРСР, бронзова призерка Олімпіади 1988 р. та Олімпіади 1992 р.

Народилась 18 січня 1965 р. у місті Черкаси. Займалась гандболом. Виступала за клуб Спартак (Київ). Тренери: Фролова Л. С., Турчин І. Є. Володарка Кубка європейських чемпіонів (1983, 1985, 1986). Нагороджена медаллю «За трудову відзнаку» (1985). Заслужений майстер спорту (1988). У складі збірної СРСР на літніх Олімпійських іграх 1988 р. та у складі збірної Об'єднаної команди на літніх Олімпійських іграх 1992 р. стала бронзовою призеркою. У 1988 р. у фіналі Олімпіади зіграла всі п'ять матчів і забила десять голів. У 1992 р. зіграла всі п'ять матчів і забила 14 голів. У 1990 р. закінчила Київський державний інститут фізичної культури.

Турчин Ігор Євдокимович 16.11.1936–7.11.1993 рр.) – український

гандбольний тренер. Заслужений тренер СРСР. Найуспішніший тренер в історії гандболу. Створив команду «Спартак» (Київ) – 20-разового чемпіона СРСР, 13-разового переможця Кубка Європейських чемпіонів. За видатні досягнення у спорті Турчин і його команда занесені у Книгу рекордів Гіннеса.

ГУТЦАЙТ ВАДИМ МАРКОВИЧ
(народився 6 жовтня 1971 р.)

Фехтування		
Олімпійські ігри		
Представник Об'єднана команда		
Золото	1992 Барселона	Шабля, командні змагання
Чемпіонати світу		
Срібло	1991, Будапешт	Шабля, командні змагання
Маккабіада		
Золото	2005, Ізраїль	Шабля, індивідуальна
Золото	2005, Ізраїль	Шабля, командна
Срібло	2001, Ізраїль	Шабля, індивідуальна

Міністр молоді і спорту України, український фехтувальник, шабліст,

олімпійський чемпіон. Президент Федерації фехтування України. Кандидат у народні депутати від партії «Слуга народу» на виборах 2019 р, №81 у списку.

На світовому чемпіонаті з фехтування 1991 р. Гутцайт був третім в індивідуальному заліку й допоміг Об'єднаній команді завершити змагання на другому місці. Брав участь у трьох Олімпіадах – у 1992, 1996 і 2000 рр. У 1992 р., виступаючи у складі Об'єднаної команди, він завоював командне золото.

Був наставником української команди шаблісток, яка завоювала золоті олімпійські медалі на пекінській Олімпіаді.

Директор Департаменту молоді та спорту Київської міської державної адміністрації з 2018 р. З 4 березня 2020 р. – міністр молоді і спорту.

Державні нагороди. Орден «За заслуги» I ст. (15 серпня 2012) – за значний особистий внесок у розвиток олімпійського руху, підготовку спортсменів міжнародного класу, забезпечення високих спортивних результатів національної збірної команди України на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні;

Орден «За заслуги» II ст. (4 вересня 2008) – за значний особистий внесок у розвиток олімпійського руху, підготовку спортсменів міжнародного класу, забезпечення високих спортивних результатів національною збірною командою України на XXIX літніх Олімпійських іграх у Пекіні;

Орден «За заслуги» III ст. (10 вересня 1997) – за видатні спортивні досягнення, вагомий особистий внесок в утвердження авторитету України в світі; Заслужений працівник фізичної культури і спорту України (18 вересня 2004) – за вагомий особистий внесок у підготовку та забезпечення високих спортивних досягнень національної збірної команди України на XXVIII Олімпійських іграх в Афінах; Відзнака Президента України – ювілейна медаль «25 років незалежності України» (2016).

Сім'я. Дружина – українська журналістка, радіо- і телеведуча Оксана Гутцайт. Подружжя виховує доньку Еліну (2002 р.н.) і сина Марка (2010 р.н.).

ГУЦУ ТЕТЯНА КОСТЯНТИНІВНА
(народилася 5 вересня 1976 р.)

Спортивна гімнастика		
Представник Об'єднана команда		
Олімпійські ігри		
Золото	1992 Барселона	Командна першість
Золото	1992 Барселона	Абсолютна першість
Срібло	1992 Барселона	Різновисокі бруси
Бронза	1992 Барселона	Вільні вправи
Чемпіонати світу		
Золото	1991 Індіанаполіс	Команда
Срібло	1991 Індіанаполіс	Різновисокі бруси
Срібло	1991 Індіанаполіс	Колода
Чемпіонати Європи		
Золото	1992 Нант	Абсолютна першість
Золото	1992 Нант	Різновисокі бруси
Золото	1992 Нант	Опорний стрибок
Срібло	1992 Нант	Колода
Бронза	1992 Нант	Вільні вправи

Українська гімнастка, дворазова олімпійська чемпіонка. Перша українська спортсменка, на честь якої лунав український гімн на честь перемоги на Олімпійських іграх та перша з українських спортсменів, на честь якої піднімався український прапор на Олімпіаді.

Кар'єра. Тетяна Гуцу почала займатися спортивною гімнастикою у

шестирічному віці. У 1988 р. вона вже входила до складу збірної СРСР. Першим великим міжнародним змаганням для неї був чемпіонат світу 1991 р. Там Тетяна виграла золоті медалі разом із командою, була п'ятою в абсолютному заліку й здобула дві срібні нагороди на приладах – брусах і колоді. Її виступи відзначалися надзвичайною складністю.

На олімпійських іграх у Барселоні Гуцу стала чемпіонкою разом із командою і в абсолютній першості, представляючи Україну. Ще дві нагороди вона виборола у двох окремих видах програми на різновисоких брусах (срібло) та колоді (бронза), ставши, таким чином, першим спортсменом – представником України, що здобув повний комплект олімпійських медалей.

Закінчивши спортивну кар'єру, Тетяна Гуцу переїхала до США, де працює тренером. Має американське громадянство.

ДЖИГАЛОВА ЛЮДМИЛА СТАНІСЛАВІВНА (народилася 22 січня 1962 р.)

Легка атлетика		
Олімпійські ігри		
Представник СРСР		
Золото	1988 Сеул	Естафета 4 x 400 метрів
Представник Об'єднана команда		
Золото	1992 Барселона	Естафета 4 x 400 метрів

Українська легкоатлетка, дворазова олімпійська чемпіонка в естафеті 4x400 м. Заслужений майстер спорту СРСР. Кавалер Ордену Княгині Ольги III ступеню (2002 р.).

Дитинство та юнацтво. Людмила Джигалова народилась у місті Подільськ, Одеської області, по вул. Гагаріна. Перші вісім років навчання Людмили пройшли у Загальноосвітній школі №8, де вона навчалась у спеціалізованому спортивному класі та зустріла свого першого тренера та класного керівника Леонову Лідію

Костянтинівну. Саме Лідія Леонова підштовхнула майбутню Олімпійську чемпіонку до занять легкою атлетикою, порадивши записатись у секцію легкої атлетики ДЮСШ.

Ось як Людмила Леонова описує свій вибір легкої атлетики: «У дитинстві особливими розвагами ні я, ні мої однолітки, особливо розбалувані не були. У місті у нас був тільки місцевий Будинок культури з обмеженим колом гуртків та стадіон, на якому базувалась Дитяча Юнацька Спортивна Школа. Випробувавши свої можливості в усіх гуртках, ми якось з подружками забрели на стадіон з неприхованим бажанням кудись записатись. Виявилось, що секцій в ДЮСШ було дві – з легкої атлетики та велоспорту. Вибір на користь легкої атлетики був зроблений випадково. Зустрівся нам Віталій Леонов, який у подальшому й став моїм першим тренером. Дізнавшись чому ми прийшли, він одразу попередив, якщо підем у велоспорт, то матимемо криві ноги, а якщо у легку атлетику, то ноги у нас будуть рівненькі та гарненькі. Аргумент для дванадцятирічних дівчат був надзвичайно переконливий. Ми одразу ж записались до нього».

Першим тренером Людмили Джигалової став Віталій Анатолійович Леонов, який на той час вже виховав декількох чемпіонів області та України. У 15 років Людмила перейшла до Загальноосвітньої школи №9, де у 9 класі, вже у статусі чемпіонки України, на чемпіонаті у Харкові познайомилася зі своїм майбутнім тренером Івановим Петром Петровичем. Тоді ж Людмила вступила на навчання до спортивного технікуму м. Харків та продовжила тренування у спортивному товаристві «Спартак».

До Олімпійських ігор у Сеулі Людмила підійшла у блискучій формі, але медаль отримала як член команди, не приймаючи участі у фінальному забігу. Чому Людмила не була поставлена тренерським штабом на фінальний забіг, лишається загадкою, оскільки у півфіналі четвірка легкоатлеток, до якої входила Людмила, поставила олімпійський рекорд, який не перевершений і до сьогодні. Але все ж медаль здобута.

До Олімпійських ігор у Барселоні Людмила підходила з великими складнощами. Питання її поїздки було вирішено в останній момент. Але її вклад у перемогу якщо й не назвати вирішальним, то точно переоцінити не можна. У фінальному забігу Людмила бігла другою й отримала паличку тільки шостою, відстаючи від лідерів на 50 метрів. Й на своїх 400 м Людмила спромоглась повністю відіграти відставання від лідерів, надавши партнерам всі підстави для отримання перемоги.

З 2010 р. Л. Джигалова стала почесною громадянкою Харківської області.

ЖИРКО ОЛЕНА МИКОЛАЇВНА
(народилася 16 лютого 1968 р.)

Баскетбол		
Олімпійські ігри		
Золото	1992 Барселона	У складі команди

Українська баскетболістка, олімпійська чемпіонка. Олена Миколаївна народилася у Дніпропетровську. Згодом стала відомою баскетболісткою (нападниця). Заслужений майстер спорту СРСР (1992). Закінчила Київський інститут фізичної культури (1991).

Чемпіонка 25-х Олімпійських ігор (Барселона, 1992), Двічі чемпіонка Європи (м. Тель-Авів, Ізраїль (1991) і м. Брно, Чехія, (1995). Двічі чемпіонка Євроліги (1999, 2000). Переможниця першостей України (1993, 2007), Словаччини (1995–2000), Австрії (2005). Виступала за команди «Сталь» (1984–89), «Дніпро» (від 2007, обидві – Дніпропетровськ), «Динамо» (1989–93), «СКІФ» (1994, обидві – Київ), «Ружомберок» (Словаччина, 1994–2000), «Гамбринус» (м. Брно, Чехія, 2001), «Істробанка» (Братислава, 2002–2003), «Тайгер Велс» (Австрія, 2004–2006). Тренери – Т. Авилова, І. Майзлін, В. Рижов.

У 1996 р. в Атланті у складі збірної України Жирко Олена Миколаївна була четвертою.

«Найрезультативніші на Олімпійських Іграх у складі збірної України: Олена Жирко 14 оч., 6 підб., 3,5 передач, Марина Ткаченко 13,6 оч., 4,9 підб., 4 передачі, Людмила Назаренко 11,6 оч., 6,5 підб.» – зі спогадів головного тренера Володимира Рижова.

Склад Олімпійської збірної з баскетболу в Атланті, 1996

Джерело:

В. А. Іванов. Жирко Олена Миколаївна // Енциклопедія Сучасної України: електронна версія [веб-сайт] / гол. редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк та ін.; НАН України, НТШ. Київ: Інститут енциклопедичних досліджень, 2006.

ЗАУЛИЧНИЙ РОСТИСЛАВ МИРОСЛАВОВИЧ
(народився 6 вересня 1968 р.)

Бокс		
Чемпіонат Європи		
Представник СРСР		
Бронза	1991 Гетеборг	Напівважка вага
Олімпійські ігри		
Представник Об'єднана команда		
Срібло	1992 Барселона	Напівважка вага
Чемпіонат світу		
Представник Україна		
Бронза	1993 Тампере	Напівважка вага
Чемпіонат Європи		
Представник Україна		
Бронза	1993 Бурса	Напівважка вага

Український боксер-любитель, який закінчив боксерську кар'єру. Срібний призер Олімпійських ігор 1992 р. у складі Об'єднаної команди, бронзовий призер чемпіонатів світу (1993 р.) та Європи (1991, 1993) у напівважкій ваговій категорії. На літніх Олімпійських іграх 1992 р. у Барселоні (Іспанія) на шляху до фіналу по чергово переміг Джекклорда Джекобса (Нігерія), Стефена Вілсона (Велика Британія), Золтана Береша (Угорщина). У фінальному двобої поступився німцю Торстену Маю. У 1994 р. виграв Кубок світу у Бангкоку.

На літніх Олімпійських іграх 1996 р. в Атланті (США) у першому ж раунді змагань поступився узбеку Тимуру Ібрагімову. У 1997 р. завершив боксерську кар'єру та переїхав до Чикаго.

КИРИЧЕНКО ОЛЬГА ОЛЕКСАНДРІВНА
(народилася 27 січня 1976 р.)

Народилася у місті Кривий Ріг, Дніпропетровська область. Українська спортсменка – плавчиня. Заслужений майстер спорту України (1992). Кандидат філологічних наук (2005). Закінчила філологічний факультет Волгоградського університету у 2000 р.

Бронзова призерка 25-х Олімпійських ігор (м. Барселона, Іспанія, 1992) у комбінованій естафеті 4×100 м. Чемпіонка СРСР і СНД. Виступала за спортивне

товариство «Локомотив» (згодом – «Україна», Кривий Ріг). Тренер – І. Литвинова. Від 1993 р. мешкає у РФ, займається спортивною тележурналістикою.

Джерело: О. Ю. Ржепецький. Кириченко Ольга Олександрівна // Енциклопедія Сучасної України: електронна версія [веб-сайт] / гол. редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк та ін.; НАН України, НТШ. Київ: Інститут енциклопедичних досліджень, 2006.

КОРОБЧИНСЬКИЙ ІГОР ОЛЕКСІЙОВИЧ (народився 16 серпня 1969 р.)

Спортивна гімнастика		
Представник Об'єднана команда		
Олімпійські ігри		
Золото	Барселона 1992	Командна першість
Бронза	Барселона 1992	Паралельні бруси
Чемпіонати світу		
Золото	Париж 1992	Вільні вправи
Срібло	Париж 1992	Опорний стрибок
Бронза	Париж 1992	Перекладина
Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Бронза	Атланта 1996	Командна першість
Чемпіонати світу		
Срібло	Бірінгем 1993	Паралельні бруси
Бронза	Дортмунд 1994	Командна першість

Український гімнаст, чемпіон XXV Олімпійських ігор (1992) у командній першості, бронзовий призер у вправах на брусах, бронзовий призер XXVI Олімпійських ігор (1996) у командній першості, чемпіон світу (1989, 1991), срібний

призер (1993), чемпіон Європи (1989, 1992), срібний призер (1994). Почесний громадянин міста Луганська.

Коли у 1989 р. на першості світу у Штутгарті Ігор Коробчинський став гімнастичним королем планети, одна із німецьких газет порівняла його зі «сліпучою кометою», яка ввірвалась у гімнастичну еліту. Того ж року він стає володарем Кубка СРСР і чемпіоном Європи зі спортивної гімнастики. У 1990 р. І. Коробчинський – учасник Ігор доброї волі у Сіетлі.

У 1992 р. на XXV Олімпійських іграх у Барселоні до «золота» у командній першості він додав бронзову медаль за виступ на брусах. Цього ж року Ігорю Коробчинському присвоєно звання почесного громадянина м. Луганська. У 1996 р. на XXVI Олімпійських іграх в Атланті він став бронзовим призером. Нагороджений Почесним знаком відзнаки Президента України за видатні спортивні досягнення.

У 1996 р. розпочав тренерську роботу. Від 1996 р. – на тренерській роботі, зокрема головний, старший тренер чоловічої збірної команди України. Серед вихованців – О. Береш, В. Гончаров. Президент (2000-2004 рр.) Української федерації гімнастики. Член Національного Олімпійського комітету.

Джерело:

Л. Г. Спекторов. Коробчинський Ігор Олексійович // Енциклопедія Сучасної України: електронна версія [веб-сайт] / гол. редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк та ін.; НАН України, НТШ. Київ: Інститут енциклопедичних досліджень, 2006.

КРАВЕЦЬ (ШУЛЯК) ІНЕСА МИКОЛАЇВНА (народилася 5 жовтня 1966 р.)

Легка атлетика		
Представник СРСР, Україна		
Олімпійські ігри		
Золото	1996 Атланта	Потрійний стрибок
Срібло	1992 Барселона	Стрибки у довжину
Чемпіонат світу		
Золото	1995 Гетеборг	Потрійний стрибок

Чемпіонат світу у приміщенні		
Золото	1991 Севілья	Потрійний стрибок
Золото	1993 Торонто	Потрійний стрибок
Срібло	2003 Бірмінгем	Стрибки у довжину
Бронза	1993 Торонто	Стрибки у довжину
Чемпіонат Європи		
Срібло	1994 Гельсінкі	Стрибки у довжину
Бронза	1994 Гельсінкі	Потрійний стрибок
Чемпіонат Європи у приміщенні		
Золото	1992 Генуя	Потрійний стрибок
Бронза	1994 Париж	Стрибки у довжину

Українська легкоатлетка, заслужений майстер спорту України.

Народилася у родині тренерів Шуляка Миколи Івановича та Шуляк Зінаїди. Спеціалізувалася у двох видах – потрійний стрибок і стрибки у довжину. Олімпійська чемпіонка 1996 р. у потрійному стрибку. Срібна призерка Олімпійських ігор 1992 р. у стрибках у довжину. Чемпіонка світу (1991, 1993, 1995), володар Кубка світу (1994), чемпіонка Європи (1992).

Багаторазова призерка чемпіонатів Європи та світу. Неодноразова рекордсменка світу.

Її світовий рекорд у потрійному стрибку (15,50 м), встановлений 10 серпня 1995 р., був побитий на Олімпіаді – 2020 р венесуельською легкоатлеткою Юлімар Рохас із результатом – 15,67 м. У 1983–1988 рр. навчалася у Київському державному університеті фізичної культури і спорту.

Двічі одружена. Другий чоловік Сергій Єсипчук, у шлюбі з яким має доньку Дар'ю (2005 р.н.).

Державні нагороди:

Орден «За заслуги» II ст. (4 березня 2016) – за значний особистий внесок у

соціально-економічний, науково-технічний, культурно-освітній розвиток Української держави, зразкове виконання службового обов'язку та багаторічну сумлінну працю;

Почесна відзнака Президента України (12 вересня 1995) – за видатні спортивні здобутки, особистий внесок в утвердження авторитету і світового визнання українського спорту;

Відзнака Президента України – хрест «За мужність» (7 серпня 1996) – за видатні спортивні перемоги на XXVI літніх Олімпійських іграх в Атланті, особистий внесок у піднесення авторитету і престижу України в світі;

Орден княгині Ольги III ст. (10 вересня 2008) – за вагомий особистий внесок у розвиток і популяризацію фізичної культури і спорту в Україні, професіоналізм та досягнення високих спортивних результатів.

КРАВЧУК СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ (народився 3 червня 1964 р.)

Фехтування		
Олімпійські ігри		
Бронза	Барселона 1992	командна шпага
Чемпіонат світу		
Золото	Будапешт 1991	командна шпага

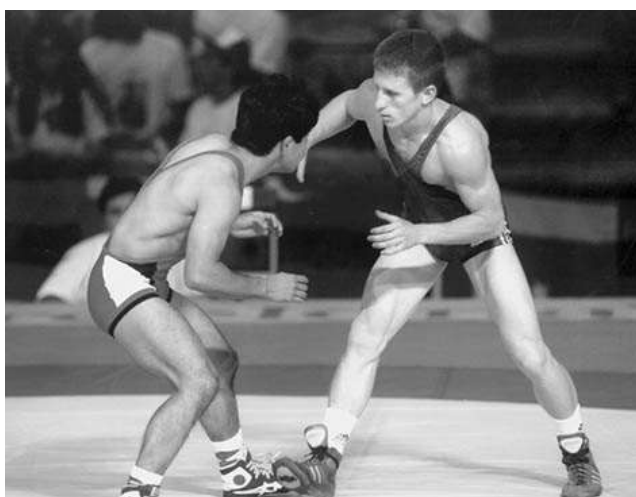
Український фехтувальник (шпага). Заслужений майстер спорту СРСР (1992). Закінчив Київський інститут фізичної культури (1988). Бронзовий призер 25-х Олімпійських ігор у командних змаганнях (м. Барселона, Іспанія, 1992). Чемпіон світу у командному заліку (м. Лозанна, Швеція, 1987; Будапешт, 1991). Виступав за СКА (Київ, 1982–1990 рр.). Тренер – Г. Шахбазян.

Джерело: Кравчук Сергій Володимирович // Енциклопедія Сучасної України: електронна версія [веб-сайт] / гол. редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк та ін.; НАН України, НТШ. Київ: Інститут енциклопедичних досліджень, 2006.

КУЧЕРЕНКО ОЛЕГ МИКОЛАЙОВИЧ

(народився 20 грудня 1968 р.)

Греко – Римська боротьба		
Представник СРСР		
Чемпіонати світу		
Золото	Мартіні 1989	48 кг
Золото	Остія 1990	48 кг
Чемпіонати Європи		
Бронза	Оулу 1989	48 кг
Срібло	Познань 1990	52 кг
Кубки світу з боротьби		
Золото	Афіни 1988	48 кг
Представник Об'єднана команда		
Олімпійські ігри		
Золото	Барселона 1992	48 кг
Представник Німеччина		
Чемпіонати Європи з боротьби		
Бронза	Фрібург 1995	48 кг

Український борець греко-римського стилю, олімпійський чемпіон.

Олег Миколайович народився 20 грудня 1968 р. у м. Красний Луч Луганської області.

Він спортсмен греко-римської боротьби. Заслужений майстер спорту СРСР (1989). Закінчив Ворошиловградський педагогічний інститут (нині Луганськ).

Чемпіон 25-х Олімпійських ігор (м. Барселона, Іспанія, 1992) у ваговій категорії до 48 кг. Чемпіон світу (м. Мартіні, Швейцарія 1989; м. Остія, Італія, 1990).

Володар Кубка світу (Афіни, 1988). Сріб. (м. Познань, Польща, 1991) та бронз. (м. Оулу, Фінляндія, 1989) призер чемпіонатів Європи.

Переможець першості світу (м. Бернабі, Канада, 1987).

Виступав за спортивне товариство «Трудові резерви» (1981–1987), СКА (1988–1992 обидва – Луганськ). Тренери – О. Онищенко, В. Солопов.

Золоту олімпійську медаль та звання олімпійського чемпіона він виборов на

Олімпіаді у Барселоні у ваговій категорії легкої ваги, представляючи у складі Об'єднаної команди України і саме на користь Олега Кучеренка вперше було піднято на Літніх Олімпійських іграх український прапор, коли він став першим олімпійським чемпіоном незалежної України, і прозвучав Державний гімн України.

З 1994 р. Олег Кучеренко громадянин Німеччини, виступав за неї на Олімпіаді в Атланті, де посів 12 місце. Закінчив виступи у 2004 р.

Джерело: С. Ф. Матвеев. Кучеренко Олег Миколайович // Енциклопедія Сучасної України: електронна версія [веб-сайт] / гол. редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк та ін.; НАН України, НТШ. Київ: Інститут енциклопедичних досліджень, 2006.

ЛИСЕНКО ТЕТЯНА ФЕЛІКСІВНА (народилася 23 червня 1975 р.)

Спортивна гімнастика		
Представник ■ СРСР		
Чемпіонат світу		
Золото	Індіанаполіс 1991	Командний залік
Представник ■ ■ ■ Об'єднана команда		
Олімпійські ігри		
Золото	1992 Барселона	Вправи на колоді
Золото	1992 Барселона	Командний залік
Бронза	1992 Барселона	Опорний стрибок
Чемпіонат світу		
Бронза	Париж 1992	Вільні вправи
Представник ■ ■ Україна		
Чемпіонат світу		
Бронза	Бірмінгем 1993	Абсолютний залік

Українська гімнастка, дворазова олімпійська чемпіонка. Тетяна Феліксівна народилася 21 червня 1975 р. у місті Херсон. Заслужений майстер спорту СРСР (1992),

України (1992). Закінчила Український університет фізичного виховання і спорту (Київ, 1996).

Тетяна Лисенко тренувалася у спортивному товаристві «Динамо» у Херсоні. Золоті олімпійські медалі та звання олімпійської чемпіонки вона здобула на Олімпіаді у Барселоні, виступаючи у складі Об'єднаної команди. Вона була першою у вправах на колоді та разом із командою у командному заліку. В опорному стрибку вона стала третьою. Тетяна славилася надзвичайним рівнем складності вправ й горделивим стилем. Вона виграла багато медалей на важливих змаганнях, але нестабільність не дозволила їй добитися більшого – вона була серйозним претендентом на перемогу в абсолютному заліку на барселонській Олімпіаді й на чемпіонатах світу 1991 р. та 1993 р., але допустилася помилок.

Лисенко входила до збірної СРСР з гімнастики на початку 90-х рр., коли у країні не бракувало гімнастичних талантів. Навіть пробитися до головної команди вважалося неабияким досягненням – жіноча збірна Радянського Союзу ніколи не програвала командних змагань на Олімпійській іграх, в яких брала участь.

Лисенко дебютувала на змаганнях серед дорослих у 1990 р., вигравши у абсолютній першості Кубок світу. Наступного року вона відібралася до збірної на чемпіонат світу в Індіанapolisі, де перемогла разом з подругами у командному заліку. В абсолютному заліку вона відібралася до фіналу, але впала з колоди і не здобула жодної особистої медалі.

Найвидатніші перемоги прийшли до Лисенко на Олімпіаді у Барселоні, де вона перемогла разом із командою. В абсолютному заліку вона закінчила виступи сьомою, знову зробивши помилку, але компенсувала це у змаганнях на окремих снарядах – бронзу в опорному стрибку і золото на колоді, де її виконання складної програми було майже бездоганним і здобуло оцінку 9,975.

На відміну від багатьох інших радянських гімнасток, Лисенко не емігрувала, а продовжила виступати за Україну. На чемпіонаті Європи 1992 р. завоювала срібну медаль на різновисоких брусах. На чемпіонаті світу у Бірмінгемі у 1993 р. вона була третьою в абсолютній першості. Ця медаль могла б бути золотою, якби вона не виступила за килим у вільних вправах. На цих змаганнях Лисенко була єдиною із гімнасток колишнього СРСР на п'єдесталі.

Після завершення спортивної кар'єри у середині 1990-х рр. виїхала до США,

оселилася у Каліфорнії, де працювала тренером, нині займається юридичною діяльністю. Виступала за спортивне товариство «Динамо» (Херсон). Тренери – Г. Воронич, О. Дудченко, О. Остапенко.

Джерело: Л. Г. Спекторов. Лисенко Тетяна Феліксівна // Енциклопедія Сучасної України: електронна версія [веб-сайт] / гол. редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк та ін.; НАН України, НТШ. Київ: Інститут енциклопедичних досліджень, 2006.

МІСЮТІН ГРИГОРІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ (народився 29 грудня 1970 р.)

Спортивна гімнастика		
Представник Об'єднана команда		
Олімпійські ігри		
Золото	Барселона 1992	Командна першість
Срібло	Барселона 1992	Абсолютна першість
Срібло	Барселона 1992	Вільні прави
Срібло	Барселона 1992	Опорний стрибок
Срібло	Барселона 1992	Перекладина
Чемпіонати світу		
Золото	Париж 1992	Перекладина
Бронза	Париж 1992	Кільця
Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Бронза	Атланта 1996	Командна першість
Чемпіонати світу		
Золото	Бірмінгем 1993	Вільні прави
Золото	Сабае 1995	Опорний строк
Бронза	Сабае 1995	Вільні прави
Бронза	Сан – Хуан 1996	Вільні вправи

Український гімнаст, чемпіон XXV Олімпійських ігор Барселони, чотириразовий срібний олімпійський призер 1992 р., бронзовий призер Олімпійських ігор в Атланті. Почесний громадянин міста Луганська.

Народився у 1970 р. у місті Олександрія Кіровоградської області, у родині

робітників. Середню освіту здобував в Олександрійській школі № 8. Відвідував спортивну секцію з гімнастики Олександрійської спортивної школи. Вищу освіту здобув у Луганському педагогічному інституті. Виступав за Луганське відділення спортивного товариства «Динамо».

Завершив свою спортивну кар'єру після Олімпійських Ігор в Атланті. У 2004 р. переїхав на постійне місце проживання до Німеччини, федеральної землі Саарланд. Заслужений майстер спорту СРСР. Чемпіон Олімпійських ігор 1992 р. у командній першості (виступав у складі об'єднаної команди спортсменів з країн колишнього СРСР). Срібний призер Олімпійських ігор 1992 р. в особистому багатоборстві, вільних вправах, опорному стрибку і у вправах на перекладині. Бронзовий призер Олімпійських ігор 1996 р. у командній першості. Абсолютний чемпіон світу 1991 р. Чемпіон світу 1992 р. у вправах на перекладині, 1993 р. – у вільних вправах, 1995 р. – в опорному стрибку. Бронзовий призер Чемпіонату світу 1992 р. у вправах на кільцях 1995–1996 р. – у вільних вправах. Чемпіон Європи (1992) у вправах на перекладині.

Багаторазовий переможець та призер міжнародних змагань, першостей СРСР та України. Тренер – М. Дехтярьов. Виступав за спорт. т-во «Динамо» (Луганськ). Від 1999 р. – старший тренер молодіжної збірної команди України. Нагороджений орденами «За заслуги» 3-го (1992) та 2-го (2002) ступеня.

Джерело: В. В. Білошапка. Місютін Григорій Анатолійович // Енциклопедія Сучасної України: електронна версія [веб-сайт] / гол. редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк та ін.; НАН України, НТШ. Київ: Інститут енциклопедичних досліджень, 2006.

ПОГОСОВ ГЕОРГІЙ ВАДИМОВИЧ (народився 14 липня 1960 р.)

Олімпійські ігри		
Представник ■ СРСР		
Срібло	1988 Сеул	Шабля, командні змагання
Представник ○		Об'єднана команда
Золото	1992 Барселона	Шабля, командні змагання

Український фехтувальник на шаблях, шабліст, олімпійський чемпіон.

Заслужений майстер спорту СРСР (1984), тренер. Народився 14 липня 1960 р. у Києві.

Шестикратний чемпіон світу (1983, 1985 – 1987, 1989, 1990). Олімпійський чемпіон у командних змаганнях (1992, Барселона). Срібний призер у складі збірної СРСР (1988, Сеул). Його предки по батьківській лінії були вихідцями з Нагірного Карабаху і носили прізвище Погосян, яке дід Георгія змінив на Погосов. Вже у три роки втратив обох батьків (загибли в автомобільній катастрофі), тож виховувався бабусею по материнській лінії.

Вихованець столичного спорт-товариства «Динамо». Починав займатися фехтуванням під керівництвом Михайла Шимшовича. Далі з ним працював заслужений тренер СРСР Давид Тишлер.

У 1980 р. Георгій Погосов виграв чемпіонат світу серед юніорів в особистому заліку. 1983 р. дебютував у національній збірній СРСР і уперше став в її складі чемпіоном світу.

Георгій Погосов тренувався у спортивному товаристві «Динамо» у Києві. Золоту олімпійську медаль та звання олімпійського чемпіона він виборов на Олімпіаді у Барселоні у фехтуванні на шаблях, виступаючи у складі Об'єднаної команди на Олімпійських іграх 1992 р. На Олімпіаді в Сеулі, виступаючи за команду СРСР, він здобув срібні нагороди.

Георгій Погосов гордиться своєю дочкою.
Анна працює у Сполучених Штатах Америки рекламним режесером

САМОЙЛЕНКО ТЕТЯНА ВОЛОДИМИРІВНА (народилася 12 серпня 1961 р.)

Олімпійські ігри		
Золото	Сеул 1988	3000 м
Бронза	Сеул 1988	1500 м
Срібло	Барселона 1992	3000 м
Чемпіонати світу		
Золото	Рим 1987	1500 м
Золото	Рим 1987	3000 м
Золото	Токіо 1991	3000 м
Срібло	Токіо 1991	1500 м

Золото	Індіанаполіс 1987	3000 м
Срібло	Індіанаполіс 1987	1500 м
Чемпіонати Європи		
Срібло	Штутгарт 1986	1500 м
Срібло	Генуя 1992	3000 м
Ігри доброї волі		
Золото	Москва 1986	1500 м

Тетяна Володимирівна народилася 12 серпня 1961 р. у селі Секретарка Оренбурзької області. Вона заслужений майстер спорту СРСР з легкої атлетики (1988), кандидат наук з фізичного виховання і спорту. Тема дисертації – Особливості багаторічної підготовки висококваліфікованих спортсменок до Олімпійських ігор і чемпіонатів світу в бігу на середні і довгі дистанції (за даними автоексперименту), 2008 р.

Володарка нагород XXIV Олімпійських ігор (Сеул, 1988) з легкої атлетики: золотої – на біговій дистанції 3000 м, бронзової – на 1500 м. Срібна призерка XXV Олімпійських ігор (Барселона, 1992) на біговій дистанції 3000 м. П'ятиразова чемпіонка світу, переможниця Кубка Європи.

У 1992 р. закінчила Запорізький державний університет зі спеціальності

«Фізичне виховання», магістратуру зі спеціальності «Педагогіка вищої школи». Виступала за спортивний клуб «Металург».

Вихованка тренера М. Мальцева. Доцент кафедри теоретичних основ фізичного та адаптивного виховання Класичного приватного університету. Нагороджена орденами Трудового Червоного Прапора (1989), княгині Ольги III ст. (2002).

СКАЛДІНА ОКСАНА ВАЛЕНТИНІВНА
(народилася 24 травня 1972 р.)

Заслужений майстер спорту СРСР з художньої гімнастики (1989), українська учасниця Олімпіади 1992 р., Спортсменка року УРСР 1990 р. та Спортсменка року СРСР 1991 р. з художньої гімнастики; чемпіонка світу.

Народилася 1972 р. у м. Запоріжжя. Від 1977 р. займалася гімнастикою під керівництвом Людмили Ковалик, згодом потрапила в школу художньої гімнастики Альбіни й Ірини Дерюгіних.

У 1989 р. у складі збірної СРСР під час чемпіонату світу у Сараєві (СФРЮ) виборола 3 золоті медалі у фіналах у окремих видах багатоборства. На першій вправі зі скакалкою судді їй поставили оцінку 9,8. Після короткої наради щодо вправи технічним комітетом Міжнародної федерації гімнастики судді, оцінивши виступ Скалдіної у фіналі, змінили оцінку на 10,0. Це був перший і наразі єдиний випадок підвищення оцінки арбітрами на змаганнях рівня чемпіонату світу.

Спортивні результати:

1989 р. – фінал Кубка Європи: 1 місце – обруч; 2-ге – м'яч і стрічка.

1989 р. – Чемпіонат світу з художньої гімнастики: золото – команда, скакалка, обруч, стрічка; срібло – м'яч; бронза – багатоборство. 1990 р. – Ігри доброї волі: золото – багатоборство, скакалка, обруч, м'яч; срібло – стрічка. 1990 р. – Гімнастичні Ігри: золото – багатоборство, скакалка, обруч, м'яч, стрічка. 1990 р. – Чемпіонат Європи з художньої гімнастики 1990: золото – командний залік, скакалка, обруч, м'яч, стрічка; бронза – багатоборство. 1991 р. – Фінал Кубка Європи: золото – булави; срібло – багатоборство; бронза – м'яч. 1991 р. – Гімнастичні Ігри: золото – м'яч; срібло – скакалка, обруч, булави, багатоборство. 1991 р. – Чемпіонат Європи з художньої

гімнастики: золото – багатоборство, команда; срібло – м'яч; бронза – обруч, скакалка.
 1992 р. – Чемпіонат Європи з художньої гімнастики: золото – скакалка, обруч, булави.
 1992 р. – Олімпійські ігри: бронза – багатоборство. Закінчила спортивні виступи у
 1992 р. Була заміжня за олімпійським чемпіоном з сучасного багатоборства Дмитром
 Сватковським. Дочка Дарина входила до складу збірної Росії з художньої гімнастики.
 Спортивну кар'єру завершила у 2014 р.

Вихованці: Сватковська Дарина Дмитрівна, Утяшева Ляйсан Альбертівна,
 Джалаганія Ксенія Миколаївна.

СЛИВИНСЬКИЙ МИХАЙЛО ЯРОСЛАВОВИЧ (народився 5 лютого 1970 р.)

Веслування на байдарках		
Олімпійські ігри		
Представник СРСР		
Срібло	Сеул 1988	С – 1 500 м
Представник Об'єднана команда		
Срібло	1992 Barcelona	С – 1 500 м
Чемпіонати світу		
Представник СРСР		
Золото	1989 Plovdiv	С – 1 500 м
Золото	1990 Poznań	С – 1 500 м
Золото	1991 Paris	С – 1 500 м
Представник Польща		
Золото	2001 Poznań	С – 2 1000 м
Золото	2002 Seville	С – 2 1000 м
Золото	2005 Zagreb	С – 4 1000 м
Срібло	2003 Gainesville	С – 4 500 м
Представник Україна		
Бронза	1994 Mexico City	С – 1 200 м
Бронза	1994 Mexico City	С – 1 500 м
Бронза	1994 Mexico City	К – 4 200 м
Бронза	1995 Duisburg	С – 1 200 м
Бронза	1997 Dartmouth	С – 1 200 м
Бронза	1997 Dartmouth	С – 1 500 м
Бронза	1998 Szeged	С – 1 200 м
Бронза	1998 Szeged	С – 1 500 м
Представник Польща		
Бронза	2001 Poznań	С – 1 200 м
Бронза	2002 Seville	С – 4 500 м
Бронза	2005 Zagreb	С – 4 500 м

Радянський, український і польський весляр на каное, дворазовий срібний призер Олімпійських ігор (1988 та 1992 рр.), багаторазовий чемпіон світу, чемпіон Європи.

Заслужений майстер спорту СРСР (1990).

Народився у смт. Добротвір Львівської області. Займався в клубах «Україна» – СКМО – «Колос», Львів. Закінчив ЛДФК (1994). Тренери: Штипуляк Н. А., Браташ П. Р.

Дебютував на Олімпійських іграх у віці 18 років на літніх Олімпійських іграх 1988 р. у Сеулі. У фіналі заїзду каное – одиночка на 500 метрів наймолодший представник збірної СРСР з веслування на байдарках і каное виграв срібло, лише на 0,01 сек випередивши бронзового призера болгарина Мартіна Маринова і на 0,84 сек відставши від чемпіона з НДР Олафа Хойкродта.

Наступні 3 роки Михайло був найкращим гребцем світу на цій дистанції, послідовно вигравши Чемпіонати світу 1989, 1990 та 1991 рр. На Іграх у Барселоні у 1992 р., де Михайло виступав у складі Об'єднаної команди, він вважався основним фаворитом на 500-метровці. Але блискучу форму на Іграх продемонстрував болгарин Микола Бухалов, який виграв і 1000-метровку і 500-метровку, випередивши Сливинського на 0,25 сек. Третім на 500 м залишився Хойкродт, який програв Михайлу понад 1,5 секунди.

Після розпаду СРСР Сливинський продовжив виступи за Україну, вигравши цілий ряд бронзових нагород. Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня (1992).

На Олімпійських іграх 1996 р. на 500 – метрівці Михайло став лише 4-м, майже секунду програвши у фіналі бронзовому призеру. На літніх Олімпійських іграх 2000 р. у Сіднеї 30-річний Сливинський 4-й раз поспіль виступив в олімпійському фіналі на дистанції 500 м, але став лише сьомим, понад 5 секунд поступившись бронзовому призеру.

У 2001 р. Михайло прийняв запрошення виступати за збірну Польщі, в якій ставав чемпіоном і призером чемпіонатів світу та Європи.

ТАЙМАЗОВ ТИМУР БОРИСОВИЧ
(народився 8 вересня 1970 р.)

Важка атлетика		
Олімпійські ігри		
Представник Україна		
Золото	1996 Атланта	до 108 кг
Представник Об'єднана команда		
Срібло	1992 Барселона	до 100 кг
Чемпіонати світу		
Золото	Мельбурн 1993	до 108 кг
Золото	Стамбул 1994	до 108 кг
Чемпіонати Європи		
Золото	Сексард 1992	до 100 кг
Золото	Софія 1993	до 108 кг
Золото	Соколов 1994	до 108 кг

Український важкоатлет, олімпійський чемпіон. Заслужений майстер спорту України (1992).

Народився у Північній Осетії. Важкою атлетикою почав займатися з дитинства під керівництвом рекордсменів світу Фелікса і Віктора Нанієвих. У 17 років став майстром спорту СРСР, а потім майстром спорту міжнародного класу, переможцем юнацьких змагань республіки, РРФСР і Радянського Союзу. У 1989 р. призивається в армію. Службу проходив в Україні, де продовжував тренуватися. Тренувався у Михайла Мацьохи. Був включений у збірну команду України, у складі якої виступав на багатьох змаганнях союзного та світового масштабу.

Закінчив Хмельницький технологічний інститут, Північно-Осетинський державний університет імені К. Л. Хетагурова за спеціальністю «бухоблік, контроль і аналіз господарської діяльності» і Всеросійську державну податкову академію за спеціальністю «юрист». Був депутатом Парламенту Республіки Північна Осетія – Аланія по Єдиному республіканському виборчому округу від Північно-Осетинського

регіонального відділення Всеросійської політичної партії «Єдина Росія».

У червні 2009 р. Тимур Таймазов призначений на посаду керівника Управління Федеральної податкової служби по Республіці Північна Осетія – Аланія. Тимур Таймазов здобув олімпійське золото на Олімпіаді в Атланті. На Олімпіаді у Барселоні, виступаючи ще за Об'єднану команду, він отримав срібну медаль.

Таймазов став Олімпійським Чемпіоном, заодно оновивши світовий рекорд в цій ваговій категорії у поштовху. Причому став достроково – в якийсь момент конкуренти, росіянин Сергій Сирцов та румун Ніку Влад, просто втратили шанси його обійти. Втім, спортсмен вирішив продовжити змагання, однак подолати вагу 240 кг вже не зміг.

Родина. Молодший брат Тимура Артур Таймазов – борець вільного стилю, який виступає за Узбекистан, триразовий олімпійський чемпіон. Золоті олімпійські медалі він завоював у боротьбі на Олімпіадах в Афінах, Пекіні та Лондоні.

Державні нагороди. Почесна відзнака Президента України (12 вересня 1995) за видатні спортивні здобутки, особистий внесок в утвердження авторитету і світового визнання українського спорту. Відзнака Президента України – хрест «За мужність» (7 серпня 1996) – за видатні спортивні перемоги на XXVI літніх Олімпійських іграх в Атланті, особистий внесок у піднесення авторитету і престижу України у світі.

ТИМОШЕНКО ОЛЕКСАНДРА ОЛЕКСАНДРІВНА (народилася 18 лютого 1972 р.)

Представник Об'єднана команда		
Художня гімнастика		
Олімпійські ігри		
Золото	1992 Барселона	Абсолютна першість
Бронза	1988 Сеул	Абсолютна першість
Чемпіонат світу		
Золото	1989 Сараєво	Абсолютна першість
Золото	1989 Сараєво	Скакалка
Золото	1989 Сараєво	Обруч
Золото	1989 Сараєво	М'яч
Золото	1989 Сараєво	Команда
Золото	1981 Афіни	Скакалка
Золото	1981 Афіни	Обруч
Золото	1981 Афіни	М'яч
Золото	1981 Афіни	Булави
Золото	1981 Афіни	Команда
Срібло	1989 Сараєво	Стрічка
Срібло	1981 Афіни	Абсолютна першість
Чемпіонати Європи		
Золото	1987 Афіни	Скакалка (Юніори)

Золото	1988 Гельсінкі	Абсолютна першість
Золото	1988 Гельсінкі	Скакалка
Золото	1988 Гельсінкі	Обруч
Золото	1988 Гельсінкі	Булави
Золото	1989 Ганновер	Абсолютна першість
Золото	1989 Ганновер	М'яч
Золото	1989 Ганновер	Стрічка
Золото	1990 Гетеборг	Абсолютна першість
Золото	1990 Гетеборг	М'яч
Золото	1990 Гетеборг	Команда
Золото	1991 Брюссель	Абсолютна першість
Золото	1991 Брюссель	Скакалка
Золото	1991 Брюссель	Обруч
Золото	1991 Брюссель	М'яч
Золото	1991 Брюссель	Булави
Золото	1992 Штутгарт	Обруч
Золото	1992 Штутгарт	М'яч
Золото	1992 Штутгарт	Булави
Срібло	1987 Афіни	Обруч (Юніори)
Срібло	1989 Ганновер	Обруч
Срібло	1990 Гетеборг	Скакалка
Срібло	1990 Гетеборг	Обруч
Срібло	1992 Штутгарт	Абсолютна першість
Срібло	1992 Штутгарт	Скакалка
Бронза	1987 Афіни	Стрічка (Юніори)
Бронза	1989 Ганновер	Скакалка

Українська гімнастка, олімпійська чемпіонка. Олександра Тимошенко

тренувалася у спортивному товаристві «Спартак» у Києві. Її тренерами були Альбіна та Ірина Дерюгіни. Золоту олімпійську медаль та звання олімпійського чемпіона вона здобула на Олімпіаді у Барселоні в абсолютній першості, виступаючи у складі Об'єднаної команди. На сеульській Олімпіаді вона виборола бронзову медаль.

Коли Олександрі було сім років, її батька, інженера-будівельника, запросили на роботу у Київ. Тоді Олександра почала тренуватися у школі Дерюгіних. У віці 14 років вона стала молодіжною чемпіонкою СРСР, і незабаром після того зібрала три медалі на чемпіонаті Європи – золото за вправи зі скакалкою, срібло за вправи з обручем, бронзу за вправи зі стрічкою. На союзних змаганнях вона була другою після білоруски Марини Лобач, тож здобула право поїхати на чемпіонат Європи 1988 р.

На чемпіонаті, який проходив у Гельсінкі, вона розділила перше місце з болгарками Елізабет Колевою і Адріаною Дунавською. Крім того вона отримала три золоті медалі – за вправи з обручем, булавами та скакалкою. Через кілька місяців вона здобула бронзу на сеульській Олімпіаді, потім уперше стала чемпіонкою СРСР в абсолютному заліку. Закінчила кар'єру Олександра Тимошенко після перемоги на Олімпіаді у Барселоні у віці 20 років.

Дитячі роки Олександри описані у книзі для дітей «Національний олімпійський комітет України про художню гімнастику та Ірину Дерюгіну, Олександру Тимошенко, Олену Вітриченко, Катерину Серебрянську, Анну Безсонову» / текст: Григорія Палія та Олександра Маценка; відповідальний редактор Олена Мовчан. – Київ : Грані., 2010. – 28 с.: фото. (Серія «Життя видатних дітей»).

ТКАЧЕНКО МАРИНА ІВАНІВНА (народилася 29 серпня 1965 р.)

Баскетбол		
Олімпійські ігри		
Золото	1992 Барселона	У складі команди

Українська баскетболістка, заслужений майстер спорту, олімпійська чемпіонка. Народилася 29 серпня 1965 р. у Мукачеві. Знаменита радянська і українська баскетболістка, відомий тренер. У різні роки виступала за «Динамо» (Київ), «Молдову»

(Кишинів), «Козачку» (Запоріжжя), «Бохум» (Німеччина), «Сомбатхей» (Угорщина), «ТІМ – СКУФ» (Київ).

Олімпійська чемпіонка 1992 р. (у складі збірної СНД), учасниця Олімпіади – 1996 (у складі збірної України, четверте місце). Чемпіонка Європи – 1991 (у складі збірної СРСР) і 1995 (у складі збірної України). Володарка Кубка Ронкетті у складі «Динамо» (Київ) 1988 р. Фіналістка Кубка чемпіонів у складі «Динамо» 1992 р. Чемпіонка СРСР – 1991 і чемпіонка СНД – 1992.

Багаторазова чемпіонка України. Заслужений майстер спорту (1992). У різні роки – головний тренер жіночої збірної України. Навчалася у Київському спортивному ліцеї – інтернаті (КСЛІ).

Закінчила київський ДФКУ (тепер – Національний університет фізичного виховання і спорту України). Нині – викладач у цьому ВНЗ, головний тренер студентської команди «ТІМ – СКУФ» і збірної України (U – 20).

Головний тренер БК «Тім – Скуф» (Київ) Марина Ткаченко під час фінального матчу за Кубок України з баскетболу серед жіночих команд між БК «Козачка ЗалК» (Запоріжжя) та БК «Тім – Скуф», у Києві, у неділю 15 лютого 2009 р. Матч закінчився з рахунком 91:90 на користь БК «Козачка ЗалК» (Запоріжжя).

УСТЮЖАНИНА ТЕТЯНА ІЛЛІВНА (народилася 6 травня 1965 р.)

Академічне веслування		
Представник Об'єднана команда		
Олімпійські ігри		
Бронза	Барселона 1992	W4×
Представник Україна		
Чемпіонати світу		
Бронза	Індіанаполіс 1994	W4×
Срібло	Сент – Кетерінс 1999	W4×

Українська академічна веслувальниця, призерка Олімпійських ігор і чемпіонатів світу, багаторазова переможниця і призерка етапів Кубка світу, республіканських і молодіжних регат. На змаганнях представляла спортивне товариство «Динамо», заслужений майстер спорту України.

Тетяна Устюжаніна народилася 6 травня 1965 р. у місті Маріуполь Донецької області Української РСР. У дитинстві активно займалася волейболом і легкою атлетикою, у метанні диска отримала розряд кандидата в майстри спорту, однак у віці двадцяти одного року перейшла в академічне веслування. Проходила підготовку під керівництвом тренера Віктора Потабенка, була членом добровільного спортивного товариства «Динамо».

Першого серйозного успіху добилася у сезоні 1990 р., коли вперше здобула перемогу у заліку всесоюзної першості і, потрапивши до основного складу радянської національної збірної, побувала на чемпіонаті світу у Тасманії, звідки привезла срібну нагороду, виграну разом з партнеркою Інною Фроловою у гонці парних двійок. Рік по тому з'їздила на світову першість до Відня, де знову стала срібною призеркою, але на цей раз у парних четвірках. Ще через рік пройшла відбір у Об'єднану команду, створену зі спортсменів колишніх радянських республік для участі в Олімпійських іграх 1992 р. у Барселоні. З командою, куди також увійшли веслярки Антоніна Зеліковіч, Катерина Ходотовіч і Олена Хлопцева, завоювала в програмі парних четвірок бронзову медаль, пропустивши вперед тільки екіпажі з Німеччини та Румунії.

Після розпаду СРСР Устюжаніна виступала за збірну України і згодом змагалася на багатьох престижних міжнародних регатах. Так, у 1993 р. вона брала участь у заїздах чемпіонату світу у чеському місті Рачіце, фінішувала одинадцятою у двійках і дев'ятою у четвірках. У наступному сезоні на світовій першості в американському Індіанapolisі виграла бронзу у складі четвірки парної, пропустивши вперед лише команди Німеччини та Китаю. На чемпіонаті світу у 1995 р. у фінському Тампере разом з Оленою Реутовою була сьомою у парних двійках. На Олімпійських іграх 1996 р. в Атланті у двійках парних з Оленою Реутовою не змогла пробитися у головний фінал і показала загальний восьмий результат. Протягом кількох наступних років боролася з раковою пухлиною, пройшла курс хіміотерапії і після періоду реабілітації у 1998 р. повернулася у великий спорт. Побувала на кількох етапах Кубка світу, зокрема, на етапі у Мюнхені виграла срібло у заїзді парних четвірок. Пробившись до основного

складу української національної збірної, вирушила на Олімпіаду 2000 р. у Сідней, де у складі четвірки парної (Світлана Мазій, Інна Фролова, Олена Ронжина, Тетяна Устюжаніна) стала четвертою, трохи не дотягнувши до призових позицій. За видатні спортивні досягнення удостоєна почесного звання «Заслужений майстер спорту України».

Завершивши кар'єру професійної спортсменки, регулярно бере участь у ветеранських регатах, наприклад, у 2009 р. на ветеранському чемпіонаті світу з академічного веслування в Австрії виграла в різних дисциплінах чотири золоті медалі.

Сімейний стан. Нині проживає у Києві, працює дитячим тренером у ДЮСШ «Атлант». Має двох дочок-близнюків – Анастасію і Катерину, теж академічних веслувальниць.

ХНИКІН ПАВЛО ВІКТОРОВИЧ (народився 5 квітня 1969 р.)

Плавання		
Представник Об'єднана команда		
Срібло	Барселона 1992	4x100 м вільним стилем
Срібло	Барселона 1992	4x100 м комплексом
Представник СРСР		
Золото	Афіни 1991	4x100 м вільним стилем
Представник Україна		
Бронза	Шеффілд 1993	100 м вільним стилем
Бронза	Гельсінкі 2000	4x100 м комплексом

Радянський та український плавець, дворазовий срібний призер Олімпійських ігор 1992 р. Учасник Олімпіад 1996, 2000 і 2004 рр.

Багаторазовий переможець і призер етапів Кубків світу. Чемпіон Європи 1991 р. Бронзовий призер чемпіонату Європи 1993, 2000 рр. Багаторазовий переможець і призер чемпіонатів Радянського Союзу. Багаторазовий чемпіон і рекордсмен України. Заслужений майстер спорту.

«З 1992 року я мав шанс здобути олімпійські медалі, і використав його, – згадує

Павло Хникін. – Виступав у складі Об'єднаної команди під Олімпійським прапором. Наша збірна в естафеті 4x100 м вільним стилем тоді була дуже сильною. За рік до Ігор ми встановили рекорд Європи, а на Олімпіаду поїхали ще сильнішим складом. Я плив на першому етапі і мав завдання обов'язково завершити його переможцем. Вдалося випередити головного конкурента – американця Джона Сі Олсена. Причому він мав кращий особистий результат – 49,6 сек., а я свій найкращий результат 49,97 сек. показав саме на цих Іграх. Але мені все ж вдалося випередити конкурента! Я не брав участі у попередньому запливі іншої олімпійської естафети – комбінованої 4x100 м, лише у фінальному. В цьому виді програми американці були дуже сильними, і ми ніяк не могли «стрибнути вище голови». Срібна медаль нашої команди – хороший результат. Я плив батерфляєм, на третьому етапі, і виступив гідно».

– Ви рекордсмен за кількістю виступів на Олімпійських іграх. У чому секрет спортивного довголіття?

– Я рівнявся на чотириразового олімпійського чемпіона Володимира Сальникова, який був старшим за мене і демонстрував хороший приклад тривалої кар'єри, хоча тоді плавці переважно залишали великий спорт у 22 – 23 роки. А я плавав тому, що у мене непогано виходило, жодних обмежень перед собою не ставив.

45 – річний Павло Хникін – один з найвідоміших вінницьких спортсменів. Він є дворазовим срібним призером і чотириразовим учасником Олімпіад, чемпіоном і призером Європи, 22 – разовим рекордсменом країни з плавання, майстром спорту міжнародного класу СРСР, заслуженим майстром спорту України. Павло Хникін має досвід спортивного керівника, адже очолював обласну федерацію плавання. А нещодавно його обрали головою відділення Національного олімпійського комітету Вінницької області.

ШАРІПОВ РУСТАМ ХАЛІМДЖАНОВИЧ (народився 2 червня 1971 р.)

Олімпійські ігри		
Спортивна гімнастика		
Представник Об'єднана команда		
Золото	Барселона 1992	Командна першість
Представник Україна		
Золото	Атланта 1996	Паралельні бруси
Бронза	Атланта 1996	Командна першість
Чемпіонати світу		
Золото	Сан – Хуан 1996	Паралельні бруси
Срібло	Брисбен 1994	Паралельні бруси

Український гімнаст, дворазовий олімпійський чемпіон. Народився у Таджикистані, мешкав і тренувався у Харкові.

На Олімпіаді у Барселоні Шаріпов здобув золоту медаль у командній першості, виступаючи за Об'єднану команду. На Олімпіаді в Атланті, виступаючи вже за Україну він виграв золото у вправах на паралельних брусах. Крім того, у складі збірної України, Шаріпов отримав також бронзу у командній першості.

Був чемпіоном світу і двічі чемпіоном Європи. Проживає у США. На Олімпіаді у Барселоні Шаріпов здобув золоту медаль у командній першості, виступаючи за Об'єднану команду.

Державні нагороди: Відзнака Президента України – Хрест «За мужність» (7 серпня 1996 р.) – за видатні спортивні перемоги на XXVI літніх Олімпійських іграх в Атланті, особистий внесок у піднесення авторитету і престижу України в світі.

ХVІ ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ В АЛЬБЕРВІЛІ

У Альбервілі (Франція) у 1992 р. пройшли ХVІ Зимові Олімпійські ігри. Зимові Олімпійські ігри 1992 або ХVІ Зимові Олімпійські ігри – міжнародне спортивне змагання із зимових видів спорту, яке проходило під егідою Міжнародного олімпійського комітету у місті Альбервіль, Франція з 8 лютого по 23 лютого 1992 р.

Спортсмени України брали участь у спортивних випробуваннях у складі Об'єднаної команди СНД. Вісім українських спортсменів (5 чоловіків та 3 жінок) взяли участь у змаганнях у семи видах спорту. Два представники України стали олімпійськими чемпіонами: В. Петренко у змаганнях з одиночного фігурного катання на ковзанах та О. Житник у складі хокейної команди. Львів'янка Світлана Гладишева виступала на гірськолижних трасах і була 8-ю у швидкісному спуску та 27-ю – у супергіганті.

Присутніх країн	64
Спортсменів	1801

Таблиця медалей зимових Олімпійських іграх 1992 р.:

Місце	Країна	Золото	Срібло	Бронза	Загалом
1	 Німеччина	10	10	6	26
2	 Об'єднана команда	9	6	8	23
3	 Норвегія	9	6	5	20
4	 Австрія	6	7	8	21
5	 США	5	4	2	11
6	 Італія	4	6	4	14
7	 Франція	3	5	1	9
8	 Фінляндія	3	1	3	7
9	 Канада	2	3	2	7
10	 Південна Корея	2	1	1	4

УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ, ЯКІ ОТРИМАЛИ МЕДАЛІ В АЛЬБЕРВІЛІ

ЖИТНИК ОЛЕКСІЙ МИКОЛАЙОВИЧ (народився 10 жовтня 1972 р.)

Український радянський, а згодом російський хокеїст.

Радянський період. Олексій Житник розпочав свою хокейну кар'єру у головній команді України – київському «Соколі». Ще в юнацькі роки його помітили тренери різноманітних збірних, починаючи від республіканських, закінчуючи союзними: особливо він вирізнявся стійкістю на льоду в єдиноборствах, чому сприяли добре розвинуті ноги хокеїста (за які він й отримав кличку «слон»). Уже в 17 років він виступав в основному складі української дружини та був капітаном юнацьких збірних. За два роки він вийшов на провідні ролі в команді й демонстрував впевнену гру. На це, звичайно, зреагували тренери зі столиці Радянського Союзу.

Спочатку московські спеціалісти запросили його до збірної команди Радянського Союзу, що на ті роки було доволі рідкісним явищем, зважаючи на церемонію у радянському чемпіонаті 3-4 клубів з Москви. А після успішного виступу в юнацькій хокейній збірній СРСР йому запропонували переїхати до московського клубу. На ті часи Україна входила до складу Радянського Союзу, а перелічити керівництву спортивних чи галузевих відомств республіканських структур не можна

було. Тому, з благою метою – успішної гри загальносоюзної збірної та зіграності її гравців – визначних та достойних хокеїстів забирали до московських клубів (найчастіше ЦСКА), де ще за тренера Тарасова, що згодом удосконалив Тихонов, проводився круглорічний тренувальний процес збірної СРСР на базі одного клубу. Та й забрати молодого хокеїста з провінції не було вже так й складно – заманюючи грошима чи освітою. За такою ж схемою діяло союзне спортивне керівництво щодо Житника.

У 1991 р. Олексій був змушений переходити у ЦСКА – найтитулованішу команду Радянського Союзу. Московська дружина тоді стояла на рубіконі свого падіння, адже більшість ветеранів подалися на заробітки до НХЛ, а молода й амбітна молодь не завжди могла конкурувати з міцними середняками ліги, які зберегли свої склади та починали диктувати умови на фоні рівня гри гранда хокею, що упав.

Того року також наклалися складні політичні умови – розпад СРСР та ослаблення тоталітарної машини. Концентруватися на іграх було доволі проблематично. Тим більше, наприкінці сезону видніли чергові юнацький чемпіонат світу та ще й Кубок світу, де, якщо показати себе й потрапити до списків скаутів, хокеїст мав реальні шанси вже на початку сезону перейти до відомої команди НХЛ, адже «залізна завіса» впала, й відчувався великий попит на перспективних гравців з колишнього Союзу.

Скориставшись розпадом тоталітарного СРСР, молодий хокеїст перебрався до Америки, як і більшість гравців збірної. На драфті НХЛ 1991 р. обраний у 4-му раунді під загальним 81-м номером командою «Лос-Анджелес Кінгс». На той момент Житник

уже мав агента і міг поїхати до США й із Москви, але повернувся у «Сокіл». Хокеїст прийняв присягу української армії, став гравцем київського клубу, а через лічені дні вилетів до Лос-Анджелеса, де підписав контракт за схемою 3+1. Завдяки цьому «Сокіл» отримав за Житника грошову компенсацію від американської команди.

Дебютував у НХЛ 6 жовтня 1992 р. проти «Калгарі Флеймс» і закинув свою першу шайбу у ворота суперників – через дев'ять ночей по тому, тільки тепер уже у Калгарі. У своєму стартовому, як для новачка, сезоні з «королями», він зайняв друге місце серед новобранців, як захисник з 48 очками. Він став складовою частиною «королів з Лос-Анджелеса» у матчах плей-оф, його команда вийшла у фінал Кубка Стенлі, де таки поступилася «Монреаль Канадієнс». Перший клубний командний трофей – Приз Кларенса Кемпбелла – Житник здобув для команди «Лос-Анджелес Кінгз» у сезоні 1992–1993 рр.

У 2012 р. приїздив в Україну, щоб вести авторську програму «Своя гра» на телеканалі «Хокей». Як телевізійник їздив на чемпіонат світу у Фінляндію. У той же час відновив тренування і почав виступати у Києві у Нічній лізі.

Нагороди – призи: 1992 р. – Золота медаль, XVII зимові Олімпійські ігри (СНД); 1992 – 1993 рр. – Приз Кларенса С. Кемпбела (Лос-Анджелес Кінгз); 1996 р. – Бронзова медаль (Кубка світу); 1998 р. – Срібна медаль, XVIII зимові Олімпійські ігри; 1998 – 1999 рр. – учасник матчу «Всіх зірок» НХЛ; 2001 – 2002 рр. – учасник матчу «Всіх зірок» НХЛ; 2008 р. – Кубок Шпенглера чемпіон («Динамо» Москва); 2008 – 2009 рр. – учасник матчу «Всіх зірок» КХЛ.

ПЕТРЕНКО ВІКТОР ВАСИЛЬОВИЧ

(народився 27 червня 1969 р.)

Фігурне катання	
Олімпійські ігри	
Представник СРСР	
Бронза	1988 Калгарі Чоловіче одиночне катання
Представник Об'єднана команда	
Золото	1992 Альбервіль Чоловіче одиночне катання

Український фігурист, олімпійський чемпіон (чоловіче одиночне катання), триразовий чемпіон Європи, чемпіон світу.

Народився 27 червня 1969 р. в Одесі. Закінчив Одеський державний педагогічний інститут імені К. Д. Ушинського.

Ковзатись почав у п'ятирічному віці, у 12 років уже виконував кілька потрійних стрибків. З 1984 р. виступає у любителів («дорослий» спорт). Перші тренери – Галина Іонова і Тетяна Шелаєва. Тренувався також у Галини Змієвської, яка з 1992 р. стала ще і його тещею.

Чемпіон Олімпійських ігор (Альбервіль, 1992) та світової першості з фігурного катання. Після Чемпіонату світу 1992 р. Віктор Петренко завершив любительську кар'єру у фігурному катанні, але повернувся в аматорський спорт, щоб брати участь в Олімпійських іграх 1994 р. у Ліллекхамері, де посів четверте місце. Нині виступає у професійних шоу та працює тренером. Живе в Америці з 1995 р. (Сімсбері, штат Коннектикут). Постійний учасник традиційного шоу «Чемпіони на льоду», яке має успіх не лише в Америці та Європі, але й в Азії, зокрема, в Японії.

Віктор Петренко бере участь у заходах, кошти від яких йдуть на благодійницьку допомогу дітям України. Дружина – Ніна Петренко, донька Галини Змієвської. Подружжя має дочку.

Віктор Петренко зі своєю підопічною Ксенією Макаровою

Віктор Петренко: «Кожної відпустки бодай два-три тижні проводжу в Одесі. А

коли мені хочеться зануритися в Одеську атмосферу, вирушаю на Брайтон-Біч. Що ж до фігурного катання в Україні... Професійного фігурного катання як не було, так і немає. А в Америці зараз підйом. Але я ніколи не стану американцем».

Спортивні досягнення:

У 1984 р. виграв юніорський Чемпіонат світу;

У 1988 р. завоював бронзову нагороду Олімпійських ігор;

У 1992 р. виграв Олімпійські ігри.

Чемпіонати Європи:

1985 рік – 6-е місце;

1990 рік – 1-е місце;

1991 рік – 1-е місце;

1992 рік – 2-е місце.

Чемпіонати світу:

1985 рік – 9-е місце;

1989 рік – 6-е місце;

1990 рік – 2-е місце;

1991 рік – 2-е місце;

1992 рік – 1-е місце.

Література: Абліцов Віталій. Галактика «Україна». Українська діаспора: видатні постаті – К.: КИТ, 2007. 436 с.;

Букач В. М. З історії Південноукраїнського державного педагогічного університету. Випуск: Довідник/ В. М. Букач. Одеса: ПДПУ, 2012. С. 22.

XXVI ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ

Літні Олімпійські ігри 1996 р. або XXVI Літні Олімпійські ігри – міжнародне спортивне змагання, яке проходило під егідою Міжнародного олімпійського комітету у місті Атланта, США, з 19 липня по 4 серпня 1996 р.

Це були перші літні Олімпійські ігри, що проходили у рік, відмінний від зимових Олімпійських ігор у відповідності з рішенням МОК від 1994 р. про чергування літніх і зимових Олімпійських ігор у парні роки.

Усього на іграх були представлені 197 країн. 24 з них дебютували на літніх іграх, серед них – 11 колишніх радянських республік, які стали незалежними державами: Азербайджан, Білорусь, Вірменія, Грузія, Казахстан, Киргизстан, Молдова, Таджикистан, Туркменістан, Україна, Узбекистан.

Азербайджан, Таджикистан і Туркменістан вперше брали участь в Олімпійських іграх, інші 8 країн дебютували окремими командами на зимових Олімпійських іграх 1994 р.

Таблиця медалей літніх Олімпійських ігор 1996 р.:

Місце	Країна	Золото	Срібло	Бронза	Загалом
1	 США	44	32	25	101
2	 Росія	26	21	16	63
3	 Німеччина	20	18	27	65
4	 КНР	16	22	12	50
5	 Франція	15	7	15	37
6	 Італія	13	10	12	35
7	 Австралія	9	9	23	41
8	 Куба	9	8	8	25
9	 Україна	9	2	12	23
10	 Південна Корея	7	15	5	27

Росія брала участь у літніх іграх окремою командою вперше з 1912 р., коли представляла Російську імперію.

Також дебютували Бурунді, Кабо-Верде, Коморські Острови, Домініка, Гвінея-Бісау, Македонія, Науру, Палестина, Сент-Кітс і Невіс, Сент-Люсія, Сан-Томе і Принсіпі. Чехія і Словаччина брали участь окремими командами на літніх іграх вперше після розпаду Чехословаччини.

Результати голосувань обрання столиці Літньої Олімпіади 1996						
Місто	НОК	Раунд 1	Раунд 2	Раунд 3	Раунд 4	Раунд 5
Атланта		19	20	26	34	51
Афіни		23	23	26	30	35
Торонто		14	17	18	22	–
Мельбурн		12	21	16	–	–
Манчестер		11	5	–	–	–
Белград		7	–	–	–	–

Атланта – 1996: грізний В'ячеслав і золота Лілія України: 23 медалі (9 золотих, 2 срібних, 12 бронзових) 9 місце у медальному заліку.

Надзвичайно вагому роль у процесі підготовки і виступу Української збірної на прем'єрних Іграх відіграла українська діаспора. За словами Валерія Борзова, етнічні

українці за океаном виділили на потреби українських олімпійців за ці кошти тоді понад два мільйони доларів.

«Коли керівник Українського конгресового комітету США Аскольд Лозинський дав старт фінансовій акції, Борзов приїхав до США, і ми почали зустрічатися з представниками українських діаспор у різних містах, – згадує головна опікунка української команди на Олімпіаді в Атланті Лариса Барабаш – Темпл. – Почали з Нью-Йорка, потім поїхали до Філадельфії, Чікаго і Клівленда. Людей прийшло вельми багато, кожен жертвував на потреби українських олімпійців, скільки міг. Було багато людей похилого віку, які давали по два, по десять доларів. Організації, скажімо, банки чи кредитні спілки, які були при кожній великій українській громаді, виділяли тисячі. Це для того, щоб наші спортсмени в Америці не почувалися обділеними, щоб оплатити оренду тренувальних об'єктів. У Торонто схожу діяльність вів Стах Габа».

За кошти діаспори на потреби української збірної було придбане обладнання для спортивної гімнастики і важкої атлетики. Крім того, у Керолтоні, що на відстані 45 миль від Атланти, на базі місцевого університету діаспоряни за власні гроші розмістили наших спортсменів. «Для нас навіть збудували легкоатлетичний трек, такий, щоб був максимально схожий на олімпійський. Борзов наполягав на тому, щоб все обладнання було олімпійського калібру», – розповідає пані Барабаш – Темпл.

Збірну зі спортивної і художньої гімнастики діаспоряни розмістили окремо, у Чатанузі, штат Теннессі, теж подбавши про придбання найякіснішого обладнання. У Мейконі відшукали басейн для плавання, стрибуну у воду готувалися у Молтрі.

Таким чином, отримавши без серйозного залучення державних коштів найякісніші умови для підготовки, українська олімпійська збірна підійшла до Ігор – 1996 р. у найліпшому стані. Нашу команду тоді представляв 231 атлет, а прапороносцем на церемонії відкриття був олімпійський чемпіон Сеула – 1988, п'ятиразовий на той момент чемпіон світу, рекордсмен світу зі стрибків з жердиною Сергій Бубка. Для нинішнього глави НОК України, до слова, ті Ігри не склалися точно так само, як попередні. Тільки у Барселоні Бубка виконав невдало кожну з трьох перших спроб, а в Атланті, з'явившись у секторі, так і не наважився стрибнути через

травму п'яти.

Усі борцівські призери Атланти з тренером (зліва направо): Ельбрус Тедєєв, Андрій Калашников, Заза Зазіров, Борис Савлохов, В'ячеслав Олійник

Проте навіть без медалі Бубки, яка перед стартом виглядала майже гарантованою, Україна на Олімпіаді – 1996 видала свій найліпший виступ в історії. І то за умови, що Сергій Назарович був серед наших реальних медальних надій втратою далеко не єдиною. Річ у тім, що отриманий після розпаду ССРСР кадровий потенціал дозволяв нашій країні напередодні Олімпіади більшою чи меншою мірою розраховувати на медалі приблизно у 50-ти видах програми. Можна сказати, що здобувши 23 нагороди, ще десь стільки ж українські спортсмени в Атланті не добрали.

Першу в історії літніх Ігор нагороду Україні у другий змагальний день приніс борець греко-римського стилю Андрій Калашников, котрий став третім у ваговій категорії до 52 кг. А ось першого золота нам довелося чекати цілих три дні. Його автором став інший борець – В'ячеслав Олійник, який боровся у категорії до 90 кг.

Лілія Подкопєєва

Своїх головних суперників – чемпіонів світу 1989 і 1995 рр. Майка Бульманна з Німеччини і турка Гаккі Базара – В'ячеслав тоді переміг у чвертьфіналі і півфіналі. Поляк Яцек Фафінські у сутичці за золото для Олійника грізним опонентом не виглядав. Власне, так і сталося – переміг українець переконливо, відсвяткувавши перемогу колом пошани з синьо-жовтим прапором безпосередньо на килимі.

Однією з головних героїнь Ігор – 1996 стала 17-річна донеччанка Лілія Подкопаєва, котра їхала в Атланту у ролі чинної чемпіонки світу в абсолютній першості й опорному стрибку. Проте виникали побоювання, чи впорається юна українка з тиском переповнених трибун «Джорджії-Доум», які підтримували свою приму Шеннон Міллер? Додаткової відповідальності змаганням додавала присутність на фіналі жіночого багатоборства тодішнього президента США Білла Клінтона. Врешті, вийшло, що психологічно не встояла якраз Міллер, котра посіла лише восьме місце. А Подкопаєва у боротьбі з румунками Джиною Гогян, Сімоною Аманар і Лавінією Мілосовічі виборола золото. Сльози щастя на очах Лілії під час виконання національного славня України приблизно о другій ночі за київським часом назавжди будуть у пам'яті тих, хто дивився ті змагання наживо.

Пізніше, під час фіналів в окремих видах Подкопаєва поставилася до здобуття ще однієї золотої нагороди (у вільних вправах) і срібла за вправи на колоді спокійно. Ще одне золото у спортивній гімнастиці Україні приніс чемпіон Барселони – 1992 р. у складі команди Рустам Шаріпов. В Атланті він переміг у вправах на брусах. Очікувано тріумфувала й світова рекордсменка і чинна чемпіонка світу у легкоатлетичному потрійному стрибку Інеса Кравець. Вона стала першою з олімпійським рекордом – 15,33 м.

Інеса Кравець

У класі 470 у вітрильному спорті виграли дніпряни Євген Браславець та Ігор Матвієнко. А ось важкоатлет Тимур Таймазов здобув золото у категорії до 108 кг, встановивши рекорд світу у ривку (235 кг) і олімпійський рекорд у сумі (430 кг). Очікувалося, що за перемогу Тимур боротиметься з іншим українцем, чинним

чемпіоном світу Ігорем Разорьоновим. Однак Ігор не зміг вийти на поміст, оскільки відчув біль у спині на передстартовій розминці.

У заключний змагальний день Ігор – 1996 р. Україна здобула ще два пам'ятних золота. У художній гімнастиці українка піднялася на олімпійську вершину вдруге поспіль. Естафету Олександри Тимошенко, яка здобула золото у 1992 р., підхопила Катерина Серебрянська. Причому за перемогу вихованка Любові Серебрянської боролася з іншою нашою гімнасткою Оленою Вітриченко, котра у підсумку здобула бронзу. Це був перший випадок, коли на олімпійський п'єдестал піднялося двоє представниць України одночасно.

Вінцем тріумфального виступу України в Атланті стало золото боксера Володимира Кличка у ваговій категорії понад 91 кг. Як і Олійник, своїх основних суперників – американця Лоуренса Клей – Бея, шведа Аттілу Левіна і росіянина Алексея Лезіна – Володимир переміг до фіналу. Пеа Вольграмм з Тонги у бою за золото очікувано скласти конкуренції Кличку – молодшому не зміг. Цікаво, що попередньо на Олімпіаду в Атланту мав їхати старший з братів, але Віталій останньої миті був відсторонений через порушення антидопінгового законодавства. Окрім здобутих медалей, на особливу відзнаку заслуговує також одне четверте місце. Те, яке посіли очолювані Володимиром Рижовим баскетболістки збірної України. За рік до того українки вперше і досі єдиний раз в історії ігрових видів спорту у нашій державі стали чемпіонками Європи. В Атланті дівчата довели статус найсильніших на власному континенті, поступившись лише збірним США, Бразилії та Австралії.

Відкриття Олімпійських ігор в Атланті

УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ, ЯКІ ОТРИМАЛИ МЕДАЛІ У АТЛАНТІ

Медалі	Золото	Срібло	Бронза	Всього
	9	2	12	23

● Золото:

Інеса Кравець – Легка атлетика, Жінки, потрійний стрибок
Володимир Кличком – Бокс, Чоловіки, надважка вага
Рустам Шаріпов – Гімнастика, Чоловіки, бруси
Лілія Подкопаєва – Гімнастика, Жінки, вільні вправи
Лілія Подкопаєва – Гімнастика, Жінки, абсолютна першість
Катерина Серебрянська – Гімнастика, Жінки, особиста першість
Тимур Таймазов – Важка атлетика, Чоловіки (108 кг)
В'ячеслав Олейник – Греко-римська боротьба, чоловіки (90 кг)
Євген Браславець та Ігор Матвієнко – Вітрильний спорт, 470

● Срібло:

Лілія Подкопаєва – Гімнастика, Жінки, бруса
Інна Фролова, Світлана Мазій, Діна Мифтахутдінова та Олена Ронжина – Академічне веслування, Жінки, парні четвірки

● Бронза:

Олена Садовнича – Стрільба з лука, індивідуальна першість
Олександр Багач – Легка атлетика, Чоловіки, штовхання ядра
Олександр Крикун – Легка атлетика, Чоловіки, метання молота
Інга Бабакова – Легка атлетика, Жінки, стрибки у висоту
Олег Кірюхін – Бокс, перша найлегша вага
Ігор Коробчинський, Олег Косяк, Григорій Місютін, Володимир Шаменко, Рустам Шаріпов, Олександр Світличний та Юрій Єрмаков – Гімнастика, Чоловіки, командна першість
Олена Вітриченко – Гімнастика, Жінки, особиста першість
Денис Готфрід – Важка атлетика, Чоловіки 99 кг
Андрій Калашников – Чоловіки, греко- римська боротьба (52 кг)
Ельбрус Тедесєв – Боротьба, Чоловіки, вільна боротьба (62 кг)

Заза Зазіров – Боротьба, Чоловіки, вільна боротьба (68 кг)
Олена Пахольчик і Руслана Таран – Вітрильний спорт, Жінки, 470

БАБАКОВА ІНГА АЛЬВІДОСІВНА
(народилася 27 червня 1967 р.)

Легка атлетика		
Олімпійські ігри		
Бронза	1996 Атланта	Стрибки у висоту
Чемпіонат світу		
Золото	1999 Севілья	Стрибки у висоту
Срібло	1997 Афіни	Стрибки у висоту
Срібло	1997 Париж	Стрибки у висоту
Срібло	2001 Едмонтон	Стрибки у висоту
Срібло	2001 Лісабон	Стрибки у висоту
Бронза	1991 Токіо	Стрибки у висоту
Бронза	1993 Торонто	Стрибки у висоту
Бронза	1995 Гетеборг	Стрибки у висоту

Українська спортсменка (легка атлетика, стрибки у висоту); заслужений майстер спорту; чемпіонка світу 1999 р., багаторазовий призер чемпіонатів світу з легкої атлетики, бронзовий – Олімпійських ігор 1996 р. в Атланті; переможець та призер багатьох міжнародних змагань, рекордсменка України з результатом 205 см (Токіо, 1995 р.). За підсумками міжнародних стартів визнана найкращою стрибункою світу у висоту 1995 р. Станом на 1 червня 2015 р. володарка світового рекорду серед спортсменок віком понад 35 років з результатом 201 см (Осло, 3 червня 2003 р.).

Перший тренер – Анатолій Чинченко.

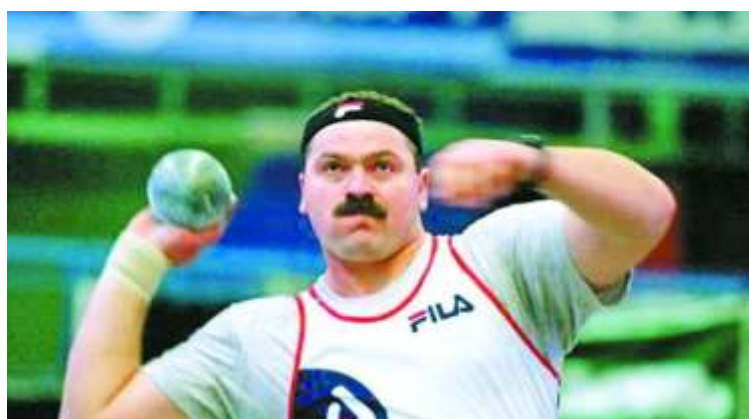

Член Європейської комісії атлетів і комісії атлетів НОК України. Повний кавалер ордена «За заслуги» трьох ступенів. Закінчила Миколаївський педагогічний інститут (1990 р.). Тренує Вікторію Стьопіну.

Підполковник міліції. Заміжня, чоловік – Сергій Бабаков (він же був і її тренером), виховує сина (18 років) та дочку (10 років). Проживає у Миколаєві.

БАГАЧ ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ
(народився 21 листопада 1966 р.)

Легка атлетика		
Олімпійські ігри		
Бронза	Атланта 1996	Штовхання ядра

Український олімпієць – штовхач ядра.

Завойовував бронзові медалі на Олімпійських іграх і Чемпіонатах світу. Був позбавлений золотої медалі на Чемпіонаті світу у 1997 р. через те, що не пройшов допінг-тест на ефедрин. До того був дискваліфікований на два роки через непроходження тесту на тестостерон у 1989 р. Але зупинимося на приємному. Коли легкоатлет Олександр Багач здобув бронзову нагороду зі штовхання ядра в Атланті.

Здавалося, цьому спортсмену з Київщини ніщо не завадило посісти перше місце. Серед конкурентів не було явних лідерів, усі змагалися на рівних. В останній спробі, мобілізувавшись, Олександр показав свій найкращий результат – 20,75, що виводив його на друге місце. Однак лишалась ще одна спроба у господаря олімпіади Ренді Барнса, який був з посередніми результатами. Він штовхнув ядро на 21, 62 м і став чемпіоном.

Після позитивного тесту на допінг у 2000 р. був дискваліфікований назавжди. Після цього, екс-легкоатлет тренує українських параолімпійців, його вихованець Олександр Ясиновий – бронзовий призер Пекіну у штовханні ядра та метанні диску.

Микола Багач зі своїм ушавленим батьком Олександром Багачем

Здобутки:

- **Літні олімпійські ігри:**

- Літні Олімпійські ігри 1996, Атланта – бронза

- **Чемпіонати світу:**

- 1993, Штутгарт – бронза
- 1999, Севілья – бронза

- **Чемпіонати Європи:**

- 1994, Гельсінкі – бронза
- 1998, Будапешт – золото

- **Чемпіонати Європи у залі:**

- 1992, Генуя – золото
- 1994, Париж – золото

БРАСЛАВЕЦЬ ЄВГЕН АНАТОЛІЙОВИЧ
(народився 11 вересня 1972 р.)

Вітрильний спорт		
Олімпійські ігри		
Золото	1996 Атланта	Клас «470»

Український яхтсмен, олімпійський чемпіон.

Закінчив Дніпропетровський державний інститут фізичної культури і спорту (2001 р.). Чемпіон світу та Європи (2001 р.). Чемпіон XXVI Олімпійських ігор (1996 р.) у класі яхт «470» (шкотовий – Матвієнко І. Г.). У цей же день у класі «470» 24 – річний Євген Брасланець і 25-річний Ігор Матвієнко з Дніпра, не дивлячись на молодість і відсутність досвіду, стали олімпійськими чемпіонами. Одинадцять гонок і стільки ж довгих днів під спекотним сонцем ганялись наші спортсмени під вітрила. У передостанній гонці, коли підраховували усі здобуті штрафні очки, виявилось, що в них найменше – лише 40. За ними були англійці – 61, у португальців 62. Тож, не було ніякої потреби навіть на берег виходити, не те, що у море. В останню гонку вони проводжали суперників, помахуючи хусточками. Виступає за спортивний клуб «Метеор» (Дніпро). Тренери: Карета (Пашутіна) І. Л., Коваленко В. В., Майоров В. А.

Державні нагороди: Відзнака Президента України – хрест «За мужність» (7 серпня 1996) – за видатні спортивні перемоги на XXVI літніх Олімпійських іграх в Атланті, особистий внесок у піднесення авторитету і престижу України в світі.

ВІТРИЧЕНКО ОЛЕНА ІГОРІВНА
(народилася 25 листопада 1976 р.)

Художня гімнастика		
Олімпійські ігри		
Представник Україна		
Бронза	1996 Атланта	Особисті змагання

Українська гімнастка, бронзова призерка Олімпійських ігор.

Народилася 25 листопада 1976 р. в Одесі. Батько Ігор Євгенович – професор математики. Мати Ніна Михайлівна – заслужений тренер України з художньої гімнастики і єдиний тренер Олени впродовж 20 років.

На даний час мешкає в Іспанії, є президентом «Clab Vitry Gimnastic ritmica» і президентом ISCA. Заміжня. Сім'я: чоловік – Олексій, діти – Давид, Цезар, Аврора.

Освіта вища (Харківський інститут фізичної культури). Гімнастикою почала займатися з 1980 р. У 1988 р. – чемпіонка УРСР. У 1993 р. успішно виступає на чемпіонаті світу в Аліканте (Іспанія), за що їй присвоюють звання заслуженого майстра спорту України. У 1996 р. – бронзовий призер Олімпіади в американській Атланті. Українка впоралась із тиском і конкурентками із Білорусі, Болгарії та Росії. Оцінка 9,866 за вправи зі скакалкою і приблизно такі самі оцінки за вправи із м'ячем, булавами та стрічкою. «Після першого кола я йшла на першому місці, – згадує Олена. І ось тут я вперше зрозуміла, що таке людська заздрість і погане ставлення до тебе. Відразу зі мною перестали розмовляти всі учасниці турніру, включаючи Катю Серебрянську і її маму. Коли я постукала до них в номер і хотіла у Каті щось запитати, то її мама мене навіть не пустила. Очевидно, що ніхто не очікував мого лідерства. Всі були просто у великому шоці. Я відчула себе одною проти стіни, яку треба подолати. Мені було дуже неприємно. Але я відчула, що зможу це зробити: я сильна. І ніяким мовчанням, заздрістю і неприязню зломати і розладнати мене не вдасться. Після першого кола Яна Батиршіна, яка виграла згодом «срібло», була на 13-му місці.

Вона ледве потрапила в двадцятку найсильніших. Катя Серебрянська теж зробила втрату у вправі з булавами. Я йшла на першому місці. У кулуарах почалися розмови: «Ну, що? Почалася зміна лідера?» Мені здавалося, що всі були якимись дріб'язковими і уїдливіми. Я перестала звертати на це увагу, закрилася сама в собі, не дивилася по сторонам і думала тільки про свою мету. Після другого кола Катя була вже на першому місці, а мене перенесли на друге.

Розпочався третій день змагань. Звичайно, мені дуже хотілося хоча б утриматися в трійці призерів. Я реально розуміла, що одним рухом руки судді можуть опустити мене на шосте місце. Тому для мене найголовнішим було опинитися в першій трійці. Щоб збити своє хвилювання, я прийшла розминатися за три години до початку

останнього кола. Хоча зазвичай розминку я починаю за 2 – 2,5 години до змагання.

Я виконала дуже велике навантаження: зробила всю розминку, хореографію, американський урок. І вирішила, що перед кожною вправою повинна зробити по десять прогонів для того, щоб бути спокійною, виходячи на майданчик. Але, так як в третьому колі брали участь лише десять гімнасток, то між вправами я встигала зробити тільки по три прогони. Тому я вирішила, що до початку виступів повинна зробити по 7 прогонів. І коли всі інші учасниці змагань тільки прийшли розминатися, я вже робила прогони. Вони всі дивилися на мене здивованими очима. Але мені це допомогло. Я виходила на вправи абсолютно спокійна, впевнена в своїх силах. Тобто все ж така втома дає про себе знати. Вона допомагає знімати нервову напругу, я не витрачаю зайві емоції на хвилювання, на переживання, а залишаю собі рівно стільки сил, щоб вийти, спокійно зробити вправу і нічого не боятися.

Першою я робила скакалку. Зробила її добре. Але за оцінками я побачила, що мене не пускають боротися за перше місце. Це мене анітрохи не засмутило, я була до всього готова. Головним було те, що я залишилася задоволена собою, не зробила для себе якоїсь дурниці.

Потім була вправа з м'ячем, одна з моїх улюблених. Я її зробила із задоволенням. Але оцінки знову показували, що мене продовжують притримувати, не підпускаючи до першого місця.

Перед композицією з булавами я почала сильно хвилюватися. Але тут мені допомогла мама. Вона мене знову переконала в моїх силах, сказавши, що я сильна, що я все можу, і у мене все вийде. Цю вправу я теж зробила добре.

І ось залишилася вправа зі стрічкою, яка супроводжувалася музикою американської групи «New Age». Коли мама працювала в США, їй подарували запис музики, яка була дуже популярна в Америці. Треба сказати, що ХГ закривала Олімпіаду, а мій виступ зі стрічкою було останнім в програмі ХГ. У вправі зі стрічкою здригнулася і Катя, яка йшла першою, і Яна, що йшла другою. У Каті була явна помилка, всі люди це бачили. А Я. Батиршіна взагалі упустила стрічку на підлогу.

Отже, все гімнастки вже виступили, залишилася я одна. Мама мені каже: «Лена, Батиршіна втратила, у тебе є шанс!». Я, як справжній борець, вийшла на майданчик. Зробила, можна сказати, своє краще виконання цієї вправи. Зал вибухнув оплесками і криками підтримки. Я мало не заплакала. Це були найкращі моменти мого змагального життя. І все, зрозуміло, чекають оцінку. Я вклонилася, йду потихеньку з майданчика і дивлюся на табло: мені ставлять оцінку і там висвічується третє місце», – де-які роздуми Олени Вітриченко опісля Атланти.

У 1997 р. – абсолютна чемпіонка Європи у багатоборстві, виграє Універсіаду і вперше стає абсолютною чемпіонкою світу. У 2004 р. на Олімпіаді у Сіднеї – 4-те місце. Нагороджена Почесною відзнакою Президента України (1996) та орденом «За заслуги» II ст. (1997).

Література: Олена Вітриченко: «Дякую спорту за виховання характеру» // Кривенко – Камінська Олена, «Спортивка», № 36 (289), 5 травня 2008 р.

Дитячі роки Олени описані в книзі для дітей «Національний олімпійський комітет України про художню гімнастику та Ірину Дерюгіну, Олександру Тимошенко, Олену Вітриченко, Катерину Серебрянську, Анну Безсонову» / текст: Григорія Палія

та Олександра Маценка; відповідальний редактор Олена Мовчан. – Київ: Грані, 2010. – 28 с. : фото. (Серія «Життя видатних дітей»).

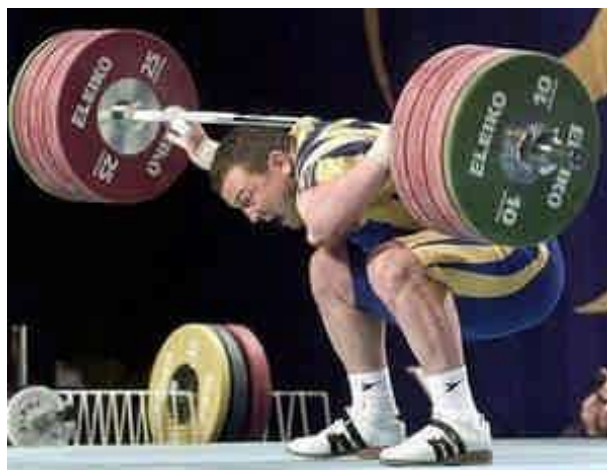
ГОТФРІД ДЕНІС РУДОЛЬФОВИЧ
(народився 5 лютого 1975 р.)

Важка атлетика		
Олімпійські ігри		
Бронза	Атланта 1996	Важка вага

Колишній український важкоатлет, призер Олімпійських ігор. Заслужений майстер спорту України з важкої атлетики.

Тренувався у Михайла Мацьохи. Бронзову олімпійську медаль Денис Готфрід виборов на Олімпіаді в Атланті у важкій вазі. «Третю медаль цього змагального дня приніс важкоатлет Денис Готфрід. Він лишився позаду Акакія Кахіашвілі з Греції та Анатолія Храпатового з Казахстану. Ривок він виконав на 187,5 кг, ставши лідером разом із казахом. У поштовху – 215 кг, що набагато менше ніж у срібного та золотого призерів. Після ігор результати Готфріда пішли вгору і за наступні три роки він двічі став чемпіоном Європи, а у 1999 р. завоював золото чемпіонату світу в Афінах».

У 2014 р. – підполковник Внутрішніх військ МВС України, головний тренер спортивної команди внутрішніх військ.

Дружина – Світлана Готфрід, самбістка і дзюдоїстка, Заслужений майстер спорту України. Готфрід Анастасія Сергіївна.

ЗАЗІРОВ ЗАЗА ДІАНОЗОВИЧ (народився 25 квітня 1972 р.)

Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Бронза	Атланта 1996	вільна боротьба, до 68 кг
Чемпіонати світу з боротьби		
Бронза	Красноярськ 1997	вільна боротьба, до 69 кг
Срібло	Тегеран 1998	вільна боротьба, до 69 кг
Чемпіонати Європи з боротьби		
Золото	Стамбул 1993	вільна боротьба, до 68 кг
Бронза	Будапешт 1996	вільна боротьба, до 68 кг
Бронза	Варшава 1997	вільна боротьба, до 69 кг
Срібло	Братислава 1998	вільна боротьба, до 69 кг
Золото	Мінськ 1999	вільна боротьба, до 69 кг
Кубки світу з боротьби		
Срібло	Бойсе 2003	вільна боротьба, до 74 кг
Представник СРСР		
Чемпіонати Європи з боротьби серед юніорів		
Золото	Бурса 1989	вільна боротьба, до 58 кг
Чемпіонати Європи з боротьби серед кадетів		
Золото	Ізмір 1988	вільна боротьба, до 55 кг

Український борець вільного стилю, призер Олімпійських ігор. Зазіров Заза – Заслужений Майстер Спорту України, бронзовий призер Олімпійських ігор (1996 р.), срібний призер чемпіонату світу (1998 р.), бронзовий призер чемпіонату світу (1997 р.),

бронзовий призер чемпіонатів Європи (1996 р., 1997 р. та 1998 р.).

«Цей день в Атланті став скромнішим за попередній – лише одна «бронза». Її здобув борець вільного стилю, вихованець київського ЦСКА Заза Зазіров у категорії до 68 кг. У першому раунді Заза розгромно перемагає нігерійця Ібо Озіті 10:0, далі естонця Кюлло Кійву 5:0. У наступному раунді прикро поступився 4:6 майбутньому чемпіону росіянину Вадиму Богієву, якому дуже допомогли судді. Завдяки виходу опонента у фінал, Заза продовжив шлях втішних сутичок. Першою «жертвою» був білорус Олег Гоголь, який програв 1:6, а другою – кореець Хван Санг-Хо. У «бронзовому» фіналі Зазіров зустрівся із кубинцем Йосвани Санчезом. Наш борець повів у рахунку 6:0, потім розслабився, вирішив, що справу зроблено, і ледь не поступився – 8:6». До слова, Заза Зазіров був також чемпіоном Європи 1999 р., а із медалей Чемпіонатів світу лише «срібло» та «бронза» 1998 та 1997 рр. відповідно.

КАЛАШНИКОВ АНДРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ (народився 20 листопада 1964 р.)

Греко-римська боротьба		
Олімпійські ігри		
Бронза	Атланта 1996	Вага мухи

Український борець греко – римського стилю, призер Олімпійських ігор.

Вихованець спеціалізованої дитячо-юнацької спортивної школи олімпійського резерву Київської облради «Колос», Андрій Калашников почав займатися греко-римською боротьбою у 1977 р. під керівництвом Василя Тимофійовича Берчука. У 1989 р., закінчивши Київський інститут фізичної культури і спорту, А. Калашников одержав диплом тренера, але продовжував брати участь у змаганнях.

На XXVI Олімпійських іграх в Атланті у 1996 р. Калашников виборов бронзову медаль, став заслуженим майстром спорту. На третій змагальний день першу медаль для України на літній Олімпіаді здобув борець греко-римського стилю Андрій Калашников у ваговій категорії до 52 кг. Кваліфікацію він пройшов важко. У першій сутичці програв вірмену Армену Назаряну 0:10 і завдяки виходу кривдника у фінал за

«золото» Андрій зміг поборотись у втішних сутичках. Спочатку переграв індійця Паппу Ядаву 11:0, далі румуна Валентіна Ребегеа 3:1, німця Альфреда Тер – Мкртчяна 3:0, поляка Даріуша Яблонського 8:5 і болгарина Йордана Анева 5:0. У «бронзовому» фіналі наш борець впевнено переміг росіянина Самвела Даніеляна, здобувши для України історичну медаль. Працював тренером збірної команди України з греко-римської боротьби (2001–2002 рр.). Від 2003 – тренер Київської обласної школи вищої спортивної майстерності. Віце-президент Федерації боротьби на поясах (від 2006). Зараз Андрій Миколайович Член Президії Федерації греко-римської боротьби України.

Досягнення. Дворазовий чемпіон СРСР; Чемпіон Європи (1987); Срібний призер чемпіонату Європи (1993); Кубок Світу – 1 місце (1988); Срібний призер Чемпіонату світу (1989); Бронзовий призер чемпіонату Світу (1994); Бронзовий призер Кубка Світу (1994); Бронзовий призер чемпіонату Європи (1995); Чемпіон Європи (1996); Бронзовий призер Олімпійських ігор в Атланті, США (1996); Чемпіонат Європи – 4 місце (1998); Олімпійські ігри в Сіднеї, Австралія (2000) – 4 місце. На Олімпіаді у Сіднеї він, змінивши вагову категорію, зайняв четверте місце. Тренери: Берчук В. Т., Король Н. В.

КЛИЧКО ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ
(народився 25 березня 1976 р.)

Бокс		
Олімпійські ігри		
Золото	1996 Атланта	Надважка в/к
Чемпіонат Європи		
Срібло	1996 Вейле	Надважка в/к

Український професійний боксер. Олімпійський чемпіон з боксу у надважкій ваговій категорії (1996 р.). Чемпіон світу з боксу у важкій ваговій категорії за версіями WBO (2000 – 2003 рр., 2008 – 2015 рр.), IBF (2006 – 2015 рр.), IBO (2006 – 2015 рр.), The Ring (2009 – 2015 рр.), WBA (2011 – 2015 рр.). Молодший брат чемпіона світу за

версією WBC Віталія Кличка.

Під час володіння титулом чемпіона світу у важкій вазі, бої Володимира регулярно збирали від 300 до 500 мільйонів телеглядачів у всьому світі. За свою кар'єру переміг 23 бійців за титул чемпіона світу у важкій вазі, що є найкращим показником в історії боксу. Усіх 23 бійців Володимир переміг в боях за т.зв. «легітимний» титул чемпіона. Володимиру також належить рекорди загальної тривалості володіння титулом чемпіона світу у важкій вазі (4 382 днів = 12 років), кількості перемог в боях за титул об'єднаного чемпіона та найдовшої серії захистів об'єднаного титулу. Володимир є рекордсменом за кількістю перемог в боях за титул об'єднаного та абсолютного титулу чемпіона світу, а також володарем найдовшої серії захистів об'єднаного та абсолютного титулу чемпіона світу в історії двох найпопулярніших бойових видів спорту, професійного боксу та змішаних єдиноборств. Займає 9-е місце в рейтингу найкращих бійців в історії боксу незалежно від вагової категорії за версією BoxRec.

Володимир Кличко народився 25 березня 1976 р. у м. Семипалатинську Казахської РСР (СРСР) у родині військовослужбовця Володимира Кличка.

У 1985 р. родина переїхала до Української РСР.

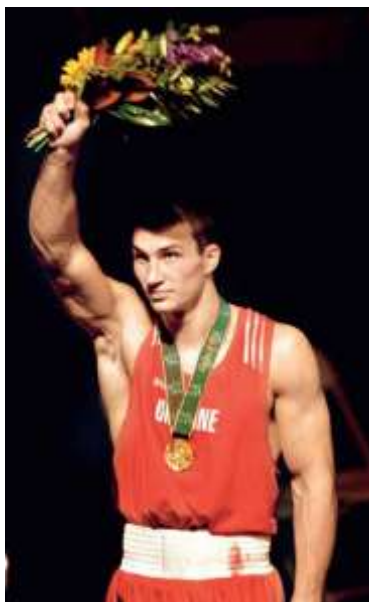
Освіта. Училище олімпійського резерву в місті Бровари (1992 р.); Переяслав-Хмельницький педагогічний інститут (1996 р.).

Займатися боксом почав в 13 років. 1994 р. завоював титул чемпіона Європи з боксу серед юніорів. 1995 р. здобув золоту медаль на I Всесвітніх іграх військовослужбовців в Італії, а 1996 р. – срібну медаль чемпіонату Європи. Цього ж року досягає найвищого результату у своїй любительській кар'єрі, здобуваючи золоту медаль на XXVI Літніх Олімпійських іграх в Атланті.

Останню медаль Олімпійських ігор 1996 р. Україні приніс всесвітньовідомий Володимир Кличко. Тоді він ще був скромним, але дуже помітний боксер вагою 105 кг, зростом близько двох метрів, 20-річний київський армієць. Першим його суперником став американець Лоуренс Клей-Бей, якого Володимир переміг 10:8. У чвертьфіналі на Кличка – молодшого чекав швед Аттіла Левін. Він одразу на перших секундах дістав сильний удар у щелепу, але встояв. Щоправда, ненадовго. Після другого удару впав, важко піднявся. Через 1 хвилину 43 секунди рефері припинив сутичку. У півфіналі на

Володимира очікував росіянин Олександр Лезін. Саме він заступив минулого року шлях нашому спортсмену до «золота» на чемпіонаті світу. Зрештою Володимир переміг без будь-яких проблем.

Фінал проти Паса Вольфграма з Тонго видався нервовим, до останнього було складно визначити явного фаворита. У третьому раунді Кличко боксував активніше і переміг опонента по очках – 7:3. Ця золота медаль відкрила Володимиру шлях до подальших перемог на професійному рингу.

Володимир п'ять разів завойовував титул чемпіона України з боксу.

Професійну кар'єру почав після перемоги на Олімпіаді – 96, приєднавшись разом з старшим братом до німецького клубу «Universum Vox – Promotion». Тренувався під керівництвом Фріца Здунека.

З 2004 – 2012 рр. тренувався у відомого американського фахівця Емануеля Стюарда. Після смерті останнього тренувався під керівництвом вихованця Стюарда, діючого боксера, що на 6 років молодший за самого Володимира, Джонатона Бенкса.

Перший титул чемпіона світу здобув 14 жовтня 2000 р. у бою проти переможця Віталія Кличка – Кріса Берда. 1 грудня 2005 р. Володимир і Віталій Клички одержали найпрестижнішу медіа- премію Німеччини – Бамбі (Bambi).

10 березня 2007 р. у Мангаймі Володимир Кличко провів захист титулу чемпіона світу у важкій вазі за версією IBF. У другому раунді він технічним нокаут переміг американського боксера Рея Остіна. Нокаут Остіну став 43-м у статистиці Кличка і 48 перемогою в його професійній кар'єрі.

8 липня 2007 р. Володимир Кличко захистив титул чемпіона світу з боксу у важкій ваговій категорії за версією IBF, здобувши перемогу над Леймоном Брюстером. Бій пройшов у Кельні.

23 лютого 2008 р. у Нью-Йорку на відомій арені Медісон Сквер Гарден у першому з 1999 р. об'єднавчому бою чемпіонів світу у суперважкій вазі Володимир Кличко переміг у дванадцяти раундах росіянина Султана Ібрагімова за рішенням суддів. Кличко, таким чином, об'єднав чемпіонські титули за версіями організацій IBF, WBO та другорядної IBO.

13 грудня 2008 р. у Мангаймі, Німеччина, захистив свої титули у бою з Хасимом Рахманом, отримавши перемогу технічним нокаутом у сьомому раунді. 20 червня 2009 р. на арені футбольного стадіону «Veltins – Arena», що розташований у німецькому місті Гельзенкірхен, відбувся поєдинок між Володимиром Кличком та непереможним Русланом Чагаєвим з Узбекистану за титули за версіями IBF (7 захист титулу Кличком), WBO (3 захист титулу Кличком), IBO (7 захист титулу Кличком) та вакантного титулу американського журналу The Ring. Поєдинок закінчився перемогою українця через відмову продовження поєдинку кутом суперника після закінчення 9 раунду.

Володимир Кличко в бою проти Хасима Рахмана

Захист титулів чемпіона світу за версіями WBA, IBF і WBO у надважкій вазі провів 3 березня 2012 р. 35-річний Володимир Кличко. Його суперником був колишній чемпіон світу в першій важкій вазі француз 39-річний Жан-Марк Мормек. Для Кличка – молодшого – ювілейний 20-й чемпіонський бій у професіональній кар'єрі. Для Мормека – дев'ятий. Усі попередні чемпіонські поєдинки він провів у першій важкій вазі. Кличко й Мормек мали зустрітися 10 грудня 2011 р. Однак бій не відбувся через раптову хворобу українця. Володимира госпіталізували 3 грудня з болями в животі й зробили операцію з видалення каменів у нирках.

Пізніше, 3 березня 2012 р. Кличко все-таки зустрівся з колишнім чемпіоном світу Жан-Марком Мормеком. З самого початку бою українець впевнено вів. Француз тримався 4 раунди, але наприкінці четвертого раунду Володимир пробив вдалу «двійку» і після того, як Мормек почав «плинути», Кличко пробив ще два удари французькому боксеру, який вже почав падати. На десятій секунді відліку Мормек встав, але не міг впевнено стояти на ногах. Рефері зупинив бій. Кличко впевнено переміг.

У липні 2012 р. відбувся другий бій Володимира Кличка з обов'язковим претендентом за версією IBF, Тоні Томпсоном. Кличко відправив Томпсона в нокаут у 6 раунді.

У листопаді 2012 р. Володимир зустрівся з непереможеним польським боксером, Маріушем Вахом. Бій був дуже важким, але, не зважаючи на відсутність нокаунтів, перемогу було присуджено Володимиру.

У квітні 2015 р. Володимир Кличко, чемпіон світу за версіями IBF, WBA, WBO, IBO і журналу «The Ring Magazine», у важкому бою з американцем Брайантом Дженнінгсом (64-й бій В. Кличка на професійному рингу) одержав перемогу і відстояв свої пояси.

28 листопада 2015 р. у Дюссельдорфі в результаті бою з британцем Тайсоном Ф'юрі одноголосним рішенням суддів програв поєдинок та втратив усі свої пояси. Рахунок суддівських записок: 115 – 112, 115 – 112, 116 – 111. 29 квітня 2017 р. програв чемпіонський бій з 27-річним чемпіоном IBF британцем Ентоні Джошуа, втративши вакантні титули WBA і IBO. 3 серпня 2017 р. Володимир Кличко оголосив про завершення спортивної кар'єри. В заяві спортсмена на його офіційній веб-сторінці повідомляється, що спортсмен відмовляється від матчу-реваншу з Ентоні Джошуа. А також Кличко висловлює готовність до нового випробування та досягнення успіху у своїй новій кар'єрі, «яку спланував і вже почав кілька років тому».

Особисте життя. 27 березня 2013 р. американський часопис «US Weekly», з посиланням на сімейні кола, повідомив про заручини Володимира з його подругою американською акторкою Гейден Панеттьєр. Інший бульварний часопис Gala доповнив цю інформацію фото поцілунку пари після майже дворічного розлучення.

9 грудня 2014 р. у Гейден та Володимира народилась донька Кая Євдокія. Своє друге ім'я дівчинка отримала на честь бабусі братів Кличків. Кличко та Панеттьєр знову розлучилися влітку 2018 р.; за повідомленнями закордонних ЗМІ, ймовірною причиною розставання могла стати невірність Гейден, яку помічали в компанії із невідомим у ресторані «Крейгс» у Лос-Анджелесі, коли пара вечеряла. 3 жовтня 2018 р. на 56-й Конгрес WBC у Києві Володимир прийшов із норвезькою боксеркою Сесілією Брекхус. Вільно володіє чотирма мовами: українською, російською, англійською та німецькою.

Захоплення: мистецтво, музика. У 2009 р. Володимир Кличко виступив куратором українського павільйону на Венеціанському біенале.

Благодійність і громадська діяльність. У серпні 2014 р. передав на

спеціальний аукціон свої боксерські рукавички з автографом, виручені кошти було передано на потреби української армії. З 2017 р. – член Наглядової ради Меморіального центру Голокосту «Бабин Яр». У травні 2018 р. підписав лист із вимогою звільнити ув'язненого у Росії українського режисера Олега Сенцова.

Нагороди: Орден Свободи (24 серпня 2017) – за значний особистий внесок у державне будівництво, соціально-економічний, науково-технічний, культурно-освітній розвиток України, вагомі трудові здобутки та високий професіоналізм;

Орден «За мужність» I ст. (21 листопада 2006) – за мужність, самовідданість і волю до перемоги, виявлені у поєдинку за чемпіонський титул у суперважкій категорії престижної версії професійного боксу Міжнародної боксерської федерації (IBF), піднесення міжнародного спортивного авторитету України;

Відзнака Президента України – хрест «За мужність» (7 серпня 1996) – за видатні спортивні перемоги на XXVI літніх Олімпійських іграх в Атланті, особистий внесок у піднесення авторитету і престижу України у світі. Чемпіон спорту ЮНЕСКО (4.12.2006).

КРИКУН ОЛЕКСАНДР ВОЛОДИМИРОВИЧ (народився 1 березня 1968 р.)

Легка атлетика		
Олімпійські ігри		
Бронза	Атланта 1996	Метання молота

Український легкоатлет, що спеціалізувався у метанні молота, призер Олімпійських ігор. Олександр Крикун тренувався у спортивному товаристві «Колос» в Умані. Закінчив Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини.

Бронзову олімпійську медаль він виборов на Олімпіаді в Атланті у метанні молота, тренер – Тихомиров Анатолій Михайлович. Його особистий рекорд у цій дисципліні 81 м 66 см, встановлений у 2004 р. Олександр Крикун – член Національного олімпійського комітету України, голова комісії атлетів. Є гравцем українського клубу «Що? Де? Коли?»

МАЗІЙ СВІТЛАНА ІВАНІВНА
(народилася 30 січня 1968 р.)

Академічне веслування		
Представник СРСР		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сеул 1988	W4x
Чемпіонати світу		
Бронза	Копенгаген 1987	W4x
Срібло	Блед 1989	W4x
Срібло	Тасманія 1990	W4x
Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Срібло	Атланта 1996	W4x
Чемпіонати світу		
Бронза	Індіанаполіс 1994	W4x
Бронза	Савоя 1997	W4x
Срібло	Сент – Кетерінс 1999	W4x

Українська академічна веслувальниця, призер Олімпійських ігор в Сеулі та Олімпійських ігор в Атланті, учасниця Олімпійських ігор у Сіднеї та Афінах, призер чемпіонатів світу. Закінчила Київський державний інститут фізичної культури (1996). Тренери: Позюра А. В., Павлов Є. В., Родіонов Ю. В.

Чоловік – Костянтин Проненко, академічний веслувальник, учасник Олімпійських ігор в Сіднеї. Світлана Мазій розпочала займатися веслуванням лише у 14 років, але «... у неї якось вийшло навчитися швидко веслувати за короткий час». Тренувалася у спортивному товаристві «Спартак» у Києві.

У 1985 р. на молодіжному чемпіонаті світу виборола бронзову медаль у складі четвірки парної. Через рік на дорослому чемпіонаті світу у змаганнях четвірок була шостою, а у 1987 р. – третьою. На Олімпійських іграх у 1988 р. вона стала срібною

медалісткою у складі четвірки збірної СРСР (Ірина Калімбет, Світлана Мазій, Інна Фролова, Антоніна Думчева). Двічі на чемпіонатах світу 1989 і 1990 рр. Мазій отримала срібну нагороду у змаганнях четвірок парних. Після розпаду СРСР Світлана Мазій виступала під прапором України. У 1993 р. на чемпіонаті світу у змаганнях двійок парних і четвірок парних залишалася без нагород, а у 1994 р. здобула бронзову медаль у четвірках парних. На чемпіонаті світу 1995 р. була лише десятою у четвірках парних, а на Олімпіаді 1996 р. в Атланті разом із Інною Фроловою, Оленою Ронжиною та Діною Міфтахутдиною знову завоювала срібну олімпійську медаль. Протягом 1997 – 2000 рр. у складі парної четвірки Мазій була переможцем і неодноразовим призером етапів Кубка світу, на чемпіонаті світу 1997 р. була третьою, на чемпіонаті світу 1998 р. – сьомою, а на чемпіонаті світу 1999 р. – другою. На сіднейській Олімпіаді зайняла 4 місце у складі четвірки (Світлана Мазій, Олена Ронжина, Діна Міфтахутдинова та Тетяна Устюжаніна).

Після народження дитини повернулася до тренувань і разом з Наталією Губою склала двійку парну, яка протягом 2003 – 2004 рр. жодного разу не проходила у головний фінал міжнародних змагань, але на олімпіаді в Афінах зайняла 6 місце. Після завершення виступів стала спортивним функціонером. Була членом НОК України, працювала в Федерації академічного веслування міста Києва і СК «Конкорд».

Державні нагороди: Почесна відзнака Президента України (7 серпня 1996 р.) – за видатні спортивні досягнення на XXVI літніх Олімпійських іграх в Атланті.

МАТВІЄНКО ІГОР ГРИГОРОВИЧ (народився 17 травня 1971 р.)

Представник Україна		
Вітрильний спорт		
Олімпійські ігри		
Золото	1996 Атланта	Клас 470

Український яхтсмен, олімпійський чемпіон. Навчався у Широківській СШ №1 та Широківській ДЮСШ (відділення волейболу, тренер Г. І. Андрух).

Народився у Дніпропетровську. Закінчив Дніпропетровський державний інститут фізичної культури і спорту.

Чемпіон (2001 р.), срібний призер (1998 р.) та бронзовий призер світу (2000 р.).
Чемпіон (2001 р.), срібний призер (1997 р.) Європи. Чемпіон XXVI Олімпійських ігор (1996 р.) у класі яхт «470» (стерновий – Євген Браславець).

Виступав за спортивний клуб Міністерства оборони – «Україна» (Дніпропетровськ). Брав участь у XXVIII Олімпійських іграх (2004 р.).

Державні нагороди: Відзнака Президента України – хрест «За мужність»

МІФТАХУТДИНОВА ДІНА АРТУРІВНА (народилася 2 листопада 1973 р.)

Представник Україна		
Академічне веслування		
Олімпійські ігри		
Срібло	Атланта 1996	Четвірка
Чемпіонати світу		
Бронза	1994 Індіанаполіс	W4×
Бронза	1997 Савойя	W4×

Українська веслувальниця (академічне веслування), призерка Олімпійських ігор, призерка чемпіонатів світу, заслужений майстер спорту України. Діна Міфтахутдінова тренувалася в спортивному клубі Збройних Сил України в Дніпропетровську.

У 1994 р. завоювала бронзову медаль на чемпіонаті світу в складі четвірки парної (Світлана Мазій, Діна Міфтахутдінова, Олена Ронжина, Тетяна Устюжаніна). На чемпіонаті світу 1995 р. була десятою в четвірках парних. Срібну олімпійську медаль вона виборола на Олімпіаді в Атланті в складі четвірки збірної України разом із Інною Фроловою, Світланою Мазій та Оленою Ронжиною.

У 1997 р. на етапах Кубку світу займала третє, друге і п'яте місця, а на чемпіонаті світу стала бронзовою призеркою в парних четвірках.

У 1998 р. на етапах Кубку світу разом з Оленою Ронжиною була другою, сьомою і дванадцятою в двійках парних, а на чемпіонаті світу стала сьомою у четвірках парних. У 1999 р. на етапах Кубку світу була першою і восьмою у четвірках парних. У 2000 р. на етапах Кубку світу була другою і п'ятою, а на сіднейській Олімпіаді в складі четвірки парної посіла четверте місце.

Після завершення виступів на спортивних аренах працює тренером з академічного веслування у спортивному комплексі «Дзержинка», м. Дніпропетровськ.

ОЛІЙНИК В'ЯЧЕСЛАВ МИКОЛАЙОВИЧ (народився 27 квітня 1966 р.)

Представник Україна		
боротьба		
Олімпійські ігри		
Золото	1996 Атланта	Греко – римська боротьба, 90 кг

Український борець, олімпійський чемпіон. Заслужений майстер спорту України (1994 р.). Почесний громадянин міст Маріуполя і Тернополя (1996 р.).

Мешкає у Маріуполі, працює головним тренером клубу «Азовмаш». Член Національного олімпійського комітету.

Досягнення: На Олімпіаді 1996 р. у Атланті В'ячеслав Олійник здобув золоту медаль, яка стала першою золотою медаллю на літніх Олімпійських іграх в історії незалежної України. У цей день на вищу сходинку п'єдесталу піднявся маріуполець В'ячеслав Олійник. Його золота медаль у ваговій категорії до 90 кг стала першою нагородою найвищої проби незалежної України на літніх олімпіадах.

У першому колі В'ячеслав розгромно переміг боснійця Фахрудіна Ходжича 12:0! У другому колі переміг вибухового Сергія Матвієнка із Казахстану 4:1. Майже із подібним рахунком 4:2 наш борець здолав потужного німця Майка Бульмана, вигравши переможні 2 бали у партері. Без проблем у півфіналі В'ячеслав переміг з рахунком 3:0 турка Хаккі Базара. У фіналі Олійник зустрівся із довжелезним поляком

Яцеком Фавійнським, однак той несподівано легко і без емоцій віддав ініціативу нашому борцю. 6:0!

«У той час багато шанувальників спорту плутали Україну з Росією, – згадує В'ячеслав Олійник. – Коли ми прилетіли у США, нас запитували «Russia?». Ми відповідали: «No, Ukraine». «Що це за країна?» – «Зараз дізнаєтеся». І дізналися, коли на олімпійському борцівському турнірі загравав український гімн».

У рік свого тріумфу Олійник був нагороджений хрестом «За мужність» за видатні спортивні перемоги на XXVI літніх Олімпійських іграх в Атланті, особистий внесок у підвищення авторитету і престижу України у світі. Олійник також є чемпіоном Європи, срібним призером чемпіонату світу та 5-кратним чемпіоном України.

- 1986 – Перше місце на першості Європи серед юніорів;
- 1989 – Перше місце на чемпіонаті Європи серед молоді;
- 1990 – Перше місце на чемпіонаті СРСР, і третє місце на чемпіонаті світу;
- 1991 – Перше місце на спартакіаді Народів СРСР;
- 1992 – Перше місце на чемпіонаті України;
- 1992 – Перше місце на чемпіонаті СНД;
- 1993 – Перше місце на чемпіонаті України;
- 1994 – Перше місце на чемпіонаті Європи;
- 1994 – Друге місце на чемпіонаті світу.

Державні нагороди: Відзнака Президента України – хрест «За мужність» (7 серпня 1996).

Найгучніша несправедливість у житті В'ячеслава на килимі – це «проліт» приазовського атлета повз Олімпіаду – 1992. Олійник мав усі підстави їхати у Барселону під прапором Об'єднаної команди СНД, оскільки виграв усе, що було для цього потрібно. Тоді чиновники вже колишнього СРСР українця на Олімпіаду не взяли, віддавши перевагу росіянину Когуашвілі, який став на Іграх – 92 третім після німця Бульмана та турка Базара. Напередодні ж В'ячеслав усіх цих олімпійських призерів перемагав «усуху» – по 4:0 і 3:0.

Досі вважається, що Олійник після Барселони розчарувався настільки, що ледь не «зав'язав» із боротьбою на піку кар'єри. Насправді він «зав'язав» із боротьбою, більш ніж через десятиліття після того прикрого випадку. І коли кореспондентові «УМ» довелося запитати В'ячеслава, як він дивиться на ту «велику депресію» після стількох прожитих років, відповідь була несподіваною. Із неї й розпочалося це відверте інтерв'ю.

«Закон спортивного довголіття: зробити сьогодні багато, а завтра – ще більше? – Ніякої депресії не було, – відразу заявив мій співрозмовник, упевнено керуючи своїм темно-синім «Рено». – Розчарування справді з'явилося, адже я був на той час найсильнішим, а повезли після всіляких маніпуляцій іншу людину. – І все ж не кожен зможе оговтатися після такого удару і здійснити свою олімпійську мрію на наступній Олімпіаді. – Це все дурниці. Я просто тренувався і хотів бути лідером у боротьбі, а не йшов до олімпійської медалі. Це неправда, що можна сьогодні потренуватися, а завтра – відпочити. Якщо ти сьогодні не допрацював на тренуванні, то марно сподіватися, що надолужиш це завтра, адже наступного дня потрібно зробити ще більше, тоді буде результат. Це закон спортивного довголіття. Багато атлетів страждають від того, що, вигравши чемпіонат України, думають, ніби вирішили всі проблеми з виходом на міжнародну арену, гарантували місце у збірній. Це велика помилка, яка згубила багатьох спортсменів».

ПАХОЛЬЧИК ОЛЕНА ІВАНІВНА
(народилася 2 листопада 1964 р.)

Вітрильний спорт		
Олімпійські ігри		
Бронза	2000 Сідней	Клас «470»
Бронза	1996 Атланта	Клас «470»
Чемпіонат світу		
Золото	1999 Мельбурн	Клас «470»
Золото	1998 Мальорка	Клас «470»
Золото	1997 Тель – Авів	Клас «470»
Срібло	1995 Торонто	Клас «470»
Срібло	1991 Брисбен	Клас «470»
Чемпіонат Європи		
Золото	1999 Задар	Клас «470»
Золото	1998 Чешме	Клас «470»
Золото	1997 Ньївпорт	Клас «470»
Золото	1996 Гейлінг Айленд	Клас «470»
Золото	1995 Бастад	Клас «470»

Українська яхтсменка, триразова учасниця Олімпійських ігор (1992, 1996, 2000), дворазова бронзова призерка Олімпіади, багаторазова переможниця чемпіонатів світу та Європи з вітрильного спорту у класі «470» в екіпажі з Русланою Таран.

Народилася у Казахстані, куди її батьки переїхали з Білорусі у 50-ті роки підіймати цілину. Навчаючись у школі, захоплювалася багатьма видами спорту, зокрема лижами, стрільбою та баскетболом. На користь останнього й зробила свій вибір, вступивши до спорт-інтернату олімпійського резерву після повернення до Білорусі. Потім навчалася у Мінському інституті фізичної культури, де також спеціалізувалася на баскетболі та навіть грала у дублюючому складі збірної республіки. Однак після завершення третього курсу Олені запропонували спробувати свої сили у вітрильному спорті і з баскетболом попрощалась. Як виявилось пізніше, це стало вирішальним моментом у спортивній кар'єрі. У 1987 р. розпочала підготовку до Літніх Олімпійських ігор 1992 р. у екіпажі з Ларисою Москаленко в класі «470». Барселонську Олімпіаду вітрильниці об'єднаної команди завершили на четвертому місці, зупинившись лише за крок до здобуття медалей.

Після народження доньки не брала участі у змаганнях протягом двох років, доки не отримала пропозицію тренуватися разом від Руслани Таран. Так колишні суперниці стали єдиним екіпажем, якому судилося досягти значних успіхів у майбутньому. Ролі у цьому дуеті розподілилися наступним чином: Таран була стерноюю, а Пахольчик шкотовою, відповідаючи за контроль грота, стаксея та спінакера, а також за відкріювання яхти на трапеції. Цікаво, що Олена могла й не представляти Україну на міжнародній арені, адже перед нею стояв нелегкий вибір між білоруською та українською збірними. Зрештою усе вирішилося на користь останньої.

До наступних Олімпійських ігор, що мали відбутися у Атланті, залишалось близько двох років, протягом яких Таран та Пахольчик двічі перемагали на чемпіонатах Європи у класі «470», та тріумфували на першості світу 1996 р., тоді як за рік до цього вони задовольнилися лише срібними нагородами. На Іграх 1996 їх небезпідставно вважали одними з фаворитів змагань, однак українкам вдалося підійнятися лише на третю сходинку п'єдесталу пошани, пропустивши вперед іспанських та японських спортсменок. У Атланті Таран та Пахольчик перемогли у двох перегонах (першому та восьмому). Незважаючи на не досить прийнятний результат Олімпійських ігор, український дует вітрильниць продовжив свою світову гегемонію у класі «470» і надалі. З 1997 – 1999 рр. вони тричі поспіль робили «золотий дубль»,

незмінно перемагаючи на головних змаганнях світу та континенту. Більше того, у 1997 р. вони отримали титул «Найкращий яхтсмен року» Міжнародної вітрильної федерації.

На Олімпійських іграх 2000 у Сідней Таран та Пахольчик безумовно були головними претендентками на «золото», однак вдруге поспіль змушені були задовольнитися бронзовими нагородами. Перемігши лише у одному з 12 запливів, вони залишилися позаду австралійок і американок та отримали медалі найнижчого гатунку. Після завершення сіднейської Олімпіади вирішила тимчасово залишити спортивні виступи, аби приділити більше уваги сім'ї та вихованню доньки. Цей період тривав до 2006 р., коли Пахольчик та Таран розпочали підготовку до Олімпійських ігор 2008 р. у Пекіні.

Втім кваліфікуватися на головні змагання чотириріччя їм так і не вдалося і через напружену ситуацію всередині екіпажу спортсменки вирішили припинити співпрацю. Олена Пахольчик прийняла рішення завершити активні виступи у вітрильному спорті та трохи згодом перейшла до функціонерської діяльності, обійнявши посаду головного спеціаліста Управління Олімпійського Руху НОК України. В рамках своєї роботи стала активним учасником різноманітних спортивних фестивалів, зустрічей з юними спортсменами та мешканцями дитячих будинків, а також заходів з популяризації спорту в Україні.

Державні нагороди:

Орден «За заслуги» II ст. (21 серпня 1999) – за самовіддану працю, визначні особисті заслуги в державному будівництві, соціально-економічному, науково-технічному і культурному розвитку України та з нагоди 8-ї річниці незалежності України;

Почесна відзнака Президента України (7 серпня 1996) – за видатні спортивні досягнення на XXVI літніх Олімпійських іграх в Атланті;

Орден княгині Ольги III ст. (6 жовтня 2000) – за досягнення вагомих спортивних результатів на XXVII літніх Олімпійських іграх у Сідней.

Сім'я: Чоловік – Дмитро Цалік, заслужений тренер України з вітрильного спорту. Позналилися на змаганнях у Сочі. Одружилися у 1990 р. Донька – Ганна (1993 р.н.)

ПОДКОПАЄВА ЛІЛІА ОЛЕКСАНДРІВНА (народилася 15 серпня 1978 р.)

Спортивна гімнастика		
Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Золото	Атланта 1996	Абсолютна першість
Золото	Атланта 1996	Вільні вправи
Срібло	Атланта 1996	Вправи на колоді
Чемпіонат світу		

Золото	Сабає 1995	Абсолютний залік
Золото	Сабає 1995	Опорний стрибок
Срібло	Брисбен 1994	Колода
Срібло	Сабає 1995	Колода
Срібло	Сабає 1995	Різновисокі бруси

Українська спортсменка (спортивна гімнастика). Заслужена майстриня спорту України (1994). Суддя міжнародної категорії.

Володарка Кубка Європи (1995); має 45 золотих, 21 срібну та 14 бронзових медалей.

Абсолютна чемпіонка світу зі спортивної гімнастики (1995), чемпіонка Європи (1996), Олімпійська чемпіонка Ігор в Атланті (1996).

Народилася 15 серпня 1978 р. у Донецьку. Спортивною гімнастикою почала займатися завдяки своїй бабусі з п'яти років. У 1993 р. виграла звання чемпіонки України і вперше взяла участь у чемпіонаті світу. На чемпіонаті світу 1994 р. зайняла шосте місце у багатоборстві і завоювала срібну медаль у вправах на колоді.

На чемпіонаті світу 1995 р. стала абсолютною чемпіонкою, завоювала золоту медаль в опорному стрибку і срібні на брусах і на колоді.

На початку 1996 р. Лілія отримала на тренуванні важку травму – зламала два ребра після падіння з колоди. Однак вже у травні виступила на чемпіонаті Європи, завоювавши золоті медалі у багатоборстві, на брусах і вільних вправах, а також бронзові медалі в опорному стрибку і командному заліку.

На Олімпійських іграх 1996 р. вона стала чемпіонкою в абсолютній першості і вільних вправах, а також завоювала срібну медаль на колоді. Лілія Подкопаєва стала єдиною гімнасткою – абсолютною олімпійською чемпіонкою, яка не завоювала медаль у команді, оскільки збірна України зайняла п'яте місце.

Після дводенної безмедальної паузи гімнастка Лілія Подкопаєва видала справжній тріумф в абсолютній першості, здобувши друге золото для України.

Хвилювання огорнула багатьох, коли в опорному стрибку американки за присутності свого Президента Білла Клінтона одержали віщі оцінки, аніж наші дівчата.

Лідерство захопила румунка Сімона Амонар, а Лілію судді поставили лише шостою (9,781 бала), не оцінивши належним чином її унікальний стрибок, який вже «носив» її ім'я.

Другий вид багатоборства – бруси. Знову американки попереду, однак наша Ліля вже п'ята, відмінно виконавши вправу на 9,800 балів. На колоді першою впала американка Доменік Доуз, яка була головною претенденткою на перемогу. За нею посипались і росіянки.

Тут Ліля показує третій результат і за сумою очок наша гімнастка також піднялась на третє місце.

Однак глядачі та судді ще не бачили «Севільського цирульника» у виконанні Подкопаєвої.

Вільні вправи під музику Росії у її виконанні з фірмовим подвійне сальто вперед з поворотом на 180° (до сих пір ніхто зі спортсменів не може повторити, навіть чоловіки) це був шедевр 9,887 – це найвищий бал, на який розщедрились судді на цих змагання.

Саме завдяки цій оцінці Ліля стала абсолютною чемпіонкою Олімпійських ігор.

Після Олімпіади Лілія планувала продовжувати виступи і у 1997 р. на першому командному чемпіонаті Європи з гімнастики у складі збірної України завоювала бронзову медаль. Але травми змусили її завершити кар'єру.

Освіта:

У 2001 р. – закінчила Національний університет фізичного виховання та спорту України, тренер-викладач. У 2002 р. – вступила до Донецької державної академії управління.

Сім'я:

Л. Подкопаєва була одружена з донецьким бізнесменом Тимофієм Нагорним. Має трьох дітей. У липні 2006 р. Ліля і Тимофій усиновили 8-місячного донецького сироту Вадика. Наприкінці того ж року у подружньої пари народилася дочка Кароліна.

Хресна мама дівчинки – відома співачка Ані Лорак. Прийомний син Вадим Нагорний (народився 27 листопада 2005 р). Його усиновили 13 липня, а забрали з інтернату 31 липня 2006 р. (він знявся у кліпі Аліни Гросу).

Громадська діяльність:

Після закінчення спортивної кар'єри Л. Подкопаєва розгорнула у США власний бізнес з виробництва спортивного одягу, взялася за створення у Донецькій області мережі гімнастичних шкіл.

Стала засновницею і головою Міжнародного благодійного фонду «Здоров'я поколінь». Організувала спортивний фестиваль «Золота Лілія», який у 2007 р. у Києві пройшов вже у сьомий раз.

У 2005 р. Подкопаєва стала послом доброї волі ООН з ВІЛ/СНІДу в Україні.

Вона також є послом Ради Європи з питань спорту, толерантності та чесної гри.

Телебачення:

У 2006 р. Лілія перемогла на українській версії проекту «Танці з зірками». У парі з Сергієм Костецьким у вересні 2008 р. представила Україну на Танцювальному Євробаченні-2008, де вони зайняли 3 місце. У червні 2011 р. поблизу Севастополя почалися зйомки спортивно-розважального шоу «Я – герой!», в якому ведучими стали: Лілія Подкопаєва, Сергій Притула та Олександр Педан. Шоу показали восени на Новому каналі.

Здобутки:

Абсолютна чемпіонка світу (1995, Японія, Сабає), Європи (1996, Велика Британія, Бірмінгем). Володарка Кубка Європи (1995).

У 1996 р. на XXVI Олімпійських іграх в Атланті посіла перше місце в абсолютній першості, перше місце у вільних вправах, друге місце на колоді. Виступала за товариство «Динамо». Володарка 45 золотих, 21 срібної та 14 бронзових медалей. Організатор турніру «Золота лілія».

Переможниця другого сезону українського шоу «Танці з зірками» разом з хореографом Сергієм Костецьким.

Нагороди: Почесна відзнака Президента України (21 грудня 1995) – за видатні досягнення, вагомий особистий внесок в утвердження авторитету України у світовому спортивному співтоваристві;

Відзнака Президента України – хрест «За мужність» (7 серпня 1996) – за видатні спортивні перемоги на XXVI літніх Олімпійських іграх в Атланті, особистий внесок у піднесення авторитету і престижу України в світі;

Орден «За заслуги» II ст. (29 листопада 2002) – за значний особистий внесок у розвиток фізичної культури і спорту в Україні, досягнення найвищих спортивних результатів на Олімпійських іграх;

Орден княгині Ольги III ст. (16 січня 2009) – за вагомий особистий внесок у справу консолідації українського суспільства, розбудову демократичної, соціальної і правової держави та з нагоди Дня Соборності України; Почесна грамота Кабінету Міністрів України (13 серпня 2003); Орден Святого Станіслава; Лауреат Всеукраїнської премії «Жінка III тисячоліття» в номінації «Рейтинг» (2012) та Наставник проекту «Я зможу».

РОНЖИНА ОЛЕНА ІВАНІВНА
(народилася 18 листопада 1970 р.)

Представник Україна		
Академічне веслування		
Олімпійські ігри		
Срібло	1996 Атланта	W4×
Дискваліфікація	2004 Афіни	W4×
Чемпіонати світу		
Бронза	1994 Індіанаполіс	W4×
Бронза	1997 Савойя	W4×
Срібло	1999 Сент – Кетерінс	W4×

Українська веслувальниця (академічне веслування), срібна призерка Олімпійських ігор, призерка чемпіонатів світу, заслужений майстер спорту України (1996). Закінчила Дніпропетровський державний інститут фізкультури і спорту (1994). Тренери – В. М. Морозов, Є. Павлов.

Олена Ронжина входила до складу збірної СРСР з 1988 р. У 1988 р. дебютувала на міжнародних змаганнях: на чемпіонаті світу серед юніорів була третьою в четвірках парних. На чемпіонаті світу 1990 р. у складі вісімки розпашної зі стерновим зайняла шосте місце. Брала участь у барселонській Олімпіаді (8 місце у складі двійки розпашної Об'єднаної команди).

Після розпаду СРСР Олена Ронжина виступала під прапором України. У 1993 р. на чемпіонаті світу у змаганнях вісімок розпашних зі стерновим зайняла сьоме місце. У 1994 р. завоювала бронзову медаль на чемпіонаті світу у складі четвірки парної (Світлана Мазій, Діна Міфтахутдинова, Олена Ронжина, Тетяна Устюжаніна). На чемпіонаті світу 1995 р. була лише десятою у четвірках парних.

Срібну олімпійську медаль Олена Ронжина виборола на Олімпіаді в Атланті у складі четвірки збірної України разом із Інною Фроловою, Світлоною Мазій та Діною Міфтахутдиною.

У 1997 р. на етапах Кубку світу займала третє, друге і п'яте місця, а на чемпіонаті світу стала бронзовою призеркою в парних четвірках. У 1998 р. на етапах Кубку світу разом з Діною Міфтахутдиною була другою, сьомою і дванадцятою в двійках парних, а у чемпіонаті світу стала сьомою у четвірках парних. У 1999 р. на етапах Кубку світу була першою і восьмою, а на чемпіонаті світу стала срібною призеркою у четвірці парній (Яна Крамаренко, Світлана Мазій, Тетяна Устюжаніна і Олена Морозова – Ронжина). У 2000 р. на етапах Кубку світу була другою і п'ятою, а на сіднейській Олімпіаді зайняла четверте місце у складі четвірки парної. У 2002 р. у складі четвірки парної (Олена Морозова, Наталія Губа, Олена Сеньків, Тетяна Колеснікова) тричі перемагала на етапах Кубку світу і стала його володаркою, а на чемпіонаті світу була шостою. У 2003 р. зайняла перше і третє місце на етапах Кубку світу і п'яте на чемпіонаті світу. У 2004 р. зайняла сьоме і шосте місце на етапах Кубку світу.

Член олімпійської збірної України на Іграх XXVIII Олімпіади 2004 р. в Афінах. У складі четвірки парної (Олена Морозова, Яна Дементьєва, Тетяна Колеснікова й Олена Олефіренко) була третьою в фінальному заїзді, але рішенням комітету МОК, через вживання Оленою Олефіренко препаратів, що можуть бути основою для створення допінгу, результат українок скасовано, а бронзові нагороди передано австралійкам. У 2005 р. у складі четвірки парної (Яна Дементьєва, Наталія Рижкова, Тетяна Колеснікова, Олена Морозова) була другою і двічі третьою на етапах Кубку світу і стала срібною призеркою Кубку світу 2005 р. У 2006 р. на етапі Кубку світу була сьомою, а на чемпіонаті світу – дванадцятою в змаганнях вісімок зі стерновим, після чого завершила спортивну кар'єру.

Державні нагороди: Почесна відзнака Президента України (7 серпня 1996 року) – за видатні спортивні досягнення на XXVI літніх Олімпійських іграх в Атланті.

На 9 – ому змагальному дні українці здобули «срібло» і дві «бронзи». Срібною медаллю нас порадував квартет дівчат, що сиділи у четвірці парній, – Світлана Мазій із Києва й Олена Ронжина, Інна Фролова та Діана Міфтахутдинова з Дніпра. Їм «срібло» дісталось у важкій боротьбі, адже потрапили після першої гонки до втішного заїзду. Вже там віддали всі сили. У фіналі їх перемогли німкені – чинні чемпіонки світу та Європи – писала українська преса.»

САДОВНИЧА ОЛЕНА АНАТОЛІВНА
(народилася 4 листопада 1967 р.)

Стрільба з лука		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	Командні змагання
Бронза	Атланта 1996	Особисті змагання

Українська лучниця, призер Олімпійських ігор. Олена Садовнича тренувалася у спортивному клубі Збройних Сил України. Срібну олімпійську медаль вона виборола на сіднейській Олімпіаді у командних змаганнях. Чотири роки перед тим, в Атланті вона здобула бронзу в особистих змаганнях – Олена Садовнича здобула бронзову медаль в індивідуальному змаганні. Вона продовжила справу своєї співвітчизниці Ліни Герасименко, яка встановила світовий рекорд, а потім у 1/16 фіналу «вилетіла» від китайки. На Олену покладали більше сподівань, адже вона могла піднятися трішки вище на п'єдесталі, однак багато разів робила поправки на вітер, якого не було. Як результат лише «бронза».

Через рік на Чемпіонаті світу у командному змаганні вона здобула срібну медаль, а згодом і на Олімпійських іграх у Сідней. Про срібну медаль Олімпіади – 2000

у Сіднеї у командних змаганнях, про ту атмосферу, дружню і відповідальну у команді лучників, Олена Анатоліївна говорила пізніше уже своїм вихованцям:

«Головною причиною нашого успіху вважаю ідеальний склад команди, в якій мені пощастило бути разом з Наталією Бурдейною і Катериною Сердюк. Ми були не просто неймовірно дружньою командою, а наче єдиним організмом. Як кажуть, дихали в унісон, дивилися в одну сторону. Були нерозлучні не тільки на стрільбищі, а й в Олімпійському селищі. Ідеальна психологічна сумісність і готовність підтримати одна одну – це і було запорукою того, що змогли підкорити олімпійський п'єдестал. І через двадцять років ми з дівчатами продовжуємо спілкуватися, хоча живемо в різних містах».

СВІТЛИЧНИЙ ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ (народився 23 серпня 1972 р.)

Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	Командна першість
Бронза	Атланта 1996	Командна першість

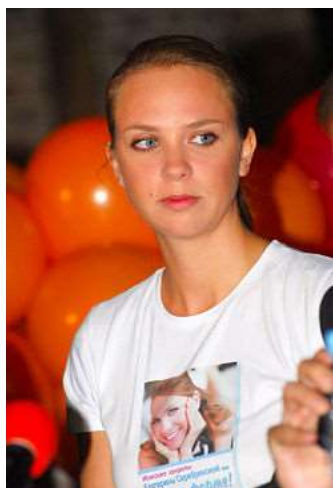

Олександр Світличний – український гімнаст. Срібний призер Олімпійських ігор. Фізичні дані: вага – 60 кг, зріст – 164 см. Тренувався у спортивному товаристві «Динамо». На Олімпіаді 1996 р. в Атланті здобув бронзову медаль у складі збірної

України. «Медальний» день закріпила сімка наших гімнастів – Юрій Єрмаков із Макіївки, Олег Косяк та Володимир Шаменко з Києва, Ігор Коробчинський, Григорій Місютін та Олександр Світличний з Луганська та Рустам Шаріпов з Харкова, які у командному заліку стали третіми. Виступ наших хлопців справив велике враження на глядачів та спеціалістів гімнастики, адже вони боролись за медалі зі збірними Росії, Білорусі, Китаю та господарів змагань США і їм це вдалося. На Олімпіаді 2000 р. в Сіднеї здобув срібну медаль у складі збірної України. Був старшим тренером збірної команди України зі спортивної гімнастики, нині працює у США.

СЕРЕБРЯНСЬКА КАТЕРИНА ОЛЕГІВНА (народилася 25 жовтня 1977 р.)

Олімпійські ігри		
Золото	Атланта (США) 1996	Індивідуальна першість

Українська спортсменка. Заслужений майстер спорту з художньої гімнастики, олімпійська чемпіонка. Дочка Любові Серебрянської.

Катерина Серебрянська народилася у Криму, в Сімферополі, у родині спортсменів. Батько – Серебрянський Олег Васильович – майстер спорту з футболу, мати Серебрянська Любов Овсіївна – майстер спорту з гімнастики. Художньою гімнастикою почала займатися з 4 років. Спочатку займалася у Палаці піонерів та школярів у Сімферополі, потім – у спортивному товаристві «Колос», відтак – у спортивному товаристві Профспілок. З 1989 р. – член товариства «Динамо». Тренер – заслужений тренер України Серебрянська Л. О. Перша перемога у 10 – річному віці на турнірі «Олімпійські надії України».

У 1999 р. закінчила Харківський національний інститут фізичної культури та спорту. Кандидат наук з фізичного виховання та спорту (2004 р.). Має сина Євгена.

Багатократна володарка призових місць на Чемпіонатах світу з художньої гімнастики 1992–1998 рр. (8 золотих, 4 срібних, 3 бронзових медалі). На Чемпіонатах Європи (9 золотих, 3 срібних, 4 бронзових медалі).

Володарка кубка Європи та триразова володарка Кубка «Гран – Прі» (1994–

1995 рр.).

Абсолютна чемпіонка світу (1995 р.) та Європи (1996), – абсолютна олімпійська чемпіонка Атланти з художньої гімнастики (1996 рр.). У 1987 р. – перемогла на Всесоюзній спартакіаді школярів та на Кубку СРСР серед дітей молодшого віку. У 1989 р. – перемога на міжнародному турнірі у Франції. У 1991 р. – Чемпіонат Європи серед юніорів у Португалії у складі молодіжної збірної СРСР.

Командне місце – 1, «золото» – вправа з м'ячем, «срібло» – вправа з обручем. У 1992 р. – Чемпіонат світу в Брюсселі. Виступала у груповим вправах (4 місце) та в індивідуальній програмі (5 місце).

Колектив та керівництво Київського Палацу Спорту вітає з днем народження Олімпійську чемпіонку, талановиту, креативну й чарівну жінку Катерину Олегівну Серебрянську!

У 1993 р. – Чемпіонат світу в Іспанії. Віце-чемпіонка світу (2 місце) та чемпіонка світу у вправах зі скакалкою, «срібло» – у вправах з обручем, «бронза» – у вправах з м'ячем та стрічкою. У 1994 р. – Володарка кубка Європи (Англія).

У 1994 р. – Чемпіонат Європи у Греції: 1 золота медаль у вправах з м'ячем, 1 золота медаль у вправах з булавою, 1 золота медаль у командному заліку.

У 1994 р. – Чемпіонат світу у Парижі: 4 золоті медалі в окремих видах багатоборства, 4 місце у багатоборстві.

У 1994 р. – Володарка Гран-Прі МФГ. У 1994 р. – Володарка кубка світу серед клубів (Aeon Cup).

У 1995 р. – Чемпіонат світу: Абсолютна чемпіонка світу: 1 золота медаль в окремому виді багатоборства, 1 срібна медаль в окремому виді багатоборства, 1 бронзова медаль в окремому виді багатоборства. У 1995 р. – Володарка Гран – прі МФГ; 1995 р. – Володарка кубка Європи (Англія); У 1995 р. – Володарка кубка світу серед клубів (Aeon Cup).

У 1996 р. – Чемпіонат Європи в Осло (Норвегія). Абсолютна чемпіонка Європи. 2 золоті медалі, 1 срібна медаль в окремих видах.

У 1996 р. – Чемпіонат світу в окремих видах (Будапешт). 1 золота медаль у вправах з м'ячем, 1 срібна медаль у вправах зі скакалкою.

У 1996 р. – Абсолютна чемпіонка Олімпійських ігор в Атланті – 96 (Америка). До

першого місця у багатоборстві 19-річна дівчина йшла близько 13 років, присвятивши їй усі тренування, переїзди, відмовляючи собі в дитячих розвагах, пустошах. У всіх вправах вона отримала найвищі оцінки. Мама – тренер казала Каті: «Треба бути на дві голови вищою за інших. Адже одну голову обов'язково засудять арбітри...».

Сама Катерина згадує: «Безумовно, ми з мамою були щасливі, що досягли такого високого результату. Було передчуття чогось нового, особливого, чарівного.

У стилі «ну зараз все піде інакше у житті». І разом з тим відразу прийшло сум'яття, спустошення, втома».

Того року Катерина отримала звання «Жінки року». Після закінчення спортивної кар'єри у 1999 р. вона разом з матір'ю заснувала «Студію Серебрянських» – центр фізичного та естетичного розвитку дітей. У 2002 р. обрана головою комісії спортсменів НОК України.

У 2002 р. заснувала і очолила Благодійний фонд допомоги спортсменам України.

У 1996 р. – Володарка кубка світу серед клубів (Aeon Cup).

У 1997 р. – Чемпіонка Європи у вправах зі скакалкою.

У 1998 р. – Чемпіонка Європи у вправах з обручем.

Нагороди та почесні звання:

Почесна відзнака Президента України (1995) – за видатні досягнення, вагомий особистий внесок в утвердження авторитету України у світовому спортивному співтоваристві;

Відзнака Президента України – хрест «За мужність» (7 серпня 1996) – за видатні спортивні перемоги на XXVI літніх Олімпійських іграх в Атланті, особистий внесок у піднесення авторитету і престижу України в світі;

Орден «За заслуги» II ст. (1999) – за вагомі досягнення в професійній діяльності, багаторічну сумлінну працю;

Орден княгині Ольги III ст. (2009) – за вагомий особистий внесок у справу консолідації українського суспільства, розбудову демократичної, соціальної і правової держави та з нагоди Дня Соборності України;

Звання Почесного громадянина Автономної Республіки Крим (1997); Жінка року (1996); заслужений майстер спорту України.

Професійна діяльність:

Голова комісії спортсменів НОК України; Керівник центру фізичного та естетичного виховання «Студія Серебрянських» (Київ, Одеса, Сімферополь); Авторка та ведуча телевізійної програми «Ранкова гімнастика з Катериною Серебрянською».

Громадська діяльність:

з 2002 р. – Благодійний фонд допомоги спортсменам України;

з вересня 2005 р. – Благодійна акція «Діти допомагають дітям!» (заняття спортом по програмі Студії Серебрянських для дітей сиріт з школи інтернату № 3, обладнання спортивного залу інтернату, а також забезпечення дітей спортивною екіпіровкою);

Листопад – грудень 2005 р. – всеукраїнська соціальна акція «Дитинство – дітям»;
З січня 2006 р. – член Національної експертної комісії з питань захисту громадської моралі.

ТАРАН РУСЛАНА ОЛЕКСІЇВНА
(народилася 27 жовтня 1970 р.)

Вітрильний спорт		
Олімпійські ігри		
Срібло	Афіни 2004	Клас Інглінг
Бронза	Атланта 1996	«Клас 470»
Бронза	Сідней 2000	Клас «470»

Українська яхтсменка, триразовий призер Олімпійських ігор. Тренувалася у Дніпропетровську. На олімпіадах в Атланті та Сідней ставала бронзовим призером в класі яхт «470» у парі з Оленою Пахольчик. Ще одну бронзову нагороду здобула двійка у вітрильному спорті – титулована Руслана Таран і поруч з нею була незмінна в таких гонках могутня і досвідчена Олена Пахольчик. У їхньому «доробку» – 38 очок і третє місце.

Олімпійську медаль афінської Олімпіади вона здобула у класі «Інглінг» разом із Ганною Калініною та Світланою Матевушевою. Тренери: Гурєєв Василь Миколайович, Цалик Дмитро Олександрович.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» II ст. (21 серпня 1999) – за самовіддану працю, визначні особисті заслуги в державному будівництві, соціально-економічному,

науково-технічному і культурному розвитку України та з нагоди 8-ї річниці незалежності України.

Почесна відзнака Президента України (7 серпня 1996) – за видатні спортивні досягнення на XXVI літніх Олімпійських іграх в Атланті.

Орден княгині Ольги II ст. (18 вересня 2004) – за досягнення значних спортивних результатів на XXVIII літніх Олімпійських іграх в Афінах, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден княгині Ольги III ст. (6 жовтня 2000) – за досягнення вагомих спортивних результатів на XXVII літніх Олімпійських іграх у Сіднеї.

ТЕДЕЄВ ЕЛЬБРУС СОСЛАНОВИЧ (народився 5 грудня 1974 р.)

Представник Україна		
Вільна боротьба		
Олімпійські ігри		
Бронза	Атланта 1996	Вільна боротьба, 62 кг
Золото	Афіни 2004	Вільна боротьба, 66 кг
Чемпіонати світу з боротьби		
Золото	Атланта 1995	Вільна боротьба, 62 кг
Золото	Анкара 1999	Вільна боротьба, 63 кг
Бронза	Софія 2001	Вільна боротьба, 63 кг
Золото	Тегеран 2002	Вільна боротьба, 66 кг
Чемпіонати Європи з боротьби		
Срібло	Варшава 1997	Вільна боротьба, 63 кг
Бронза	Братислава 1998	Вільна боротьба, 63 кг
Золото	Мінськ 1999	Вільна боротьба, 63 кг
Срібло	Рига 2003	Вільна боротьба, 66 кг
Срібло	Анкара 2004	Вільна боротьба, 66 к

Український спортсмен (боротьба) та політик осетинського походження, народний депутат України, олімпійський чемпіон, заслужений майстер спорту України

(1996 р.), президент Асоціації спортивної боротьби України.

21 вересня 2013 р. увійшов до всесвітньої Зали Слави Міжнародної федерації об'єднаних стилів боротьби (FILA).

Осетин; батько Сослан Кузьмич (1941–1996 рр.); мати Тауліна Фаубівна (1941 р.) – медсестра; дружина Фаїна Юрбеківна (1981 р.) – домогосподарка; дочки – Діана, Тетяна і Єва. Ельбрус Тедеев одружився з Фаїною Засеєвою 4 листопада 2001 р.

Народився та виріс майбутній олімпієць та парламентар України неподалік Владикавказа, у селі Ногір. Родина, в якій піднімали на ноги трьох синів, жила далеко не заможна. З 11 років Ельбрус Тедеев долав пішки по 10 кілометрів до Владикавказа, на стадіон «Динамо», аби тренуватися.

Першим наставником майбутнього олімпійця був Артур Базасв – призер першості СРСР, володар Кубка світу. На першості Росії серед дорослих 19 – річного спортсмена помітили українські фахівці, які й запросили його в Україну.

У 1993 р. Ельбрус Тедеев за запрошенням тодішнього президента Асоціації спортивної боротьби України Бориса Савлохова приїхав у Київ та отримав українське громадянство. За словами Тедеева заслужений тренер СРСР, Росії та України Борис Савлохов забезпечив його всіма необхідними умовами для життя і тренування.

Афінському «золоту» передували десятигодинні щоденні тренування на борцівському килимі, 30 – кілометрові кроси за будь – якої погоди. Не дивно, що найбільшим досягненням у житті народний депутат сьогодні вважає саме працелюбність. На Олімпійських іграх 2004 р. в Афінах Ельбрус Тедеев у фіналі переміг дворазового чемпіона США Келлі. Подолав суперника, хоч сам був травмований, – з раною на голові, якої зазнав у попередньому поєдинку.

Паралельно зі спортивною діяльністю Ельбрус отримував вищу освіту. Спочатку у Національному університеті фізичного виховання та спорту за спеціальністю «тренер – викладач», а потім у Київському національному університеті культури та мистецтв за кваліфікацією «юрист». Захоплення – музика.

У 1999–2003 рр. – Національний університет фізичного виховання і спорту, факультет олімпійського і професійного спорту; тренер – викладач.

У 2003–2005 рр. – Київський національний університет культури і мистецтв, юридичний факультет; юрист. У 2005 р. – Харківська академія фізичного виховання і спорту.

Tedeyev, Elbrus (UKR) vs Wada, Takahiro (JPN)

Вільною боротьбою почав займатися з 1985 р. у Владикавказі (тренери – Савлохов Б. С. і Савлохов Р. С.). а за наполяганням Бориса Савлохова 1993 р. переїхав до Києва. З 1994 р. – спортсмен-інструктор, з 1995 р. – капітан штатної збірної команди України з вільної боротьби. У 1994 р. – першість Європи серед юніорів, I місце (катег. 62 кг). У 1995 р. – чемпіонат світу, I місце (катег. 62 кг). У 1996 р. – чемпіонат Європи, 4 місце (катег. 62 кг).

Олімпійські ігри в Атланті, III місце (категорія 62 кг). Рік тому тут в Атланті на Чемпіонаті світу він став переможцем, тому, мабуть, на Олімпіаді від нього чекали саме «золото». Однак не все так просто.

Перед Іграми він тільки відновився від травми, навіть участь у змаганнях чотириріччя була під питанням. Все ж таки Ельбрус знайшов в собі сили вийти на килим і довести, що він вартий перемоги. Перші дві сутички він переміг – 5:1 над представником ПАРу та 11:1 над угорцем Істваном Деметром. Далі він мінімально поступився корейцю Янгу Йе-Сунгу.

Кривдник вийшов у фінал і Тадеєв зміг позмагатися у втішних сутичках. Спочатку не без проблем переміг узбека Раміла Ісламова 5:4, а потім 10:3 італійця Джованні Скіллагі. У «бронзовому» фіналі мінімально переміг японця Такахіро Ваду 3:1. Через вісім років на ОІ в Афінах Тадеєв стане олімпійським чемпіоном. У 1999 р. – чемпіонат Європи (Мінськ) I місце (катег. 63 кг); У 1999 р. – чемпіонат світу, I місце. У 2002 р. – чемпіонат світу, I місце. У 2004 р. – Олімпійські ігри в Афінах, I місце. Виступає за ЦСКА.

З 2004 р. – президент Асоціації спортивної боротьби України (його попередником на цій посаді був Борис Савлохов). Член Партії регіонів з 2007 р.

Народний депутат України 5-го скликання (квітень 2006 – листопад 2007 рр.), заступник голови Комітету ВР з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту і туризму, член фракції Партії регіонів (з травня 2006 р.). На час виборів – спортсмен-інструктор Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту, безпартійний.

Ельбрус Тедєєв: «Потрібно готовим бути у першу чергу для себе і для країни»

Орден «За заслуги» I ст. (23 серпня 2011); Орден «За заслуги» II ст. (18 вересня 2004);

Почесна відзнака Президента України (23 серпня 1995); Хрест «За мужність» (7 серпня 1996);

Заслужений працівник фізичної культури та спорту України (4 вересня 2008).

ФРОЛОВА ІННА ВАСИЛІВНА
(народилася 3 червня 1965 р.)

Академічне веслування		
Представник СРСР		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сеул 1988	W4×
Чемпіонат світу		
Срібло	Тасманія 1990	W2×
Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Срібло	Атланта 1996	W4×
Чемпіонат світу		
Бронза	Савойя 1997	W4×

Українська академічна веслувальниця, призерка Олімпійських ігор і чемпіонатів світу. Інна Фролова тренувалася у спортивному товаристві «Спартак» у місті Дніпропетровську. У 1987 р. дебютувала на міжнародних змаганнях. На чемпіонаті світу зайняла четверте місце у двійках парних.

Першу свою срібну олімпійську медаль вона здобула на сеульській Олімпіаді у складі четвірки парної збірної СРСР (Ірина Калімбет, Світлана Мазій, Інна Фролова, Антоніна Думчева). На чемпіонаті світу у 1989 р. Фролова зайняла п'яте місце у двійках парних, а на чемпіонаті світу у 1990 р. разом з Тетяною Устюжаніною стала срібним призером. У 1992 р. пройшла відбір в Об'єднану команду, створену зі спортсменів колишніх радянських республік для участі в Олімпійських іграх 1992 р. у Барселоні. На Олімпіаді у 1992 р. разом з Сарією Закіровою зайняла шосте місце у двійках парних. Після розпаду СРСР Фролова виступала за збірну України і згодом змагалася на багатьох престижних міжнародних регатах. У 1995 р. на чемпіонаті світу була десятою у четвірках парних. На Олімпійських іграх у 1996 р. в Атланті у складі четвірки збірної України разом із Світланою Мазій, Діною Міфтахутдиною та Оленою Ронжиною стала вдруге срібною олімпійською медалісткою. У 1997 р. займала

третє, друге і п'яте місця на етапах Кубка світу, а на чемпіонаті світу зайняла третє місце в четвірках парних.

XVII ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ

ТАЛІСМАН ОЛІМПІАДИ

Зимові Олімпійські ігри 1994 або XVII Олімпійські зимові ігри – міжнародне змагання із зимових видів спорту, що проходило з 12 по 27 лютого у норвезькому місті Ліллегаммері під егідою Міжнародного олімпійського комітету. На XVII Олімпійських зимових іграх виступило 1737 спортсменів. Церемонія відкриття відбулася 12 лютого 1994 р. у місті Ліллегаммері. Впродовж терміну змагань було розіграно 61 медаль у 6 видах спорту.

Україна на зимових Олімпійських іграх 1994 була представлена 37 спортсменами у 10 видах спорту; завоювала одну золоту й одну бронзову медаль. Ця зимова Олімпіада вперше проводилася не у той самий рік, що й відповідна літня Олімпіада, тобто лише через два роки після попередньої альбервільської.

Ліллегаммерська Олімпіада була першою, в якій брала участь українська команда. Фігуристка Оксана Баюл стала першою олімпійською чемпіонкою України. А першою медалісткою стала Валентина Цербе, біатлоністка, яка завоювала бронзову медаль в гонці на 7,5 км.

УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ, ЯКІ ОТРИМАЛИ МЕДАЛІ У ЛІЛЛЕГАММЕРІ

Медалі	Золото 1	Срібло 0	Бронза 1	Всього 2
Місце: 13				

БАЮЛ ОКСАНА СЕРГІЇВНА
(народилася 16 листопада 1977 р.)

Представник Україна		
Фігурне катання (жінки)		
Зимові Олімпійські ігри		
Золото	Ліллегаммер 1994	жінки
Чемпіонат світу		
Золото	Прага 1993	жінки
Чемпіонат Європи		
Срібло	Гельсінкі 1993	жінки
Срібло	Копенгаген 1994	жінки
Чемпіонат України		
Золото	Одеса 1993	жінки
Золото	Київ 1994	жінки
Кубок Націй		
Срібло	Гельзенкірхен 1993	жінки
Скейт Америка		
Золото	Даллас 1993	жінки

Українська фігуристка. Перша олімпійська чемпіонка (XVII Олімпійські зимові ігри, Ліллегаммер, Норвегія, 1994) незалежної України.

Дворазова срібна призерка чемпіонатів Європи (1993, 1994), чемпіонка світу (1993). Почесна громадянка Дніпра.

Після перемоги у Олімпіаді 1994 р. переїхала жити й працювати у США й відтоді проживає там; з 2021 р. відмовилася від українського громадянства та отримала американське громадянство.

Народилася у Дніпрі (тоді Дніпропетровськ) у 1977 р. У 1994 р. закінчила Південноукраїнський педагогічний університет ім. Ушинського.

Мати хотіла, щоб Оксана займалася балетом, але її не взяли до балетної школи через комплекцію. У неповних чотири роки бабуся відвела її на ковзанку. Спочатку тренери не розгледіли талант Оксани, і перший час вона займалася в групі «Здоров'я». Через шість років, у 1987 р., стала брати участь у чемпіонатах СРСР, але вище 10 – го місця їй піднятися не вдалося.

Її батько, Сергій Баюл, залишив сім'ю, коли Оксані було три роки і участі у вихованні доньки не брав. У тринадцятирічному віці Оксана залишилася сиротою – померла від раку її мама Марина Баюл, а через місяць і бабуся. Іноді їй доводилося ночувати в роздягальнях на рідній ковзанці, там же готувала собі їжу. Спочатку Оксаною опікувався її тренер у Дніпрі Станіслав Коритек, але незабаром він емігрував до Канади, а свою підопічну відправив до свого колеги Валентина Ніколаєва в Одесу. Партнеркою Ніколаєва була Галина Змієвська, яка виховала олімпійського чемпіона 1992 р. у чоловічому одиночному катанні Віктора Петренка. Жила Оксана у невеликій квартирі Змієвської в одній кімнаті з її донькою. Грошима дівчині у той час допомагав зять Галини Яківни Віктор Петренко. Сама Оксана Баюл в інтерв'ю заявила, що це неправда.

У січні 1993 р. дебютує на чемпіонаті Європи, де здобуває срібну нагороду, поступившись тільки французенці Сурії Боналі. Того ж року дебютує і на чемпіонаті світу у Празі, де сенсаційно перемагає. Обидві програми виконала захоплююче емоційно, артистично, прикрасивши програму танцювальними рухами, чим привела зал у захват. Наступного року на чемпіонаті Європи знову поступається Сурії Боналі і стає другою.

На час проведення зимових Олімпійських ігор 1994 р. Оксані виповнилося лише 16 років і сама вона зізнавалась, що планувала взяти участь лише у наступних іграх 1998 р. у Нагано, але після розпаду СРСР Україні терміново знадобився кандидат для участі в Олімпіаді – 1994, і відправили Баюл. Церемонія відкриття ігор у Ліллегаммері відбулася без Оксани. Її тренерка Галина Змієвська не випустила свою підопічну на цей захід через відсутність в української спортсменки теплих штанів і ризик застуди.

Фаворитками цих змагань були американки Тоня Гардінг і Ненсі Керріган. Інтерес до протистояння між ними підігривав той факт, що за кілька тижнів до Олімпіади прихильник Гардінг напав на Керріган і перебив їй ногу залізним прутом, проте завдяки лікарям останній вдалося одужати до Олімпіади. Гардінг змогла взяти участь в іграх завдяки адвокатам.

На цих іграх Оксана Баюл виконала одну з найкращих коротких програм в історії фігурного катання (на музику П. І. Чайковського). Перша частина була ліричною, прикрашеною витонченою комбінацією спіралей, натомість друга частина вийшла дуже емоційною, бурхливою (Галина Змієвська весь час закликала через бортик Оксану заспокоїтися).

У підсумку після короткої програми Баюл стала другою, на перше місце вийшла американка Керріган. Наступного дня з українською спортсменкою трапився дуже неприємний інцидент, що поставив під загрозу її подальший виступ на Олімпіаді.

23 лютого 1994 р. Оксана БАЮЛ після виконання короткої програми.
Зліва – Валентин НІКОЛАЄВ, справа – Галина ЗМІЄВСЬКА

Під час тренування Баюл зіткнулася на льоду з німецькою фігуристкою Танею Шевченко. Обидві спортсменки їхали у цей час задом і тому не бачили одна одну. Ковзан німкені на три сантиметри увійшов в окістя Оксани. Вона дістала больовий шок і не могла підвестися. До того ж, під час падіння вона сильно забила куприк. Інша німкеня Катаріна Вітт відтягла Оксану до бортика, де німецький лікар відразу зробив їй декілька ін'єкцій. Українській спортсменці наклали декілька швів, і через два дні, застосувавши знеболювальний препарат, вона все ж вийшла на завершальну довільну програму. Баюл впевнено виконала всі елементи і вже збиралася завершувати виступ потрійним стрибком, коли крізь шум глядачів почула крики від тренерів. Галина Змієвська і Віктор Петренко, які відчували, що українка все ще поступається американці, кричали: «Тобі потрібна комбінація!». Баюл за 15 секунд до кінця змінила програму і з останньою нотою виконала каскад подвійний аксель – подвійний тулуп. Після завершення програми з Оксаною трапився нервовий зрив. Четверо з дев'яти суддів віддають перемогу Керріган, ще четверо – Баюл. Все вирішив німецький суддя, колишній чемпіон світу Ян Гоффманн, який поставив Оксані кращі оцінки за артистизм і цим вивів на перше місце.

При гострій конкуренції результат змагань вирішив один голос – німецького

судді Яна Хоффмана. За артистизм німець поставив Керріган п'ять і вісім десятих бала. Баюл – на десяту бали більше. Це перемога! 16 – річна одеситка – олімпійська чемпіонка.

Підняття українського прапора на церемонії нагородження довелося чекати 45 хвилин. Виявилося, що в організаторів не виявилось гімну України, бо ніхто не очікував на перемогу українських спортсменів. Організатори запропонували поставити замість нього або гімн СРСР, або гімн Росії, або олімпійський гімн, але українська делегація відмовилась. У керівниці української делегації фігуристів Людмили Михайловської була у готелі касета з українським гімном і вона помчала за ним. У результаті того дня вперше пролунав гімн України на Олімпійських іграх, але помилково прапор України організатори підняли догори дригом. Після того випадку Баюл, отримуючи запрошення на офіційний захід, насамперед ставить умову – щоб були у наявності атрибути її країни. І всі її майстер-класи починаються з того, що під звуки українського гімну піднімається синьо – жовтий прапор.

Після Олімпіади:

Від 1994 р. (відразу по зимовій олімпіаді у Ліллегаммері) – працювала у США за контрактом у Лас-Вегасі. Американська публіка дуже полюбила юну українку, її виступи мали шалену популярність, їй платили найвищі серед олімпійців гонорари. 16 – річна дівчина не витримала випробування славою. Поліція затримувала її за водіння у нетверезому стані, вона опинялась у центрі різноманітних скандалів. Нарешті спортсменці довелось лікуватись у реабілітаційній клініці від алкоголізму. Залишивши спорт, займалася бізнесом (спортивний одяг). У 2005 р., подолавши алкогольну залежність, повернулася у професійний спорт.

Оксана не поривала із фігурним катанням, зокрема брала участь у низці комерційних льодових шоу – у США та Європі (у німецькому Оберстдорфі). У закордонний період життя Оксана Баюл залишалася громадянкою України.

Я постараюся повернутися в Україну рано чи пізно. Це моя батьківщина, вона назавжди залишається у моєму серці, думках і молитвах. А їх тепер особливо багато. Загалом: Слава Україні! Героям слава!

Опублікувала кілька книжок про свій спортивний шлях і своє життя.

У 2010 р. Оксана Баюл повернулася в Україну, де мала на меті відкрити дитячу школу фігурного катання світового зразку. Вступила до Інституту фізичного виховання й спорту Національного педінституту ім. Драгоманова (Київ). Однак через чотири місяці полишила університет і повернулася назад до США. У серпні 2021 р. відмовилася від українського громадянства. Навчалася в Одеському педагогічному інституті (1994).

Особисте життя: Першим чоловіком Баюл став син українських емігрантів 1970 рр. Євген Суник, з яким вона познайомилась на Різдво 2000 р. Їхній шлюб проіснував 5 років. Другим чоловіком недовго був американський будівельник доріг Джим Бреннон. Із 2014 р. одружена з американським бізнесменом Карлом Фаріно.

Благодійна діяльність: Підтримує дитячий будинок «Тиква» – «Ор Самеах», який допомагає єврейським дітям Одеси.

Громадянство: У серпні 2021 р. Баюл отримала американське громадянство й відповідно відмовилася від українського громадянства.

Громадянська позиція: Оксана живе у США протягом багатьох років, але її національна свідомість спонукала її озвучити свою підтримку співвітчизникам під час Революції гідності: «Народ України веде боротьбу з організованою злочинністю, корупцією і силами зла. У той час як ми звільнились від радянського ярма у 1991 р., багато кому з корумпованих комуністичних апаратників, на жаль, вдалося утримати свої позиції. Злочинність і корупція залишились, але український народ, нарешті, став достатньо сміливим, щоб вистояти».

Цікаві факти на час своєї перемоги Оксана Баюл – наймолодша олімпійська чемпіонка із зимових видів спорту (на наступній Олімпіаді її рекорд було перевершено американкою Тарою Ліпінські). Вона також є наймолодшою за всі роки українською олімпійською чемпіонкою.

До перемоги на сочинській Олімпіаді українських біатлоністок в естафеті, впродовж 20 років залишалася єдиною олімпійською чемпіонкою незалежної України із зимових видів спорту.

Звання та нагороди: Почесна відзнака Президента України (19 серпня 1993) – за досягнення видатних спортивних результатів на чемпіонатах світу та Європи, утвердження авторитету України на світовій спортивній арені. Заслужений майстер спорту України (1994).

Фільми про Оксану Баюл. Після перемоги Оксани у Ліллегаммері й переїзду до США американські кінопродюсери майже відразу випустили фільм «Стримати обіцяне, або Правда історія Оксани Баюл» (англ. «A Promise Kept: The Oksana Baiul Story») з Монікою Кіна у головній ролі, який сама Баюл назвала «неправдивою історією». У 2014 р. австралійська кінорежисерка Кітті Грін, авторка документального фільму «Україна не бордель» зняла короткометражну стрічку «Обличчя України: проби на роль Оксани Баюл» (англ. «The Face Of Ukraine: Casting Oksana Baiul»), яка наступного року здобула перемогу на фестивалі «Sundance». Цей фільм приніс австралійській режисерці, бабуся якої була українкою, ще й титул «Незалежного кінематографіста року» від журі лос-анджелеської організації «Women In Film» («Жінки в кіно»). У фільмі «Я, Тоня» (2017) роль Оксани Баюл зіграла американська актриса Кессіді Болкком (англ. Cassidy Balkcom).

ЦЕРБЕ – НЕСІНА ВАЛЕНТИНА АДАМІВНА
(народилася 8 січня 1969 р.)

Представник Україна		
Біатлон		
Олімпійські ігри		
Бронза	Ліллекхаммер 1994	Спринт
Чемпіонат світу		
Бронза	Рупольдінг 1996	Естафета 4×7,5 км
Бронза	Брезно – Осрблс 1997	Командна гонка 7,5 км

Українська біатлоністка, бронзова призерка Олімпіади–94 у Ліллекхамері (Норвегія). Кавалерка «Ордена княгині Ольги», Заслужений майстер спорту України, почесна громадянка міста Прилуки. Після закінчення Житомирського механічного технікуму механічної обробки деревини працювала на Прилуцькому меблевому комбінаті контролером відділу технічного контролю.

З 1992 по 1999 рр. працювала спортивним інструктором на контрактній основі штатної збірної команди України з біатлону.

На Олімпіаді – 94 зайняла третє місце у гонці на 7,5 км (перша олімпійська медаль незалежної України), поступившись 1,2 секунди Маріам Бедар з Канади і 0,1 с. білорусці Світлані Парамигіній.

Була чемпіонкою та призером першостей світу, Європи та України з біатлону (протягом 1988–1998 рр.). Їй присвоєно звання «Заслужений майстер спорту України» (лютий 1994 р.). У 1998 р. закінчила Чернігівський педагогічний університет імені Т. Г. Шевченка за спеціальністю вчитель фізичної культури. З 2001 по 2003 р. працювала директором ТОВ «Європа», у 2004 адміністратором футбольного клубу «Європа» (Прилуки). З жовтня 2004 р. працює на посаді начальника відділу молоді Прилуцької міської ради. У березні 2007 р. закінчила Національну академію державного управління при Президентові України.

Оксана Баюл і Валентина Цербе (праворуч) на поштових марках

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (6 березня 2002 р.) – за вагомі трудові здобутки, високий професіоналізм та з нагоди Міжнародного дня прав жінок і миру.

XXVII ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ

XXVII Літні Олімпійські ігри – міжнародні спортивні змагання, що проходили з

13 вересня по 1 жовтня 2000 р. у Сідней, Новий Південний Уельс, Австралія. Сіднейська Олімпіада відома також як «Ігри нового тисячоліття». Українські спортсмени завоювали на сіднейській Олімпіаді 23 медалі, з них 3 золоті, 10 срібних і 10 бронзових. Олімпійськими чемпіонами стали Яна Клочкова (комплексне плавання на 400 та 800 метрів) і Микола Мільчев у стрільбі.

Олімпійські чемпіони:

Яна Клочкова – плавання

Микола Мільчев – стрілецький спорт

Срібні призери:

Олександр Береш – гімнастика

Наталія Бурдейна – стрільба з лука

Євген Буслович – боротьба

Сергій Доценко – бокс

Валерій Гончаров – гімнастика

Сергій Матвеев – велоспорт

Руслан Мезенцев – гімнастика

Олена Садовнича – стрільба з лука

Давид Солдадзе – боротьба

Катерина Сердюк-Сумко – стрільба з лука

Олександр Світличний – гімнастика

Денис Силантьєв – плавання

Олександр Симоненко – велоспорт

Оксана Цигульова – стрибки на батуті

Валерій Перешкура – гімнастика

Сергій Чернявський – велоспорт

Олександр Феденко – велоспорт

Роман Зозуля – гімнастика

Андрій Котельник – бокс

Бронзові призери:

Андрій Федчук – бокс

Руслан Машуренко – легка атлетика

Роман Щуренко – легка атлетика

Ірина Янович – велоспорт

Сергій Данильченко – бокс

Олена Пахольчик – вітрильний спорт

Ганна Сорокіна – стрибки у воду

Володимир Сидоренко – бокс

Руслана Таран – вітрильний спорт

Олена Жупіна – стрибки у воду

Олена Говорова – легка атлетика

УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ, ЯКІ ОТРИМАЛИ МЕДАЛІ У СІДНЕЇ

КЛОЧКОВА ЯНА ОЛЕКСАНДРІВНА (народилася 7 серпня 1982 р.)

Олімпійські ігри		
Золото	2000 Сідней	200 м комплекс.
Золото	2000 Сідней	400 м комплекс.
Золото	2004 Афіни	200 м комплекс.
Золото	2004 Афіни	400 м комплекс.
Срібло	2000 Сідней	800 вільний ст.
Чемпіонат світу на довгій воді		
Золото	2001 Фукуока	400 м комплекс.
Золото	2001 Фукуока	400 м вільний ст.
Золото	2003 Барселона	200 м комплекс.
Золото	2003 Барселона	400 м комплекс.
Срібло	1998 Перт	400 м комплекс.
Срібло	2001 Фукуока	200 м комплекс.
Чемпіонат світу на короткій воді		
Золото	1999 Гонконг	400 м комплекс.
Золото	2000 Афіни	200 м комплекс.
Золото	2000 Афіни	400 м комплекс.
Золото	2002 Москва	200 м комплекс.
Золото	2002 Москва	400 м комплекс.
Золото	2002 Москва	400 м вільний ст.
Срібло	1999 Гонконг	200 м комплекс.
Срібло	2000 Афіни	400 вільний ст.
Чемпіонат Європи на довгій воді		
Золото	1999 Стамбул	200 м комплекс.

Золото	1999 Стамбул	400 м комплекс.
Золото	2000 Хельсінкі	200 м комплекс.
Золото	2000 Хельсінкі	400 м комплекс.
Золото	2000 Хельсінкі	400 м вільний ст.
Золото	2002 Берлін	200 м комплекс.
Золото	2002 Берлін	400 м комплекс.
Золото	2002 Берлін	400 м вільний ст.
Золото	2004 Мадрид	200 м комплекс.
Золото	2004 Мадрид	400 м комплекс.
Срібло	1997 Севілья	400 м комплекс.
Срібло	2004 Мадрид	4×100 м комплекс.
Бронза	1997 Севілья	200 м комплекс.
Бронза	1999 Стамбул	400 м вільний ст.
Бронза	2004 Мадрид	400 м вільний ст.
Чемпіонат Європи на короткій воді		
Золото	1999 Лісабон	200 м комплекс.
Золото	1999 Лісабон	400 м комплекс.
Золото	1999 Лісабон	400 м вільний ст.
Золото	1999 Лісабон	800 м вільний ст.
Золото	2000 Валенсія	200 м комплекс.

Українська плавчиня, чотирикратна олімпійська чемпіонка на дистанціях 200 м та 400 м, срібна призерка – 800 м. Принесла Україні найбільшу кількість золотих олімпійських медалей. Перемоги здобула на Літніх Олімпійських іграх у 2000 та 2004 рр. у комплексному плаванні; срібну медаль – у 2000 р. Спортсменка тренувалася у Ніни та Олександра Кожухів.

У березні 2009 р. на спеціально скликаній прес-конференції Яна Клочкова оголосила про закінчення любительської спортивної кар'єри.

Член Президії Федерації плавання України.

Нагороди:

Чемпіонка світу (25 м)

- 1999, Гонконг: 400 м комплекс
- 2000, Афіни: 200 м комплекс
- 2000, Афіни: 400 м комплекс
- 2002, Москва: 400 м вільний стиль 200 м комплекс
- 1999, Стамбул: 400 м комплекс
- 2000, Гельсінкі: 400 м вільний стиль
- 2000, Гельсінкі: 200 м комплексіонка Європи (25 м)
- 1999, Лісабон: 400 м вільний стиль
- 1999, Лісабон: 800 м вільний стиль
- 1999, Лісабон: 200 м комплекс
- 1999, Лісабон: 400 м комплекс
- 2000, Валенсія: 200 м комплекс
- 2000, Валенсія: 400 м комплекс
- 2001, Антверпен: 200 м комплекс
- 2002, Різа: 200 м комплекс
- 2002, Різа: 400 м комплекс

Державні нагороди України:

Герой України (з врученням ордена «Золота Зірка») (2004) – за виняткові спортивні досягнення на Олімпійських іграх, виявлені мужність, самовідданість і волю до перемоги, піднесення спортивного авторитету України у світі;

Орден «За заслуги» III ступеня (2002);

Орден княгині Ольги I ступеня (2000); III ступеня (1999).

Рекорди:

рекорд світу на 400 м комплексним плаванням на Олімпійських іграх у Сіднеї; рекорд Європи на 200 м комплексним плаванням; встановила 50 рекордів України у 25 – ти та 50 – ти метрових басейнах на дистанціях 100 м, 200 м, 400 м комплексним плаванням та 200 м, 400 м та 800 м вільним стилем, 100 м та 200 м на спині, 200 м батерфляєм та в естафетному плаванні.

Родина. Батьки: Олександр Васильович Ключков та Олена Валентинівна Ключкова – спортсмени з легкої атлетики. Сестра – Анна Олександрівна Ключкова (1985 р.н.). Син Олександр (2010 р.н.) від шлюбу з грузинським спортсменом і бізнесменом Леваном Нодаровічем Ростошвілі.

Цікаві факти. Має прізвисько «золота рибка». Є почесним громадянином Харкова та Донецька. Хобі: кулінарія, стрільба у тирі, вишивання та гірські лижі.

МІЛЬЧЕВ МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ
(народився 3 листопада 1967 р.)

Представник Україна	
Стендова стрільба	
Олімпійські ігри	
Золото 2000 Сідней	Стендова трільба,

Український спортсмен (стрілецький спорт), олімпійський чемпіон. Заслужений майстер спорту України. Головний тренер України зі стендової стрільби.

Стрілецьким спортом займається з 15 років. До цього протягом восьми років захоплювався плаванням, з якого має перший розряд. Першим тренером зі стрільби був

Альберт Никанорович Осипов.

Закінчив Південноукраїнський педагогічний університет. Прапороносець України на урочистій церемонії відкриття XXXI Олімпіади 5 серпня 2016 р. у Ріо-де-Жанейро. Народився і проживає в Одесі.

Указом Президента України № 336/2016 від 19 серпня 2016 р. нагороджений ювілейною медаллю «25 років незалежності України».

Спортивні досягнення:

Микола Мільчев (у центрі) на олімпійському п'єдесталі Сіднея

Мільчев завоював звання олімпійського чемпіона зі стендової стрільби на Олімпійських іграх 2000 р. у Сіднеї, набравши 150 очок із 150 можливих (олімпійський рекорд), повторивши світовий рекорд.

На Олімпійських іграх 2004 р. в Афінах, набравши 121 очко поділив 9 – 14 місце. На Олімпійських іграх 2008 р. у Пекіні, набравши 109 очок посів 32 місце.

На Олімпійських іграх 2016 р. у Ріо-де-Жанейро пробився до бронзового фіналу і посів 4 місце поступившись спортсмену з Кувейту.

Заслужений майстер спорту України, олімпійський чемпіон Сіднея одесит Мільчев посів друге місце у фінальних змаганнях Кубка світу зі стенової стрільби

Крім того, має такі досягнення:

Переможець етапу Кубка Європи (2007).

Переможець етапу Кубка світу (2009, Єгипет).

Срібний призер етапів Кубка світу (Німеччина, 2006).

Бронзовий призер етапів Кубка світу (Білорусь, 2009).

ОТРИМАЛИ СРІБНІ НАГОРОДИ:

БЕРЕШ ОЛЕКСАНДР МИХАЙЛОВИЧ
(12 жовтня 1977 – 29 лютого 2004 рр.)

Представник Україна		
Гімнастика		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	командні змагання
Бронза	Сідней 2000	абсолютна першість
Чемпіонат світу з гімнастики		
Срібло	Гент 2001	поперечина
Бронза	Лозанна 1997	поперечина
Бронза	Гент 2001	кінь
Бронза	Гент 2001	командні змагання
Чемпіонат Європи		
Золото	2000 Бремен	абсолютна першість
Золото	2000 Бремен	поперечина
Бронза	2000 Бремен	кінь
Командний чемпіонат Європи		

Срібло	2001 Різа	командні змагання	
Срібло	2003 Москва	командні змагання	

Український гімнаст, призер Олімпійських ігор. Олександр розпочав зайняття гімнастикою у спорткомплексі «Юність». Першим його тренером була Ніна Сергіївна Колеснікова, тренер у Первомайській ДЮСШ олімпійського резерву облради спортивного товариства «Динамо» (вона тоді проводила відбір дітей у секцію гімнастики). До спортивної школи Береш потрапив сам у віці шести років, не повідомивши про це батьків. Під керівництвом Ніни Колеснікової освоїв ази гімнастики, а через півроку потрапив до Леоніда Олександровича Гурова. До другого класу займався також футболом, але пізніше, за рішенням Гурова, відмовився від нього на користь гімнастики.

Певний час Олександр Береш навчався у Луганському спортивному інтернаті, проте пізніше повернувся додому, де став займатися під керівництвом Ігоря Олександровича Писаренка. Перші змагання, у яких він взяв участь, відбулися у Луганській області. Там він зайняв третє місце та перше з фізичної підготовки, отримавши грамоту та значок. Після першого успіху став посилено тренуватися.

Тренера Береша Ігоря Писаренка запросили до Херсонського спортивного

інтернату на посаду старшого тренера, після чого він покликав Береша із собою. У Херсоні Олександр швидко прижився і за рік занять у шостому класі потрапив у резерв збірної України. У 17 років дебютував у її основному складі. Спочатку він не вразив тренера Анатолія Шемякіна, оскільки той вважав Олександра слабким фізично. Однак, після довгих тренувань, Олександр показав свої здібності: під керівництвом Ігоря Коробчинського завоював ряд нагород на чемпіонатах Європи, світу та Олімпійських іграх.

На спортивній олімпійській базі в основний час тренувалися гімнасти дорослої збірної, а спортсмени молодіжної команди спостерігали за їхніми тренуваннями. Більшу частину гімнастів становили учасники Олімпіади 1992 р. Олександр виступав у збірній з 1994 р. під десятим та одинадцятим номерами. У 1996 р він зазнав травми ліктя, але швидко відновився та вступив до інституту. Тим часом у збірній змінилося керівництво: старшим тренером став Володимир Шаменко, який серйозно посварився з Олександром. Той у підсумку припинив ходити на тренування та зайнявся навчанням. Після відсторонення Шаменка та приходу на посаду головного тренера Шемякіна Береш повернувся у команду.

У 1997 р. в Угорщині відбулися міжнародні змагання, де Україну представляв тільки Олександр Береш, і там він сенсаційно здобув перемогу. Того ж року він дебютував на чемпіонаті світу й зайняв підсумкове 9 місце. Змагаючись із такими асами спортивної гімнастики, як Іван Іванков і Олексій Немов, Береш посів третє місце на поперечці, і бронзова медаль стала єдиною нагородою для України. У 1998 – 1999 рр. Береш багаторазово вигравав Гран – прі, але на офіційних чемпіонатах світу та Європи зазнавав невдач. На Літній Універсіаді 1999 р. став абсолютним чемпіоном.

У 2000 р. Береша запросив до себе тренуватися Ігор Коробчинський. Саме під його керівництвом Олександр став абсолютним чемпіоном Європи, а на Олімпіаді в Сіднеї завоював срібло у командних змаганнях та бронзу у багатоборстві. Постійні травми призвели до того, що з 2001 р. Олександр не виступав у багатоборстві через болі у плечах. Того ж 2001 р. Береш здобув вищу освіту, закінчивши магістратуру у Херсонському державному університеті. У 2004 р. Олександр планував у складі олімпійської збірної України виграти золоту медаль та повернутися у багатоборство.

Загибель: Увечері 29 лютого 2004 р. Олександр разом із товаришем по збірній Сергієм Вяльцевим на автомобілі Peugeot 307 повертався до Києва з олімпійської бази у Конча-Заспі, де був у гостях у свого друга. Під час виїзду на Обухівську трасу машина Береша потрапила в аварію, зіткнувшись із BMW 740 з номерами Верховної Ради. За кермом була Наталя Мартинюк, донька першого заступника Голови Верховної Ради комуніста Адама Мартинюка. Вже за три дні заступник міністра внутрішніх справ Петро Коляда заявив, що ДТП сталося з вини Олександра. Втім, суд встановив, що винуватцем аварії став водій BMW Сергій Антонюк, якого засудили на 5 років, але вдова Береша не отримала ані компенсацій, ані вибачень за звинувачення, ніби Олександр сам був винен в аварії.

Олександр зростав без батька. Познайомився зі своєю майбутньою дружиною після одного з чемпіонатів. У шлюбі у них народилася донька Валерія. За його власними словами, найбільше у людях цінував щирість та довіру. Своім хобі вважав поїздки на природу, перегляд спортивних змагань, а також більярд і сауну. Планував

збудувати у Херсоні приватну спортивну школу.

Нагороди:

Орден «За заслуги» III ст. (6 жовтня 2000) – за досягнення вагомих спортивних результатів на XXVII літніх Олімпійських іграх в Сідней;

Премія Кабінету Міністрів України за внесок молоді у розбудову держави за 2002 р. у номінації «За спортивні досягнення»;

Стипендія Кабінету Міністрів України для знаменитих спортсменів, тренерів і діячів фізичної культури та спорту (26.04.2002);

Стипендія Кабінету Міністрів України для знаменитих спортсменів, тренерів і діячів фізичної культури та спорту (17.07.2003);

Державна стипендія (отримувач – донька загиблого – Береш Валерія Олександрівна) (01.04.2004).

Вшанування пам'яті: Щорічно у Херсоні відбувається турнір пам'яті Олександра Береша. Спершу турнір проводився двічі на рік: у день народження Береша (12 жовтня) у Первомайську та у день смерті (29, у невисокосний рік – 28 лютого) у Херсоні. Проте, у зв'язку з російською окупацією Первомайська, турнір там не проводиться після 2013 р. Переможець змагань на паралельних брусах на Олімпіаді в Афінах Валерій Гончаров присвятив свою золоту медаль Олександрові Берешу.

БУРДЕЙНА НАТАЛІЯ АНДРІЇВНА (народилася 30 січня 1974 р.)

Представник Україна		
Стрільба з лука		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	Командні змагання
Чемпіонат світу		
Срібло	Мадрид 2005	Командні змагання
Бронза	Нью – Йорк 2003	Командні змагання

Українська лучниця, призерка Олімпійських ігор у стрільбі з лука (2000), Заслужений майстер спорту України.

Народилася в Одесі 30 січня 1974 р. У 1986 р. вона почала займатись стрільбою з лука. У 1998 р. закінчила Південноукраїнський педагогічний університет. Наталія Бурдейна тренувалася у спортивному товаристві «Динамо – Локомотив» в Одесі.

На Олімпіаді у Сідней у 2000 р. стала срібною призеркою у командних змаганнях. У цьому ж році Наталя отримала звання заслуженого майстра спорту, нагороджена орденом княгині Ольги III ступеня. Чемпіонка світу (США, 2003) у командному, бронзова призерка в особистому заліках, чемпіонка світу у закритому приміщенні (Данія, 2005) в особистому і срібна призерка у командних заліках, бронзова призерка чемпіонату світу (Італія, 2001) в особистих та командних заліках. Рекордсменка світу і Європи (1999). Виступала за команди спортивного товариства «Україна» (1988 – 2002), «Динамо» (від 2002, обидва – Одеса). Тренери – О. Блажевич, А. Кивайло. Нині – тренер Спортивного комітету Державної прикордонної служби України.

Нагороди: орден княгині Ольги III ступеня (2015); орден княгині Ольги II ступеня (6 березня 2019) – за значний особистий внесок у соціально-економічний, науково-технічний, культурно-освітній розвиток Української держави, захист державного суверенітету і територіальної цілісності України, багаторічну сумлінну працю та високий професіоналізм.

БУСЛОВИЧ ЄВГЕН ЛЕОНІДОВИЧ (26 січня 1972 – 15 жовтня 2007 рр.)

Представник Україна		
Вільна боротьба		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	вільна боротьба, до 58 кг
Чемпіонати світу з боротьби		
Чемпіонати Європи з боротьби		
Бронза	Братислава 1998	вільна боротьба, до 58
Бронза	Будапешт 2000	вільна боротьба, до 58

Український борець, атлет, дворазовий призер чемпіонатів Європи, срібний призер Олімпіади – 2000 у Сідней з вільної боротьби.

Заслужений майстер спорту України. Спортком почав займатися у 1985 р. Срібний призер Олімпійських ігор з вільної боротьби в Сідней у 2000 р. У фіналі поступився іранцю Алірезі Дабіру. З великого спорту пішов у 2004 р. Останнім часом працював тренером товариства «Гарт».

Стипендіат Премії Президента України (Указ Президента України від 18 серпня 2004 р. № 919). 15 жовтня 2007 р. під час вечірньої пробіжки потрапив під автобус біля села Калинівка на 38 км автошляху Київ – Житомир.

ГОНЧАРОВ ВАЛЕРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ
(народився 19 вересня 1977 р.)

Представник Україна		
Спортивна гімнастика		
Олімпійські ігри		
Золото	2004 Афіни	Паралельні бруси
Срібло	2000 Сідней	Командний залік
Чемпіонати світу		
Бронза	Чемпіонат світу 2005	Перекладина
Чемпіонати Європи		
Срібло	Чемпіонат Європи 2004	Паралельні бруси
Бронза	Чемпіонат Європи 2005	Перекладина
Фінали Кубків світу		
Золото	Фінал Кубка світу 2004	Перекладина
Бронза	Фінал Кубка світу 2006	Паралельні бруси
Бронза	Фінал Кубка світу 2008	Паралельні бруси
Всесвітні Універсиади		
Срібло	Всесвітня	Командний залік

	Універсіада 2003	
Бронза	Всесвітня Універсіада 2003	Перекладина

Український гімнаст, олімпійський чемпіон, заслужений майстер спорту. Багаторазовий призер чемпіонатів світу та Європи. Спортсм займається почав з 6 років. Фізичні дані: зріст – 168 см, вага – 58 кг.

Освіта – Харківський державний інститут фізичної культури, Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого.

На Олімпіаді 2000 р. у Сіднеї здобув срібну медаль у складі збірної України. На Олімпіаді 2004 р. в Афінах здобув золоту медаль у вправах на паралельних брусах. Улюбленим снарядом Валерія є перекладина і паралельні бруси. Спортсмен майстерно виконує складну програму. Знаменитий своєю зв'язкою з двох перельотів, яку ще ніхто у світі не повторив. Проблемним місцем у спортивному виступі гімнаста часто є зіскок з поперечини. На цьому моменті спортсмен зривався або невдало приземлявся. Так було на олімпіаді в Афінах, гімнастичному турнірі у Чьяссо.

Однак заслуги Валерія Гончарова у гімнастиці дуже великі. Величезним досягненням у спортивній кар'єрі і біографії Валерія Гончарова є заслужене отримання титулу олімпійського чемпіона у вправах на паралельних брусах (Афіни 2004 р.).

У 2003 р. – здобув медалі Всесвітньої Універсіади: срібну (у командній першості) та бронзову (у вправах на поперечині). У 2004 р. – на Чемпіонаті Європи отримав срібну нагороду у вправах на брусах.

У 2005 р. – на Чемпіонаті Європи став бронзовим призером у вправах на поперечині. У 2005 р. – на Чемпіонаті світу отримав бронзову медаль у вправах на перекладині. Єдиний український гімнаст, який виборов тричі поспіль нагороди Фіналу Кубка світу – золоту у вправах на поперечині (2004) та бронзові у вправах на брусах (2006, 2008). Член Спортивного клубу «Біола».

Державні нагороди:

Орден «За заслуги» II ст. (18 вересня 2004) – за досягнення значних спортивних результатів на XXVIII літніх Олімпійських іграх в Афінах, піднесення міжнародного авторитету України; Орден «За заслуги» III ст. (6 жовтня 2000) – за досягнення вагомих спортивних результатів на XXVII літніх Олімпійських іграх в Сідней.

Цікаві факти: Золоту медаль Олімпіади 2004 р. в Афінах присвятив своєму партнеру по збірній Олександру Берешу, якій планував поїхати на олімпіаду, але незадовго до неї 29 лютого 2004 р. загинув у ДТП.

ДОЦЕНКО СЕРГІЙ МИКОЛАЙОВИЧ
(народився 27 липня 1979 р.)

Бокс		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	до 67 кг

Український боксер, призер Олімпійських ігор. Народився у селі Ромашкине,

Сакський район, Кримська Автономна Радянська Соціалістична Республіка. Сергій Доценко двічі (1998, 1999) займав друге місце на чемпіонаті України, а у 2000 р. став чемпіоном України і кваліфікувався на Літні Олімпійські ігри 2000 р.

Олімпійські бої: Перемога над Гільермо Хавьєром Сапутом (Аргентина) – 12:7; Перемога над Паркпумом Жангфонаком (Таїланд) – 13:5; Перемога над Даніяром Мунайтбасовим 8:7; Перемога над Віталієм Грушаком (Молдова) – 17:8; Програв бій Олегу Саїтову (Росія) – 16:24. У 2001 р. Доценко почав свою професійну кар'єру. Вигравши три бої, відійшов на пенсію цього самого року.

ЗОЗУЛЯ РОМАН ВОЛОДИМИРОВИЧ (народився 22 червня 1979 р.)

Український гімнаст, срібний призер Олімпійських ігор у Сіднеї.
Роман Зозуля тренувався у спортивному товаристві «Динамо» у Запоріжжі.

Срібну олімпійську медаль він виборов на сіднейській Олімпіаді у командному заліку у складі збірної України.

КОТЕЛЬНИК АНДРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ
(народився 29 грудня 1977 р.)

Бокс		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	Легка вага

Український боксер. Призер Олімпійських ігор 2000 р. Колишній чемпіон світу у 1 – й напівсередній ваговій категорії по версії WBA.

Народився 29 грудня 1977 р. у Львові. Зріст – 171 см. Національність – українець. Вихованець заслуженого тренера України Дмитра Сосновського і Львівського училища фізичної культури. На любительському рингу провів 150 боїв, з яких 135 виграв. Срібний призер Олімпійських ігор 2000 р. (Сідней, Австралія). Переможець Кубка Європи 1999 р. (Львів, Україна). Переможець першості Європи серед юніорів 1995 р. (Шюфок, Угорщина). 5 – разовий чемпіон України.

15 листопада 2000 р. підписав перший професіональний контракт – із німецьким клубом «Universum Vox – Promotions» (Гамбург). Тренер – Міхаель Тімм. Дебютував на професіональному рингу 16 грудня 2000 р. в Ессені у поєдинку проти Петера Феєра (Словаччина). Цей бій закінчився перемогою Андрія технічним нокаутом вже у першому раунді. Станом на кінець червня 2007 р. рекорд Котельника складається із 36 поєдинків на професіональному рингу: 31 перемога (12 – нокаутом), 4 поразки, 1 нічия.

У 2000 – 2007 рр.

Бій № 15. 24 січня 2003 р. Львів. Андрій Котельник – Фабріс Коломбель (Франція), бій за титул Інтерконтинентального чемпіона світу за версією WBA. Перемігши за одноголосним рішенням, Андрій здобув свій перший професіональний титул.

Бій № 23. 22 червня 2004 р. Тельфс (Австрія). Андрій Котельник – Габріель Мапука (Франція), бій за титул Інтерконтинентального чемпіона світу за версією WBA. Котельник виграв за одноголосним рішенням суддів, утретє відстоявши свій пояс.

Бій № 24. 21 жовтня 2004 р. Париж – Леваллуа (Франція). Сулейман Мбайе

(Франція) – Андрій Котельник, бій за статус офіційного претендента на титул чемпіона світу за версією WBA. Котельник поступився за розділеним рішенням суддів, яке спеціалісти і любителі боксу визнали упередженим.

Бій № 26. 9 липня 2005 р. Ноттінгем (Англія). Джуніор Віттер (Англія) – Андрій Котельник, бій за титул чемпіона Європи за версією EBU. Андрій знову програв за сумнівним рішенням суддів.

Бій № 27. 26 листопада 2005 р. Леверкузен (Німеччина). Андрій Котельник – Мухаммад Абдуллаєв (Узбекистан), бій за вакантні пояси Інтерконтинентального чемпіона світу за версією WBA та чемпіона WBO Asia Pacific. Котельник уперше у кар'єрі здобув одразу два пояси. Він не тільки переміг Олімпійського чемпіона Сиднея у бою, названому «Universum» Eliminator.

Бій № 30. 10 березня 2007 р. Ліверпуль (Англія). Сулейман Мбайє (Франція) – Андрій Котельник, бій за титул чемпіона світу за версією WBA. Мбайє захистив свій титул завдяки подарованій суддями нічий. Переглянувши цей бій керівництво WBA знову зробило Котельника офіційним претендентом на пояс своєї Асоціації.

Загалом 6 разів відстоював пояс Інтерконтинентального чемпіона світу WBA та двічі – пояс чемпіона WBO Asia Pacific. Нині Котельник № 1 у рейтингу WBA (є офіційним претендентом на титул), № 3 – у рейтингу WBO, № 8 – у рейтингу IBF. Також Андрій посідає першу позицію в рейтингу EBU.

Окрім боксерської кар'єри, Андрій Котельник заснував Благодійний фонд, який проводить традиційні вже юнацькі всеукраїнські турніри, організовує тренувальні збори для перспективних боксерів, допомагає юним талантам. Він є радником голови Львівської обласної ради Мирослава Сеника і міського голови Львова Андрія Садового.

Наприкінці грудня 2000 р. Андрій одружився з Тетяною. У 2006 р. він став батьком, Тетяна подарувала йому доньку Віку.

Андрій Котельник vs Гевін Ріс

Місце проведення: Інтернешнал арена, Кардіфф, Уельс, Велика Британія. Статус: чемпіонський бій за титул WBA в 1 – шій напівсередній вазі (1 – й захист Ріса). Результат: Перемога Котельника технічним нокаутом у 12 – у раунді 12 – раундового бою. Рефері: Луїс Пабон.

В травні 2008 р. у Великій Британії відбувся бій між Андрієм Котельником і британцем Гевіном Рісом. Британець до кінця бою не достояв. Наприкінці 12 – го раунду Котельник провів декілька хуків у голову супротивника. Ріс почав клінчувати, після чого впав, але суддя не зарахував нокдаун. Котельник зразу накинувся на чемпіона, провів правий хук в голову. Суддя, бачачи, що Ріс не відбивається, відразу зупинив бій. Котельник переміг технічним нокаутом.

Андрій Котельник vs Маркос Рене Майдана

7 лютого відбувся бій між чемпіоном світу за версією WBA у першій напівсередній вазі Українцем Андрієм Котельником та аргентинським боксером на прізвисько «китаєць» Маркосом Майданою. Після 12 – и раундів перемогу розділеним рішенням суддів здобув Андрій Котельник.

Андрій Котельник vs Амір Хан

Місце проведення: M.E.N. Арена, Манчестер, Ланкашир, Велика Британія.
Результат: перемога Хана одноголосним рішенням суддів в 12 – раундовому бою.
Статус: чемпіонський бій за титул чемпіона в 1 – й напівсередній вазі (4 – й захист Котельника). Суддя: Стенлі Крістодулу.

У липні 2009 р. у Великій Британії відбувся бій між чемпіоном світу за версією WBA у першій напівсередній вазі Андрієм Котельником та британцем Аміром Ханом. Практично весь бій Хан провів, атакуючи здалека другим номером, відібравши цю звичну роль у Котельника. Андрію довелося виступати агресором поєдинку, але наприкінці стратегія Хана у швидкому переміщенню по рингу і ухилянню від будь – яких обмінів ударами дозволила відібрати у Андрія Котельника титул чемпіона світу.

Бій з Александером Девонем

У серпні 2010 р. відбувся бій з Александером Девонем. Девон зрідка діставав українця, але всі судді присудили перемогу американському боксеру.

4 жовтня 2014 р. на «Арені Львів» Андрій Котельник провів прощальний бій проти грузинського боксера Олександра Бенідзе. Андрій переміг одноголосним рішенням суддів з рахунком (80 – 71,80 – 71,80 – 71).

Нагороди:

Заслужений працівник фізичної культури і спорту України (27 червня 2020) - за значний особистий внесок у державне будівництво, зміцнення національної безпеки, соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток Української держави, вагомі трудові досягнення, багаторічну сумлінну працю.

Орден «За заслуги» I ст. (24 серпня 2017) – За значний особистий внесок у державне будівництво, соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток України, вагомі трудові здобутки та високий професіоналізм.

Орден «За заслуги» II ст. (21 квітня 2008) – За досягнення видатних спортивних результатів, утвердження міжнародного авторитету української школи боксу.

Орден «За заслуги» III ст. (6 жовтня 2000) – За досягнення вагомих спортивних результатів на XXVII літніх Олімпійських Іграх в Сідней.

МАТВЄЄВ СЕРГІЙ ЛЕОНІДОВИЧ

(народився 29 січня 1975 р.)

Представник Україна			
Велосипедний спорт			
Олімпійські ігри			
Срібло	Сідней 2000	Командна переслідування 4000 метрів	гонка на
Чемпіонати світу			
Золото	Бордо 1998	Командна переслідування	гонка
Срібло	Богота 1995	Командна переслідування	гонка
Срібло	Перт 1997	Командна переслідування	гонка

Тренер з велосипедного спорту, у минулому – трековий та шосейний велогонщик, заслужений майстер спорту України (1988), призер Олімпійських ігор у Сіднеї, переможець та призер Чемпіонатів світу, неодноразовий переможець та призер чемпіонатів України.

Сергій Леонідович Матвєєв народився 29 січня 1975 р. у місті Миронівка Київської області. Спочатку навчався у Броварському вищому училищі фізичної культури, згодом – у Національному університеті фізичного виховання і спорту. За вагомі спортивні результати на XXVII літніх Олімпійських іграх у Сіднеї Сергія Матвєєва нагороджено орденом «За заслуги» третього ступеня.

17 квітня 2011 р. Сергій Матвєєв провів церемонію нагородження переможців першого обласного фестивалю велосипедного спорту, який пройшов у Броварах під патронатом голови Київської облдержадміністрації Анатолія Присяжнюка.

Спортивні досягнення:

На початку спортивної кар'єри Сергій Матвєєв брав участь у гонках на треку, згодом виступав у шосейних змаганнях. У 1995 р. на Чемпіонаті світу в Боготі він у

складі збірної України завоював срібло у командній гонці переслідування. У 1997 р. Матвеев повторив це досягнення уже у Перті, Австралія. У 1998 р. на Чемпіонаті світу у Бордо Матвеев разом з Олександром Феденком, Олександром Симоненком, Денисом Смисловим завоював перше місце у командній гонці переслідування. На етапах Кубка світу спортсмен неодноразово здобував перемоги та призові місця як в індивідуальних, так і у командних гонках переслідування. Сергій Матвеев виступав за команди «Динамо», «Колос» Київської області. У 2000 р. входив до складу італійської команди Zoccorinese – Vellutex. З 2001 – 2007 рр. виступав за команду «Чераміка Панарія»[it] (Італія), у складі якої виступав на Вуельті та Джиро д'Італія, вигравав гонки Флоренція – Пістоя, Гран – прі Ренна. У 2008 р. перейшов у команду Cinelli – OPD (Сан – Марино), а наступного року виступав за ISD – Neri[it]. Після закінчення кар'єри у 2009 р. Матвеев працював менеджером команди ISD[en] (Україна). Станом на 2016 р. є головними тренером національної збірної команди України з велосипедного спорту (шосе).

На перших своїх Олімпійських іграх в Атланті Матвеев у складі збірної України у командній гонці переслідування посів 7 місце. На Іграх у Сідней велосипедист разом з Олександром Феденко, Олександром Симоненко та Сергієм Чернявським у командній гонці переслідування здобув срібні нагороди. Крім цього в індивідуальній гонці переслідування Матвеев посів 7 місце, а у гіті – 18 позицію. У 2004 р. в Афінах у командній гонці переслідування збірна України із Матвеевим у складі посіла 6 місце.

МЕЗЕНЦЕВ РУСЛАН ВОЛОДИМИРОВИЧ
(народився 24 червня 1981 р.)

Представник Україна		
Спортивна гімнастика		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	Командний залік

Український гімнаст, призер Олімпійських ігор, Заслужений майстер спорту України. З 1986 р. займався у спеціалізованій дитячо – юнацькій школі олімпійського резерву «Надія» м. Кіровограда.

Закінчив факультет фізичного виховання Луганського державного педагогічного інституту за спеціальністю «Педагогіка і методика середньої освіти. Фізичне виховання». Тренувався в спортивному товаристві «Динамо».

У 1997 р. – зарахований до збірної команди України зі спортивної гімнастики. У 1997 р. – переможець Кубка світу серед кадетів у 3 видах програми особистої першості на снарядах (Париж). У 1997 р. – срібний призер міжнародного турніру «Зірки світу» у вправах на брусах (Москва).

У 1998 р. – бронзовий призер Всесвітніх юнацьких ігор (Москва).

У 1999 р. – переможець міжнародного турніру «Зірки світу» у вправах на коні (Москва). У 1999 р. – переможець Всесвітніх літніх спортивних ігор у командних змаганнях (Москва).

У 2000 р. – бронзовий призер Чемпіонату Європи. У 2000 р. – на Олімпіаді у Сідней виборов срібну медаль у командному заліку в складі збірної України.

2001 – бронзова нагорода в командних змаганнях Чемпіонату світу (Гент). У 2001 р. – золота медаль Чемпіонату України в багатоборстві.

У 2004 р. – фіналіст XXVIII Літніх Олімпійських ігор (Афіни). Член Спортивної команди Прикордонних військ України.

ПЕРЕШКУРА ВАЛЕРІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ
(народився 20 вересня 1977 р.)

Представник Україна		
Гімнастика		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	У складі команди

Український гімнаст, призер Олімпійських ігор.
 Тренувався у спортивному товаристві «Динамо» (Черкаси).
 У 2000 р. – на Літній Олімпіаді у Сідней виборов срібну медаль у командному заліку в складі збірної України.

САЛДАДЗЕ ДАВИД ТЕНГІЗОВИЧ
 (народився 15 лютого 1978 р.)

Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	греко – римська боротьба, до 97 кг
Чемпіонати світу з боротьби		
Бронза	Євле 1998	греко – римська боротьба, до 97 кг
Чемпіонати Європи з боротьби		
Бронза	Сейняюкі 2002	греко – римська боротьба, до 96 кг
Бронза	Белград 2003	греко – римська боротьба, до 96 кг
Кубки світу з боротьби		
Бронза	Тегеран 2005	греко – римська боротьба, до 120 кг
Чемпіонати світу з боротьби серед юніорів		
Бронза	Турку 1997	греко – римська боротьба, до 115 кг
Чемпіонати Європи з боротьби серед юніорів		
Золото	Вітген 1995	греко – римська боротьба, до 88 кг
Золото	Софія 1996	греко – римська боротьба, до 88 кг
Золото	Валбжих 1996	греко – римська боротьба, до 88 кг
Золото	Стамбул 1997	греко – римська боротьба, до 115 кг
Золото	Тірана 1998	греко – римська боротьба, до 115 кг
Чемпіонати світу з боротьби серед кадетів		
Срібло	Франкфорт 1994	греко – римська боротьба, до 83 кг
Представник Узбекистан		
Чемпіонати Азії з боротьби		
Бронза	Чеджу 2008	греко – римська боротьба, до 120 кг

Український та узбецький борець, призер Олімпійських ігор. Молодший брат українського борця Георгія Салдадзе.

Під час одного з чемпіонатів ЄСРЄ серед молоді з греко – римської боротьби, який проходив у Маріуполі тренери з Луганська Ельбрус Цахоев (директор Луганського спортінтернату) і Олександр Чанкотадзе (засновник борцівського клубу «Богатир») проводили перегляд юних талантів. На цих змаганнях вони помітили Георгія Салдадзе, який приїхав на змагання з батьками. Вони запропонували йому переїхати до Луганська, вступити до спортінтернату і продовжити спортивну кар'єру вже в Україні. Батьки і сам Георгій погодилися. Через деякий час вже сам Георгій звернувся до Ельбруса Цахоева з проханням прийняти на навчання його молодшого брата, Давида, який у той час ще жив у Кутаїсі.

Тренувався у Геннадія Узуна. Срібну олімпійську медаль Давид Салдадзе виборов на літніх Олімпійських іграх 2000 р. у важкій вазі, виступаючи за збірну України. За збірну України він виступав також на афінській Олімпіаді, де посів 16 – те місце. На пекінській Олімпіаді Салдадзе представляв Узбекистан (14 – те місце).

СЕРДЮК КАТЕРИНА ВАЛЕРІЇВНА (народилася 22 січня 1983 р.)

Представник Україна		
Стрільба з лука		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	Командні змагання

Катерина Сердюк – Заслужений майстер спорту, тренувалася в Харкові під керівництвом свого батька – Сердюка Валерія Андрійовича (Заслужений тренер України). Срібну олімпійську медаль вона виборола в 2000 році на сіднейській Олімпіаді в командних змаганнях, виступаючи за збірну України. Жіночу команду також представляли Олена Садовнича (м. Київ, бронзовий призер Олімпіади 1996 року) та Наталя Бурдейна (м. Одеса). В боротьбі за золото дівчата поступилися збірній Кореї – лідеру в цьому виді спорту.

Катерина була однією з наймолодших спортсменок, які того року брали участь в Олімпіаді зі стрільби з лука. В індивідуальній першості посіла 16 місце – це був найкращий результат в українській команді. Тоді Катерині було лише 17 років.

Станом на липень 2021 Катерина Сердюк є наймолодшою олімпійською

медалісткою України (17 років 238 днів).

СИЛАНТЬЄВ ДЕНИС ОЛЕГОВИЧ
(народилася 3 жовтня 1976 р.)

Представник Україна		
Спортивне плавання		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	200 метрів батерфляєм
Чемпіонат світу з водних видів спорту		
Золото	Перт 1998	200 м баттерфляєм

Український політик, спортсмен, науковець та громадський діяч. Під час роботи депутатом був головою МДО «Здорова Нація», МДО «Сприяння розвитку водного транспорту України», членом МДО з питань профілактики й боротьби з неінфекційними захворюваннями. Плавець, заслужений майстер спорту України, призер Олімпійських ігор, чемпіон світу та Європи з плавання.

Перший чемпіон світу з плавання у незалежній Україні, чотириразовий володар Кубка світу з плавання у стилі батерфляй, срібний призер Олімпійських ігор.

Встановив 37 рекордів України. Нагороджений орденами «За заслуги» II та III ступенів.

У 2004 р. ніс прапор України на Олімпіаді в Афінах (брав участь у чотирьох Олімпіадах: 1996, 2000, 2004, 2008 років).

Денис Силантьєв тренувався в спортивному товаристві «Спартак», у Запоріжжі та Києві. Срібну олімпійську медаль він виборов на сіднейській Олімпіаді в запливі на 200 метрів стилем батерфляй.

Спортивні досягнення: У 1995 р. – срібний призер чемпіонату Європи. У 1996 р. – дебют на Олімпійських іграх: шосте місце на 200 – метрівці батерфляєм. У 1996, 1997, 1998, 1999 рр. – володар Кубка світу в стилі батерфляй. У 1998 р. – перший чемпіон світу з плавання в історії незалежної України. У 2000 р. – срібний призер

Олімпіади в Сіднеї.

У 2002 р. – встановив не побитий донині рекорд України на 200 – метрівці батерфляєм – 1 хвилина 55,42 секунди.

Інша публічна діяльність: У 2013 р. взяв участь у шоу Вишка, де дійшов до фіналу і зайняв 4 місце. Кандидат педагогічних наук, захистив дисертацію на тему «Реабілітація слабозорих дітей засобами плавання».

Президент Фонду підтримки молодіжного та олімпійського плавання. У травні 2020 р. Силантьєв на фейсбуці запросив приєднатися до поетичного флешмобу присвяченому дню Перемоги, у якому німецько-радянську війну називає «отечественной войной».

СИМОНЕНКО ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ (народився 14 лютого 1974 р.)

Представник Україна		
Велосипедний спорт		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	Командна гонка переслідування на 4000 метрів
Чемпіонати світу		
Золото	Бордо 1998	Командна гонка переслідування
Золото	Антверпен 2001	Індивідуальна гонка переслідування
Золото	Антверпен 2001	Командна гонка переслідування
Срібло	Богота 1995	Командна гонка переслідування
Срібло	Перт 1997	Командна гонка переслідування

Український трековий велогонщик, заслужений майстер спорту України, призер

Олімпійських ігор у Сідней, переможець та призер Чемпіонатів світу, неодноразовий переможець та призер чемпіонатів України.

Олександр Сергійович Симоненко народився 14 лютого 1974 р. у Кіровограді. Займатися велоспортом почав з 1986 р. у спортивному клубі «Буревісник». З 1994 – 1998 рр. навчався у Кіровоградському педагогічному університеті імені Володимира Винниченка на факультеті фізичного виховання. З 1995 р. входить до складу спортивної команди Державної прикордонної служби України. У 2001 р. Симоненка визнали найкращим спортсменом України та лауреатом загальнонаціональної програми «Людина року – 2001». За високі спортивні результати та внесок розвиток слави українського спорту у світі Олександра Симоненка нагороджено орденом «За заслуги» другого та третього ступенів.

Рішенням Кіровоградської міської ради від 24 липня 2003 р. Олександр Симоненку присвоєно звання «Почесний громадянин Кіровограда». Після закінчення спортивної кар'єри з 2005 – 2010 рр. Симоненко працював на посаді заступника голови фізкультурно – спортивного товариства «Динамо» України у Кіровоградській області.

Спортивні досягнення:

Олександр Симоненко почав займатися спортом під керівництвом свого батька Симоненка Сергія Івановича. У 1988 р. спортсмена запросили в Київський центр олімпійської підготовки «Титан». У 1990 р. у Москві він став чемпіоном СРСР у змаганні юніорів та виконав норматив майстра спорту СРСР.

У 1992 р. Симоненко у складі юніорської збірної України здобув 2 срібла на чемпіонаті світу в Афінах. Через три роки на дорослому Чемпіонаті світу в Боготі він знову завоював другу сходинку в командній гонці переслідування. У 1997 р. спортсмен повторив це досягнення уже в Перті, Австралія.

У 1998 р. на Чемпіонаті світу у Бордо Симоненко разом з Олександром Феденко, Сергієм Матвєєвим, Русланом Підгорним завоював перше місце у командній гонці переслідування. У 2001 р. він повторив це досягнення разом із Сергієм Чернявським, Олександром Феденко та Любомиром Полатайко на Чемпіонаті світу в Антверпені. Окрім цього завоював золото і в індивідуальній гонці переслідування.

На етапах Кубка світу спортсмен неодноразово здобував перемоги та призові

місця як в індивідуальних, так і у командних гонках переслідування.

Виступи на Олімпійських іграх: На перших своїх Олімпійських іграх в Атланті спортсмен в складі збірної України у командній гонці переслідування посів 7 місце.

На Іграх у Сідней велосипедист змагався в індивідуальній гонці переслідування, де посів 6 місце. А разом з Олександром Феденко, Сергієм Матвєєвим та Сергієм Чернявським у командній гонці переслідування здобув срібні нагороди.

ФЕДЕНКО ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(народився 20 грудня 1970 р.)

Представник Україна		
Велоспорт		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	Командна гонка переслідування на 4000 метрів

Український велогонщик, призер Олімпійських ігор Сідней 2000. Випускник факультету фізичної культури Черкаського національного університету ім. Б. Хмельницького. Олександр Феденко виступав за команду «Ліквігас – Пата» з Італії.

Срібну олімпійську медаль він виборов на сіднейській Олімпіаді у командній гонці переслідування на 4000 метрів. Перший тренер Кулик Олександр Васильович.

У 1997 р. Феденко зайняв другий рядок в командній гонці переслідування на чемпіонаті світу у Перті, Австралія. У 1998 р. на чемпіонаті світу у Бордо Феденко разом з Олександром Симоненко, Сергієм Матвєєвим і Русланом Підгорним завоював перше місце у командній гонці переслідування.

У 2001 р. він повторив це досягнення разом з Сергієм Чернявським, Олександром Симоненко і Любомиром Полатайко на чемпіонаті світу в Антверпені.

На перших своїх Олімпійських іграх в Атланті спортсмен у складі збірної України у командній гонці переслідування посів сьоме місце. А на Іграх у Сідней разом з Олександром Симоненко, Сергієм Матвєєвим і Сергієм Чернявським у командній гонці переслідування завоював срібні нагороди.

ЦИГУЛЬОВА ОКСАНА МИКОЛАЇВНА

(народилася 15 грудня 1973 р.)

Представник Україна		
Стрибки на батуті		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	Особисті змагання
Чемпіонати світу		
Золото	1996	Особисті змагання
Золото	1999	Особисті змагання

Українська спортсменка, яка спеціалізувалася у стрибках на батуті, призер Олімпійських ігор. Заслужений майстер спорту України.

Почала займатися стрибками на батуті з раннього віку. З 14 років успішно виступала на першостях України та міжнародних змаганнях різного рівня. Чотириразова чемпіонка Радянського Союзу.

Оксана Цигульова – чемпіонка Європи (1993), чемпіонка світу (1996, 1999), чемпіонка Всесвітніх ігор (1997, 2001), володарка Кубка світу (1999), срібна призерка XXVII літніх Олімпійських ігор у Сідней (2000). Всі ці роки з нею працювали заслужені тренери України Л. М. Горжий та В. М. Горжий.

Випускниця Інституту фізичного виховання та спорту Національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова. Срібна призерка Олімпійських ігор 2000 р., яка стала переможницею конкурсу «Хто тебе надихає?» вважає, що для кожного олімпійця це велика честь по своїй рідній землі пронести олімпійський факел – сказала Оксана Цигульова.

Нагороджена орденом княгині Ольги 3 ст.

ЧЕРНЯВСЬКИЙ СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ
(народився 2 квітня 1976 р.)

Представник Україна		
Велоспорт		
Олімпійські ігри		
Срібло	Сідней 2000	Командна гонка переслідування на 4000 метрів

Заслужений майстер спорту України з велоспорту. Срібний призер XXVII Олімпійських ігор у Сіднеї. Рекордсмен світу. Чемпіон світу 1998, 2001 років. Багаторазовий переможець та призер етапів Кубка світу. Чемпіон України 1992 – 2004 років.

Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня, грамотою Кабінету Міністрів «За особистий внесок у розвиток спорту в Україні»

Сергій Чернявський народився у місті Вінниці. Велоспортом розпочав займатися з 1987 р. До початку занять цим видом спорту займався шахами та плаванням. У п'ятнадцять років Сергій Володимирович отримав звання Майстра спорту СРСР, у 1993 р., у віці сімнадцяти років отримав звання Майстра спорту України Міжнародного класу з велоспорту. Через рік взяв участь у своєму першому Чемпіонаті світу, що проходив у місті Палермо (Італія).

Виступав у командній гонці у складі збірної команди України. Першим тренером Сергія Чернявського був Майстер спорту СРСР з велоспорту, Заслужений тренер України Василь Михайлович Пастернак.

На XXVII літніх Олімпійських іграх у Сіднеї, Сергій Чернявський виступав у складі чоловічої команди у командній гонці – переслідуванні на 4000 метрів. У півфінальному заїзді збірна України змагалася за вихід у фінал зі збірною Великої Британії, яка є дуже сильною у цьому виді спорту. Для того, щоб перемогти – потрібно було викладатися на максимум та демонструвати рекордний результат. Так і вийшло в української команди, яка пересікла фінішну лінію зі світовим рекордом, що склав 04:00:720 хвилини. Суперники збірної України по фіналу, команда Німеччини у півфінальному заїзді змагалася із французами, які значно поступалися їм по силі. У тій

гонці німці перемогли, продемонструвавши гірший результат, ніж українці і зберегли сили на фінал. Між півфінальними та вирішальним заїздом обидві команди мали 50 хвилин, 40 із яких відводилося на розминку спортсменів на треку.

Таким чином збірна України, яка виклалася наповну у півфіналі, поступилася Німеччині і стала срібним призером тих Олімпійських ігор. Отже, Сергій Чернявський є володарем срібної Олімпійської медалі та світовим рекордсменом.

Має трьох дітей. Старшому сину Андрію зараз 22 роки і він є Майстром спорту України Міжнародного класу з велоспорту. Працює тренером – викладачем у ДЮСШ «Колос». Двоє доньок Ангеліна і Вероніка 2005 р.н. займаються акробатикою. Одна із них виступає у жіночій команді двійці, інша – у трійці.

ОТРИМАЛИ БРОНЗОВІ НАГОРОДИ:

ГОВОРОВА ОЛЕНА ІВАНІВНА
(народилася 18 вересня 1973 р.)

Представник Україна		
Легка атлетика		
Олімпійські ігри		
Бронза	Сідней 2000	Потрійний стрибок

Українська легкоатлетка, яка спеціалізувалася у стрибках у довжину та

потрійному стрибку, призер Олімпійських ігор. Бронзову олімпійську медаль Олена Говорова виборола на сіднейській Олімпіаді в потрійному стрибку. Її найкращий результат в цій дисципліні 14 м 96 см. Загалом вона брала участь у трьох Олімпіадах.

У 1997 р. Говорова була третьою у потрійному стрибку на чемпіонаті світу з легкої атлетики, двічі, у 1997 та 1999 рр., виграла потрійний стрибок на Універсіадах.

Олена Говорова частий гість телеканалу Мегаспорт, де вона коментує змагання з легкої атлетики. Протягом пекінської Олімпіади вона разом з Романом Вірастюком вела на каналі програму, в якій підводилися підсумки спортивного дня.

Під час Олімпіади у Лондоні у 2012 р. разом із Савіком Шустером вела «Олімпійські пристрасі» на Першому національному телеканалі.

Брала участь у коментуванні першості Європи 2018 р., який відбувався у Берліні. Радник керівника Офісу Президента з питань спорту.

Рік	Змагання	Місце проведення	Місце	Дисципліна	Результат
 Україна					
1995	Чемпіонат світу	Гетеборг, Швеція	10	Потрійний стрибок	14.07 м
1996	Олімпійські ігри	Атланта, США	9	Потрійний стрибок	14.09 м
1997	Чемпіонат світу	Афіни, Греція	3	Потрійний стрибок	14.67 м
	Універсіада	Сицилія, Італія	1	Потрійний стрибок	14.23 м
1999	Універсіада	Пальма де Майорка, Іспанія	1	Потрійний стрибок	14.99 м
2000	Олімпійські ігри	Сідней, Австралія	3	Потрійний стрибок	14.96 м

Державні нагороди:

Орден княгині Ольги I ст. (15 серпня 2012) – за високу професійну майстерність у висвітленні спортивних змагань XXX літніх Олімпійських ігор у Лондоні.

Орден княгині Ольги II ст. (10 вересня 2009) – за вагомий особистий внесок у розвиток і популяризацію фізичної культури і спорту в Україні, професіоналізм та досягнення високих спортивних результатів.

Орден княгині Ольги III ст. (6 жовтня 2000) – за досягнення вагомих спортивних результатів на XXVII літніх Олімпійських іграх в Сідней.

ДАНИЛЬЧЕНКО СЕРГІЙ ПЕТРОВИЧ
(народився 27 квітня 1974 р.)

Представник Україна		
Бокс		
Олімпійські ігри		
Бронза	Сідней 2000	Легша вага
Чемпіонат світу з боксу		
Бронза	Белфаст 2001	Легша вага
Чемпіонат Європи з боксу		
Золото	Мінськ 1998	Легша вага

Український боксер, бронзовий призер Олімпійських ігор та чемпіон Європи 1998 р. Бронзову олімпійську медаль Сергій Данильченко виборов на сіднейській Олімпіаді у вазі півня. Данильченко почав свою професійну кар'єру у 2002 р. у бою з росіянином Павлом Кубасовим. Бився лише один раз, закінчивши свою кар'єру з результатом 1 – 0 – 0.

ЖУПІНА ОЛЕНА ГРИГОРІВНА
(народилася 23 серпня 1973 р.)

Олімпійські ігри		
Бронза	Сідней 2000	Синхронні стрибки з трампліна
Чемпіонати світу		
Золото	1998 Перт	Вишка 10 м
Золото	1998 Перт	Вишка 10 м, синхрон

Українська спортсменка, яка спеціалізувалася в стрибках у воду, призерка Олімпійських ігор. Заслужений майстер спорту України (1998). Повний кавалер ордена княгині Ольги.

Закінчила факультет фізичного виховання у 1994 р. та журналістики у 2003 р. Запорізького університету.

Бронзова призерка 27 – х (Сідней, 2000, у синхронних стрибках з трампліна 3 м) в парі з Ганною Сорокіною, учасниця 26 – х (Атланта, 1996) та 28 – х (Афіни, 2004) Олімпійських ігор.

Переможниця в індивідуальних стрибках з вишки 10 м та у синхронних стрибках з трампліна 3 м (1999), срібна призерка в індивідуальних стрибках з вишки 10 м (2004) чемпіонатів Європи.

Володарка Кубків Європи (1995, 1997, 1998) та світу (1999). Чемпіонка світу в індивідуальних та синхронних стрибках з вишки 10 м (1998).

26 – разова чемпіонка України (1992–1998 рр.).

Виступала за спортивний клуб «Мотор – Січ» товариства «Україна» (Запоріжжя).

Члени українською збірної із синхронних стрибків у воду Ганна Сорокіна (справа) і Олена Жупіна (зліва) під час виступу в суботу, 23 вересня 2000 р. на Олімпіаді у Сіднеї. Вони стали бронзовими призерами у цьому виді спорту.

Відзнаки: Орден «За заслуги» III ступеня (1998).

Орден княгині Ольги I ступеня (2007).

Орден княгині Ольги II ступеня (2000).

Орден княгині Ольги III ступеня (1999).

Лауреат Всеукраїнської премії «Жінка III тисячоліття» у номінації «Рейтинг» (2008).

МАШУРЕНКО РУСЛАН ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(народився 13 березня 1971 р.)

Спортивні медалі		
Представник Україна		
Дзюдо		
Олімпійські ігри		
Бронза	Сідней 2000	Середня вага

Український дзюдоїст, призер Олімпійських ігор у Сідней. Бронзову олімпійську медаль Руслан Машуренко виборов на сіднейській Олімпіаді у середній вазі.

Руслан Машуренко за свою спортивну кар'єру став неодноразовим чемпіоном України, чемпіоном Європи серед клубів, неодноразовим призером Чемпіонату Європи (1995 і 2000 років), чемпіон світу серед студентів з дзюдо.

Руслан Машуренко 1996 року взяв участь у Олімпіаді в Атланті (США), де боровся у ваговій категорії до 90 кг і посів 13 місце. Руслан зазнав поразки від румунського дзюдоїста Адріана Кройтору, якому також програв у сутичках за бронзу на чемпіонаті світу – 1993 р. у Гемілтоні та чемпіонаті Європи – 1994 у Гданську. Перший тренер – Лісовицький Всеволод Миколайович, тренери – Калінський Анатолій Миколайович та Бондарєв Анатолій Іванович.

Ігри – 2000 для Руслана Машуренка почалися невдало – з поразки від француза Фредеріка Демонфукона[en], якого рівно за три місяці до цього Руслан переміг у сутичці за бронзу на чемпіонаті Європи. Демонфукон також став володарем бронзової

медалі у цій же ваговій категорії у Сіднеї, але перед цим вийшов у півфінал, дозволивши Руслану боротися у втішних зустрічах за 3 місце.

Олімпійські ігри у Сіднеї

Всі 4 втішні зустрічі з представниками Пуерто Рико, Аргентини, Іспанії та Канади українець виграв чисто – «іппон», і у підсумку завоював бронзову медаль 2000 року на Олімпійських іграх у Сіднеї (Австралія). Також займався самбо, є срібним та бронзовим призером чемпіонату Світу з самбо.

Подальша кар'єра. На сьогоднішній день проживає у Києві, є Віце-президентом Федерації дзюдо України, а також Почесним президентом Федерації дзюдо Одеської області.

Результативні участі у змаганнях

Рік	Турнір	Місце	Вагова категорія
2000	Олімпійські ігри	3	до 90 кг
	Чемпіонат Європи з дзюдо	3	до 90 кг
1997	Чемпіонат світу з дзюдо	5	до 86 кг
1996	Чемпіонат Європи з дзюдо	5	до 86 кг
1995	Чемпіонат світу з дзюдо	5	до 86 кг
	Чемпіонат Європи з дзюдо	3	до 86 кг
1994	Чемпіонат Європи з дзюдо	5	до 86 кг
1993	Чемпіонат світу з дзюдо	5	до 86 кг

Інші спортивні досягнення: заслужений майстер спорту; неодноразовий чемпіон України; чемпіон Європи серед клубів; неодноразовий призер першості Європи; срібний і бронзовий призер чемпіонату Світу з самбо; чемпіон світу серед студентів.

СИДОРЕНКО ВОЛОДИМИР ПЕТРОВИЧ

(народився 23 вересня 1976 р.)

Представник Україна		
Бокс		
Олімпійські ігри		
Бронза	2000 Сідней	найлегша
Чемпіонат світу з боксу		
Срібло	2001 Белфаст	найлегша
Чемпіонат Європи з боксу		
Золото	1998 Мінськ	найлегша
Золото	2000 Тампере	найлегша

Український боксер – професіонал, що виступав в легшій (Bantamweight) ваговій категорії. Бронзовий призер літніх олімпійських ігор 2000, чемпіон Європи (1998, 2000), срібний призер чемпіонату світу (2001), чемпіон світу за версією WBA (2005 – 2008). Заслужений майстер спорту України.

Володимир – брат-близнюк Валерія Сидоренко, теж боксера, чемпіона Європи серед любителів.

Перший тренер – Манзуля Володимир Романович. Володимир, як і його брата Валерію, захоплення спортом з ранніх років прищепив батько – Петро Петрович, який працював у той час тренером по боротьбі самбо.

Після того, як батько завершив тренерську роботу, брати перейшли у секцію боротьби дзюдо, а потім в секцію вільної боротьби. Боксерська кар'єра братів почалась у 1988 р., у 12 – річному віці, коли школа боксу в Енергодарі була однією з найкращих в області.

Брати попали до рук молодого, але вже досить досвідченого тренера Володимира Романовича Манзулі, який побачив у хлопцях талант і виховав у них дух справжніх чемпіонів.

«Спочатку бокс був лише захопленням», – згадував Володимир. «Але тренер поступово підвів нас до того, що бокс – це спорт. Дехто приходив на заняття, отримував по носі і більше не повертався. А тренер вчив нас захищатися. У нас були дуже гарні і складні тренування. Ми цілком віддавали себе боксу».

Після численних зборів, тренувань і вдалих виступів на змаганнях брати у 1993 р. попадають до складу національної збірної України. А через рік призиваються в армію, у київську 220 – ту спортроту Центрального Спортивного Клуба Армії (ЦСКА).

Тренер спортклубу Вадим Олексійович Золотарьов був другом Володимира Романовича і вони, в тренерському тандемі почали тренувати братів Сидоренко до завершення їх любительської кар'єри.

Аматорська кар'єра: За роки служби брати Сидоренко взяли участь у 4 – ох чемпіонатах світу серед військовослужбовців. Володимир на 3 – ох чемпіонатах світу став чемпіоном: у 1995 р. в Італії, у 1997 р. у США, у 1999 р. у Німеччині. За час любительської кар'єри Володимир ставав переможцем матчевих зустрічей США – Україна і Україна – Куба.

На чемпіонаті світу у 1997 р. програв у першому бою Ігорю Самойленко (Молдова) – 6 – 7. У 1998 р. у Мінську (Білорусь) і 2000 р. у Тампере (Фінляндія) Володимир став чемпіоном Європи.

Чемпіонат Європи 1998 р.:

У 1/8 фіналу переміг Даніеля Заячковського (Польща) – 8 – 1

У 1/4 фіналу переміг Агасі Агагюльогли (Туреччина) – 5 – 4

У півфіналі переміг Рамаза Газашвілі (Грузія) – 3 – 1

У фіналі переміг Ільфаата Рязопова (Росія) – 5 – 0

На чемпіонаті світу у 1999 р. переміг у 1/8 Равката Єралієва (Узбекистан), а у 1/4 поступився румуну Валдемару Кукереану.

Чемпіонат Європи 2000 р.:

У 1/4 фіналу переміг Халіл Ібрагім Турана (Туреччина) – 7 – 3

У півфіналі переміг Севдаліна Христова (Болгарія) – 9 – 1

У фіналі переміг Богдана Добреску (Румунія) – 9 – 1

Володимир Сидоренко взяв участь в Літніх Олімпійських іграх 2000 в Сіднеї (Австралія), де був капітаном Олімпійської збірної України по боксу. У ваговій категорії до 51 кг він став бронзовим призером.

Олімпійські ігри 2000 р.:

1/16 фіналу. Переміг Даніеля Понсе (Мексика) 16 – 8

1/8 фіналу. Переміг Омара Нарваеса (Аргентина) 16 – 10

1/4 фіналу. Переміг Анджея Ржаного (Польща) RSC

1/2 фіналу. Програв Віджану Понлід (Таїланд) 11 – 14

Виступив на чемпіонаті світу 2001 р. у Белфасті (Ірландія), де став срібним призером.

Чемпіонат світу 2001 р.:

У 1/16 фіналу переміг Ліама Канінгема (Ірландія)

У 1/8 фіналу переміг Маїкро Ромеро (Куба) – 21 – 20

У 1/4 фіналу переміг Вардана Закаряна (Німеччина) – 34 – 24

У півфіналі переміг Георгія Балакшина (Росія) – 25 – 6

У фіналі програв Жерому Тома (Франція) – 29 – 38

Професійна кар'єра. У кінці 2001 р. Володимир підписав контракт з професійним клубом «UNIVERSUM – BOX – PROMOTION», де почалася його професійна кар'єра. 18 травня 2004 р. завдав поразки до того непереможному ганцю Джозефу Агбеко.

26 лютого 2005 р. у бою проти мексиканця Хуліо Зарате виборов вакантний пояс WBA у легшій вазі, який успішно захистив шість разів. 15 липня 2005 р. завдав першої поразки до того непереможному тайському боксеру Пунсовату Кратінгдаєнґджіму. Втратив титул чемпіона 31 травня 2008 р. у бою проти панамця Ансельмо Морено. 2 травня 2009 р. у реванші знов зазнав поразки від Морено, не зумівши повернути звання чемпіона. Разом з братом – близнюком заснував щорічний Турнір на призи братів Сидоренків. Перші три турніри були проведені у м. Енергодар. З 2008 р. проводилися восени у м. Севастополь. Після завершення виступів у 2000 рр. та на початку 2010 рр. жив у місті Севастополь, де відкрив школу боксу братів Сидоренків. Кілька років провів у Києві, працював генеральним секретарем Київської міської федерації боксу.

З 05.04.2017 в.о. директора Державного підприємства «Інформаційно – аналітичний центр», засновником якого є Міністерство молоді та спорту України.

З 22.04.2019 в.о. директора Державного підприємства «Спортивна аптека». На місцевих виборах в Україні 2020 балотувався в мери Енергодару.

Особисте життя: Одружений з Шпаковською Наталією Федорівною, має сина Сидоренко Платона Володимировича та доньку Сидоренко Софію Володимирівну. Усі є громадянами Росії.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст – За досягнення вагомих спортивних результатів на XXVII літніх Олімпійських іграх в Сіднеї.

СОРОКІНА ГАННА ВАЛЕРІЇВНА
(народилася 31 березня 1976 р.)

Представник Україна
Стрибки у воду
Олімпійські ігри
Бронза Сідней 2000 Синхронні стрибки з трампліна

Українська спортсменка, яка спеціалізувалася по стрибках у воду, призер Олімпійських ігор.

Майстер спорту України міжнародного класу (1993), заслужений майстер спорту України (2000).

Ганна Сорокіна тренувалася у спортивному товаристві «Мотор – Січ» у Запоріжжі. Станом на грудень 2016 р. – начальник управління Національного олімпійського комітету України.

31 березня 1976 р., м.Запоріжжя – майстер спорту України міжнародного класу зі стрибків у воду (1993), заслужений майстер спорту України (2000), бронзова призерка XXVII Олімпійських ігор (Сідней, 2000, синхрон – трамплін).

Чемпіонка Європи (1999), срібна призерка розіграшу Кубка світу та Всесвітньої універсиади (2001, синхрон – трамплін). Володарка Континентального кубка.

У 1999 р. закінчила Запорізький державний ун – т. Захищає кольори спортивного клубу «Мотор Січ» (спортивне товариство «Україна»).

Чемпіонка світу серед юніорок (1993). Триразова переможниця юніорських чемпіонатів Європи.

Переможниця I Всеукраїнських літніх спортивних ігор. Багаторазова чемпіонка України. Вихованка тренерів В. Побойнева, Т. Турової. Нагороджена орденом княгині Ольги III ст.

Відзнаки та нагороди: Бронзову олімпійську медаль вона виборола на сіднейській Олімпіаді у синхронних стрибках з трампліна у парі з Оленою Жупіною.

Орден княгині Ольги I ст. (11 вересня 2021) – за значний особистий внесок у розвиток олімпійського руху в Україні, багаторічну плідну професійну діяльність та з нагоди 30 – річчя створення Національного олімпійського комітету України.

Орден княгині Ольги II ст. (1 грудня 2016) – за значний особистий внесок у державне будівництво, соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток Української держави, вагомі трудові досягнення, багаторічну сумлінну працю.

Орден княгині Ольги III ст. (6 жовтня 2000) – за досягнення вагомих спортивних результатів на XXVII літніх Олімпійських іграх у Сідней.

ФЕДЧУК АНДРІЙ ВАСИЛЬОВИЧ
(12 січня 1980 – 15 листопада 2009 рр.)

Представник Україна		
Бокс		
Олімпійські ігри		
Бронза	Сідней 2000	Напівважка вага
Чемпіонат Європи з боксу		
Бронза	Пула 2004	Напівважка вага

Український боксер, бронзовий призер XXVI літніх Олімпійських ігор у Сідней, бронзовий призер чемпіонату світу серед юніорів та срібний призер чемпіонату Європи 2004 року, учасник XXVII літніх Олімпійських ігор у Афінах. Заслужений майстер спорту України з боксу. Депутат Коломийської міської ради, «Почесний громадянин міста Коломия» (посмертно).

Андрій Федчук народився 12 січня 1980 р. у місті Коломиї (Івано – Франківська область, нині Україна). Навчався у ЗОШ №6 м. Коломиї, Політехнічному коледжі, Прикарпатському державному університеті ім. В. Стефаника. З юних років був задіяний до спортивного життя. У 1990 р. почав займатися спортивним веслуванням, де встиг досягти гарних результатів. З 1992 – 1994 рр. займався гандболом у ДЮСШ №2 міста Коломиї.

**Андрій Федчук та Володимир Колесник зі своїм
Тренером Іваном Данилишиним**

Спортивна кар'єра: У 1994 р. прийшов у зал боксу, де стрімко розпочав свою спортивну кар'єру. Андрій Федчук тренувався у спортивному товаристві «Динамо» у Коломиї. У 1996 р. Андрій Федчук у складі збірної команди України бере участь у чемпіонаті Європи, який відбувався в Англії, і посідає заслужене 5 – те місце. У 1998 р. у складі збірної команди України їде на чемпіонат світу серед юніорів, де посідає 3 – те місце, і тим самим приносить бронзову медаль у скарбницю збірної України. У 1999 р. Андрій Федчук перейшов з юніорського боксу у дорослий та проходить кваліфікацію на Олімпіаду, здобувши перемогу на Міжнародному турнірі групи «А» (Німеччина). Бронзову олімпійську медаль він виборов на сіднейській Олімпіаді у першій важкій вазі[1].

6 жовтня 2000 р. за досягнення вагомих спортивних результатів на XXVII літніх Олімпійських іграх в Сіднеї нагороджений орденом «За мужність» III ст. У 2003 р. на чемпіонаті Європи Андрій Федчук посідає 3 – те місце і тим самим забезпечує собі вдруге участь на Олімпійських іграх Афіни, 2004 р., де він посів 9 місце.

Загибель: 15 листопада 2009 р. Андрій Федчук з друзями святкували день народження свого тренера, повертаючись до дому, втратив контроль над своїм автомобілем «Лексус» і врізався в стіну у селі Стопчатів біля Коломиї. Федчук, його тренер Іван Данилишин та син тренера Олексій, були важко поранені та були доставлені у Центральну лікарню м. Косів, де Федчук помер від отриманих травм. 18 листопада 2009 р. Андрій Федчук був похований у Коломиї на цвинтарі по вулиці Карпатській.

ЩУРЕНКО РОМАН АНАТОЛІЙОВИЧ (народився 14 вересня 1976 р.)

Представник Україна		
Легка атлетика		
Олімпійські ігри		
Бронза	Сідней 2000	Стрибки у довжину

**Український легкоатлет, призер Олімпійських ігор,
рекордсмен України.**

Роман Щуренко тренувався у Києві (тренер Горбаченко Юрій Семенович). Бронзову олімпійську медаль він виборов на сіднейській Олімпіаді у стрибках у довжину. Особистий рекорд Романа Щуренко збігається з рекордом України – 8м. 35 см.

**ЯНОВИЧ ІРИНА ВІКТОРІВНА
(народилася 14 липня 1976 р.)**

Представник Україна		
Велоспорт		
Олімпійські ігри		
Бронза	Сідней 2000	Спринт

Українська велосипедистка, призер Олімпійських ігор. Бронзову олімпійську медаль Ірина Янович виборола на сіднейській Олімпіаді у спринті.

ХVІІІ ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ

Зимові Олімпійські ігри 1998 або ХVІІІ Зимові Олімпійські ігри – міжнародне спортивне змагання із зимових видів спорту, яке проходило під егідою Міжнародного олімпійського комітету у місті Нагано, Японія з 7 лютого по 22 лютого 1998. На Олімпіаді були присутні 2176 спортсменів із 72 країн. Було розіграно 72 медалі у 7 видах спорту.

Здобутки українських спортсменів:

Україну на іграх представляли 56 спортсменів, 30 чоловіків, 26 жінок. Прапороносцем збірної на церемонії відкриття був біатлоніст Андрій Дериземля. Єдину срібну медаль для України здобула Олена Петрова у біатлоні в індивідуальній гонці на 15 км.

Вперше проводилися змагання з хокею серед жіночих команд. Чемпіонками стали хокеїстки збірної США, перегравши у фіналі Канаду 3 – 1.

Норвезький лижник Б'єрн Делі здобув три золоті медалі. Загалом за кар'єру Делі ставав олімпійським чемпіоном вісім разів й стояв на п'єдесталі пошани 12 разів. До олімпійської програми повернувся керлінг, вперше з 1924 р., коли він був демонстраційним видом спорту на перших Зимових іграх у Шамоні. Вперше проводилися змагання із сноубордингу. 15 – річна американська фігуристка Тара Ліпінські стала наймолодшою олімпійською чемпіонкою в історії Зимових Олімпійських ігор.

Олімпійська арена в Нагано

УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ, ЯКІ ОТРИМАЛИ МЕДАЛІ У НАГАНО

Нагано – центральне місто Японії на острові Хонсю, адміністративний центр префектури Нагано.

Площа міста 834,85 км, населення – 377 741 осіб (станом на 1 серпня 2014 р.), щільність населення – 452,47 чол./км². Легка промисловість, машинобудування, університет, буддійський центр.

ПЕТРОВА ОЛЕНА ЮРІЇВНА (народилася 24 вересня 1972 р.)

Представник Україна		
Біатлон		
Олімпійські ігри		
Срібло	Нагано 1998	Індивідуальна гонка
Чемпіонати світу		
Срібло	Рупольдінг 1996	командні змагання
Срібло	Контіолагті 1999	мас – старт 12,5 км
Срібло	Ханти – Мансійськ 2003	спринт 7,5 км
Срібло	Ханти – Мансійськ 2003	естафета 4 × 6 км
Бронза	Рупольдінг 1996	інд. гонка 15 км
Бронза	Рупольдінг 1996	естафета 4 × 7,5 км
Бронза	Брезно – Осрбліє 1997	командні змагання
Бронза	Осло 2000	естафета 4 × 7,5 км
Бронза	Поклюка 2001	естафета 4 × 7,5 км
Бронза	Обергоф 2004	інд. гонка 15 км

Українська біатлоністка. Заслужений майстер спорту України. Срібна призерка Зимових Олімпійських ігор у 1998 р. у Нагано. Голова Сумського обласного відділення НОК України.

Народилася в Удмуртії. У віці 18 років переїхала у Суми.

Закінчила інститут фізичного виховання Волинського державного університету імені Лесі Українки.

Виступала за спортивне товариство «Динамо» (Суми). Тренер Роман Романович Бондарук.

Спортивні досягнення:

Учасниця чотирьох Олімпіад (Ліллекхамер – 94, Нагано – 98, Солт – Лейк – Сіті – 02, Турин – 06).

На Олімпіаді – 94 була п'ятою в естафеті, на Олімпіаді – 98 – другою в індивідуальних перегонах на 15 км (поступившись болгарці Катерині Дафовській), п'ятою в естафеті.

Нагороди: 24 лютого 1998 р. – орден «За заслуги» третього ступеня (Указ Президента України, № 147/98).

XXVIII ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ

XXVIII літні Олімпійські ігри – проходили з 13 по 29 серпня 2004 р. в Афінах,

Греція, на олімпійському спортивному комплексі ОАКА імені Спиридона Луїса. Головною спортивною ареною Олімпіади був Олімпійський стадіон ОАКА. У змаганнях брали участь 10 625 спортсменів з 201 країни. Загалом було розіграно 301 комплект нагород у 28 видах спорту. Ігри відвідало 3 875 479 глядачів. На літніх Олімпійських іграх 2004 р. у Афінах національна команда України представлена 239 спортсменами у 23 видах спорту.

Олімпійські чемпіони України

Білоног Юрій – легка атлетика (штовхання ядра)

Гончаров Валерій – спортивна гімнастика (вправи на брусах)

Клочкова Яна – плавання (200 м і 400 м комплексне плавання)

Костевич Олена – стрільба стендова (пневматичний пістолет)

Мерлені Іріна – боротьба вільна (48 кг)

Нікітін Юрій – стрибки на батуті

Скаун Наталія – важка атлетика (до 63 кг)

Тедеев Ельбрус – боротьба вільна (66 кг)

Срібні призери України

Гонтюк Роман – дзюдо

Калініна Ганна – вітрильний спорт

Красовська Олена – легка атлетика

Леончук Георгій – вітрильний спорт

Лука Родіон – вітрильний спорт

Матевушева Світлана – вітрильний спорт

Разорьонов Ігор – важка атлетика

Таран Руслана – вітрильний спорт

Бронзові призери України

Балабанова Анна – веслування на байдарках

Білоущенко Сергій – веслування академічне

Безсонова Анна – художня гімнастика

Грачов Дмитро – стрільба з лука

Гринь Сергій – веслування академічне

Ликов Олег – веслування академічне

Осипенко Інна – веслування на байдарках

Рубан Віктор – стрільба з лука

Семикіна Тетяна – веслування на байдарках

Сердінов Андрій – плавання

Сердюк Олександр – стрільба з лука

Стьопіна Віта – легка атлетика

Терещук – Антипова Тетяна – легка атлетика

Третяк Владислав – фехтування

Череватова Олена – веслування на байдарках

Шапошников Леонід – веслування академічне

Збірна України з гандболу: Борисенко Наталя, Бородіна Анастасія, Бурмистрова Ганна, Вергелюк Марина, Гончарова Ірина, Заспа Лариса, Ляпіна Наталія, Маркушевська Галина, Радченко Олена, Райхель Оксана, Сюкало Ганна, Цигиця

Олена, Шинкаренко Тетяна, Шевченко Людмила, Яценко Олена.

5 цікавих фактів про Афіни – Факт №1: Всі знають, що Афіни були названі у честь давньогрецької богині мудрості і справедливості Афіни. Однак мало хто знає легенду повністю. За переказами Афіна змагалася з богом морів Посейдоном за право дати своє ім'я місту. Щоб задобрити жителів Посейдон підніс їм у подарунок воду, а Афіна – оливкову гілку. Жителі спочатку вирішили, що вода важливіше і корисніше і вибрали своїм покровителем Посейдона.

Потім вони спробували воду і зрозуміли, що вона солоня і не придатна для використання. Так, городяни поміняли своє рішення і зробили своєю покровителькою Афіну.

Факт №2: Головний пам'ятник Афін – комплекс Акрополь з центральним храмом Парфенон був побудований 2500 років тому. Він прекрасно зберігся до наших днів. Туристи так захоплюються ним, що хочуть забрати з собою хоча б шматочок цієї древньої будови і збирають в якості сувеніра шматочки мармуру, з якого споруджено Акрополь. Місцева влада в свою чергу намагається вберегти головну пам'ятку, але замість того, щоб лякати туристів великими штрафами за крадіжку старовинних камінчиків, навколо Акрополя щоночі розсипають завезений мармур.

Факт №3: Саме у стародавніх Афінах був придуманий такий вид взуття, як сандалі. Афіняни вірили, що сандалі – це подарунок богів людям. Самих же давньогрецьких богів завжди зображували у сандалях з крилами на заднику – це був відмінний знак божественного походження того чи іншого персонажа.

Факт №4: Одна з найкращих панорам міста відкривається з вершини пагорба Лікабет, висота якого становить 277 метрів. Піднятися на пагорб можна з комфортом на фунікулері.

Факт №5: Источник: <https://inflatcruises.com/ua/news/view/facts-athens>

У 2004 р. в Афінах проводилася реконструкція метрополітену. У ході ремонтних робіт було знайдено понад 50 тисяч цінних історичних артефактів.

УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ, ЯКІ ОТРИМАЛИ МЕДАЛІ У АФІНАХ

Медалі місце: 13

Золото 8

Срібло 5

Бронза 9

Всього 22

МЕРЛЕНІ ІРИНА ОЛЕКСІЇВНА
(народилася 8 лютого 1982 р.)

Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Золото	Афіни 2004	жіноча боротьба, до 48 кг
Бронза	Пекін 2008	жіноча боротьба, до 48 кг
Чемпіонати світу з боротьби		
Золото	Софія 2000	жіноча боротьба, до 46 кг
Золото	Софія 2001	жіноча боротьба, до 46 кг
Золото	Нью – Йорк 2003	жіноча боротьба, до 48 кг
Срібло	Будапешт 2005	жіноча боротьба, до 48 кг
Срібло	Баку 2007	жіноча боротьба, до 48 кг
Чемпіонати Європи з боротьби		
Срібло	Будапешт 2001	жіноча боротьба, до 46 кг
Золото	Хапаранда 2004	жіноча боротьба, до 48 кг
Золото	Варна 2005	жіноча боротьба, до 51 кг

Заслужений майстер спорту України з вільної боротьби, олімпійська чемпіонка (Афіни, 2004), бронзова призерка Олімпіади (Пекін, 2008); чемпіон світу (2000, 2001, 2003, 2007), чемпіон Європи (2004, 2005), вагова категорія – до 48 кг.

Народилася 8 лютого 1982 р. у Кам'янці-Подільському (Хмельницька область). Батько і перший тренер – Олексій Володимирович Мельник. Заміжня. Чоловік – майстер спорту міжнародного класу з вільної боротьби Андрій Микульчин. Сини Артур, Адам. Вийшла заміж 18 лютого 2006. Після одруження Ірина взяла прізвище свого чоловіка, але під час спортивних змагань послуговувалась звичним Мерлені, оскільки саме під цим прізвищем досягла найбільших перемог на світовій борцівській арені, і воно відоме всьому світові.

Спортивна кар'єра:

Прийшла у боротьбу у віці 15 років. Приїхала до Львова на навчання в училище фізичної культури під прізвищем Мельник. Згодом юна спортсменка потрапила в історію з фіктивним шлюбом із греком Мерлені. Про цю сторінку своєї біографії борчиня згадувати не любить: «Щодо шлюбу з греком – усе суцільна вигадка, бо ніякого Яніуса Мерлені не існувало у природі. Коли я переїхала в Елладу, то просто змінила прізвище на їхній манер. Це як псевдонім. Що вдієш – такі були умови сторони, яка мене запросила. Мовляв, не можна на змаганнях представляти Грецію з українським прізвищем.

Попри чутки, у мене справді не було ніякого шлюбу. Ми практично весь час були на зборах і постійно переїжджали з місця на місце. Поїхала ж я туди, зрозуміло чому – у пошуках найкращих умов для тренувань».

У 2007 р. Ірина Мерлені завоювала срібну медаль на чемпіонаті світу з боротьби, що проходив у Баку. Незадовго до світової першості, Ірина упевнено виграла міжнародний турнір у Польщі. Чемпіонка Олімпійських ігор 2004 у м. Афіни, Триразова чемпіонка світу, срібний призер чемпіонату світу 2007, Багаторазова чемпіонка України.

Тренери: Олексій Мельник, Руслан Савлохов, Ігор Дух. 21 вересня 2013 р. увійшла до Всесвітньої Зали Слави Міжнародної федерації об'єднаних стилів боротьби (FILA).

Після завершення спортивної кар'єри: Від 14 липня 2014 р. – 9 червня 2015 р. очолювала управління молоді та спорту Хмельницької облдержадміністрації. 28 серпня

2014 р. виставила на аукціон золоту медаль і кубок, здобуті нею на міжнародному турнірі «Чорне море»; кошти від продажу мають піти пораненим воякам, що воюють на сході України.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (18 вересня 2004) – за досягнення значних спортивних результатів на XXVIII літніх Олімпійських іграх в Афінах, піднесення міжнародного авторитету України;

Орден княгині Ольги III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

НІКІТІН ЮРІЙ ВІКТОРОВИЧ (народився 15 липня 1978 р.)

Олімпійські ігри		
Золото	2004 Афіни	Стрибки на батуті
Чемпіонати світу		
Бронза	Чемпіонат світу 2003 Ганновер	Командні одиночні
Бронза	Чемпіонат світу 2003, Ганновер	Синхронні

Український спортсмен, який спеціалізується у стрибках на батуті, олімпійський чемпіон (2004). Заслужений майстер спорту.

Мешкає і тренується у Миколаєві. Перший тренер – Ігор Молчанов.

З 2001 р. тренується під керівництвом заслуженого тренера України В. М. Горжий. У 2001 р. закінчив Миколаївський національний університет імені В. О. Сухомлинського.

Юрій Нікітін – почесний громадянин префектури Маруссі – передмістя Афін. Його ім'ям названі спортивна школа в Афінах і центр олімпійської підготовки в Миколаєві. Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня.

Спортивні досягнення: Золоту олімпійську медаль Юрій Нікітін здобув на афінській Олімпіаді 2004 року. Триразовий чемпіон Європи, переможець етапів Кубка світу, володар Кубка України 2003 р.

СКАКУН НАТАЛІЯ АНАТОЛІЇВНА (народилася 3 серпня 1981 р.)

Олімпійські медалі	
Важка атлетика	
Золото	Літні Олімпійські ігри 2004 Категорія до 63 кг

Українська важкоатлетка, олімпійська чемпіонка 2004 р., рекордсменка світу. Наталія Скакун народилася 3 серпня 1981 р. у смт. Благовіщенка Алтайському краї (Росія). Батько Наталії Скакун служив на Алтаї, там познайомився з майбутньою дружиною. Після демобілізації родина переїхала в Україну. Сім'я мешкає у селі Лебедин на Київщині. Дві сестри Наталії Скакун також важкоатлетки. Старша Юля (майстер спорту міжнародного класу) та молодша Надя. Після закінчення спортивної кар'єри Наталія Скакун зайнялась тренерською діяльністю.

Здобула золоту олімпійську медаль і звання олімпійського чемпіона на Літніх Олімпійських іграх 2004 р. в Афінах у ваговій категорії до 63 кг із сумою 242,5 кг.

У поштовху вона підняла 135 кг, встановивши новий олімпійський рекорд. Їй також належить світовий рекорд 138 кг, який вона встановила на чемпіонаті світу з важкої атлетики у 2003 р.

КОСТЕВИЧ ОЛЕНА ДМИТРІВНА

(народилася 14 квітня 1985 р.)

Представник Україна		
Кульова стрільба		
Олімпійські ігри		
Золото	Афіни 2004	Пневматичний пістолет, 10 м
Бронза	Лондон 2012	Пневматичний пістолет, 10 м
Бронза	Лондон 2012	Пістолет, 25 м
Бронза	Токіо 2020	Пневматичний пістолет, 10 м, мікст
Чемпіонати світу		
Золото	Лахті 2002	Пневматичний пістолет, 10 м
Золото	Чханвон 2018	Пістолет, 25 м
Срібло	Гранада 2014	Пневматичний пістолет, 10 м
Бронза	Чханвон 2018	Пневматичний пістолет, команда
Європейські ігри		
Бронза	Мінськ 2019	Змішана пара. Пістолет. 25м
Чемпіонати Європи		
Золото	Арнем 2015	Пневматичний пістолет, 10 м
Золото	Дьєр 2016	Пневматичний пістолет, 10 м
Срібло	Готенбург 2003	Пневматичний пістолет, 10 м
Срібло	Дьєр 2004	Пневматичний пістолет, 10 м
Срібло	Вієрумякі 2012	Пневматичний пістолет, 10 м
Срібло	Дьєр 2016	Пневматичний пістолет, команда
Срібло	Марібор 2017	Пневматичний пістолет, 10 м
Бронза	Брешія 2011	Пневматичний пістолет, 10 м
Бронза	Оденсе 2013	Пневматичний пістолет, команда
Бронза	Марібор 2015	Пістолет, 25 м
Бронза	Дьєр 2018	Пістолет, 25 м
Універсиади		
Золото	Казань 2013	Пістолет, 25 м
Срібло	Бангкок 2007	Пневматичний пістолет, 10 м
Срібло	2013 Казань	Пістолет, 25 м, командний залік
Бронза	Шеньчжень 2011	Пневматичний пістолет, 10 м
Бронза	Шеньчжень 2011	Пістолет, 25 м

Українська спортсменка, яка спеціалізується на стрільбі з пневматичного

пістолета, олімпійська чемпіонка Літніх Олімпійських ігор 2004 р. в Афінах з кульової стрільби, триразова бронзова призерка Літніх Олімпійських ігор з кульової стрільби, заслужений майстер спорту України.

У дитинстві займалася спортивною гімнастикою, потім – великим тенісом. У стрільбу прийшла у 11 років за ініціативи матері. Тренуватися почала у спортивно – стрілецькому клубі Чернігова.

Закінчила загальноосвітню спеціалізовану школу фізико – математичного профілю № 12 міста Чернігова. Закінчила Чернігівський технологічний університет, навчається в аспірантурі Київського національного університету технологій та дизайну за спеціальністю «Економіка підприємства», виступає за спортивні товариства «Колос» і «Динамо», має звання лейтенанта СБУ, є членом збірної України і членом Федерації стрільби України. Мешкає в Чернігові.

Спортивні результати: Золоту олімпійську медаль Олена Костевич завоювала на Олімпіаді 2004 р. в Афінах. На Олімпіаді 2008 р. у Пекіні до фіналу не потрапила, показавши тільки 31 – й результат. Крім олімпійського золота Олена Костевич виграла також чемпіонат світу 2002 р. та фінал кубка світу 2003 р. На Олімпіаді 2012 р. у Лондоні Олена Костевич виборола 2 бронзові медалі (пневматичний пістолет – 10 м і малокаліберний пістолет – 25 м.).

На літній Універсіаді у Казані Олена Костевич завоювала дві медалі: золоту та срібну. Золоту нагороду українка завоювала у стрільбі з пістолета з відстані 25 метрів. У кваліфікації у точності Олена двома очками поступилася китайці Су Юлінь. У стрільбі на швидкість Костевич показала взагалі шостий результат, однак до півфіналу пробилася.

Проте вже на наступній стадії залишила своїх суперниць позаду, здобувши путівку до фіналу. У матчі за перше місце Олена упевнено перемогла росіянку Анну Мастяніну – 7:1. Бронза дісталася представниці Таїланду Таніапорн Прусакорн, яка була точнішою за ще одну українку – Катерину Дьомкіну.

Срібну нагороду Костевич здобула у командних змаганнях зі стрільби з пістолету на 25 метрів разом з Мартою Бойчук та Катериною Дьомкіною. У командних змаганнях зі стрільби з пневматичного пістолета на 10 метрів Олена посіла шосте місце. У індивідуальних змаганнях у цій же дисципліні Костевич не пробилась до фіналу, показавши у кваліфікації 17 результат. У вересні 2014 р. на чемпіонаті світу зі

стрілби у Гранаді (Іспанія) Олена – лідерка збірної України – здобула «срібло» у стрільбі з пневматичного пістолета. У березні 2015 р. завоювала золоту медаль на чемпіонаті Європи у стрільбі з пневматичного пістолета з 10-ти метрів у голландському місті Арнемі.

У лютому 2016 р. завоювала золоту медаль на чемпіонаті Європи у стрільбі з пневматичного пістолета з десяти метрів у Дьйорі (Угорщина). 8 вересня 2018 р. завоювала золоту медаль на чемпіонаті світу зі спортивної стрільби у Чханвоні (Корея) зі спортивної стрільби з пістолета.

А 2 вересня – разом з Олегом Омельчуком виграла бронзову нагороду у міксі. 23 березня Олег Омельчук в дуеті з Оленою Костевич стали чемпіонами Європи в змаганнях змішаних команд. Дует набрав 486.0 бала, випередивши пари з Росії – 485.1, і Сербії – 418.6. На II Європейських іграх в парі з Павлом Коростильовим виборола бронзову нагороду у пістолеті на 25 м.

27 липня 2021 р. Олена Костевич разом з Олегом Омельчуком вибороли бронзову медаль з пневматичного пістолету з десяти метрів на Олімпіаді у Токіо.

ОТРИМАЛИ СРІБНІ НАГОРОДИ:

ГОНТЮК РОМАН ВОЛОДИМИРОВИЧ (народився 2 лютого 1984 р.)

Представник Україна		
Дзюдо		
Олімпійські ігри		
Срібло	2004 Афіни	до 81 кг
Бронза	2008 Пекін	до 81 кг
Чемпіонат світу		
Бронза	2005 Каїр	до 81 кг

Український дзюдоїст, заслужений майстер спорту України, срібний призер XXVIII Олімпійських ігор в Афінах (2004), бронзовий призер XXIX Олімпійських ігор 2008 р. у Пекіні.

Народився у місті Надвірна, Івано - Франківська область. Навчався у КСЛІ. Закінчив Тернопільський національний економічний університет, факультет банківського бізнесу. Виступає за спортивне товариство «Динамо». Вагова категорія: 81 кг, 90 кг. Перший тренер – Зварищук Оксана Михайлівна. Тренер – Євген Боднарук.

Спортивні досягнення:

Заслужений майстер спорту України. Срібний призер XXVIII Олімпійських ігор в Афінах (2004). Бронзовий призер Чемпіонату світу – 2005. Бронзовий призер на XXIX Олімпійських іграх 2008 року в Пекіні.

У боротьбі за третє місце у своїй ваговій категорії переміг представника Монголії Намзу Дамдісурена з рахунком 110:100. Медаль Романа стала першою нагородою збірної України на Олімпіаді 2008.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (18 вересня 2004) – за досягнення значних спортивних результатів на XXVIII літніх Олімпійських іграх в Афінах, піднесення міжнародного авторитету України;

Орден «За мужність» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

КАЛІНІНА ГАННА ГЕОРГІЇВНА
(народився 1 травня 1979 р.)

Представник Україна	
Вітрильний спорт	
Олімпійські ігри	
Срібло	Афіни 2004

Українська спортсменка (вітрильний спорт). Яхтсменка. Майстер спорту (1995), заслужений майстер спорту України (2004). Орден княгині Ольги 3 – го ступеня (2004).

Закінчила Національний університет фізичного виховання і спорту України (Київ, 2000).

Срібна призерка 28 – х Олімпійських ігор (Афіни, 2004). Олімпійську медаль Ганна Калініна виборола на афінській Олімпіаді у вітрильному спорті разом із Русланою Таран та Світланою Матевушевою.

Бронзова призерка чемпіонату Європи (2004) у класі «Інглінг». Призерка етапів Кубка світу (2005–2006 рр.). Чемпіонка світу серед військовослужбовців (2008, 2010, 2012). Член національної збірної команди України (1998–2006 рр.).

Виступала за Центральний спортивний клуб ЗС України. Тренери – В. Якименко, В. Гуреєв. Від 2009 р. – старший тренер штату збірної команди України.

ОВЧАРОВА – КРАСОВСЬКА ОЛЕНА АНАТОЛІЇВНА
(народилася 17 серпня 1976 р.)

Представник Україна		
Легка атлетика		
Олімпійські ігри		
Срібло	Афіни 2004	Біг на 100 метрів з бар'єрами

Українська легкоатлетка, призер Олімпійських ігор. Олена Красовська тренувалася у спортивному товаристві «Динамо» в Києві. Олімпійську медаль вона виборола на афінській Олімпіаді у бігу на 100 метрів з бар'єрами.

ЛЕОНЧУК ГЕОРГІЙ ІГОРОВИЧ (народився 24 травня 1974 р.)

Представник Україна		
Вітрильний спорт		
Олімпійські ігри		
Срібло	Афіни 2004	Клас 49er

Український яхтсмен, призер Олімпійських ігор, заслужений майстер спорту. Георгій Леончук тренувався у Києві у спортивному клубі Збройних Сил України. Олімпійську медаль він виборов на афінській Олімпіаді у класі 49 в парі з Родіоном Лукою. Займається вітрильним спортом з 1983 р.

У 1988 р. був переможцем першості УРСР, СРСР і багатьох всесоюзних регат серед юнаків. З 1989 р. – член молодіжної збірної СРСР. З 1992 р. член основної збірної України. У 1995 р. закінчив Університет фізичної культури та спорту за спеціальністю «менеджмент олімпійського й професійного спорту».

У 2000 срібний призер Кільської регати, переможець відкритого чемпіонату

Австралії, бронзовий призер чемпіонату Європи, бронзовий призер Гран – прі Європи, учасник Олімпійських ігор.

У 2001 срібний призер Кільської регати, переможець СПА регати, бронзовий призер Чемпіонату світу. У 2003 р. переможець Йерської регати, бронзовий призер Чемпіонату світу. У 2004 срібний призер Олімпійських ігор. У 2005 р. Чемпіон світу, переможець гран – прі Volvo champions race. У 2006 р. срібний призер всесвітніх ігор ІСАФ. У 2008 учасник Олімпійських ігор.

Нагороджений орденом III ступеня «за заслуги» перед Українським народом.

ЛУКА РОДІОН МИХАЙЛОВИЧ
(народився 29 жовтня 1972 р.)

Вітрильний спорт		
Представник Україна		
Срібло	2004 Афіни	Клас "49er"

Український яхтсмен, заслужений майстер спорту, срібний призер Олімпійських ігор 2004 р., чемпіон світу 2005 р. у класі «49er», чемпіон Європи, спортсмен року 2005 р. у Україні. Займається вітрильним спортом з 1983 р. У 1988 р. був переможцем першості УРСР, СРСР і багатьох всесоюзних регат серед юнаків. З 1989 р. – член молодіжної збірної СРСР. З 1992 р. – член основної збірної України. З 2015 р. – Президент Вітрильної Федерації України

Народився у родині інженерів. Навчався у Вишгородській середній школі (Україна, Київська область). У 11 років припинив заняття у музичній школі по класу фортеп'яно та захопився вітрильним спортом. Перший досвід яхтингу отримав під час занять на Київському водосховищі.

У 1985 р. здобув перший трофей у вітрильному спорті – виграв «Республіканську регату» УРСР та розпочав підготовку до першості СРСР серед юнаків. У 1988 р. виграв усі змагання серед юнаків, в тому числі першість України та першість СРСР. З цього часу Родіон Лука починає професійно займатися вітрильним спортом.

Нагороджений українським орденом «За заслуги» III ступеня. У 1994 р. закінчив Університет фізичної культури та спорту за спеціальністю «менеджмент олімпійського й професійного спорту». У 1999 р. – закінчив Київську Державну академію водного транспорту за спеціальністю «штурман судоводій». У 1992 р. – чемпіон України. У

1993 р. – здобув перший міжнародний трофей. Переміг у Варнемюндській регаті у класі Laser – Radial, а також завоював бронзу на Чемпіонаті Європи на Сардинії (Італія).

У 1994 р. – володар кубка України, переможець Варнемюндської регати, срібний призер чемпіонату Європи в Англії, володар кубка Європи, срібний призер чемпіонату Світу в Японії. У 1995 р. – чемпіон України, переможець спартакіади України, бронзовий призер кубка Світу. У 1996 р. – чемпіон України, представляв Україну на Олімпійських іграх у класі Laser. У 1997 р. – починає олімпійську кампанію Sydney 2000 у класі 49 ер разом з Георгієм Леончуком. У 1999 р. – переможець спартакіади України, здобув ліцензію на участь в Олімпіаді 2000 р., де займає 10 – те місце. Завойовує титул Чемпіона Австралії і бронзу на Чемпіонаті Європи у класі 49 ер.

У 2000 р. здійснив професійний прорив у вітрильному спорті. Разом з командою завоював перше місце у світовому рейтингу Міжнародної Федерації вітрильного спорту (ISAF, 2002 – 2003 рр.), світове чемпіонство в класі 49 ер та став лідером світового рейтингу (2005 р.). У 2000 р. – срібний призер Кільської регати, переможець відкритого чемпіонату Австралії, бронзовий призер чемпіонату Європи, бронзовий призер Гран – прі Європи, учасник Олімпійських ігор. У 2001 р. – срібний призер Кільської регати, переможець СПА регати, бронзовий призер Чемпіонату світу. У 2003 р. – переможець Йерської регати, бронзовий призер Чемпіонату світу. У 2004 р. – срібний призер Олімпійських ігор. У 2005 р. – Чемпіон світу, переможець гран – прі Volvo champions race. У 2006 р. – срібний призер всесвітніх ігор ISAF. У 2008 р. – учасник Олімпійських ігор, бронзовий призер Чемпіонату Європи та світу. У 2008 – 2009 рр. брав участь у найпрестижнішій вітрильній навколосвітній регаті Volvo Ocean Race на яхті «Касатка» в якості рульового. У 2012 р. – чемпіоном Англії, Росії та Європи у класі SB20. У 2012 – 2013 рр. Родина: Одружений. Дружина – Анастасія, діти: Кирило та Софія.

РАЗОРЬОНОВ ІГОР АНАТОЛІЙОВИЧ (народився 25 березня 1970 р.)

Представник Україна		
Важка атлетика		
Олімпійські ігри		
Срібло	Афіни 2004	Важка вага

Український важкоатлет, призер Олімпійських ігор, заслужений майстер спорту

України. Ігор Разорьонов тренувався в спортивному товаристві «Колос» в Одесі.

24 серпня 2004 р. Ігор посів третє місце у ваговій категорії до 105 кг на Олімпіаді в Афінах. Однак 29 серпня Ференц Дюркович (Угорщина), що посів друге місце, був дискваліфікований за вживання допінгу згідно з рішенням виконавчого комітету МОК. Таким чином Ігорю Разорьонову дісталася срібна медаль. Крім олімпійського успіху, Ігор Разорьонов був чемпіоном світу у 1995 та 1998 рр. та чемпіоном Європи у 2003 р.

Юрій Павлович Кучінов – про своє життя та складний шлях тренера до визнання і Олімпійських нагород (тренер Ігор Разорьонова) – «Мій вихованець, Віктор Горешник, вчився в університеті в одній групі з Ігорем Разорьоновим. Ігор жалівся, що його тренер не дуже досвідчений, і хотів тренуватися у мене. Коли у 1992 р. хлопці закінчили університет, ми зустрілися з Ігорем у Луцьку на змаганнях і той сказав: «Юрію Павловичу, я хочу в Одесу, щоб тренуватися під вашим керівництвом!». Я ж тоді подумав, що хлопцю просто закортіло відпочити на морі. Ну, думаю, хай купається, засмагає. У мене тоді гостював Олег Жур, майбутній чемпіон світу з бодибілдингу. Приїхавши до мене, він показував 122 кг у ривку і 152 кг у поштовху, а коли поїхав, то піднімав 147 кг в ривку і 195 кг у поштовху.

Отак догрався до того, що до мене у Нову Долину ще й Разорьонов приїхав. І тут я придумав ще один експеримент. Я забезпечив йому хороші умови проживання, а сам на його тренування не ходив – чекав, що він здасться і піде на море засмагати. У залі тоді працював ще один тренер, Георгій Амбросійович, через якого я і дізнавався про успіхи Ігоря. Хлопець виявився наполегливим і працелюбним. Наприкінці літа, коли треба було готуватися до змагань у Вінниці на першість України, я почав тренувати Ігоря. Хоча у техніці виконання вправ у нього були неточності, а деякі тренери навіть казали, що він не зможе продемонструвати високий результат, він посів перше місце з результатом 195 кг у ривку і 217 кг у поштовху. Через два місяці після його перемоги вже незалежна Україна створила команду для участі в Чемпіонаті світу в Австралії. Звичайно, для цього потрібні були гроші. На той час вже й спонсори з'явилися, яких я залучав до підготовки спортсменів.

У 1993 р. на поїздку в Австралію потрібно було 5000 доларів. Тоді сильної конкуренції не було. Тож ми поїхали. Ігор виступив, на мій погляд, вдало. Я вже три місяці його тренував, корегував техніку, і на чемпіонаті світу він штовхнув вже 230 кг. Над результатом у ривку ми на той момент не працювали, тож він підняв, як і на

першості України, 185 кг. Ще на початку нашої спільної роботи я сказав Ігорю, що він може показувати високі результати у поштовху і за рахунок цього перемагати суперників. В подальшому так воно і було».

ОТРИМАЛИ БРОНЗОВІ НАГОРОДИ:

БАЛАБАНОВА ГАННА СЕРГІЇВНА (народилася 10 грудня 1969 р.)

Представник Україна		
Веслування на байдарках і каное		
Олімпійські ігри		
Бронза	Афіни 2004	Байдарка – четвірка, 500 метрів

Ганна Сергіївна Балабанова – українська веслувальниця, призер Олімпійських ігор. Ганна Балабанова тренувалася в спортивному клубі Українського Флоту, херсонському «Динамо», вінницькому «Спартаку». Олімпійську медаль вона виборола на афінській Олімпіаді в складі байдарки - четвірки збірної України на дистанції 500 метрів.

БІЛОУЩЕНКО СЕРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ (народився 16 вересня 1981 р.)

Представник Україна		
Академічне веслування		
Олімпійські ігри		
Бронза	Афіни 2004	M4×
Чемпіонат світу		
Срібло	Ітон 2006	M4×
Чемпіонати Європи		

Бронза	Марафон 2008	M4x
Бронза	Монтемор – у – Велю 2010	M4x

Український академічний веслувальник, призер Олімпійських ігор, чемпіонатів світу та Європи, заслужений майстер спорту України з академічного веслування.

Почав займатися веслуванням з 1996 р. Першим тренером була Раїса Безсонова. Тренувався у Віталія Раєвського і Анатолія Шишканова. Займався у спортивному клубі Українського Флоту. Член Миколаївської команди у складі збірної України. Чемпіон трьох етапів Кубка Світу 2002 р., бронзовий призер етапу Кубка Світу 2003 р. На Олімпіаді в Афінах здобув бронзову медаль у складі парної четвірки (Сергій Гринь, Сергій Білоущенко, Олег Ликов, Леонід Шапошніков).

На чемпіонаті світу у 2006 р. у складі парної четвірки (Володимир Павловський, Дмитро Прокопенко, Сергій Білоущенко, Сергій Гринь) став срібним призером. На пекінській Олімпіаді в складі четвірки (Сергій Гринь, Володимир Павловський, Олег Ликов, Сергій Білоущенко) посів 8 місце. У тому ж складі на чемпіонаті Європи у 2008 р. українська четвірка зайняла призове третє місце.

На чемпіонаті Європи у 2010 р. Білоущенко у складі четвірки (Володимир Павловський, Сергій Гринь, Сергій Білоущенко, Іван Довгодько) здобув бронзову медаль. Завершив спортивну кар'єру у 2016 р. Закінчив Дніпропетровський державний інститут фізкультури і спорту

Державні нагороди: Орден «За мужність» III ступеня.

БЕЗСОНОВА ГАННА ВОЛОДИМИРІВНА
(народилася 29 липня 1984 р.)

Олімпійські ігри		
Бронза	Афіни (Греція) 2004	Індивідуальна першість
Олімпійські ігри		
Бронза	Пекін (КНР) 2008	Індивідуальна першість

Українська гімнастка, абсолютна чемпіонка світу з художньої гімнастики 2007 р., дворазова бронзова призерка Олімпійських ігор 2004 і 2008 рр. Ганна Безсонова народилася 29 липня 1984 р. у Києві, у сім'ї спортсменів. Батько Володимир Безсонов – футболіст, виступав за київське «Динамо», мати Вікторія Безсонова – чемпіонка світу у групових вправах з художньої гімнастики. Старший брат – Олександр, майстер спорту з тенісу, бізнесмен та особистий менеджер Ганни.

Мати спочатку віддала Ганну у хореографічний клас, але вже у п'ять років Ганна була впевнена, що стане гімнасткою. Спочатку займалася гімнастикою під керівництвом матері. Згодом займалася під керівництвом Ірини Дерюгіної (Школа художньої гімнастики Альбіни та Ірини Дерюгіних).

Спортивна кар'єра: Ганна Безсонова брала участь у змаганнях протягом десяти років – з 1999 до 2009 рр. Символічно, що і перший, і останній для Ганни чемпіонати світу пройшли у Японії (Осака, 1999 та Міє, 2009). Починаючи з 2002 р. 18 – річна Ганна – лідер збірної України. Протягом десятирічної спортивної кар'єри Ганна Безсонова впевнено трималась серед лідерів світової художньої гімнастики.

У 2003 р. Безсонова стала дворазовою чемпіонкою світу – з обручем (вона виконувала вправу під музику з балету «Лебедине озеро», ця вправа стала однією з її найкращих) та з булавами. На цих змаганнях Ганна була близька до титулу абсолютної чемпіонки світу, проте помилка у вправі з м'ячем поставила її на друге місце.

Окрім того, у 2003 р. Безсонова стала триразовою чемпіонкою Європи – у вправах з обручем, булавами та стрічкою.

У 2004 р. Безсонова стала бронзовим призером Олімпійських ігор в Афінах. У 2005 р. Безсонова виграла одразу 6 срібних нагород на чемпіонаті світу у Баку (багатоборство, скакалка, м'яч, булави, стрічка, командна першість). 21 вересня 2007 р. Ганна Безсонова стала абсолютною чемпіонкою світу. Найвдалішим став її виступ у вправі з обручем під музику з фільму Аврора, після якого глядачі аплодували стоячи та скандували її прізвище.

У 2008 р. Ганна Безсонова стала бронзовим призером Олімпіади у Пекіні. 2009 р. став останнім у кар'єрі 25 – річної Ганни. Безсонова виступила на чемпіонаті світу у Міє, де виборола три бронзові (обруч, м'яч, багатоборство) та одну срібну (стрічка) медалі. У послужному списку Безсонової багато титулів – вона абсолютна чемпіонка світу, дворазова чемпіонка світу в окремих видах (обруч, булави), володарка золотих нагород на етапах Кубку світу, триразова чемпіонка Європи (обруч, булави, стрічка), двічі бронзовий призер Олімпійських ігор, а також багаторазова срібна призерка чемпіонатів Європи і світу.

У 2010 р. відбувся Кубок Дерюгіної, де Ганна Безсонова офіційно пішла зі спорту. Ганна виступила перед глядачами з прощальним показовим виступом на пісню Лари Фабіан «Je suis malade», цей виступ зворушив до сліз багатьох вболівальників. Після завершення кар'єри професійної гімнастки залишилася працювати на тренерській роботі в Школі Дерюгіних. Ганна Безсонова запам'яталась глядачам елегантністю, грацією, виразністю та експресивністю своїх виступів, вболівальники дали їй прізвисько The Queen of Elegance (Королева Елегантності).

Найвідоміші вправи:

на музику з балету «Лебедине озеро», обруч, 2003–2004;

на музику з к/ф «Матриця», булави, 2003–2004;

на іспанську мелодію, стрічка, 2003–2004;

на музику з к/ф «Перл – Гарбор», м'яч, 2005;

на музику з к/ф «Аврора», обруч, 2007–2008;

на музику «Болеро (Равель)», стрічка, 2007;

на музику з к/ф «Гладіатор», булави, 2007–2008;

на українську народну музику, стрічка, 2008;

на музику «O Fortuna» («Карміна Бурана»), стрічка, 2009;

показовий виступ на пісню Лари Фабіан «Je suis malade[en]», 2010.

Спортивні досягнення:

Ганна Безсонова – 4-разова Чемпіонка світу, володарка Кубків світу в 3 вправах, 3-разова чемпіонка Європи.

1999 – Чемпіонат світу, Осака 10-е місце – групове багатоборство; 3-є місце – командний залік.

2000 – Фінал Кубку світу, Глазго 5-е місце – м'яч, обруч, стрічка; 7-е місце – скакалка.

У 2000 р. – Чемпіонат Європи, Сарагоса 4-е місце – стрічка.

2001 – Чемпіонат світу, Мадрид 2-е місце – м'яч, обруч; 4-е місце – булави; 3-є місце – індивідуальне багатоборство, 3-є місце – скакалка.

2002 – Чемпіонат світу, Новий Орлеан 6-е місце – групове багатоборство.

2002 – Фінал Кубку світу, Штутгарт 2-е місце – м'яч; 1-е місце – булави, обруч,

скакалка.

2002 – Чемпіонат Європи, Гренада 4-е місце – м'яч, обруч; 3-є місце – булави, індивідуальне багатоборство; 2-е місце – скакалка.

2003 – Чемпіонат світу, Будапешт 2-е місце – м'яч, стрічка, індивідуальне багатоборство, командний залік; 1-е місце – булави, обруч.

2003 – Чемпіонат Європи, Ріса 2-е місце – м'яч; 1-е місце – булави, обруч, стрічка.

2004 – Олімпійські ігри, Афіни 3-є місце – індивідуальне багатоборство.

2004 – Чемпіонат Європи, Київ 2-е місце – індивідуальне багатоборство.

2005 – Всесвітні ігри 2-е місце – м'яч; 4-е місце – булави; 3-є місце – стрічка; 1-е місце – скакалка.

2005 – Чемпіонат світу, Баку 2-е місце – м'яч, булави, індивідуальне багатоборство, стрічка, скакалка, командний залік.

2005 – Чемпіонат Європи, Москва 2-е місце – м'яч, стрічка, командний залік; 3-є місце – булави, скакалка.

2006 – Чемпіонат Європи, Москва 3-є місце – індивідуальне багатоборство.

2006 – Фінал Кубка світу, Міє 3-є місце – скакалка, стрічка, м'яч.

2007 – Чемпіонат світу, Патрас 1-е місце – індивідуальне багатоборство.

2008 – Олімпійські ігри, Пекін 3-є місце – індивідуальне багатоборство.

Переможниця Всеукраїнської церемонії «Герої спортивного року – 2007» у номінації «Найкраща спортсменка року». Після завершення кар'єри у великому спорті одним із напрямків діяльності Ганни Безсонової стало телебачення.

Під час проведення Євро – 2012 вона спробувала себе як телеведуча. Була спеціальним кореспондентом телеканалу «Футбол».

Ще у 2009 р. Ганна Безсонова брала участь у телепроекті «Танцюю для тебе – 3», ставши його переможницею (у парі з Олександром Лещенком). Деякий час була шеф – редактором журналу «Pink».

Ганна Безсонова також відома як активна популяризаторка спорту та здорового способу життя серед молоді. Брала участь у численних благодійних проектах.

Державні нагороди:

Орден «За заслуги» III ст. (4 вересня 2007) – за вагомий особистий внесок у розвиток і популяризацію фізичної культури і спорту в Україні, досягнення високих спортивних результатів, високу професійну майстерність.

Орден княгині Ольги I ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден княгині Ольги II ст. (18 вересня 2004) – за досягнення значних спортивних результатів на XXVIII літніх Олімпійських іграх в Афінах, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден княгині Ольги III ст. (26 грудня 2003) – за вагомий особистий внесок у розвиток фізичної культури і спорту, досягнення високих спортивних результатів на XXII Всесвітній літній універсіаді у м. Дегу (Республіка Корея).

ГРИНЬ СЕРГІЙ МИХАЙЛОВИЧ
(народився 27 грудня 1981 р.)

Представник Україна		
Академічне веслування		
Олімпійські ігри		
Бронза	Афіни 2004	M4×
Чемпіонати світу		
Срібло	Ітон 2006	M4×
Бронза	Пловдив 2018	M4×
Чемпіонати Європи		
Бронза	Марафон 2008	M4×
Золото	Брест 2009	M4×
Бронза	Монтемор – у – Велю 2010	M4×
Бронза	Познань 2015	M2×

Український академічний веслувальник, призер Олімпійських ігор, чемпіонатів світу та Європи. Сергій Гринь тренувався в спортивному товаристві «Динамо – Колос» в Києві. Дебютував на міжнародних змаганнях 1999 року на молодіжному чемпіонаті світу. Олімпійську бронзову медаль він виборов на Олімпіаді 2004 р. у складі парної четвірки (Сергій Гринь, Сергій Білоущенко, Олег Ликов, Леонід Шапошніков). На чемпіонаті світу 2006 р. у складі парної четвірки (Володимир Павловський, Дмитро Прокопенко, Сергій Білоущенко, Сергій Гринь) став срібним призером. На пекінській Олімпіаді в складі четвірки (Сергій Гринь, Володимир Павловський, Олег Ликов, Сергій Білоущенко) посів 8 місце. У тому ж складі на чемпіонаті Європи 2008 р. українська четвірка зайняла призове третє місце.

На чемпіонаті Європи 2009 р. у складі четвірки (Геннадій Захарченко, Володимир Павловський, Костянтин Зайцев, Сергій Гринь) став чемпіоном Європи. На чемпіонаті Європи 2010 р. Гринь у складі четвірки (Володимир Павловський, Сергій Гринь, Сергій Білоущенко, Іван Довгодько) здобув бронзову медаль. На Олімпіаді 2012 р. у складі четвірки (Володимир Павловський, Костянтин Зайцев, Сергій Гринь, Іван Довгодько) посів 9 місце. На чемпіонаті Європи 2015 р. Сергій Гринь разом з

Іваном Футриком в змаганнях двійок парних здобув бронзову медаль. На чемпіонаті світу 2018 р. у складі парної четвірки (Дмитро Михай, Сергій Гринь, Олександр Надтока, Іван Довгодько) став бронзовим призером.

ЛИКОВ ОЛЕГ ВІКТОРОВИЧ
(народився 1 серпня 1973 р.)

Представник Україна		
Академічне веслування		
Олімпійські ігри		
Бронза	Афіни 2004	M4×
Чемпіонати світу		
Бронза	Савоя 1997	M4×
Срібло	Сент – Кетерінс 1999	M4×
Чемпіонати Європи		
Бронза	Афіни 2008	M4×
Бронза	Монтемор – у – Велю 2010	M8+
Бронза	Пловдив 2011	M8+

Український академічний веслувальник, призер Олімпійських ігор, чемпіонатів світу та Європи. Багаторазовий переможець та призер етапів Кубка світу. Багаторазовий чемпіон України. Заслужений майстер спорту України (2004). Олег Ликов тренувався в спортивному клубі Збройних Сил України в Дніпропетровську. Член юнацької збірної команди СРСР (1989–1992 рр.) та Національної збірної команди України (1992 – 2015 рр.) з академічного веслування. З 1991 р. регулярно брав участь в міжнародних змаганнях.

На Олімпіаді 1996 р. у складі вісімки розпашної зі стерновим посів 10 місце. У 1997 р. Ликов увійшов до складу парної четвірки (Леонід Шапошніков, Олег Ликов, Олександр Заскалько, Олександр Марченко), яка протягом 1997 – 2000 рр. була переможцем і неодноразовим призером етапів Кубка світу, на чемпіонаті світу 1997 р. стала третьою, а на чемпіонаті світу 1999 р. – другою.

На Олімпіаді 2000 р. Ликов у складі парної четвірки став шостим. Протягом 2001

– 2002 рр. Ликов у складі парної четвірки (Геннадій Захарченко, Костянтин Зайцев, Олег Ликов, Леонід Шапошніков) був неодноразовим переможцем і призером етапів Кубка світу.

На афінській Олімпіаді у складі парної четвірки (Сергій Гринь, Сергій Білоущенко, Олег Ликов, Леонід Шапошніков) він виборов бронзову медаль. На пекінській Олімпіаді у складі четвірки посів 8 місце. Того ж року на чемпіонаті Європи у складі четвірки здобув бронзову нагороду. З 2010 р. брав участь у змаганнях у складі вісімки. На чемпіонатах Європи 2010 і 2011 рр. у складі команди завоював бронзові нагороди. На Олімпіаді 2012 р. був восьмим. Закінчив Дніпропетровський державний інститут фізичної культури і спорту (1999).

ОСИПЕНКО-РАДОМСЬКА ІННА ВОЛОДИМИРІВНА (народилася 20 вересня 1982 р.)

Веслування на байдарках і каное		
Олімпійські ігри		
Представник Україна		
Золото	2008 Пекін	байдарка – одиночка, 500
Срібло	2012 Лондон	байдарка – одиночка, 500
Срібло	2012 Лондон	байдарка – одиночка, 200
Бронза	2004 Афіни	байдарка – четвірка, 500
Представник Азербайджан		
Бронза	Ріо 2016	байдарка – одиночка, 200
Чемпіонат світу		
Представник Україна		
Золото	2010 Познань	байдарка – одиночка, 500
Срібло	2003 Гайнсвіль	байдарка – четвірка, 1000
Срібло	2010 Познань	байдарка – одиночка, 200
Бронза	2001 Познань	байдарка – четвірка, 1000
Бронза	2011 Сегед	байдарка – одиночка, 200
Бронза	2011 Сегед	байдарка – одиночка, 500

Українська веслувальниця на байдарках, чемпіонка Олімпійських ігор у Пекіні,

срібна медалістка на Олімпійських іграх у Лондоні у веслуванні на байдарці – одиночці (дистанція 500 і 200 метрів) та бронзова медалістка Олімпійських ігор в Афінах у складі жіночої четвірки, чемпіонка світу в Познані (Польща) К1 500 метрів.

Заслужений майстер спорту. Експертною комісією Національного Олімпійського комітету її було вибрано найкращою спортсменкою 2010 р. в Україні.

Інна Осипенко – Радомська виступає за товариства «Україна» – «Динамо» (Київська область). Перший тренер, що працює з нею і досі – Сергій Дубінін. Також її тренує Маргарита Бобильова.

На Олімпійських іграх 2004 р. в Афінах Осипенко-Радомська виграла бронзу у складі української жіночої команди – четвірки на байдарці. На літніх Олімпійських іграх у Пекіні у 2008 р. вона стала чемпіонкою на одиночній байдарці показавши у фінальному заїзді час 1:50,673, випередивши при цьому італійку Жозефу Ідем (1:50,677) усього лише на 4 тисячні секунди. Третьою стала Катрін Вагнер – Августін (1:51.022). На Олімпійських іграх 2012 року в Лондоні Осипенко-Радомська виграла дві срібні нагороди в одиночних змаганнях на дистанціях 500 і 200 метрів.

Державні нагороди:

Орден «За заслуги» II ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден княгині Ольги III ст. (18 вересня 2004) – за досягнення значних спортивних результатів на XXVIII літніх Олімпійських іграх в Афінах, піднесення міжнародного авторитету України.

Особисте життя:

Навчалася у Київському спортінтернаті. Осипенко-Радомська має вищу освіту, закінчила Національний університет фізичного виховання і спорту України. Проживала у Києві. Інна приїхала до Вінниці завдяки своєму чоловіку – Дмитру, бо він вінничанин. Вирішивши бути поруч із коханим, веслувальниця Осипенко-Радомська живе та тренується у Вінниці. Заміжня, виховує доньку. Хобі – комп'ютер та інтернет.

РУБАН ВІКТОР ГЕННАДІЙОВИЧ (народився 24 травня 1981 р.)

Представник Україна		
Стрільба з лука		
Олімпійські ігри		
Бронза	2004 Афіни	Команда
Золото	2008 Пекін	Індивідуальні

Український спортсмен, олімпійський чемпіон зі стрільби з лука на Олімпійських іграх у Пекіні 2008 р. Народився у м. Харкові. Закінчив Харківську державну академію фізичної культури та спорту. Тренер (перший і нинішній) – Людмила Прокопенко. Виступає за «Динамо» – Україна, Харків; старший лейтенант Державної прикордонної служби України. Заслужений майстер спорту України зі стрільби з лука. Олімпійський чемпіон 2008 р. в індивідуальних змаганнях, бронзовий призер Олімпіади 2004 р. у команді, чемпіон світу 2009 р. у міксі та бронзовий призер в індивідуальних змаганнях, чемпіон Європи 2006 р., чемпіон Універсіади 2009 р. в індивідуальних змаганнях та срібний призер у міксі, неодноразовий переможець чемпіонату та Кубка України. 26 березня 2011 р. Віктор Рубан став бронзовим призером чемпіонату Європи зі стрільби з лука. Одружений, виховує сина. Захоплення – фотографія, футбол.

Віктор Рубан – чемпіон ХХІХ Олімпійських ігор у Пекіні 2008 р. Розпочав турнірний шлях з перемоги над єгиптянином Мегедом Юссефом – 111:96. У 1/16 фіналу переміг австралійця Майкла Нерая – 115:105. У 1/8 обіграв поляка Яцека Проця – 114:108. У чвертьфіналі отримав перемогу над японцем Рюїті Морією – 115:106. А у

півфіналі переміг росіянина Баїра Бадьонова – 112:112 (тайбрейк – 20:18). У фіналі змагань Віктор Рубан виграв у корейця Пак Гьон Мо з рахунком 113:112.

Державні нагороди:

Орден «За мужність» III ст. (18 вересня 2004) – за досягнення значних спортивних результатів на XXVIII літніх Олімпійських іграх в Афінах, піднесення міжнародного авторитету України;

Орден «За заслуги» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх у Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України;

Відзнака Президента України – ювілейна медаль «20 років незалежності України» (19 серпня 2011) – за значний особистий внесок у соціально – економічний, науковотехнічний та культурно – освітній розвиток Української держави, вагомі трудові здобутки та багаторічну сумлінну працю;

Відзнака Президента України – ювілейна медаль «25 років незалежності України»(2016).

СЕМИКІНА ТЕТЯНА ГЕОГРІВНА (народилася 19 жовтня 1973 р.)

Представник Україна	
Веслування на байдарках і каное	
Олімпійські ігри	
Бронза	Афіни 2004 Байдарка – четвірка, 500 м

Українська веслувальниця, призер Олімпійських ігор. Тетяна Теклян – Семикіна тренувалася в клубі Збройних Сил України.

Олімпійську медаль вона виборола на афінській Олімпіаді в складі байдарки – четвірки України на дистанції 500 метрів. Наразі Тетяна Семикіна працює тренером в дитячо – юнацькій школі міста Обухова.

СЕРДІНОВ АНДРІЙ ВІКТОРОВИЧ
(народився 17 листопада 1982 р.)

Представник Україна		
Спортивне плавання		
Олімпійські ігри		
Бронза	Афіни 2004	Батерфляй, 100 метрів

Український плавець, заслужений майстер спорту України, призер Олімпійських ігор.

Рекордсмен світу на дистанції 100 метрів батерфляєм (встановив у першому напівфіналі на Олімпійських іграх 2004, у другому напівфіналі його рекорд був побитий американським плавцем Майклом Фелпсом).

Андрій Сердінов тренується у спортивному клубі Збройних Сил України у Дніпропетровську. Загалом він представляв Україну на трьох Олімпіадах.

Бронзову олімпійську медаль Сердінов виборов на афінській Олімпіаді в плаванні на 100 метрів стилем батерфляй. З 2010 р. Андрій – директор плавального басейну «Метеор» у Дніпропетровську.

СЕРДЮК ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСІЙОВИЧ
(народився 3 липня 1978 р.)

Представник Україна		
Стрільба з лука		
Олімпійські ігри		
Бронза	Афіни 2004	Командні змагання

Український лучник, призер Олімпійських ігор. Заслужений майстер спорту України по стрільбі із лука. Олександр Сердюк тренується в спортивному товаристві «Динамо» в Харкові.

Бронзову Олімпійську медаль він виборов на афінській Олімпіаді у 2004 р. у командних змаганнях. Бронзови призер (особисто) чемпіонату світу 2005 р. у закритих приміщеннях.

СТЬОПІНА ВІТА ІВАНІВНА
(народилася 21 лютого 1976 р.)

Представник Україна		
Легка атлетика		
Олімпійські ігри		
Бронза	Афіни 2004	Стрибки у висоту

Українська легкоатлетка, яка спеціалізується на стрибках у висоту, призер Олімпійських ігор.

Віта Стьопіна мешкає у Миколаєві, тренувалася в університеті та у спортивному клубі Збройних Сил України.

Віта брала участь у трьох олімпіадах – в Атланті, Афінах та Пекіні. Бронзову олімпійську медаль вона виборола на афінській Олімпіаді. Її найкращий результат – 2 м 2 см. Перемагала та була призеркою на престижних міжнародних змаганнях. Тренер Інга Бабакова.

ТЕРЕЩУК ТЕТЯНА ВІКТОРІВНА
(народилася 11 жовтня 1969 р.)

Представник Україна		
Легка атлетика		
Олімпійські ігри		
Бронза	Афіни 2004	Біг на 400 метрів із бар'єрами

Українська легкоатлетка, бронзовий призер літніх Олімпійських ігор 2004 р. з легкої атлетики у бігу 400 м. з бар'єрами, учасниця Олімпійських ігор 1996 і 2000 рр.

Свої виступи на Олімпіаді 2004 р. Тетяна Терещук – Антипова почала з четвертого місця в кваліфікаційному забігу.

Це дозволило їй пройти в півфінал, але на одне з останніх місць. Півфінальний забіг українка завершила на четвертому місці, хоча при цьому поліпшила рекорд України з бігу на 400 м з бар'єрами – 53,37 с.

У фінальному забігу вона до останнього вела боротьбу за «срібло» з румункою Іонелою Тирле, але в фінішному створі поступилася їй. Українка програла румунці

лише на 0,06 с і показала час 53,44 с.

Спортивні досягнення:

1997 рік – Чемпіонка Світу на студентських іграх;

1998 рік – Чемпіонка Європи;

1999 рік – Чемпіонат Світу (7 місце);

2003 рік – Чемпіонат світу (5 місце).

До Олімпійської медалі Тетяна йшла поступово: так на Олімпіаді у Атланті (1996 р.) посіла 10 місце. На Олімпійських Іграх у Сіднеї (2000 р.) 5 місце і лише у Афінах (2004 р.) завоювала бронзову медаль.

Нагороджена орденом «Княгині Ольги» – III – го ступеня.

ТРЕТЯК ВЛАДИСЛАВ ВАСИЛЬОВИЧ
(народився 21 лютого 1980 р.)

Представник Україна		
Фехтування		
Олімпійські ігри		
Бронза	Афіни 2004	Шабля.
Чемпіонат світу		
Срібло	Турин 2006	Шабля. Команда.

Старший прапорщик Третяк Владислав Васильович – заслужений майстер спорту України з фехтування, срібний призер чемпіонату Європи 2004 р., бронзовий призер чемпіонату світу 2003 р. та срібний призер 2006 р., бронзовий призер XXVIII Олімпійських ігор у Афінах.

ЧЕРЕВАТОВА-ДЕРЕВЕНКО ОЛЕНА АРКАДІЇВНА
(народилася 17 березня 1970 р.)

Представник Україна		
Веслування на байдарках і каное		
Олімпійські ігри		
Бронза	Афіни 2004	Байдарка – четвірка, 500 метрів

Українська веслувальниця, призер Олімпійських ігор.

Олена Череватова тренувалася у Вінниці в спортивних товариствах «Спартак» та «Динамо». Олімпійську медаль вона виборола на афінській Олімпіаді у складі байдарки – четвірки України.

Срібна призерка чемпіонату світу 2003 р. Атланта (США) К – 4 1000 м.
Чемпіонка Європи 2004 р. Познань (Польща) К – 4 500 м.

ШАПОШНИКОВ ЛЕОНІД АНАТОЛІЙОВИЧ
(народився 30 жовтня 1969 р.)

Представник Україна		
Академічне веслування		
Олімпійські ігри		
Бронза	Афіни 2004	M4×
Чемпіонати світу		
Срібло	Відень 1991	M2×
Срібло	Рачице 1993	M4×
Срібло	Індіанapolis 1994	M4×
Бронза	Савоя 1997	M4×
Срібло	Сент – Кетерінс 1999	M4×

Український академічний веслувальник, призер Олімпійських ігор та чемпіонатів світу. Леонід Шапошников народився у Хабаровську, а у три роки з батьками переїхав у Дніпропетровськ, де і розпочав займатися у шкільні роки академічним веслуванням. Пізніше Леонід Шапошников тренувався у спортивному товаристві «Спартак» у Києві. У 1987 р. взяв участь у молодіжному чемпіонаті світу, на якому у складі радянської парної четвірки став бронзовим призером. У 1991 р. на чемпіонаті світу здобув срібну медаль у двійках парних.

На Олімпійських іграх у 1992 р. Шапошников у складі Об'єднаної команди фінішував дванадцятим у двійках парних. Після Олімпіади 1992 р. виступав під прапором України.

У 1993 і 1994 рр. на чемпіонаті світу здобув срібну медаль у четвірках парних.

У 1995 р. в змаганнях четвірок парних був четвертим. На Олімпіаді 1996 р. у складі парної четвірки (Леонід Шапошников, Микола Чуприна, Олександр Заскалько, Олександр Марченко) посів сьоме місце.

Протягом 1997 – 2000 рр. у складі парної четвірки (Леонід Шапошников, Олег Ликов, Олександр Заскалько, Олександр Марченко) Шапошников був переможцем і неодноразовим призером етапів Кубку світу, на чемпіонаті світу 1997 р. став третім, а на чемпіонаті світу 1999 р. – другим.

На Олімпіаді 2000 р. Шапошников у складі парної четвірки став шостим. Протягом 2001 – 2002 рр. Шапошников у складі парної четвірки (Геннадій Захарченко, Костянтин Зайцев, Олег Ликов, Леонід Шапошников) був неодноразовим переможцем і призером етапів Кубку світу.

На афінській Олімпіаді у складі парної четвірки (Сергій Гринь, Сергій Білоущенко, Олег Ликов, Леонід Шапошніков) він виборов бронзову медаль. У 2005 р. Шапошніков брав участь у стартах на Кубку і чемпіонаті світу у складі парної четвірки, на яких не досяг призових місць, після чого припинив виступи.

XX ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ У ТУРИНІ

XX зимові Олімпійські ігри проводилися у Турині, столиці італійського регіону П'ємонт, з 10 лютого по 26 лютого 2006 р. Це другі Зимові Олімпійські ігри в Італії, перші проводилися у Кортині Д'ампеццо у 1956 р. В іграх брало участь 2663 спортсмена (1627 чоловіків, 1006 жінок) з 84 країн, що розіграли між собою 84 комплекти медалей у 15 дисциплінах.

Олімпійські ігри були урочисто відкриті 10 лютого президентом Італії Карло Адзеліо Чампі. Олімпійську клятву від імені атлетів вимовив Джорджіо Рокка, від імені суддів – Фабіо Б'янетті. Право запалити Олімпійський вогонь було надано італійській лижниці, олімпійській чемпіонці 1992 і 2002 рр. Стефанії Бельмондо.

Як повідомили у прес – службі Міністерства у справах сім'ї, молоді та спорту, 10 лютого 2006 р. в італійському місті Турин сьогодні підняли український прапор. Це означає, що Україна є повноправним учасником зимових Олімпійських ігор – двадцятих за рахунком.

Урочиста церемонія відкриття зимової Олімпіади у Турині офіційно засвідчила

участь української команди у XX зимових Олімпійських іграх і ознаменувала те, що вона є повноцінним суб'єктом олімпійського руху.

У церемонії підняття українського прапора взяли участь віце – прем'єр-міністр В'ячеслав Кириленко та міністр у справах сім'ї, молоді та спорту Юрій Павленко. Як відомо, на італійських майданчиках і трасах змагатимуться 53 українських спортсмени. Вони виступатимуть у десятиох з п'ятнадцяти видів спорту, представлених на цьогорічній Олімпіаді.

УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ, ЯКІ ОТРИМАЛИ МЕДАЛІ У ТУРИНІ

ВАЙГІНА-ЄФРЕМОВА ЛІЛІЯ МИКОЛАЇВНА (народилася 15 квітня 1977 р.)

Представник Україна		
Біатлон		
Олімпійські ігри		
Бронза	Турин 2006	Спринт

Українська біатлоністка чуваського походження, бронзова призерка Олімпіади – 2006 у Турині (Італія). До 2002 р. виступала за збірну Росії, але, не потрапивши до складу команди, який брав участь в Олімпіаді – 2002 у Солт – Лейк – Сіті, переїхала до Білорусі. Але вже за рік знайшла можливість реалізувати себе у збірній України з

біатлону. На Олімпіаді – 2006 р. посіла 3 – є місце у спринті на 7,5 км, поступившись 6,6 секундами Флоранс Баверель – Робер із Франції і 4,2 секундами Анні – Карін Олафссон зі Швеції.

Виступає за спортивний клуб «Динамо» (Суми). Навчається у Білоруському університеті фізкультури. На Олімпіаді – 2006 р. у Турині українська біатлоністка Лілія Єфремова, що їхала під номером 62, виграє у жіночому спринті бронзову медаль!

Нічого не нагадує? 😊 На Олімпіаді – 2014 р. у Сочі українська біатлоністка Віта Семеренко, що їхала під номером 62, виграє у жіночому спринті бронзову медаль!

Магія цифр, друзі! Це неймовірно!

ГОНЧАРОВ РУСЛАН МИКОЛАЙОВИЧ (народився 20 січня 1973 р.)

Представник Україна		
Фігурне катання		
Олімпійські ігри		
Бронза	Турин 2006	Спортивні танці

Український фігурист, призер Олімпійських ігор. Руслан Гончаров тренувався в Одесі у спортивному клубі Збройних Сил України.

Розпочинав Руслан займатися фігурним катання на ковзанці «Крижинка», що на Черемушках. Це було на рубежі 70 – 80-х р. минулого сторіччя, коли у країні, і в Одесі у тому числі, був бум фігурного катання. Руслан, який любив ігрові види спорту, взагалі, хотів займатися хокеєм. Але мама схитрувала і зі словами: «Будеш добре кататися, я тебе на хокей віддам», привела сина на «Крижинку», яка знаходилася буквально у 50 – ти метрах від дому.

Гончаров почав кататися у шість років. Спочатку він був одиночником, але став занадто високим і перейшов на танці на льоду, коли йому було 13 років. Спочатку він катався у парі із Еленорою Гріцай, але партнерство закінчилося через проблеми зі здоров'ям. Другою партнеркою стала Олена Грушина, яка займалася у тій же школі. Олену, як і Руслана, в одиночному катанні, запросив у танцювальну групу Олександр Тумановський.

Вони стали у пару у 1989 р., а три роки по тому одесити фінішували четвертими

на чемпіонаті світу серед юніорів.

У 1994 р. Руслан Гончаров з Оленою Грушиною дебютували на чемпіонаті світу та вперше відчули напругу такого великого змагання. А наступного року одружилися.

Крок за кроком вони рухалися до своєї мрії, спочатку на рідній кризі Палацу спорту, а з 1997 – го, коли великий лід був закритий, стали працювати у США, звісно, представляючи Україну.

Путівку у великий спорт Олені Грушиній та Руслану Гончарову дав Олександр Тумановський, а в Америці одесити стали працювати у олімпійських чемпіонів Наталії Лінічук та Геннадія Карпоносова, з якими у перший раз виступили на Олімпійських іграх. У Нагано вони стали п'ятнадцятими.

Після наступної Олімпіади, де одесити просунулися на шість позицій вгору, вони стали працювати зі знаменитою Тетяною Тарасовою.

Втім, не вона привела одеситів на олімпійський п'єдестал. Це зробив Микола Морозов, який зробив ставку саме на одеський дует.

У 2004 р. Олена Грушина та Руслан Гончаров вперше піднялися на європейський п'єдестал. У тому ж році у них були шанси стати призерами і світового чемпіонату.

Довільна програма під композицію Пітера Габриеля «The Feeling Begins» вивела одеситів на проміжне перше місце. Залишалося виступити чотирьом парам, кожна з яких могла випередити одеситів. Це вдалося зробити лише російському дуету та

американцям. Лише 21 сота бала відділила Олену та Руслана від олімпійського «срібла». Але відчували себе абсолютно щасливими і на третій сходинці. Олімпійська мрія стала реальністю. Невдовзі після Олімпіади життєві шляхи фігуристів розійшлися. Олена одружилася та народила двох доньок.

Наш Руслан довгий час був учасником численних льодових шоу, у 2016 р. брав участь у святковому відкритті «великого льоду» в Одесі – у Палаці спорту, де сам колись займався фігурним катанням. Зараз Руслан працює тренером в Америці.

ГРУШИНА ОЛЕНА ЕДУАРДІВНА (народилася 8 січня 1975 р.)

Представник Україна		
Фігурне катання		
Олімпійські ігри		
Бронза	Турін 2006	Спортивні танці

Українська фігуристка, призер Олімпійських ігор. Олена Грушина тренувалася у спортивному товаристві Збройних Сил України в Одесі.

Олімпійську медаль вона виборола на турінській Олімпіаді в спортивних танцях у парі з Русланом Гончаровим.

У фігурному катанні передбачалося здійснення головних надій. Вони поклалися на танцювальний дует Олена Гришина – Руслан Гончаров. Одесити, які постійно живуть і тренуються у США, йшли до олімпійських нагород близько 10 років і нарешті змогли за останні 2 роки ввійти до еліти танцюристів на льоду.

У 2004 р. вони піднялися на третє місце у чемпіонаті світу, у 2005 р. – завоювали срібло континентальної першості. За класом вони ледь поступаються фаворитам даного виду спорту.

Боротьба за золоту медаль у даному виді спорту була досить жорстка. Нашій парі дісталася лише бронзова медаль.

Досьє:

Заслужений майстер спорту України;

Фігурне катання. Танці на льоду (з Оленою ГРУШИНОЮ);

Народився 20 січня 1973 року в Одесі;

Вихованець СДЮШОР «Крижинка» фігурного катання;

Бронзовий призер Олімпійських ігор 2006 р.;

Бронзовий призер чемпіонату світу 2005 р.;

Срібний призер чемпіонату Європи 2005, 2006рр;

Бронзовий призер чемпіонату Європи 2004 року;

Срібний призер фіналу «Гран – прі» 2006 року;

Учасник Олімпійських ігор 1998 (16 – е місце), 2002 (9 – е).

XXIX ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ

Літні Олімпійські Ігри 2008 – офіційна назва – Ігри XXIX Олімпіади проходили у Пекіні, столиці КНР з 8 по 24 серпня 2008 р. Церемонія відкриття відбулася у 8:08 за місцевим часом. Деякі спортивні об'єкти розташовані у прибережному місті Ціндао та

Гонконзі. Талісман ігор – діти вдачі.

На цій Олімпіаді відбулися 623 змагання з 28 видів спорту за 302 комплекти медалей, котрі виборювали більш як 16 тисяч спортсменів.

26 серпня 2007 р. у Пекіні, МОК оголосив програму проведення естафети олімпійського вогню. Девіз естафети – «Подорож гармонії». Естафета, що почалась за 137 днів до відкриття Олімпійських ігор, буде найтривалішою за всю історію Олімпійських естафет (137 000 км).

Олімпійський вогонь був запалений у грецькому місті Олімпія 24 березня 2008 р. Церемонію намагались зірвати журналісти, які вважають, що Китай не може приймати у себе Олімпіаду. З Олімпії Вогонь пройшов територією Греції та 31 березня прибув до Пекіну. Зі столиці Китаю Вогонь відправився у подорож по всіх континентах, за винятком Антарктиди. Естафета пройшла також містами Великого шовкового шляху, символізуючи древні зв'язки Китаю з іншим світом. Вогонь пройшов через 22 міста світу, та через велику кількість міст Китаю.

Естафета супроводжувалася протестами зі сторони прибічників незалежності Тибету, що намагались загасити вогонь у Лондоні та Парижі.

Олімпійський факел має стандартні розміри й зроблений у традиційному китайському стилі. Факел сконструйований так, що не гасне при вітрі 65 км/год та зливі 50 міліметрів на годину.

Емблема Олімпіади у Пекіні була обрана у 2003 р. і має назву «Пекін, що танцює». Емблема складається з традиційних для Китаю елементів: вона виконана у вигляді печатки з каліграфічно написаним словом – ієрогліфом jīng (частина назви міста Пекін Beijing, що означає «столиця країни»). Ієрогліф, зображений на червоному тлі. Ієрогліф стилізовано під фігуру спортсмена.

Всього до Китайського Олімпійського Комітету було подано 1985 ескізів різних пропозицій щодо емблеми Олімпійських ігор 2008 р. З них 222 проекти було надано з інших країн. Комісія відібрала 30 проектів емблеми, з яких Міжнародний Олімпійський Комітет затвердив лише одну.

Офіційним девізом Пекінської Олімпіади – 2008 є слоган «Єдина планета, єдина мрія» (One World One Dream). Слова «Єдина планета, єдина мрія» вдало поєднують сутність олімпійського духу та спільний погляд на цінності: мир та прогрес, гармонічний розвиток, мирне співіснування, співпрацю та взаємовигідне партнерство, щасливе життя та інші загальноприйняті ідеали. Девіз «єдина планета, єдина мрія» короткий, але його значення дуже глибоке, він відноситься не лише до Китаю, а до усього світу.

У слогані «Єдина планета, єдина мрія» китайською слово «єдина» означає «однакова», таким чином дозволяючи девізу ще точніше відобразити ідею Пекінської Олімпіади – все людство належить до єдиного світу та мріє про одні й ті самі ідеали.

Діти удачі (кит. [фува] – малі, що мають вдачу) – талісмани Ігор ХХІХ Олімпіади в Пекіні. 11 листопада 2005 р. – за 1000 днів до відкриття Ігор – вони були представлені китайським Державним об'єднанням з вивчення класичної літератури.

У кожного з п'яти талісманів є своє ім'я, яке складається з двох складів й означає окреме слово або словосполучення слів. Бей – Бей (Bei – bei) – Риба, Цзин – Цзин (Jing – jing) – Панда, Хуань – Хуань (Huan – huan) – Олімпійський вогник, Ін – Ін (Ying –

ying) – Тибетська Антилопа, і Ні – Ні (Ni – ni) – Ластівка. Якщо об'єднати половинки цих назв, отримаємо словосполучення – «Бей – Цзин Хуань – Ін Ні», що в перекладі з китайської означає «Ласкаво просимо до Пекіну!».

Україна на літніх Олімпійських іграх 2008 р.

У Пекіні українці змагалися у 28 видах спорту, в яких виконали критерії відбору на Олімпійські ігри. Варто зазначити, що у складі збірної сім діючих олімпійських чемпіонів і 97 атлетів, що мають досвід виступів на Іграх. Також збірна команда України вперше мала свій талісман – лелек.

23 серпня 2008 р. українські спортсмени встановили рекорд за кількістю медалей завойованих на Олімпійських іграх – 27 нагород, що перевищило 23 медалі, на кожній із трьох останніх літніх Олімпіадах.

Золото		
#	Спортсмени	Вид спорту
1	Галина Пундик, Ольга Харлан, Олена Хомрова, Ольга Жовнір	Фехтування – жінки, шабля, командна першість
2	Артур Айвазян	Кульова стрільба – чоловіки, гвинтівка, лежачи, 50 м
3	Віктор Рубан	Стрільба з лука, чоловіки, особиста першість
4	Олександр Петрів	Кульова стрільба – чоловіки, швидкісний пістолет, 25 м
5	Наталя Добринська	Легка атлетика - жінки, семиборство
6	Інна Осипенко – Радомська	Веслування на байдарках та каное – жінки, байдарка одиночна, 500м
7	Василь Ломаченко	Бокс – чоловіки, до 57 кг
Срібло		
1	Юрій Сухоруков	Кульова стрільба – чоловіки, гвинтівка з трьох позицій, 50 м
2	Василь Федоришин	Вільна боротьба – чоловіки, до 60 кг
3	Андрій Стаднік	Вільна боротьба – чоловіки, до 66 кг
4	Ірина Ліщинська	Легка атлетика – жінки, біг 1500м
Бронза		
1	Роман Гонтюк	Дзюдо – чоловіки, до 81 кг
2	Ілля Кваша, Олексій Пригоров	Стрибки у воду – чоловіки, синхронні, трамплін 3 м
3	Армен Варданян	Греко – римська боротьба – чоловіки, до 66 кг
4	Ірина Мікульчин – Мерлені	Вільна боротьба – жінки, до 48 кг
5	Леся Калитовська	Велоспорт – жінки, трек, індивідуальна гонка – переслідування
6	Олександр Воробйов	Спортивна гімнастика – чоловіки, вправи на кільцях
7	Олена Антонова	Легка атлетика – жінки, метання диску
8	Тарас Данько	Вільна боротьба – чоловіки, до 84 кг
9	Вікторія Терещук	Сучасне п'ятиборство – жінки
10	В'ячеслав Глазков	Бокс – чоловіки, понад 91 кг

11	Юрій Чебан	Веслування на байдарках та каное – чоловіки, каное одиночне, 500м
12	Наталія Тобіас	Легка атлетика – жінки, біг 1500м
13	Ганна Безсонова	Художня гімнастика

УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ, ЯКІ ОТРИМАЛИ МЕДАЛІ У ПЕКІНІ

АЙВАЗЯН АРТУР СУРЕНОВИЧ (народився 14 січня 1973 р.)

Представник Україна		
Кульова стрільба		
Олімпійські ігри		
Золото	2008 Пекін	Гвинтівка, лежачи, 50 м

Український стрілець вірменського походження, олімпійський чемпіон 2008 р.
Заслужений майстер спорту.

Мешкає у місті Сімферополь, колишній офіцер (старший лейтенант) Державної

прикордонної служби України. У 2014 р. змінив українське громадянство на російське. Випусник Львівського державного університету фізичної культури. Айвазян завоював золоту олімпійську медаль у стрільбі з рушниці на 50 метрів лежачи серед чоловіків на Олімпіаді у Пекіні у 2008 р.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (КНР), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ДОБРИНСЬКА НАТАЛІЯ ВОЛОДИМИРІВНА
(народилась 29 травня 1982 р.)

Представник		Україна
Легка атлетика		
Олімпійські ігри		
Золото	2008 Пекін	Семиборство

Українська легкоатлетка (багатоборство), олімпійська чемпіонка. Майстер спорту міжнародного класу з багатоборства; заслужений майстер спорту України (2008). Закінчила Інститут фізичного виховання і спорту Вінницького педагогічного

університету. Навчається на факультеті міжнародних відносин Закарпатського державного університету.

Здобула золоту олімпійську медаль на Олімпіаді у Пекіні у 2008 р. На попередній Олімпіаді в Афінах у 2004 р. посіла восьме місце.

4 жовтня 2008 р. вийшла заміж за свого тренера Дмитра Полякова. У березні 2012 р. він помер від онкологічного захворювання.

1 червня 2014 р. вийшла заміж за Костянтина Євтушенка. Член Товариства «Вінничани у Києві». Дід – Мацевич Аполлінарій Федотович (1926 – 1996 рр.) – відомий український письменник.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден княгині Ольги III ст. (22 жовтня 2013) – за значні особисті заслуги у розвитку вітчизняної легкої атлетики, утвердження міжнародного спортивного авторитету Української держави.

Література: Дитячі роки Наталі описані в книзі для дітей «Національний олімпійський комітет України про легку атлетику та Володимира Куца, Юрія Сєдих, Валерія Борзова, Сергія Бубку, Наталю Добринську» / О. Машенко. – 2 – ге видання, доповнене – Київ :Грані – Т, 2011. – 104 с. – (Серія«Життя видатних дітей»).

ЖОВНІР ОЛЬГА БОГДАНІВНА (народилася 8 червня 1989 р.)

Представник Україна		
Фехтування		
Олімпійські ігри		
Золото	2008 Пекін	командна шабля
Чемпіонат світу		
Золото	2009 Анталія	командна шабля
Срібло	2010 Париж	командна шабля
Срібло	2011 Катанья	командна шабля
Срібло	2012 Київ	командна шабля

Українська фехтувальниця – шаблістка з міста Нетішина, олімпійська чемпіонка (2008), чемпіонка світу (2009), чемпіонка Європи у командній першості (2010), заслужений майстер спорту.

Фехтуванням почала займатися 2000 р. У 2004 р. стала майстром спорту України, у 2008 р. – заслуженим майстром спорту України. Перший тренер – Ольга Штурбабіна. Теперішній тренер – Валерій Штурбабін.

У 2005 р. вступила до Хмельницького національного університету.

На Олімпійських іграх у Пекіні Ольга була запасною в українській команді з фехтування на шаблях, однак тренери поставили її на фінальний бій (інакше б Ольга не отримала медалі) замість Галини Пундик, яка виступала у чвертьфіналі і півфіналі. І хоча Ольга у фіналі нанесла лише 6 результативних уколів (із 45 командних), українська команда у складі Ольги Харлан, Олени Хомрової та Ольги Жовнір все ж здобула перемогу над китайською командою 45:44.

На чемпіонаті світу 2009 р. Ольга Жовнір стала чемпіонкою у складі команди, у 2010, 2011 і 2012 рр. стала срібною призеркою. На чемпіонаті Європи 2010 р. Жовнір стала чемпіонкою в командній першості, а у 2011 і 2012 рр. – срібною призеркою у командній першості. На чемпіонаті Європи 2009 р. Ольга була запасною у складі українською команди і у жодному поєдинку участі не взяла.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення

високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх у Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ЛОМАЧЕНКО ВАСИЛЬ АНАТОЛІЙОВИЧ
(народився 17 лютого 1988 р.)

Представник Україна		
Бокс		
Олімпійські ігри		
Золото	2008 Пекін	До 57 кг
Золото	2012 Лондон	До 60 кг
Чемпіонат світу з боксу		
Срібло	2007 Чикаго	До 57 кг
Золото	2009 Мілан	До 57 кг
Золото	2011 Баку	До 60 кг
Чемпіонат Європи з боксу		
Золото	2008 Ліверпуль	До 57 кг
Чемпіонат світу серед юніорів		
Золото	2006	До 57 кг

Український професіональний боксер у напівлегкій ваговій категорії до (57,2 кг). Чемпіон світу за версією WBO у напівлегкій вазі (від 2014 р.). Дворазовий чемпіон Олімпійських ігор (у 2008 р. та 2012 р.), дворазовий чемпіон світу (2009 р., 2011 р.), чемпіон Європи (2008 р.), багаторазовий чемпіон України, Заслужений майстер спорту України. Найтитилованіший український боксер.

Перший тренер, що працює з ним і досі – його батько Анатолій Ломаченко. Раніше його також тренував Йосиф Кац. На літніх Олімпійських іграх у Пекіні у 2008 р. він став першим, перемігши у фіналі представника Франції Хедафі Джелхіра з рахунком 9:1. Суддя зупинив бій на другій хвилині першого раунду, протягом якого він відрахував Джелхіру два стоячих нокдауни, а під час третього зупинив бій. Міжнародна боксерська асоціація AIBA визнала Ломаченка найтехнічнішим боксером

олімпійського турніру 2008 р. та вручила йому Кубок Вела Баркера.

На Олімпіаді у Лондоні 2012 р. знову став чемпіоном. У фіналі переміг Хан Сун Чула з Південної Кореї. Протягом 2012–2013 рр. років був у складі боксерської команди Українські отамани, що виступала в аматорській лізі World Series of Boxing. Тут не зазнав жодної поразки.

Займатися боксом Василь почав ще у дитинстві. «Начало карьеры началось еще у мамы в животе. После роддома меня привезли домой, где отец первым делом надел на меня боксерские перчатки. Это случилось у 1988 г. Потом моя жизнь, и я вместе с ней, плавно перебрались в боксерский зал. И самое интересное, что я не помню начало занятий боксом, потому как я писал выше – все произошло плавно» – Василий Ломаченко.

Перший поєдинок на любительському рингу Василь провів у 1994 р. у віці 6 років на міжнародному турнірі «Надія». Поєдинок Василь виграв, але офіційно була зарахована нічия, щоб не засмучувати більш дорослого опонента Василя. Потім пройшло безліч чемпіонатів міста, області та країни, у всіх з яких Василь виходив переможцем.

Перше серйозне досягнення на любительському ринзі Василь отримав у віці 16 років, коли виграв чемпіонат країни. У цьому ж році взяв золото на чемпіонаті Європи серед кадетів (до 16 років) у ваговій категорії до 46 кг. Також отримав там кубок як кращий боксер першості Європи. У 2005 р. виграв чемпіонат України серед дорослих у вазі 53 кг. Хосе Рамірес казав перед боєм, що Василь погарячкував, коли заявив, що хоче у першому бою зустрітися з таким боксером, як він.

Юнацький чемпіонат світу 2006 р.

1/16 фіналу. Переміг Альберта Портундо (Куба) RSCO 3

1/8 фіналу. Переміг Рахіма Нажафова (Азербайджан) RSCO 3

1/4 фіналу. Переміг Ендрю Селбі (Уельс) RSCO 3

1/2 фіналу. Переміг Сергія Водоп'янова (Росія) 37 – 17

Фінал. Переміг Дереніка Гіжаларяна (Вірменія) 34 – 14

У 2006 р. Ломаченко поїхав у Марокко там він провів 5 боїв, 3 з яких він закінчив достроково. Став переможцем першості світу серед юніорів та на додачу знову отримав кубок як кращий боксер цього турніру.

У 2007 р. став переможцем XI міжнародного турніру пам'яті Семена Трестіна,

ставши володарем спеціального призу за перемогу в категорії 57 кг, в якій виступав сам Трестін.

Чемпіонат світу 2007 р.

У 2007 р. відправився в Чикаго на чемпіонат світу.

1/32 фіналу. Переміг Абнера Котто (Пуерто – Рико) 26 – 9

1/16 фіналу. Переміг Теодороса Папазова (Греція) 19 – 5

1/8 фіналу. Переміг Михайла Берданського (Білорусь) 21 – 6

1/4 фіналу. Переміг Артуро Сантоса Реїса (Мексика) RSCO 3

1/2 фіналу. Переміг Лі Яна (КНР) 13 – 13

Фінал. Програв Альберту Селімову (Росія) 11 – 16

У півфіналі Василь зустрівся з досвідченим китайським боксером Лі Яном. Бій вийшов одним з найскладніших у кар'єрі Василя, і будучи на межі поразки, на останніх секундах він зміг вирвати перемогу. У фіналі чемпіонату світу Василя спіткало ще більш важке випробування. Йому протистояв досвідчений боксер з Росії Альберт Селімов. Ломаченко програвав Селімову тільки у 1 раунді, у другому і третьому лідирував, четвертий раунд Ломаченко програв з рахунком 2:1, але у сукупності у Ломаченко мало бути більше очок, але зараховані вони не були. Перемогу присудили Селімову. Василь програв свій перший і єдиний поєдинок на аматорському рингу. Василь узяв срібло, але все одно здобув ліцензію на Олімпійські ігри.

Бій Василя Ломаченка і Веллінгтона Ромеро

Чемпіонат Європи 2008 р:

Взяв участь у Ліверпулі на чемпіонаті Європи 2008 р.

1/16 фіналу. Пройшов автоматично

1/8 фіналу. Переміг Володимира Нікіфорова (Естонія) 10 – 0

1/4 фіналу. Переміг Девіда Олівера Джойса (Ірландія) 10 – 2

1/2 фіналу. Переміг Хишама Зіюуті (Франція) 2 – 1

Фінал. Переміг Аріаке Амбарцунова (Росія) 7 – 1

Олімпійські ігри 2008 р.:

Улітку 2008 р. Василь Ломаченко відправився до Пекіна для участі в Олімпійських іграх.

1/16 фіналу. Переміг Альберта Селімова (Росія) 14 – 7

1/8 фіналу. Переміг Баходіржон Султанова (Узбекистан) 13 – 1

1/4 фіналу. Переміг Лі Яна (Китай) 12 – 3

1/2 фіналу. Переміг Якупа Килич (Туреччина) 10 – 1

Фінал. Переміг Джелхіра Хедафі (Франція) 9 – 1 RSC 1

У першому ж поєдинку доля знову звела Василя Ломаченка з Альбертом Селімовим. У другому бою Василь діяв активніше й не давав суперникові багато шансів.

Бій Василь Ломаченко – Ромуло Коасич Торрент

Перший раунд Василь програв, але у другому і третьому завдав безліч точних ударів і сильно розірвав дистанцію у рахунку. У четвертому раунді Ломаченко майже не завдавав ударів, але й не давав можливості атакувати Селімову, демонструючи рівень свого захисту. У першому бою на Олімпійських іграх Василь здобув одну з найголовніших для себе перемог. У чвертьфіналі Ломаченко зустрівся з Лі Яном, якого важко перемагав на чемпіонаті світу. У другому бою Василь упевнено перебоксував боксера з Китаю та розставив усі крапки над «і» в їхньому протистоянні.

У фіналі Василь нокаутував француза Джелхіра Хедафі, відправляючи його у нокдаун тричі у першому раунді. За підсумками Олімпіади, Василь був нагороджений Кубком Вела Баркера, який присуджується кращому боксеру Олімпіади незалежно від вагової категорії.

Чемпіонат світу 2009 р.:

Восени відправився у Мілан на чемпіонат світу.

1/16 Переміг Маріо Алексіса (Боснія і Герцеговина) 16 – 2

1/8 Переміг Крейга Еванса (Уельс) 15 – 1

1/4 Переміг Бранімір Станковича (Сербія) 8 – 2

1/2 фіналу. Переміг Оскара Вальдеса (Мексика) 12 – 1

Фінал. Переміг Сергія Водоп'янова (Росія) 12 – 1

Дворазовий олімпійський чемпіон Василь Ломаченко з другої спроби завоював титул чемпіона світу. Після програшу мексиканцю Орландо Салідо.

У 2010 р. з причини травми біцепса Ломаченко пропускає всі головні міжнародні турніри. Взяв участь на президентському чемпіонаті Казахстану, переміг у фіналі Самата Башенова. У 2011 р. Василь взяв участь у чемпіонаті світу, який проходив у Баку.

Чемпіонат світу 2011 р.:

1/32 фіналу. Переміг Ламоліто маолі (Тонга) RSC 1

1/16 фіналу. Переміг Хосе Раміреса (США) 16 – 9
1/8 фіналу. Переміг Робсона Консейсао (Бразилія) 19 – 18
1/4 фіналу. Переміг Фазліддіном Гаїбназаровим (Узбекистан) 18 – 10
1/2 фіналу. Переміг Доменіко Валентіно (Італія) 17 – 11
Фінал. Переміг Ясніера Толедо (Куба) 17 – 12

На Чемпіонаті світу 2011 р. у Баку несподівано програв у 1/8 фіналу бразильцеві Робсону Консейсао з рахунком 19/20, однак суддівство викликало масу суперечок і сумнівів, адже Василь домінував у бою, а у фінальному раунді кілька разів відправляв Робсона у нокдаун, хоч зафіксований був тільки один. Було проведено розслідування і зафіксовані суддівські помилки, перемогу заслужено присудили Ломаченко (з рахунком 19/18). Ломаченко переміг наступних суперників і взяв золото на чемпіонаті, у ваговій категорії до 60 кг.

Олімпійські ігри 2012 р:

У 2012 р. Василь поїхав до Лондону для участі у Олімпійських іграх.

1/16 фіналу. Пройшов автоматично

1/8 фіналу. Переміг Аріаса Ромеро Велінгтона (Домініканська Республіка) 15:3
(Ромеро двічі у нокдауні)

1/4 фіналу. Переміг Фелікса Вердехо Санчеса (Пуерто – Ріко) 14:9

1/2 фіналу. Переміг Ясніера Толедо (Куба) 14:11

Фінал. Переміг Сунчхоль Хана (Південна Корея) 19:9

Світова серія боксу:

У жовтні 2012 р., Ломаченко разом з іншими призерами Олімпійських ігор офіційно завершили виступи на аматорському рингу, підписали контракт з WSB і перейшли у напівпрофесіональний бокс, у новостворений клуб «Українські Отамани». Тренер команди – Михайло Мельник.

Перші бої «Українських Отаманів» пройшли без участі зіркових олімпійців. Дебют Ломаченко відбувся у січні 2013 р.

Команда «Українські отамани» за підсумками двох фінальних днів близьким рішенням програла казахській команді «Астанінські вовки». Після закінчення третього

сезону всесвітньої серії боксу, Василь заявив що йде з WSB, і переходить у професіонали.

Кар'єра професіонала: Після закінчення сезону перейшов у професіонали та підписав контракт з промоутерською компанією Top Rank. Взяв собі прізвисько Most Wanted (найбільш розшукуваний). Основною вимогою боксера було, щоб перший бій відбувся за титул чемпіона, саме Top Rank зуміли це виконати. Перший бій відбувся 12 жовтня проти мексиканця Хосе Раміреса, у якому Ломаченко здобув титул інтерконтинентального чемпіона WBO.

Бій з Орландо Салідо:

1 березня 2014 р. відбувся другий бій Ломаченка. Його суперником був ще один мексиканець Орландо Салідо, який здобув титул чемпіона світу за версією WBO, перемігши боксера з Пуерто – Ріко Орландо Круса. Сам бій пройшов у невисокому темпі. У першому раунді Ломаченко виглядав краще, але далі ініціативу перехопив Салідо. Кілька раундів у середині бою були за українцем.

В останніх раундах Ломаченко повністю став домінувати у ринзі, особливо у 12 раунді, коли він просто забивав чемпіона, але до нокауту справа так і не дійшла. Проте суддівські оцінки були такими: 116–112, 115–113 на користь Салідо, і 115–113 на користь Василя.

Мексиканець роздільним рішенням суддів переміг українця, позбавивши того можливості поставити рекорд у професіональному боксі. У разі перемоги Ломаченко став би першим професіональним боксером, який здобув титул чемпіона світу у другому своєму поєдинку. При аналізі поєдинку було визначено, що Орландо наніс 39 ударів нижче пояса. Однак рефері не звертав на це уваги.

Після того, як Салідо піднявся у більш високу вагову категорію, Ломаченко став одним з основних претендентів на вакантний титул чемпіона світу. Протистояти Василю повинен був перший номер рейтингу WBO, американець Гарі Расселл молодший, на рахунку якого було 24 перемоги без жодної поразки. Що примітно, Расселл, як і Ломаченко, визнавався найперспективнішим боксером року за версією журналу Ринг (у 2011 р.). Расселл перебував у конкуруючій промоутерській компанії (Golden Boy), і були призначені торги за право проведення поєдинку. Тендер виграла компанія Golden Boy Promotions зі ставкою \$ 1052500, у той час як Top Rank Promotions запропонувала \$ 1,05 млн.

**Фінальний бій проти француза Хедафі Джелхіра.
Ломаченко у червоному**

Бій з Гарі Расселлом:

Поєдинок, як і очікувалося, пройшов на підвищених швидкостях з невеликою, але стійкою перевагою Василя. Будучи трохи швидшим, Расселл все ж програвав протистояння джебів і переважну частину швидкісних обмінів ударами. Ломаченко звично робив акцент на двоповерхових комбінаціях, постійно перевіряючи суперника в області печінки, і тривалий час залишався на периферії, вважаючи за краще працювати на коротких зближеннях.

У 2015 р. Василь Ломаченко двічі виходив на ринг. У травні українець нокаутував Гамальєра Родрігеса, а у листопаді достроково завершив бій проти Ромуло. У 8 – 9 раундах Василь взяв паузу, віддавши ініціативу Гарі, який виглядав у ці хвилини краще за рахунок ефектної багатударної роботи серіями. Втім, вже у 10 – му раунді все знову стало на свої місця. Рахунок суддів – 114–114, 116–112, 116–112 на користь Ломаченко. Таким чином він підтвердив рекорд 39 – и річної давності, ставши другим боксером, який зумів завоювати титул чемпіона світу у третьому бою на професіональному ринзі.

Також побив своєрідний рекорд ставши першим боксером в історії, який зумів стати чемпіоном світу, маючи до завоювання цього титулу всього один виграний поєдинок.

«Я б хотів об'єднати титули, – заявив Ломаченко після бою. – Я відпочивав у ринзі. Якби я хотів його накаутувати раніше, я б це зробив».

Бій з Гамальєром Родрігесом:

2 травня 2015 р. Василь Ломаченко переміг пуерториканського боксера Гамальєра Родрігеса у 9 раунді технічним нокаутом, тим самим вдруге захистив титул чемпіона світу WBO. Бій відбувся у Лас – Вегасі на MGM Grand Arena перед поєдинком між Флойдом Мейвезером і Менні Пак'яо.

Після цього Всесвітня боксерська організація традиційно разом з оновленням рейтингів у різних вагових категоріях, назвала Ломаченка боксером місяця (травня).

Досягнення:

- 2014 – Чемпіон світу за версією WBO в напівлегкій вазі (до 57,2 кг)
- 2013 – Інтернаціональний чемпіон за версією WBO в напівлегкій вазі (до 57,2 кг)
- 2013 – Срібний кубок WSB, у складі команди «Українські отамани».
- 2013 – Особистий залік сезону WSB 2012–2013 рр., (до 61 кг)
- 2012 – Чемпіон XXX Олімпійських Ігор (до 60 кг)
- 2011 – Чемпіон Світу (до 60 кг)
- 2009 – Чемпіон Світу (до 57 кг)
- 2008 – Чемпіон Європи (до 57 кг)
- 2008 – Чемпіон XXIX Олімпійських Ігор (до 57 кг)
- 2007 – Срібний призер чемпіонату Світу (до 57 кг)
- 2006 – Переможець чемпіонату Світу серед юніорів (до 18 років) (до 53 кг)
- 2004 – Переможець чемпіонату Європи серед кадетів (до 16 років) (до 46 кг)
- 2011 – Переможець чемпіонату України (до 60 кг)
- 2010 – Переможець чемпіонату України (до 60 кг)
- 2009 – Переможець чемпіонату України (до 57 кг)
- 2008 – Переможець чемпіонату України (до 57 кг)
- 2007 – Переможець чемпіонату України (до 57 кг)
- 2005 – Переможець чемпіонату України (до 53 кг)
- 2004 – Переможець чемпіонату України серед кадетів (до 16 років) (до 46 кг).

Нагороди: «Найперспективніший боксер» 2013 року за версією журналу

«Ринг»; «Найкращий спортсмен року» (2012); «Найкращий спортсмен року» (2009); «Найкращий спортсмен року» (2008); Кубок Вела Баркера (2008).

Державні нагороди: Орден «За заслуги» I ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» II ст. (12 жовтня 2011) – за вагомий особистий внесок у розвиток вітчизняного спорту, досягнення високих результатів, зміцнення міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Особисте життя: Василь Ломаченко отримав вищу освіту у Південноукраїнському державному педагогічному університеті імені Ушинського. Одружений. Дружина – Олена, син – Анатолій і донька – Вікторія. Хобі – книги, авто, хокей, рибалка.

ПЕТРІВ ОЛЕКСАНДР СВЯТОСЛАВОВИЧ (народився 5 серпня 1974 р.)

Представник Україна
Кульова стрільба
Олімпійські ігри
Золото 2008 Пекін Швидкострільний пістолет з 25 метрів

Український спортсмен, олімпійський чемпіон з кульової стрільби на Олімпійських іграх у Пекіні 2008 р.

Закінчив Львівський державний університет фізичної культури (2009), майстер спорту міжнародного класу з кульової стрільби, олімпійський чемпіон з кульової стрільби (XXIX Олімпійські ігри у Пекіні 2008 року), бронзовий призер чемпіонату світу у командних змаганнях зі швидкісного пістолета (2002), чемпіон світу серед

військовослужбовців у стрільбі з револьвера у вправі РП5 (30 пострілів з 25 метрів у круглу мішень та 30 пострілів у силует, 2004), переможець етапу Кубка світу, чемпіон і п'ятиразовий срібний та бронзовий призер чемпіонатів Європи, багаторазовий чемпіон України, рекордсмен України.

Аспірант Львівського державного університету фізичної культури. Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня (2008) та відзнакою Президента України – ювілейна медаль «20 років незалежності України» (2011).

У 2005 р. – Чемпіонат Європи – 2 – е місце у командних змаганнях. У 2007 р. – Чемпіонат Європи – 1 е місце у командних змаганнях.

Олімпійські ігри 2008 у Пекіні:

Чемпіон ХХІХ Олімпійських ігор у Пекіні зі швидкострільного пістолета з 25 метрів. У грудні 2012 р. майор Олександр Петрів став чемпіоном світу серед військовослужбовців з кульової стрільби у місті Гуанчжоу (Китайська Народна Республіка).

Виборов «золото» Чемпіонату світу у вправі РП – 5 (30 пострілів з 25 метрів у круглу мішень та 30 пострілів у силует) з 589 очками.

Літом 2013 р. у Осієку (Хорватія) на чемпіонаті Європи зі стрільби з малокаліберної зброї у командному турнірі Петрів з Бондаруком Романом та Іваном Бідняком здобули бронзові нагороди.

У жовтні на 7 – х Всесвітніх Іграх серед військовослужбовців у Китаї у стрільбі з великокаліберного пістолета на 25 м разом з Павлом Коростильовим та Юрієм Колесником з результатом 1736 очок стали бронзовими призерами.

Державні нагороди:

Орден «За заслуги» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на ХХІХ літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Відзнака Президента України – ювілейна медаль «20 років незалежності України» (19 серпня 2011) – за значний особистий внесок у соціально – економічний, науковотехнічний та культурно – освітній розвиток Української держави, вагомі трудові здобутки та багаторічну сумлінну працю.

ПУНДИК ГАЛИНА ВАСИЛІВНА
(народилась 7 листопада 1987 р.)

Представник Україна		
Фехтування		
Олімпійські ігри		
Золото	2008 Пекін	командна шабля
Чемпіонат світу		
Золото	2009 Анталія	командна шабля
Золото	2013 Будапешт	командна шабля
Срібло	2007 Санкт – Петербург	командна шабля
Срібло	2010 Париж	командна шабля
Срібло	2011 Катанія	командна шабля
Срібло	2012 Київ	командна шабля
Чемпіонат Європи		
Золото	2009 Пловдив	командна шабля
Золото	2010 Лейпциг	командна шабля
Срібло	2007 Гент	командна шабля
Срібло	2008 Київ	командна шабля
Срібло	2011 Шеффілд	командна шабля
Срібло	2012 Леньяно	командна шабля
Срібло	2013 Загреб	командна шабля
Бронза	2005 Залаегерсег	командна шабля
Бронза	2009 Пловдив	індивідуальна шабля
Бронза	2011 Шеффілд	індивідуальна шабля
Універсиади		
Срібло	2011 Шеньчжень	командна шабля
Бронза	2013 Казань	індивідуальна шабля

Українська фехтувальниця – шаблістка з міста Нетішина, олімпійська чемпіонка

2008 р. у командній першості, чемпіонка світу (2009, 2013) та Європи (2009, 2010) у командній першості. Заслужений майстер спорту, триразова володарка нагороди «Герої спортивного року» (2007, 2008, 2009).

Закінчила Хмельницький національний університет. Мешкає у місті Хмельницькому. Тренується у Валерія Штурбабіна. Перший тренер – Ольга Штурбабіна. Молодший брат Галини Дмитро також займається фехтуванням.

Спортивні досягнення:

Спочатку Галина займалася спортивними танцями, однак вони їй не подобалися, тому пішла на секцію фехтування, на якій уже займався її молодший брат.

У 2001 р. отримала звання Майстер спорту України, а у 2005 р. – Майстер спорту міжнародного класу.

У 2005 р. Галина стала бронзовою призеркою чемпіонату Європи у Залаегерсегу у командній першості (Недашковська, Харлан, Хомрова, Пундик).

У 2007 р. Галина виграла чемпіонат світу серед юніорів у командній першості, здобула срібні медалі чемпіонатів Європи і світу в командній першості. Цього ж року отримала звання Заслужений майстер спорту.

У 2008 р. знову виграла юніорський чемпіонат світу у командній першості, виграла «срібло» дорослого чемпіонату Європи у Києві у командній першості, здобула путівку на Олімпійські ігри в Пекіні (як учасниця командних змагань).

На Олімпіаді у Пекіні Пундик брала участь в індивідуальних і командних змаганнях. Індивідуальну першість Галина розпочала: з 1/32 фіналу, де перемогла Аделе ду Плой з Південної Африки 15:7, а у 1/16 поступилася росіянці Софії Великій 7:15, посівши у підсумку 29 – е місце.

У командній першості українська збірна в складі Ольги Харлан, Олени Хомрової і Галини Пундик спочатку у чвертьфіналі перемогла росіянок 45:34, а в півфіналі – американок 45:39. У фінальному бою проти китаянок Пундик участі не брала, її замінила Ольга Жовнір. Українки виграли 45:44 і стали олімпійськими чемпіонками.

У 2009 р. українська команда, до якої входила Галина, виграла чемпіонат світу. На чемпіонаті Європи у Пловдиві виграла золоту медаль у командних змаганнях і бронзову в індивідуальній першості.

У 2010 р. Галина у складі команди виграла «срібло» чемпіонату світу і «золото»

чемпіонату Європи.

У 2011 р. стала срібною призеркою чемпіонату світу командній першості. На чемпіонаті Європи у Шеффілді Галина виграла срібну медаль в командних змаганнях і бронзову в індивідуальній першості.

У 2012 р. виграла командне «срібло» чемпіонатів світу і Європи. На Олімпіаді в Лондоні Галина не брала участі, оскільки жіноча командна шабля не увійшла в програму цих Ігор, а в індивідуальних змаганнях вона не отримала ліцензію.

Універсіада 2013:

На літній Універсіаді, яка проходила з 6 – о по 17 – е липня у Казані Галина виступала у 2 дисциплінах та завоювала бронзову медаль у індивідуальній шаблі.

У півфіналі українка виявилась слабшою за кореянку Жийон Кім і поступилась з рахунком 15:7. Жийон Кім стала срібною призеркою, поступившись у фіналі ще одій українці Ользі Харлан.

У командній шаблі Пундик виступала разом з Оленою Вороніною, Аліною Комащук та Ольгою Харлан. У чвертьфіналі вони поступились одним уколом команді із США з рахунком 45:44.

Державні нагороди:

Орден «За заслуги» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх у Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Медаль «За працю і звитягу» (25 липня 2013) – за досягнення високих спортивних результатів на XXVII Всесвітній літній Універсіаді у Казані, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ХАРЛАН ОЛЬГА ГЕННАДІВНА (народилася 4 вересня 1990 р.)

Олімпійські ігри		
Золото	Пекін 2008	командна шабля
Срібло	Ріо – де – Жанейро 2016	командна шабля
Бронза	Лондон 2012	індивідуальна шабля

Бронза	Ріо – де – Жанейро 2016	індивідуальна шабля
Чемпіонат світу		
Золото	Анталья 2009	командна шабля
Золото	Будапешт 2013	індивідуальна шабля
Золото	Будапешт 2013	командна шабля
Золото	Казань 2014	індивідуальна шабля
Золото	Лейпциг 2017	індивідуальна шабля
Золото	Будапешт 2019	індивідуальна шабля
Срібло	Санкт – Петербург 2007	командна шабля
Срібло	Анталья 2009	індивідуальна шабля
Срібло	Париж 2010	індивідуальна шабля
Срібло	Париж 2010	командна шабля
Срібло	Катанія 2011	командна шабля
Срібло	Київ 2012	командна шабля
Срібло	Москва 2015	командна шабля
Бронза	Катанія 2011	індивідуальна шабля
Бронза	Казань 2014	командна шабля
Чемпіонат Європи		
Золото	Пловдив 2009	індивідуальна шабля
Золото	Пловдив 2009	командна шабля
Золото	Лейпциг 2010	командна шабля
Золото	Шеффілд 2011	індивідуальна шабля
Золото	Леньяно 2012	Індивід. шабля
Золото	Загреб 2013	Індивід. шабля
Золото	Страсбур 2014	Індивід. шабля
Золото	Дюссельдорф 2019	Індивід. шабля
Срібло	Ізмір 2006	Індивід. шабля
Срібло	Гент 2007	командна шабля
Срібло	Київ 2008	командна шабля
Срібло	Шеффілд 2011	командна шабля
Срібло	Леньяно 2012	командна шабля
Срібло	Загреб 2013	командна шабля
Бронза	Залаегерсег 2005	командна шабля
Бронза	Страсбур 2014	командна шабля
Бронза	Монтре 2015	командна шабля
Бронза	Торунь 2016	Індивід. шабля
Бронза	Торунь 2016	командна шабля
Універсиади		
Золото	Шеньчжень 2011	Індивід. шабля
Золото	Казань 2013	Індивід. шабля
Срібло	Шеньчжень 2011	командна шабля
Європейські ігри		
Золото	Баку 2015	командна шабля

Українська фехтувальниця (шабля), олімпійська чемпіонка 2008 р. у командній першості, бронзова призерка Олімпіади 2012 р., шестиразова чемпіонка світу (2009 р. у командній першості, 2013 р. в індивідуальній і командній, 2014 р. в індивідуальній, 2017 р. в індивідуальній, 2019 р. в індивідуальній), восьмиразова чемпіонка Європи, заслужений майстер спорту з фехтування, найкраща спортсменка року (2008, 2009) та найкраща спортсменка місяця (5 разів) в Україні, депутат Миколаївської міської ради.

Кандидат у народні депутати на виборах 2012 року (№ 194 у списку Партії регіонів). Представниця клубів «Спартак» та «Динамо» (Миколаїв), а також службовець СБУ. Входить до десятки найкращих спортсменів ФСТ «Динамо» України з олімпійських видів спорту 2012 р., очільниця світової шабельної класифікації у 2013 р. Тренери – Артем Скороход, Гарнік Давидян. Перший тренер – Анатолій Шлікар. 29 березня 2016 р. ім'я Ольги Харлан було вписано у міжнародний Зал слави ФІЕ.

Ольга Харлан народилася 4 вересня 1990 р. у Миколаєві у родині Геннадія Анатолійовича та Ірини Гаріївни Харланів. Батько займався вітрильним спортом. Має старшу сестру Тетяну.

Фехтуванням займається з дев'яти років. Спочатку Ольга три роки займалася танцями, однак батьки не могли сплачувати заняття в секції, тому вирішили віддати доньку на фехтування, адже ця секція була безкоштовною. Першим тренером Ольги був її хрещений батько Анатолій Шлікар.

У 2003 р. на чемпіонаті України, що проходив у Миколаєві, Ольга перемогла тодішнього лідера української збірної Дарію Недашковську 15:14 і потрапила до збірної України., а вже у 2005 р. у складі української команди (Недашковська, Харлан, Хомрова, Пундик) виборола «бронзу» чемпіонату Європи.

Тренер збірної України з фехтування Валерій Штурбабін, даючи характеристику своїм підопічним, назвав Харлан «вовчечням». Коли Ольга тільки почала виступи на міжнародній арені, російська шаблістка Софія Велика пожартувала: «Що це за звірятко у збірній України з'явилося, гарчить на доріжці і все вириває зубами?».

Займалась у дитячій школі фехтування, закінчила Миколаївське вище училище фізичної культури.

Неодноразова переможниця чемпіонатів і кубків України. Чемпіонат світу серед

юніорів 2005 – 3 місце. Чемпіонат Європи серед юніорів 2006 – 3 місце. Чемпіонка світу серед юніорів в особистій та командній першостях 2007 р., 2008 та 2009 рр.

Разом з юніорськими турнірами Ольга почала виступати на дорослих чемпіонатах: 2005 р. – 6, 7-е місце на чемпіонаті світу; 8 – е місце на чемпіонаті Європи; 2006 р. – 14 – е місце на чемпіонаті світу, «срібло» на чемпіонаті Європи; 2007 р. – 20 – е місце на чемпіонаті світу, 17 – е місце на чемпіонаті Європи; 2008 р. – 16 -е місце на чемпіонаті Європи у Києві.

Значних успіхів Харлан досягла, виступаючи у командних змаганнях: бронзова медаль чемпіонату Європи 2005 р., срібні медалі чемпіонатів 2007, 2008 рр. та срібна медаль чемпіонату світу 2007 р.

На Олімпійських іграх у Пекіні Ольга брала участь в індивідуальних і командних змаганнях.

Особисті змагання Ольга Харлан розпочала з перемоги над італійкою Джоєю Мардзоккою – 15:8, але вже у наступному раунді українка потрапила на сильну суперницю – Саду Джейкобсон зі США. Виграючи по ходу бою 9:6, українка не змогла втримати перевагу і програла з рахунком 15:13. У наступному раунді американка здолала іншу українську фехтувальницю, Олену Хомрову, а остаточною її результатом стала срібна медаль Олімпійських ігор. Ольга ж посіла 13 – е місце.

Харлан також взяла участь у командних змаганнях шаблесток. Українська команда була наймолодшою на турнірі. Турнір починався з 1/4 фіналу і вже на початку суперницями української збірної стала сильна збірна Росії. Але українки впевнено перемогли 45:34.

У півфіналі українська команда потрапила на збірну США. Американки вважалися чи не найголовнішими фаворитками турніру, адже члени цієї команди – Маріель Загуніс, Сада Джейкобсон і Ребекка Ворд – в особистій першості виграли весь комплект нагород. Однак українська команда перемогла титулованих суперниць із рахунком 45:39.

У фіналі українська команда у складі Ольги Харлан, Олени Хомрової і Ольги Жовнір (замінила Галину Пундик, яка виступала у чвертьфіналах і півфіналі) перемогла китайську команду з рахунком 45:44, таким чином Ольга Харлан стала олімпійською чемпіонкою. Українська команда стала також першою командою

шаблісток, яка виграла Олімпійські ігри, адже ця дисципліна дебютувала саме у Пекіні.

Під час фінальної зустрічі з китайською збірною здобула 22 очки з 45 командних і завдала переможний укол.

Після перемоги Ольга Харлан разом з подругами по команді дали численні інтерв'ю різноманітним ЗМІ, взяли участь у фотосесії до чоловічого журналу «XXL». Національний олімпійський комітет України визнав Ольгу найкращою спортсменкою серпня[20][21], а у кінці року визнав і найкращою спортсменкою року.

У лютому Ольга вперше у своїй кар'єрі перемагає у турнірі серії Гран – прі в особистій першості: у фіналі «Московської шаблі» була переможена Софія Велика (15:13). У квітні Харлан втретє виграла юніорський чемпіонат світу, що проходив у Белфасті, в особистій та командній першості.

На чемпіонаті Європи у Пловдиві Ольга спочатку стала чемпіонкою в особистих змаганнях (у фіналі перемогла Катерину Дяченко з Росії), а потім і в командній першості (українки у фіналі перемогли команду Росії).

У 2010 р. виграла чемпіонат світу серед юніорів, стала другою на чемпіонаті світу, поступившись у фіналі Маріель Загуніс зі США.

Отримала золоту медаль на міжнародному турнірі серії Гран – прі з фехтування в італійському місті Ламеція – Терме.

У липні 2011 р. виграла золоту медаль на чемпіонаті Європи 2011, який проходив в англійському Шеффілді.

У квітні 2012 р. на домашньому чемпіонаті світу Ольга здобула «срібло» в командній першості, а у червні завоювала золоту медаль чемпіонату Європи з фехтування (м. Леньяно, Італія), отримавши перемогу у фіналі над Василікою Вугіуку (Греція) з рахунком 15:14.

Ольга 5 разів визнавалася найкращою спортсменкою місяця за версією: в серпні 2008 року, липні і жовтні 2009 року, листопаді 2010 р., липні 2011 р.; двічі – найкращою спортсменкою року: 2008, 2009.

Виступи на Олімпіаді в Лондоні Ольга розпочинала з 1/16 фіналу, перемігши болгарку Маргариту Чомакову 15:8, а на наступному етапі здолала азербайджанську шаблістку Сабіну Мікіну. У чвертьфіналі Харлан перемогла італійку Ірене Веккі 15:9, а в півфіналі поступилася росіяниці Софії Великій 12:15. Софія вийшла до фіналу, де поступилася кореянці Кім Джі Йон, а Ольга змушена була боротися за 3 – є місце з

дворазовою олімпійською чемпіонкою Маріель Загуніс зі США. Українка перемогла американку з рахунком 15:10, поступаючись по ходу 6:8, завоювавши бронзову медаль.

2 лютого 2013 року Ольга отримала друге своє золото на етапі гран – прі в Орлеані. У фіналі фехтувальниця перемогла росіянку Діну Галіакбарову (15:3). Таким чином, станом на лютий 2013 р. Ольга Харлан і Яна Шемякіна, яка наступного дня перемогла у Гран-прі у Будапешті (Угорщина), очолили світовий рейтинг Міжнародної федерації фехтування (FIE) у своїх видах зброї.

На літній Універсіаді, яка проходила з 6 по 17 липня в Казані, Ольга виступала у двох дисциплінах та завоювала золоту медаль в індивідуальній шаблі. Єдиною серйозною суперницею виявилася росіянка Катерина Дяченко, бій з якою у півфіналі завершився з різницею всього в один удар на користь українки – 15:14. Іншим же опоненткам Ольга не дала жодного шансу на перемогу – до півфіналу Харлан не давала супротивницям набрати більше п'яти очок. У фіналі з Олімпійською чемпіонкою Лондона 2012 р. корейкою Кім Джі Йон Харлан здобула перемогу з рахунком 15:9. Бронзу окрім Дяченко здобула ще одна українка Галина Пундик.

Ольга Харлан у шпагаті атакує росіянку Діану Галіакбарову у фіналі чемпіонату світу 2013 р

У командній шаблі Ольга виступала разом з Оленою Вороніною, Аліною Комащук та Галиною Пундик. У чвертьфіналі вони поступились одним уколом команді із США з рахунком 45:44.

На чемпіонаті світу 2013 р., що проходив у Будапешті, Харлан вперше стала чемпіонкою світу в індивідуальному турнірі шаблісток. У півфіналі, у напруженому поєдинку вона вирвала перемогу з рахунком 15:14 у олімпійської чемпіонки Лондона Кім Джі Йон з Південної Кореї. Весь поєдинок з Кім Ольга поступалася в рахунку, однак, коли табло показало 12:14 на користь корейки, Харлан змогла перевернути хід бою на свою користь.

У фіналі Ольга першу половину бою Ольга провела блискуче, і на перерву спортсменки пішли з рахунком 8:1 на користь Харлан. Однак після хвилинової перерви Катерина Дяченко змінила тактику і почала наздоганяти Харлан. Росіянка зрівняла рахунок – 12:12, однак Ольга знову проявила стійкість характеру і, завдавши три ударів поспіль, завоювала титул чемпіонки світу (15:12). На цьому ж чемпіонаті до

індивідуального золота Ольга додала й командне у складі збірної України, яка вирвала перемогу у фіналі над збірною Росії 45:44.

«Вишка»: У 2013 вона взяла участь у шоу «Вишка». За три ефіри вона не виконувала складних стрибків, проте показувала стабільні результати. Це допомогло їй здобути золоту медаль.

На чемпіонаті Європи, що проходив у французькому Страсбурі, стала чемпіонкою в індивідуальній шаблі і бронзовою призеркою в командній.

На чемпіонаті світу, що проходив у Казані (Росія), 18 липня, вдруге за свою кар'єру, стала чемпіонкою в індивідуальній першості з шаблі. У фіналі перемогла олімпійську чемпіонку Маріель Загуніс (США).

23 серпня 2014 р. Ольга Харлан вийшла заміж за українського шабліста, учасника Олімпійських ігор в Лондоні Дмитра Бойка.

Наприкінці 2014 р. тодішня заступниця міністра спорту Ніна Уманець заявила, що росіяни пропонували Ользі Харлан квартиру й повний соціальний пакет в обмін на перехід до лав їхньої збірної. Сама спортсменка заперечила пропозицію квартири, але підтвердила, що росіяни цікавились можливістю переходу до лав їхньої збірної, на що вона відповіла категоричною відмовою.

Жіноча збірна України після нагородження на чемпіонаті Європи з фехтування 2014 р. (зліва направо): Олена Вороніна, Ольга Харлан, Ольга Жовнір, Галина Пундик та їх тренери Артем Скороход і Гарнік Давидян

У червні 2015 р. на 1-х Європейських іграх у Баку команда шаблісток – Ольга Харлан, Олена Кравацька, Аліна Комащук – здобула золоту медаль, перемігши у фіналі італійок з рахунком 45:43.

20 лютого 2016 р. Ольга Харлан стала переможницею етапу Кубка світу з фехтування на шаблях у Бельгії, у фіналі здобула перемогу над представницею Росії Яною Єгорян з рахунком 15:10.

14 травня Ольга Харлан стала переможницею етапу Кубка світу з фехтування на шаблях, який проходив у Китаї, у фіналі зломив опір кореянки Кім Джієн (15:11).

Сезон 2016–2017 рр. спортсменка розпочала дуже пізно. Причиною цього стала операція на плечі, яку Харлан перенесла восени 2016 р. Після тривалого періоду відновлення Ольга повернулася на фехтувальну доріжку 13 травня 2017 р. на етапі Кубка світу, що відбувався у Тунісі. На ньому вона перемогла у півфіналі дворазову

олімпійську чемпіонку Яну Єгорян, а у фіналі угорську фехтувальницю Анну Мартон. 4 червня спортсменка взяла участь на турнірі «Московська шабля», де програла за вихід у чвертьфінал японці Чіка Аокі з рахунком 14:15.

На чемпіонаті Європи, що відбувався у Тбілісі, Харлан в індивідуальному турнірі впевнено пройшла кваліфікацію, перемігши у шести своїх міні – дуелях, у 1/16 фіналу перемогла росіянку Валерію Большакову, але вже у 1/8 фіналу програла Сесілії Бердер з рахунком 12:15. У командному турнірі спортсменка виступала з новими партнерками: Юлією Бакастовою, Оленою Прокудою та Ольгою Жовнір. У чвертьфіналі вони поступилися команді Угорщини з рахунком 43:45. У боротьбі за 5 місце українська команда перемогла команди Німеччини та Іспанії. Таким чином вперше з 2004 р. Харлан не змогла зовоювати жодної медалі на чемпіонаті Європи.

Через те, що Ольга пропустила більшу частину змагань вона опустилася у світовому рейтингу FIE на 9 місце. На чемпіонаті світу в індивідуальних змаганнях вона була посіяна під 10 номером. Спортсменка впевнено перемогла Ольгу Жовнір, Богну Йозвяк, Росселлу Грегорію та Норіку Тамуру. У півфіналі Ольга взяла реванш у Сесілії Бердер, якій програла на чемпіонаті Європи. У фіналі українка перемогла з розгромним рахунком 15:5 спортсменку з Туніса Аззу Бесбес та стала триразовою чемпіонкою світу в індивідуальній шаблі. До Харлан це досягнення не підкорялося жодній шаблістці. У командних змаганнях українська збірна виступала у тому самому складі, що і на чемпіонаті Європи. Після перемоги над збірною Іспанії, у чвертьфіналі українки програли Франції. У боротьбі за 5 місце перемогли збірну Мексики, але програли Росії, фінішувавши шостими. Вперше з 2006 р. команда шаблісток не змогла завоювати медаль на чемпіонаті світу.

10 грудня 2018 р. Ольга виграла загальний залік Кубка світу з фехтування на шаблях 2017 – 18 рр.

Ольга Харлан, перемігши в індивідуальних змаганнях з фехтування на шаблях, на Чемпіонаті світу у Будапешті стала першою в історії українською спортсменкою, що стала шестиразовою чемпіонкою світу з цього виду спорту.

Національний олімпійський комітет України вдванадцятье визнав Ольгу Харлан найкращою спортсменкою місяця, що є рекордом серед усіх українських спортсменів.

Ольга Харлан виконує Національний гімн під час нагородження

Особисте життя:

У серпні 2014 р. Ольга Харлан вийшла заміж за українського шабліста, призера чемпіонатів світу та Європи Дмитра Бойка. Пара розлучилася 2018 р. Наступного року стало відомо, що Ольга почала зустрічатися з італійським шаблістом Луїджі Самеле. Він триразовий чемпіон Європи, срібний призер чемпіонатів світу – 2010 і 2018, бронзовий призер чемпіонату світу – 2019, бронзовий призер Олімпійських ігор – 2012.

Державні нагороди:

Орден «За заслуги» I ст. (25 липня 2013) – за досягнення високих спортивних результатів на XXVII Всесвітній літній Універсіаді в Казані, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України;

Орден «За заслуги» II ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України;

Орден «За заслуги» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України;

Орден княгині Ольги I ст. (7 березня 2018) – за значний особистий внесок у соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток Української держави, зразкове виконання службового обов'язку та багаторічну сумлінну працю;

Орден княгині Ольги II ст. (4 жовтня 2016) – за досягнення високих спортивних результатів на Іграх XXXI Олімпіади 2016 року в місті Ріо-де-Жанейро (Федеративна Республіка Бразилія), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України;

Орден княгині Ольги III ст. (4 березня 2016) – за значний особистий внесок у соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток Української держави, зразкове виконання службового обов'язку та багаторічну сумлінну працю;

Орден князя Ярослава Мудрого V ступеня (23 серпня 2021) – за значний особистий внесок у державне будівництво, зміцнення обороноздатності, соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток Української держави, вагомі трудові досягнення, багаторічну сумлінну працю та з нагоди 30-ї річниці незалежності України;

Лауреат Премії Кабінету Міністрів України за особливі досягнення молоді у розбудові України (2009).

Недержавні відзнаки:

У 2020 р. американська компанія Mattel випустила для Ольги Харлан персональну копію ляльки Барбі, яка виглядає, як сама спортсменка у фехтувальній екіпіровці. Лялька – фехтувальниця увійшла в серію Role Models, яка випускається з 2018 р. Харлан стала десятою спортсменкою і першою українкою, яка отримала персональну ляльку Барбі.

ХОМРОВА ОЛЕНА МИКОЛАЇВНА
(народилася 16 травня 1987 р.)

Представник Україна		
Фехтування		
Олімпійські ігри		
Золото	2008 Пекін	Шабля. Команда.
Чемпіонат світу		
Золото	2009 Анталія	Шабля. Команда.
Срібло	2007 Санкт – Петербург	Шабля. Команда.
Срібло	2010 Париж	Шабля. Команда.
Бронза	2010 Париж	Шабля
Чемпіонат Європи		
Золото	2009 Пловдив	Шабля. Команда.
Срібло	2007 Гент	Шабля. Команда.
Срібло	2008 Київ	Шабля. Команда.
Бронза	2005 Залаегерсег	Шабля. Команда.
Бронза	2007 Гент	Шабля.

Українська фехтувальниця (шабля), олімпійська чемпіонка 2008 р. у командній першості, чемпіонка Європи та чемпіонка світу 2009 р. у командній першості, заслужений майстер спорту, депутат Миколаївської обласної ради. Триразова володарка нагороди «Герої спортивного року» (2007, 2008, 2009).

Олена Хомрова завоювала золоту олімпійську медаль на пекінській Олімпіаді у командному фехтуванні на шаблях разом з Ольгою Харлан, Галиною Пундик та Ольгою Жовнір. Представниця клубів «Спартак», «Динамо» (Миколаїв). Співробітниця Служби безпеки України. Тренер – Анатолій Шлікар. На чемпіонаті світу 2007 р. вона здобула срібло у командних змаганнях, на чемпіонаті Європи 2008 р. – срібло у командних змаганнях та бронза в особистих. Стала чемпіонкою Європи у командній першості 2009 р. Срібна призерка всесвітньої універсиади 2007 р. у Бангкоку (у команді).

Освіта: Миколаївське вище училище фізичної культури і Одеський державний екологічний університет, Гідрометеорологічний факультет.

У 2010 р. вийшла заміж за баскетболіста Сергія Гладиря.

Досягнення на юніорському рівні: Срібна призерка командної першості Європи 2003 р. серед юніорів у м. Порек (Хорватія). Чемпіонка першості світу серед кадетів 2003 у м. Трапані (Італія). Чемпіонка командної першості світу серед юніорів 2007 у м. Белек (Туреччина). У лютому Олена посіла 8 – ме місце на турнірі серії Гран – прі «Московська шабля», у червні – 6 – те на турнірі у Далласі.

На чемпіонаті Європи у Пловдиві Олена невдало розпочала виступ у кваліфікаційному раунді особистих змагань, тому боротьбу у основній сітці розпочала з 1/32 фіналу, де перемогла румунку Міхаелу Буліцу – 15:11. Але вже у наступному раунді потрапила на Ольгу Харлан і зазнала від неї поразки – 11:15, після цього Харлан подолала всі раунди і стала чемпіонкою Європи, та перемога над Хомровою у чотири уколи виявилася найважчою – у інших дуелях розрив був більший. Але разом зі збірною Хомрова вперше стає чемпіонкою Європи. У 1/4 фіналу українки перемогли румунок – 45:22 (Олена виграла першу дуель – 5:2, другу прогала з рахунком 5:8, але у третій виправилась – 5:0), у півфіналі виграли в угорок – 45:36 (5:2, 5:1, 5:3), а у фіналі подолали збірну Росії – 45:31 (5:1, 5:5, 5:2).

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Коли Міжнародний олімпійський комітет урізав фехтувальну програму Лондонських ігор, викинувши на узбіччя командні змагання із жіночої шаблі, в Україні дехто заплакав. Напевно, Жак Рогге і Ко вирішили, що Ользі Харлан, Олені Хомровій, Галині Пундик та Ользі Жовнір вистачить і одного олімпійського «золота». «Ми були в розпачі, коли дізналися про таке рішення МОК. Шкода, адже в нас сильна команда, та й вік чудовий», – із сумом в голосі ділиться з «УМ» емоціями олімпійська чемпіонка Пекіна–2008 Олена Хомрова. Повернення на олімпійські доріжки жіночих команд шаблісток очікувалося у 2016 р. у Ріо–де–Жанейро, і, за словами Олени, дівчата горять бажанням виступити у Бразилії. Ще б пак, наша планка – «золота».

ОТРИМАЛИ СРІБНІ НАГОРОДИ

АНТОНОВА ОЛЕНА АНАТОЛІВНА
(народилася 10 червня 1972 р.)

Представник Україна		
Легка атлетика		
Олімпійські ігри		
Срібло	Пекін 2008	Метання диска

Українська легкоатлетка, що спеціалізується у метанні диска, срібна призерка Олімпійських ігор. Олена Антонова тренується у Нікополі, у спортивному товаристві Збройних сил України. Олімпійську медаль вона виборола 18 серпня 2008 р. на пекінській Олімпіаді в метанні диска. Проте у зв'язку з дискваліфікацією кубинки Яреліс Барріос, яка була другою, 24 травня 2017 р. Олені Антоновій було присуджено срібну медаль.

Народилась у м. Нікополь, Дніпропетровська область. Закінчила нікопольську СШ № 15. Закінчила Дніпропетровський державний інститут фізичної культури і спорту. Тренувалась на СК «Електрометалург» під керівництвом В. І. Воловика.

Мати (Людмила) та батько працювали на місцевому заводі НЗФ. На стадіон Олену привів старший брат, Андрій, який теж тренувався і був кандидатом у МС. Олена рік займалась на біговій доріжці, потім її забрав В. І. Воловик.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

«20 Перлин Нікополя» (20 серпня 2011 року) – на честь 20ї річниці Незалежності України нагороджена ювілейною пам'ятною відзнакою.

Спортивні досягнення та нагороди:

1991 – Чемпіонат світу серед юніорів, 3 місце; 1998 – Чемпіонат Європи, 11 місце; 1999 – Чемпіонат світу, 7 місце; 2000 – Олімпійські ігри в Сіднеї, 6 місце; 2002, 2003, 2004, 2005 – Чемпіонка України; 2003 – Чемпіонат світу, 4 місце; 2004 – Олімпійські ігри в Афінах, 4 місце; 2007 – Чемпіонат світу, 6 місце; 2008 – срібний

призер Олімпійський ігор в Пекині (результат 62,59 м).

Цікаві факти: В олімпійському музеї селища Кам'янське зберігається піджак Олени, який вона привезла з Олімпіади у Пекині. Олена була почесним гостем відкриття музею (24.05.2011) у Кам'янській середній школі, яке відбулося перед фінальним етапом Всеукраїнського спортивно-масового заходу серед дітей та юнацтва «Олімпійське лелечення». У 2012 р. разом з Романом Щуренко у Нікополі зустрічала Олімпійський вогонь.

ЛІЩИНСЬКА ІРИНА АНАТОЛІВНА
(народилася 15 січня 1976 р.)

Представник Україна		
Легка атлетика		
Олімпійські ігри		
Срібло	Пекін 2008	Біг на 1500 метрів
Чемпіонати світу		
Срібло	Осака 2007	1500 м

Українська легкоатлетка (біг на середні дистанції), срібна призерка Олімпійських ігор у Пекині у 2008 р. Заслужений майстер спорту. Багатократна

чемпіонка України, срібна призерка чемпіонату світу 2007 р.

Ірина Ліщинська закінчила Донецьку державну академію управління. З 2011 р. очолює Агенцію з підготовки та проведення у м. Донецьк чемпіонату світу – 2013 з легкої атлетики серед юнаків, є президенткою легкоатлетичного клубу «Королева спорту», веде активну діяльність з популяризації легкої атлетики у Донецьку та Україні. Олімпійську медаль вона виборола на пекінській Олімпіаді у бігу на 1500 метрів. Тренер – Ліщинський Ігор Іванович (заслужений тренер України). Виховує двох доньок.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Громадська позиція: У травні 2018 записала відеозвернення на підтримку ув'язненого у Росії українського режисера Олега Сенцова.

СТАДНІК АНДРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ (народився 15 квітня 1982 р.)

Представник Україна		
Вільна боротьба		
Олімпійські ігри		
Срібло	2008 Пекін	– 66 кг
Чемпіонат світу		
Бронза	2007 Баку	– 66 кг
Чемпіонат Європи		
Бронза	2005 Варна	– 66 кг
Кубок світу		
Золото	2005 Ташкент	– 66 кг

Лідер збірної України з вільної боротьби у ваговій категорії до 66 кг, срібний

призер XXIX літніх Олімпійських ігор у Пекіні. Заслужений майстер спорту України.

Народився у смт. Вільківці Хмельницької області у багатодітній сім'ї. Виховувався у спортивній сім'ї: батько – майстер спорту з вільної боротьби і перший тренер сина, мама – легкоатлетка, закінчила Львівський інститут фізкультури.

«На початках чим я тільки не займався – грав футбол, мама виявляла легкоатлетичні здібності, ходив у музичну школу. Та згодом батько поступово затягнув на боротьбу мене і мого старшого брата. На тренування ходили сім кілометрів пішки в сусіднє село, бо в нас не було борцівського килима. Пізніше і в нашій школі з'явилися борцівські килими, на яких я виграв перші свої змагання – кадетську першість України. Звісно, багато хлопців відсіялося, залишилися найстійкіші. А батько проводив професійні тренування, і навантаження не всі витримували. Наша районна команда вигравала обласні змагання, пішли і в мене успіхи, практично став непереможним в Україні».

Тренерами Андрія Стадніка були Заза Зозіров і Віктор Первачук. Спортсмен був студентом Львівської академії друкарства. Одружений. Хобі – автомобілі.

Спортивні досягнення: На міжнародні змагання вперше поїхав у 17 – річному віці (1999) на чемпіонат світу серед кадетів. Потім виграв молодіжну Європу (2002), за що отримав «міжнародника».

Особисто виграв Кубок світу 2005 р. (команда була другою). На чемпіонаті Європи став третім, а разом із командою посів перше місце.

З 2006 р. Андрій Стаднік – заслужений майстер спорту України, звання отримав після бронзового успіху на чемпіонаті світу – 2006 р.

На літніх Олімпійських іграх у Пекіні у 2008 р. Андрій Стаднік став другим, поступившись у фінальній сутичці турку Рамазану Сахіну. Рахунок фінального поєдинку був за періодами 2:2, 2:1, 2:2.

Здобув золоту нагороду чемпіонату Європи з вільної боротьби 1 квітня 2009 р. Рахунок фінального поєдинку був за періодами 1:2, 6:5, 3:1. Це перша золота медаль для України на чемпіонаті Європи.

Родина: Сестра – Яна Стаднік, борчиня, дворазова срібна призерка чемпіонатів Європи, срібна призерка Ігор Співдружності, виступає за Велику Британію.

Дружина – Марія Стаднік, борчиня, триразова олімпійська призерка, призерка та чемпіонка світу, п'ятиразова чемпіонка Європи, чемпіонка Європейських ігор, з 2007 р. виступає за Азербайджан.

Старший Брат – Володимир Стаднік, майстер спорту України, чемпіон Всеукраїнської Універсиади.

Сестра – Алла Стаднік, борчиня, майстер спорту України, бронзова призерка чемпіонатів України.

Державні нагороди: Орден «За мужність» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Відзнака Президента України – ювілейна медаль «20 років незалежності України» (19 серпня 2011).

СУХОРУКОВ ЮРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(народився 29 березня 1968 р.)

Представник Україна
Стрільба
Олімпійські ігри
Срібло Пекін 2008 Малокаліберна гвинтівка, 50 метрів

Український стрілець, призер Олімпійських ігор. Юрій Сухоруков тренується у спортивному товаристві «Динамо» та спортивному клубі Індустріального союзу Донбасу. Закінчив Донецький державний інститут здоров'я, фізичного виховання та спорту. Майор МВС України. Одружений, виховує сина та доньку.

Спортивні досягнення:

У 2004 р. – олімпійські ігри у Афінах – стрільба з гвинтівки з трьох положень 50 м – 24 – е місце.

У 2005 р. – Чемпіонат Європи, стрільба з гвинтівки з трьох положень 50 м – 2 – е місце у командних змаганнях.

У 2006 р. – Чемпіонат світу, стрільба з гвинтівки лежачи 50 м – 2 – е місце у індивідуальних змаганнях.

У 2008 р. – Кубок світу, стрільба з гвинтівки з трьох положень 50 м – 2 – е місце.

У 2008 р. – олімпійські ігри у Пекіні, стрільба з гвинтівки з трьох положень 50 м – 2 – е місце.

Державні нагороди:

Орден «За мужність» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ФЕДОРИШИН ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

(народився 31 березня 1981 р.)

Представник Україна		
Вільна боротьба		
Олімпійські ігри		
Дискваліфікація	2008 Пекін	– 60 кг
Чемпіонати світу з боротьби		
Бронза	Гернінг 2009	вільна боротьба, 60 кг
Срібло	Москва 2010	вільна боротьба, 60 кг
Чемпіонати Європи з боротьби		
Срібло	Будапешт 2001	вільна боротьба, 58 кг
Срібло	Баку 2002	вільна боротьба, 60 кг
Бронза	Анкара 2004	вільна боротьба, 60 кг
Золото	Варна 2005	вільна боротьба, 60 кг
Золото	Софія 2007	вільна боротьба, 60 кг
Золото	Тампере 2008	вільна боротьба, 60 кг
Бронза	Вільнюс 2009	вільна боротьба, 60 кг
Бронза	Баку 2010	вільна боротьба, 60 кг
Бронза	Дортмунд 2011	вільна боротьба, 60 кг

Лідер збірної України з вільної боротьби у ваговій категорії до 60 кг, Заслужений майстер спорту України з вільної боротьби; срібний призер ХХІХ літніх Олімпійських ігор у Пекіні (через 9 років позбавлений цієї медалі), двічі призер чемпіонатів світу, триразовий чемпіон Європи. Багаторазовий чемпіон України.

Василь Федоришин народився 31 березня 1981 р. у Калуші Івано – Франківської області. Із 1998 р. живе у Києві. Федоришин виступає за «Динамо» – «Колос» (Київ). Перший тренер, що працює з ним і досі – Ігор Барна. Також його тренує Андрій Сілецький.

Чемпіон Європи 2005, 2007, 2008 рр., срібний призер 2001, 2002 рр., бронзовий призер 2004 р., переможець «Золотого Гран – прі» 2008 р., чемпіон Європи серед юніорів 2000 р., бронзовий призер чемпіонату світу серед юніорів 2000 р., бронзовий

призер чемпіонату світу серед кадетів 1997 р.

На Олімпійських іграх 2004 р. в Афінах Василь Федоришин був четвертим. На літніх Олімпійських іграх у Пекіні у 2008 р. він став другим, поступившись у фінальній сутичці олімпійському чемпіону Афін Мавлету Батирову з Росії з рахунком 1:3.

У 2009 р. в Ізраїлі на XVIII Маккабіаді завоював золото у ваговій категорії до 66 кілограм. На Олімпійських іграх 2012 р. у Лондоні Федоришин програв у 1/8 фіналу грузину Малхазу Заркуа. Перший тренер – Ігор Барна.

4 – те місце на олімпійських іграх в Афінах 2004, переможець чемпіонатів Європи 2007 – 2008 рр. Багаторазовий чемпіон України. Бронзовий призер Чемпіонату Європи – 2010. Тренери – Ігор Барна, Андрій Сілецький, Ігор Дух.

5 квітня 2017 р. Міжнародний олімпійський комітет позбавив Федоришина срібної медалі Ігор 2008 р. у зв'язку з наявністю в його пробах допінгу – туринаболу.

Державні нагороди: Орден «За мужність» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх у Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Особисте життя: Федоришин має вищу освіту, закінчив Національний університет фізичного виховання і спорту України. Одружений. Хобі – комп'ютери і туризм.

ВОНИ ОТРИМАЛИ БРОНЗОВІ НАГОРОДИ

ВАРДАНЯН АРМЕН ФРУНЗІКОВИЧ
(народився 30 жовтня 1982 р.)

Представник Україна	
Греко – римська боротьба	
Чемпіонат світу серед юніорів	
Золото	2000
Срібло	2001

Чемпіонат світу		
Срібло	2003	
Срібло	2010	
Срібло	2015	
Чемпіонат Європи		
Срібло	2003	
Золото	2004	
Золото	2008	
Олімпійські ігри		
Бронза	Пекін 2008	до 66 кг

Український борець греко – римського стилю вірменського походження. Заслужений майстер спорту України. Займатися боротьбою почав у Ленінакані після землетрусу 1988 р. Виступав за юнацьку збірну Вірменії. У її складі став віце – чемпіоном Всесвітніх юнацьких ігор 1998 р. У 1999 р. переїхав до Запоріжжя.

У 2000 р. став чемпіоном світу у складі української молодіжної збірної. Закінчив Запорізький національний технічний університет.

Виступає за спортивне товариство «Динамо» (Запоріжжя). Військовослужбовець Державної прикордонної служби України.

Тренер – Вадим Кисіль. Перший тренер – Мурат Саргсян. На літніх

Олімпійських іграх в Афінах у боротьбі за 3 – є місце переміг болгарина Ніколая Гергова з рахунком 17:14. Ця перемога Армена Варданяна принесла Україні четверту бронзову медаль на Олімпіаді. На Чемпіонаті світу 2010 року посів 2 – є місце. На цьому турнірі переміг у півфіналі Васи́фа Арзу́манова (Туреччина) та поступився у фіналі Амбако Вачадзе (Росія).

Державні нагороди: Орден «За мужність» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ВОРОБІЙОВ ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ
(народився 5 жовтня 1984 р.)

Представник Україна		
Гімнастика		
Олімпійські ігри		
Бронза	Пекін 2008	Вправи на кільцях

Український гімнаст. Бронзовий призер Літніх Олімпійських Ігор у Пекіні. Заслужений майстер спорту. Проживає у м. Луганську, закінчив Луганський

державний педагогічний університет. Представник спортивних товариств «Україна» – «Динамо» (Луганськ). Одружений, має сина. Зріст – 158 см, вага – 55 кг. Тренери: Олександр Горін, Ігор Коробчинський.

Спортивні досягнення:

- 2006 – Кубок світу – 2 – е місце (кільця).
- 2007 – Чемпіонат Європи – 1 – е місце (кільця),
- 2007 – Чемпіонат України – 1 – е місце (кільця),
- 2008 – Кубок України – 1 – е місце (кільця).
- 2008 – Олімпійські ігри у Пекіні, – 3 – е місце (кільця).

Одержав від суддів 16.325 бала й програв представникам Китаю – Ченю Ібіну і Яну Вею.

Державні нагороди: Орден «За мужність» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх у Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України;

Медаль «За працю і звитягу» (6 вересня 2007) – за вагомий особистий внесок у розвиток та популяризацію фізичної культури і спорту в Україні, досягнення високих спортивних результатів на XXIV Всесвітній літній Універсіаді 2007 р. у м. Бангкок (Таїланд), зміцнення міжнародного авторитету Української держави.

ГЛАЗКОВ В'ЯЧЕСЛАВ ВАЛЕРІЙОВИЧ
(народився 15 жовтня 1984 р.)

Представник Україна		
Бокс		
Олімпійські ігри		
Бронза	Пекін 2008	Надважка вага
Чемпіонат світу з боксу		
Срібло	Чикаго 2007	Надважка вага

Український професійний боксер, призер Олімпійських ігор у надважкій ваговій категорії. В'ячеслав Глазков тренувався у спортивному клубі «Динамо» у Луганську. Олімпійську медаль він виборов на пекінській Олімпіаді у надважкій ваговій

категорії. 2 липня 2009 р. почав професійну кар'єру у важкій ваговій категорії. У кінці 2015 р. деякі російські ЗМІ опублікували провокаційні заяви про те, ніби В'ячеслав Глазков планує подати документи на здобуття російського громадянства, проте дана інформація була офіційно спростована самим боксером.

Професіональна кар'єра: Титульний бій з Чарльзом Мартіном 16 січня 2016 р. американець Чарльз Мартін здобув перемогу над В'ячеславом Глазковим у боротьбі за вакантний титул чемпіона світу за версією IBF. Бій вийшов не таким, як очікували багато шанувальників українського спортсмена. Вже у третьому раунді Глазков оступився і підвернув ногу і потім двічі опинявся на настилі рингу через травмоване коліно. Після другого падіння в середині раунду українець, показав рефері, що не зможе продовжити бій через травму. У результаті перемога дісталася Мартіну технічним нокаутом. Травма, отримана Глазковим у бою з Мартіном, виявилася дуже серйозною – розрив хрестоподібної зв'язки у коліні. Позбувшись її наслідків, В'ячеслав вирішив завершити спортивну кар'єру. Лікарі поставили сумний діагноз українському боксерові у надважкій вазі В'ячеславу Глазкову, який отримав травму коліна у бою за вакантний титул IBF з американцем Чарльзом Мартіном. На думку ескулапів, луганчанин пропустить як мінімум 10 місяців.

Статистика професійних боїв:

Бій	Рекорд	Дата	Суперник	Місце поєдинку	Раундів	Примітки
Поразка	21(13) – 1 – 1	<u>16 січня 2016</u>	 Чарльз Мартін (22 – 0 – 1)	 Барклайс – центр, Бруклін, США	TKO (12)	Бій за вакантний титул IBF
Перемога	21(13) – 0 – 1	<u>15 серпня 2015</u>	 Кертсон Манвел (24 – 11)	 БаскетХолл, Красн одар, Росія	KO (10)	
Перемога	20(11) – 0 – 1	<u>14 березня 2015</u>	 Стів Каннінгем (28 – 6)	 Bell Center, Монреаль, Канада	UD (12)	
Перемога	19(12) – 0 – 1	<u>8 листопада 2014</u>	 Дарнел Вілсон (25 – 17 – 3)	 Boardwalk Hall, Атлантик – Сіті, Пенсильванія, США	RTD (10)	
Перемога	18(11) – 0 – 1	<u>9 серпня 2014</u>	 Деррік Россі (29 – 8)	 Sands Casino Resort, Бетлегем, Пенсильванія, США	<u>MD</u> суддів (10)	
Перемога	17(11) – 0 – 1	<u>15 березня 2014</u>	 Томаш Адамек (49 – 2)	 Sands Casino Resort, Бетлегем, Пенсильванія, США	<u>UD</u> суддів (12)	Бій за титул IBF North American
Перемога	16(11) – 0 – 1	<u>16 листопада 2013</u>	 Гарретт Вілсон (13 – 6 – 1)	 Turning Stone Resort & Casino, Верона, Нью – Йорк, США	<u>UD</u> суддів (10)	
Перемога	15(11) – 0 – 1	<u>3 серпня 2013</u>	 Байрон Поллі (25 – 15 – 1)	 Мохеган Сан Казіно, Анкасвілл, США	TKO (8) 0:30	
Нічия	14(10) – 0 – 1	<u>23 лютого 2013</u>	 Малік Скотт (35 – 0)	 Paramount Theatre, Гантінгтон, Нью – Йорк, США	<u>SD</u> (10)	

Перемога	14(10) – 0	<u>22 грудня 2012</u>	 Тор Геймер (19 – 1)	 Sands Casino Resort, Бетлегем, Пенсильванія, США	Відмова від продовження бою,	
Перемога	13(9) – 0	<u>8 вересня 2012</u>	 Костянтин Айріх (23 – 6 – 2)	 Олімпійський, Москва, Росія	UD (10)	Бій за вакантний титул WBC .
Перемога	12(9) – 0	<u>1 травня 2012</u>	 Гбенга Олоукун (19 – 7)	 Палац спорту в Крилатському, Москва, Росія	TKO (10) 1:32	
Перемога	11(8) – 0	<u>16 березня 2012</u>	 Євген Орлов (13 – 11 – 1)	 Цирк, Краснодар, Росія	Відмова від продовження бою.	
Перемога	10(7) – 0	<u>4 грудня 2011</u>	 Данило Перетятко (17 – 29)	 Мегаспорт, Москва, Росія	Відмова від продовження бою, RTD (8) 3:00	
Перемога	9(6) – 0	<u>26 березня 2011</u>	 Денис Бахтов (33 – 5)	 ДІВС, Єкатеринбург, Росія	UD	
Перемога	8(6) – 0	<u>4 грудня 2010</u>	 Аскер Балаш (1 – 1)	 ТРЦ «Гермінал», Бровари, Україна	Відмова від продовження бою,	
Перемога	7(5) – 0	<u>16 жовтня 2010</u>	 Азіс Рахмонов (6 – 3)	 Алатир, Єкатеринбург, Росія	Відмова від продовження бою,	
Перемога	6(4) – 0	<u>14 липня 2010</u>	 Марк Браун (15 – 3)	 South Philly Arena, Філадельфія, Пенсильванія, США	TKO (6) 2:13	
Перемога	5(3) – 0	<u>24 квітня 2010</u>	 Іван Швайко (2 – 0)	 Палац спорту, Київ, Україна	Відмова від продовження бою,	
Перемога	4(2) – 0	<u>24 квітня 2010</u>	 Рамон Хейз (15 – 29 – 1)	 Sosua Bay Grand Casino, Пуерто Плата, Домініканська Республіка	TKO (4) 1:58	
Перемога	3(1) – 0	<u>19 грудня 2009</u>	 Станіслав Білокін (3 – 2)	 Палац спорту «Юність», Запоріжжя, Україна	Відмова від продовження бою,	
Перемога	2 – 0	<u>24 жовтня 2009</u>	 Олексій Варакін (28 – 16 – 3)	 Студія фільмів Свердловська, Єкатеринбург, Росія	UD суддів (4)	
Перемога	1 – 0	<u>2 липня 2009</u>	 Оезкан Четинкая (15 – 5 – 1)	 Палац спорту в Крилатському, Москва, Росія	UD суддів (4)	

Державні нагороди: Орден «За мужність» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ДАНЬКО ТАРАС ГРИГОРОВИЧ
(народився 3 липня 1980 р.)

Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Бронза	Пекін 2008	греко – римська боротьба, 84 кг
Чемпіонати світу з боротьби		
Бронза	Будапешт 2005	греко – римська боротьба, 84 кг
Чемпіонати Європи з боротьби		
Золото	Варна 2005	греко – римська боротьба, 84 кг
Бронза	Москва 2006	греко – римська боротьба, 84 кг
Срібло	Софія 2007	греко – римська боротьба, 84 кг
Кубки світу з боротьби		
Срібло	Льєвен 2011	греко – римська боротьба, 96 кг

Український борець греко – римського стилю, бронзовий призер чемпіонату світу, переможець, срібний та бронзовий призер чемпіонатів Європи, срібний призер Кубка світу, бронзовий призер XXIX літніх Олімпійських ігор у Пекіні. Заслужений майстер спорту України.

Боротьбою займається з 1995 р. Данько виступав за «Динамо» (Київ). Перший тренер, що працює з ним і досі, – його батько, Заслужений тренер України Григорій Данько. Також його тренує Дмитро Лук'янченко. З 2008 р. тренувався у Миколаєві, де йому допомагав готуватися до Олімпіади Заслужений тренер України Юлай Тупсєв.

На Олімпійських іграх 2004 р. в Афінах Тарас Данько був сьомим. На літніх Олімпійських іграх у Пекіні у 2008 р. він став третім, перемігши у сутичці за бронзу турка Серхата Бальчі з рахунком 3:0.

Державні нагороди: Орден «За мужність» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Особисте життя: Данько має вищу освіту, закінчив Національний університет фізичного виховання і спорту України. Батько Григорій Данько – колишній борець, володар Кубка світу, бронзовий призер чемпіонату світу, неодноразовий призер чемпіонатів СРСР, Заслужений тренер України. Мати – гандболістка, виступала за київський «Спартак». Одружений. Дружина – Олена Данько (Гордієнко). Хобі – риболовля.

КАЛІТОВСЬКА ЛЕСЯ МИХАЙЛІВНА
(народилася 13 лютого 1988 р.)

Представник Україна		
Велосипедний спорт		
Олімпійські ігри		
Бронза	Пекін 2008	Гонка переслідування на 3000 метрів
Чемпіонати світу		
Срібло	Манчестер 2008	Командна гонка переслідування
Універсіада		
Золото	Шеньчжень 2011	Гонка за очками
Срібло	Шеньчжень 2011	Індивідуальна гонка переслідування

Українська трекова та шосейна велогонщиця, заслужений майстер спорту

України, бронзова призерка Олімпійських ігор у Пекіні, учасниця Олімпійських ігор у Лондоні, неодноразова чемпіонка України, призерка Чемпіонату світу та Європи. Тренер – Сергій Базін, перший тренер – Михайло Колодій.

Леся Михайлівна Калітовська народилася 13 лютого 1988 р. у селі Погарисько Львівської області. У дитинстві мріяла стати вчителем. Велоспортом почала займатися у Жовкві у тренера Михайла Колодія. Згодом переїхала до Луганська, спочатку як спаринг-партнер у спринтерських гонках для Любові Шуліки, а потім поміняла спеціалізацію на темпові гонки. Тут же здобула вищу освіту у Луганському університеті ім. Т. Шевченка. У 2014 р. спортсменка призупинила виступи у зв'язку з вагітністю.

Спортивні досягнення: Починаючи з юнацьких та молодіжних змагань Леся Калітовська неодноразово здобувала призові місця на європейських та світових турнірах. Вона двократна чемпіонка світу серед юніорів у гонці переслідування, двократна чемпіонка Європи серед юніорів та двократна чемпіонка Європи серед молоді (U23).

Ще під час виступів за молодіжну збірну спортсменка у 2006 р. приєдналася до спортивного клубу «ІСД» і почала виступати на етапах Кубка світу, у 2007–2008 рр. перейшла у команду Arda Natura Pinarello Ukraina, а з 2008 – знову повернулася в ISD Track Team. На етапах Кубка світу вона також неодноразово ставала переможницею та призером як в індивідуальних гонках, так і у командних. У Лос – Анжелесі на етапі Кубка світу з велотреку, у перший день турніру Леся Калітовська блискуче виграла індивідуальну гонку переслідування. В останній день змагань Леся Калітовська у складі жіночої команди України виграла фінал командної гонки переслідування.

У 2008 р. на Чемпіонаті світу у командній гонці переслідування команда України у складі Любові Шуліки, Лесі Калітовської та Світлани Галюк здобула срібло.

Наступного року Леся взяла участь у Чемпіонаті Європи серед молоді, де здобула одразу весь комплект нагород: золото – у командній гонці переслідування, срібло – в індивідуальній та бронзу – у гонці за очками. Доробок на етапах Кубка світу поповнився ще одною медаллю – бронзою в індивідуальній гонці переслідування.

У 2010 р. у медальний залік спортсменки додалося ще одне срібло етапу Кубка

світу у тій же дисципліні.

На Універсіаді 2011 р. у Шеньчжень велогонщиця посіла другу сходинку у гонці переслідування та золото у гонці за очками. Кінець 2011 р. позначився бронзовою медаллю на етапі Кубка світу у Калі. Завдяки високим результатам Національний олімпійський комітет України визнав Лесю найкращою спортсменкою грудня та лютого.

Олімпійський 2012 р. приніс спортсменці бронзу на етапі Кубка світу у Лондоні у скретчі.

Виступи на Олімпійських іграх: Вже на перших своїх Олімпійських іграх у Пекіні спортсменка виборола медаль – бронзу у гонці переслідування. У півфіналі вона обійшла литовку Вілію Серейкайте, проте за часом не змогла поборотися за золото. У фінальному заїзді Калітовська випередила новозеландку Елісон Шенксі, тим самим, принесла Україна бронзову медаль. У гонці за очками спортсменка посіла також високе 5 місце.

На Олімпійських іграх у Лондоні Леся змагалася лише у командній гонці переслідування, в якій збірна України не пройшла кваліфікацію.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх у Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

КВАША ІЛЛЯ ОЛЕГОВИЧ (народився 5 березня 1988 р.)

Спортивні медалі		
Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Бронза	2008 Пекін	3 м трамплін синхрон
Чемпіонат світу з водних видів спорту		
Срібло	2013 Барселона	1 м трамплін
Срібло	2015 Казань	1 м трамплін
Бронза	2017 Будапешт	3 м трамплін синхрон
Чемпіонат Європи з водних видів спорту		
Золото	2008 Ейндховен	1 м трамплін
Срібло	2008 Ейндховен	3 м трамплін
Золото	2010 Будапешт	1 м трамплін
Золото	2010 Будапешт	3 м трамплін синхрон
Золото	2012 Ейндховен	1 м трамплін
Бронза	2012 Ейндховен	3 м трамплін синхрон
Золото	2016 Лондон	1 м трамплін
Чемпіонат Європи зі стрибків у воду		
Золото	2009 Турин	1 м трамплін
Золото	2009 Турин	3 м трамплін синхрон
Срібло	2011 Турин	1 м трамплін
Золото	2013 Росток	1 м трамплін

Срібло	2015 Ростов	3 м трамплін синхрон	
Бронза	2015 Ростов	командні	
Золото	2017 Київ	1 м трамплін	
Срібло	2017 Київ	3 м трамплін	
Срібло	2017 Київ	3 м трамплін синхрон	
Універсиади			
Бронза	2011 Шеньчжень	1 м трамплін	

Український стрибун у воду, призер Олімпійських ігор. Багаторазовий чемпіон та призер Європи. Срібний призер чемпіонату світу з водних видів спорту (2013). Багаторазовий чемпіон України, володар Кубка України (2016). Заслужений майстер спорту України зі стрибків у воду.

Станом на 2016 р. виступає за Центральний спортивний клуб Збройних сил України. Сержант служби за контрактом. Студент Миколаївського державного університету ім. В. Сухомлинського. Захоплення – автомобілі. У 2013 р.і був тренером у шоу «Вишка».

Спортивна кар'єра: Ілля Кваша виступав за спортивне товариство «Україна» (Миколаїв), тренується, за можливості, у Миколаєві, також у Харкові (у спортивному

товаристві «Колос – Динамо»), Києві, Мінську тощо.

Срібний призер чемпіонату світу 2006 р. у стрибках із метрового трампліна.

Багаторазовий призер чемпіонатів Європи 2004 – 2009 рр. у стрибках із метрового та триметрового трамплінів.

Тренери – Тетяна Мар'янюк та Сергій Гуменюк. Перший тренер – Сергій Гуменюк.

Олімпійську медаль він виборов на пекінській Олімпіаді у синхронних стрибках із триметрового трампліна у парі з Олексієм Пригоровим. На першому етапі Світової серії стрибків у воду, який відбувся у Пекіні березнем 2014 р., разом з Олександром Горшковозовим фінішували третіми у синхронних стрибках з 3 – метрового трампліна.

У червні 2015 – го на чемпіонаті Європи зі стрибків у воду у Ростокі (Німеччина) здобув дві медалі: срібну (3-метровий трамплін, синхрон – з Олександром Горшковозовим) і бронзову (командні змагання – з Юлією Прокопчук). На початку травня 2016 р. здобув бронзову нагороду на чемпіонаті Європи. 14 червня 2017 р. став чемпіоном Європи зі стрибків з метрового трампліна на змаганнях, що проводились у Києві. На цьому ж чемпіонаті здобув «срібло» на 3 – метровому трампліні.

Державні нагороди:

Орден «За мужність» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх у Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ПРИГОРОВ ОЛЕКСІЙ ВІКТОРОВИЧ

(народився 25 червня 1987 р.)

Представник Україна	
Стрибки у воду	
Олімпійські ігри	
Бронза	Пекін 2008
Синхронні стрибки з триметрового трампліна	

Український стрибун у воду, бронзовий призер Олімпійських ігор, Заслужений майстер спорту України. Олексій Пригоров тренується у Харкові. Тренер – Володимир Молчанов. Перший тренер – Тетяна Толчанова. Олімпійську медаль він виборов на пекінській Олімпіаді у синхронних стрибках із триметрового трапліна в парі з Іллею Квашею. Студент Харківської державної академії фізичної культури.

Державні нагороди:

Орден «За мужність» III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

**ТЕРЕЩУК ВІКТОРІЯ АНАТОЛІЇВНА
(народилася 18 лютого 1982 р.)**

Представник Україна	
Сучасне п'ятиборство	
Олімпійські ігри	
Бронза	2008 Пекін
Чемпіонат Європи	
Золото	2008 Москва
Чемпіонат Світу	

Срібло	2006 Гватемала	
Золото	2011 Москва	

Українська спортсменка з сучасного п'ятиборства. Бронзова призерка XXIX літніх Олімпійських ігор у Пекіні. Майстер спорту міжнародного класу.

Терещук Вікторія народилась 18 лютого 1982 р., у місті Луганську де мешкає і зараз. Почала займатись сучасним п'ятиборством з 1999 р., прийшла до нього з плавання. Вихованка Сергія Турובה, Андрія Ковальського та Володимира Коваленка. З 2005 р. заміжня за Сергієм Туробовим. Має вищу освіту, закінчила Луганський національний університет імені Тараса Шевченка. Хобі – книги і фільми.

У 2004 р. – учасниця XXVIII Літніх Олімпійських ігор (Греція, Афіни), 7 місце (5256 очок).

У 2006 р. – срібний призер Чемпіонату світу (Гватемала), призерка етапів Кубка світу (зокрема, на етапі в Англії – 2 місце, в угорському Секешфегерварі – 1 місце), переможниця Першості світу серед військовослужбовців (Каунас). Тричі ставала найкращою спортсменкою місяця у 2006 р. (квітень, червень, листопад) за версією НОК України, була визнана Міжнародною федерацією сучасного п'ятиборства найкращою спортсменкою року. 17 липня 2008 р. здобула звання чемпіонки Європи з результатом 5736 балів на жіночих змаганнях у Москві.

На XXIX Літніх Олімпійських іграх (Китай, Пекін) Вікторія Терещук виборола бронзову нагороду завдяки вдалому бігу на 3000 м. Вона стала другою у бігу з часом 10:13.25 і піднялася з 6 – ї сходинки на 3 – тю. У підсумку Вікторія набрала 5672 балів (перше місце посіла німкеня Лена Шонеборн із 5792 балами, друге – британка Хезер Фелл з 5752 балами):

У 2011 р. Вікторія здобула 2 золотих нагороди на Першості світу у Москві: Золото в індивідуальній першості з результатом 5544 очок (786 – 1200 – 1160 – 2400).

У травні 2013 р. у Нижньому Новгороді (Росія) на жіночих змаганнях у рамках фінального етапу Кубка Світу з сучасного п'ятиборства переможницею стала Вікторія Терещук. Набравши 5440 балів, вона на 28 пунктів випередила росіянку Катерину Хурашкіну, яка фінішувала другою. Третє місце посіла Ганна Буряк, котра принесла другу нагороду збірній України.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги II ст. (8 вересня 2012) – за вагомий особистий внесок у розвиток та популяризацію фізичної культури і спорту в Україні, досягнення високих спортивних результатів та багаторічну плідну професійну діяльність.

Орден княгині Ольги III ст. (4 вересня 2008) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх у Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ТОБІАС НАТАЛІЯ ВІКТОРІВНА
(народилася 22 листопада 1980 р.)

Представник Україна		
Легка атлетика		
Олімпійські ігри		
Бронза	Пекін 2008	Біг на 1500 метрів

Наталія Вікторівна Тобіас (при народженні Сидоренко) – народилася 22 листопада 1980 р., селище Серов, Свердловська область, Російська РФСР).

Українська легкоатлетка (біг на середні дистанції), призерка Олімпійських ігор. Наталія Сидоренко – Тобіас тренується у спортивному товаристві «Динамо» у Донецьку. Бронзову олімпійську медаль вона виборола на пекінській Олімпіаді у бігу на 1500 метрів. Закінчила Донецький державний університет управління.

Державні нагороди: Указ Президента України № 804/2008 від 4 вересня 2008 р. «Про відзначення державними нагородами України спортсменів, тренерів та фахівців національної збірної команди України на XXIX літніх Олімпійських іграх».

Орден княгині Ольги III ст. (4 вересня 2008 – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх у Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ЧЕБАН ІЮРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ (народився 5 липня 1986 р.)

Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Бронза	Пекін 2008	Каное – одиночка (500 м)
Золото	Лондон 2012	Каное – одиночка (200 м)
Золото	Ріо 2016	Каное – одиночка (200 м)
Чемпіонати світу		
Срібло	Сегед 2006	Каное – одиночка (500 м)
Золото	Дуйсбург 2007	Каное – одиночка (200 м)
Бронза	Познань 2010	Каное – одиночка (200 м)
Срібло	Познань 2010	Каное – четвірка (200 м)
Золото	Москва 2014	Каное – одиночка (200 м)
Срібло	Москва 2014	Каное – четвірка (200 м)
Чемпіонати Європи		
Бронза	Рачице 2006	Каное – одиночка (500 м)
Бронза	Понтеведра 2007	Каное – одиночка (200 м)
Бронза	Мілан 2008	Каное – одиночка (500 м)
Срібло	Тарасона 2010	Каное – одиночка (200 м)
Бронза	Белград 2011	Каное – одиночка (200 м)

Український веслувальник – каноїст, дворазовий олімпійський чемпіон (2012 та

2016 рр.), бронзовий призер Олімпійських ігор (2008), призер чемпіонатів світу і Європи. Заслужений майстер спорту. Юрій Володимирович Чебан народився 5 липня 1986 р. в українському місті Одеса, що на той час входило до складу однойменної області Української РСР СРСР.

Чебан виступав за збірну України. Тренери – В'ячеслав Сорокін, Людмила Чебан. Перший тренер – Євгеній Лесяк.

У 2004 р. дебютував на чемпіонаті Європи – 6 – е місце (каное – одиночка, 500 метрів).

У 2005 р. на чемпіонаті світу – 9 – е місце (каное – двійка, 1000 метрів).

У 2006 р. на чемпіонаті Європи – 3 – е місце (каное – одиночка, 500 метрів) і 9 – е місце (каное – четвірка, 200 метрів), на чемпіонаті світу – 2 – е місце (каное – одиночка, 500 метрів) і 7 – е місце (каное – четвірка, 200 метрів).

У 2007 р. на чемпіонаті Європи – 3 – е місце (каное – одиночка, 200 метрів) і 9 – е місце (каное – одиночка, 500 метрів і каное – одиночка, 1000 метрів), на чемпіонаті світу – 1 – е місце (каное – одиночка, 200 метрів), 7 – е місце (каное – одиночка, 500 метрів) і 8 – е місце (каное – двійка, 1000 метрів).

Чемпіонат Європи 2007 р. серед молоді U – 23 – 1 – е місце (каное – одиночка, 500 метрів).

У 2008 р. на чемпіонаті Європи – 3 – е місце (каное – одиночка, 500 метрів) і 7 – е місце (каное – одиночка, 1000 метрів).

Бронзовий призер ХХІХ Олімпійських ігор 2008 р. у Пекіні: у змаганнях з веслування на каное – одинаках подолав дистанцію 500 метрів за 1 хвилину та 48,766 секунд.

У 2010 р. на чемпіонаті Європи – 2 – е місце (каное – одиночка, 200 метрів), на чемпіонаті світу – 3 – е місце (каное – одиночка, 200 метрів) і 2 – е місце (каное – четвірка, 200 метрів).

У 2011 р. на чемпіонаті Європи – 3 – е місце (каное – одиночка, 200 метрів), на чемпіонаті світу – 4 – е місце (каное – одиночка, 200 метрів) і 7 – е місце (каное – четвірка, 200 метрів).

11 серпня 2012 р. здобув золоту медаль Олімпійських ігор у Лондоні у веслуванні на каное – одинаках на 200 метрів, показавши результат 42,291 секунди.

У 2014 р. на чемпіонаті Європи – 5 – е місце (каное – одиночка, 200 метрів), на чемпіонаті світу – 1 – е місце (каное – одиночка, 200 метрів) і 2 – е місце (каное – четвірка, 200 метрів).

На відбірковому до Олімпійських ігор 2016 чемпіонаті світу 2015 Юрій Чебан виступив невдало, зайнявши лише 9 – е місце (каное – одиночка, 200 метрів), і отримав право на виступ на Олімпіаді лише завдяки відмові від виступу спортсмена з Океанії.

18 серпня 2016 р. здобув золоту медаль Олімпійських ігор у Ріо-де-Жанейро у веслуванні на 200 метрів (каное – одиночка), показавши результат 39,279 секунди.

Після виключення рішенням МОК з Олімпійської програми змагань чоловіків на каное – одинаках на дистанції 200 метрів Чебан залишився єдиним спортсменом у історії Олімпійських ігор, що двічі виграв золото у змаганні на дистанції 200 метрів серед каноїстів – одиночок.

Після Олімпіади 2016 р. Юрій Чебан прийняв рішення завершити виступи і

висунув свою кандидатуру на посаду головного тренера збірної України з веслування на байдарках і каное. Був затвержений на посаді Міністерством молоді та спорту України.

Державні нагороди та почесні звання:

Орден «За заслуги» II ступеня (4 жовтня 2016 р.) – За досягнення високих спортивних результатів на Іграх XXXI Олімпіади 2016 р. у місті Ріо-де-Жанейро (Федеративна Республіка Бразилія), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» III ступеня (15 серпня 2012 р.) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден «За мужність» III ступеня (4 вересня 2008 р.) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIX літніх Олімпійських іграх в Пекіні (Китайська Народна Республіка), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Заслужений працівник фізичної культури і спорту України (16 серпня 2021 р.) – за значний особистий внесок у розвиток олімпійського руху, підготовку спортсменів міжнародного класу, забезпечення високих спортивних результатів національною олімпійською збірною командою України на XXXII літніх Олімпійських іграх.

На фото: Старший тренер збірної України Микола МАЦАПУРА, каноїстки олімпійської збірної України Анастасія ЧЕТВЕРІКОВА і Людмила ЛУЗАН, головний тренер збірної України Юрій ЧЕБАН).

Особисте життя: Одружений (2016). Дружина – Катерина Василівна (Северцева). Виховують сина Єгора 2017 р.н. Закінчив Полтавський педагогічний університет, бакалавр (2008 р.), Одеський університет ім. Ушинського, магістр (2009). Хобі: полювання, рибалка.

Збірна України, завоювавши 8 медалей на чемпіонаті Європи – 2021, показала найкращий результат виступу на Євро. Виступ команди на останньому старті перед Олімпійськими іграми – 2020 прокоментував головний тренер збірної України Юрій Чебан.

XXII ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ У СОЧІ

Зимові Олімпійські ігри 2014 – XXII зимові Олімпійські ігри – міжнародні спортивні змагання 7 – 23 лютого 2014 р. у місті Сочі, Росія. За результатами розслідування ВАДА – перші змагання міжнародного рівня, в яких всупереч загальноприйнятим правилам спортивних змагань було застосовано систему допінгу на державному рівні.

Столицю Олімпіади обрали під час 119 – ї сесії МОК у місті Гватемала, столиці Гватемали 4 липня 2007 р. На території Росії Олімпійські ігри пройшли вдруге (до цього у Москві 1980 р. пройшли XXII літні Олімпійські ігри), і вперше – зимові Ігри. Після закінчення Олімпійських ігор на тих же об'єктах проведено зимові Паралімпійські ігри 2014.

Вибори столиці Олімпійських ігор 2014

У 1 – му турі голосування, в якому брали участь 97 учасників – представників країн МОК, вибув австрійський Зальцбург. У 2 – му турі перемогу здобула заявка Сочі, вигравши у Пхьончхана 4 голоси (51 проти 47). Вперше Росія мала приймати Зимові Олімпійські ігри.

Місто	Країна	1 – й раунд	2 – й раунд
Сочі	 Росія	34	51
Пхьончхан	 Південна Корея	36	47
Зальцбург	 Австрія	25	–

Передача Олімпійського прапора Сочі:

1 березня 2010 р. на церемонії закриття Олімпіади – 2010 президент МОК Жак Рогге передав Олімпійський прапор меру Сочі Анатолію Пахомову. Пролунав гімн Росії у виконанні Московського державного академічного камерного хору (диригент Володимир Мінін), і над стадіоном столиці Олімпіади – 2010 був піднятий прапор Росії. Після цього почалося урочисте представлення Сочі – столиці Олімпіади – 2014.

Вступна частина відкрилася символічним Тунгуським метеоритом, який з'явився у рік, коли Російська імперія вперше була представлена на Олімпійських іграх. Потім із землі почали рости крижані кристали, дано старт символічному забігу,

космонавт запустив Супутник, і по стадіону промчала російська «тройка». З'явився монумент «Робітник і колгоспниця» на тлі розвідних мостів і монументу «Підкорювачам космосу». У нічному небі ширяла балерина на дошці для сноубордингу. Спортсменка Наталя Водянова підняла прозору кулю з логотипом Олімпіади – 2014, дмухнула на екран, відтак з'явився морозний візерунок з написом «Welcome to Sochi».

Починається основна частина вистави. Білосніжка в оточенні 7 гномів торкається чарівною паличкою прозорої кулі, і по стадіону рухаються люди всередині прозорих сфер, поступово пришвидшуючи рух.

Глядачі на стадіоні переносяться у Москву, де на Червоній площі симфонічний оркестр Маріїнського театру під керуванням Валерія Гергієва всередині світляних Олімпійських кілець виконує музику Георгія Свиридова до кінофільму «Час, вперед!».

Після цього на стадіоні лунає музика 3 – і частини 6 – і симфонії Чайковського, і на сцену виходять артисти Маріїнського (прима-балерина Уляна Лопаткіна), Большого і Новосибірського театрів, які в танці створюють символи олімпійських видів спорту, виступаючи в костюмах різних епох історії Росії: Російської імперії, Німецько – радянської війни та сучасності.

Дельфін, знятий з-під води знизу (помітний цікавий ефект «вікна», спостережуваний при такому ракурсі зйомки), переносить глядачів на берег залитого місячним світлом Чорного моря, де просто неба на льоду виступають спортсмени Тетяна Навка та Роман Костомаров. У цей час на стадіоні Олімпіади – 2010 на вертикальних щитах рухаються рядки тексту з основними фактами про Сочі. На сцену викочують кулю, всередині якої – російська «тройка» і символ науки. На кулі у костюмі Жар – птиці співає арію з опери «Князь Ігор» оперна співачка Марія Гулегіна.

Під залпи салюту на стадіон виходять люди, які символізують минуле, сьогодення та майбутнє російського спорту: Владислав Третяк, Ірина Родніна, Євген Плющенко і Олександр Овечкін, діти відомих спортсменів Катерини Гордієвої, Сергія Гринькова та Ігоря Ларіонова. Вони вітають глядачів на стадіоні, в центрі стадіону – смуги кольорів Російського прапора. Презентація завершується появою на стадіоні велетенського логотипу Олімпіади – 2014.

Емблема Олімпіади на пам'ятній монеті 2011

1 грудня 2009 р. Оргкомітет «Сочі 2014» на ковзанці, влаштованій на Красній

площі в Москві, представив емблему (логотип) Ігор – 2014. Ведучими були спортивний журналіст Кирило Набутов і олімпійська чемпіонка у спортивних танцях на льоду Тетяна Навка. Хвилиною мовчання учасники вшанували пам'ять загиблих під час катастрофи «Невського експреса», президент МОК Жак Рогге, представники оргкомітету та ведучі висловили співчуття. Потім виступили Олімпійський чемпіон, чемпіон світу в слаломі Жан – Клод Кіллі, президент Оргкомітету ігор Дмитро Чернишенко, представник уряду Росії Дмитро Козак. У льодовому шоу чемпіона світу та Європи Іллі Авербуха брали участь олімпійські чемпіони та призери Олімпійських ігор, чемпіони світу та Європи Владислав Третьяк, В'ячеслав Фетисов, Сергій Макаров, Роман Костомаров, Олексій Ягудін, Ірина Слуцька, чемпіони світу Албена Денкова і Максим Стависький, інші відомі спортсмени. Зірки російської естради відспівали гімн Сочі, виступили переможці Євробачення 2008 (Діма Білан) і Євробачення 2009 (Олександр Рибак), а також Валерія, Лариса Доліна, МакСим, інші відомі артисти. Відбувся телеміст Москва – Красна Поляна, де відомий телеведучий Андрій Малахов представив емблему сочинцям. Лев Лещенко і Алсу заспівали пісню про Олімпійського ведмедика, а на великому екрані показували кадри Олімпійських ігор у Москві.

Леопард, Зайка і Білий ведмідь – талісмани зимових Олімпійських ігор 2014

Жителі Сочі як талісману зимових Олімпійських ігор – 2014 віддали перевагу дельфіну на лижах ярославської художниці Ольги Беляєвої. Голосування проходило 2 березня 2008 р. водночас із виборами Президента Росії на всіх виборчих дільницях міста серед 270 тисяч виборців. Але після того, як результати голосування оприлюднили, представник оргкомітету «Сочі – 2014» зазначив, що офіційно талісман зимових Ігор буде оголошений не раніше 2011 р.

1 вересня 2010 р. організаційний комітет зимових олімпійських і паралімпійських ігор у Сочі спільно з газетою «Известия» оголосили всеросійський конкурс талісманів ігор. На конкурс було надіслано 24 048 робіт з усіх регіонів Росії і від громадян, які проживають за кордоном. Проводилося голосування на офіційному сайті талісманів Олімпіади 2014. До грудня на офіційному сайті голосування найбільше голосів набрали претенденти, що не увійшли до фінального списку: Зойч і Варежки. А до цього перше місце утримував білий ведмідь. 21 грудня журі обрало з

них 10 варіантів для Олімпійських ігор і 3 для Паралімпійських для подальшого голосування і затвердження. З 2 лютого 2011 р. працював альтернативний сайт з голосуванням за відібраних фіналістів, де до 26 лютого 2011 р. визначилася трійка найпопулярніших талісманів у складі Білого ведмеда, Діда Мороз, Леопарда.

З фінальних варіантів талісмани були остаточно вибрані 26 лютого 2011 р. при голосуванні у телешоу «Талісманія. Сочі 2014. Фінал».

Церемонія відкриття зимових Олімпійських ігор 2014

Церемонія відкриття зимових Олімпійських ігор 2014 розпочалася о 20:14 за московським часом (UTC+4) 7 лютого 2014 р. на олімпійському стадіоні «Фішт» у російському місті Сочі.

Акції протесту українських спортсменів

Громадський рух «Ми – європейці» 19 лютого звернувся до українських олімпійців із закликом припинити участь у Олімпіаді – 2014 у Сочі: «У зв'язку з драматичними подіями в Україні і кровопролиттям на вулицях Києва, закликаємо українських олімпійців припинити свою участь у зимових Олімпійських іграх у Сочі в знак солідарності з народом України, розділяючи траур за загиблими».

Українська гірськолижниця Богдана Мацьоцька в знак протесту проти дій української влади відмовилася від подальшого виступу на Олімпійських Іграх у Сочі. Про це її батько і тренер Олег Мацьоцький написав на своїй сторінці у Facebook: «Ми, члени Національної олімпійської збірної команди України: Мацьоцька Богдана та Мацьоцький Олег, вкрай обурені останніми діями президента України Віктора Януковича, який замість того, щоб вирішити конфлікт переговорами з Майданом (чого ми до кінця сподівалися, їдучи на Олімпійські Ігри у Сочі), потопив найостанніші надії Українців у крові, порушивши при цьому одвічний принцип Олімпійських Ігор – Мир під час проведення. В знак солідарності з борцями на барикадах Майдану, та в знак протесту проти бандита–президента та його холуйського уряду, ми відмовляємося від подальшого виступу на Олімпійських Іграх у Сочі 2014 р. Вічна пам'ять полеглим героям за Волю України! Слава Україні та її Героям!!!».

19 лютого українська жіноча команда з лижних гонок (Марія Лісогор і Катерина Сердюк) не стартувала у командному спринті класичним стилем. Спортсменки хотіли взяти участь в гонці з траурними стрічками в пам'ять про жертви трагічних подій у Києві, але МОК заборонив внесення змін до екіпірування, через що українки не вийшли на старт. У 2008 р. двоє депутатів Конгресу США заявляли про намір внести законопроект резолюції до МОКу про перенесення місця проведення Олімпіади, через близькість Сочі до районів проведення бойових дій у Південній Осетії.

Через наявність проблем з правами людини у Росії неодноразово виказувались пропозиції щодо відмови від участі в Іграх. Серед відомих заяв, в тому числі: 6 серпня 2013 р., міністр юстиції Німеччини Сабіна Лойтхойссер – Шнарренбергер – через обурення новим російським законом про заборону пропаганди гомосексуальності. 7 серпня 2013 р., британський телеведучий, актор і письменник Стівен Фрай – на знак протесту проти сумнозвісного «антигейського закону».

Проведення олімпіади у Сочі також викликало критику з боку черкеських організацій, які домагаються визнання етнічних чисток під час Кавказької війни геноцидом та права на репатріацію для нащадків вимушених переселенців XIX ст. У

Росії та за кордоном були проведені вуличні акції з вимогою визнання геноциду; організатори та учасники акції, проведеної у Нальчику, були затримані та побиті.

Про відмову поїхати на Олімпійські ігри у Сочі через брутальні порушення прав людини у Росії заявили такі державні діячі:

Йоахім Гаук – президент Німеччини;

Барак Обама – президент США;

Джо Байден – віце – президент США;

Франсуа Олланд – президент Франції;

Девід Кемерон – прем'єр – міністр Великої Британії;

Броніслав Коморовський – президент Польщі;

Дональд Туск – прем'єр – міністр Польщі;

Еліо ді Рупо – прем'єр – міністр Бельгії;

Ксав'є Беттель – прем'єр – міністр Люксембургу;

Даля Грибаускайте – президент Литви;

Тоомас Гендрік Ільвес – президент Естонії;

Йоахім Германн – міністр внутрішніх справ Баварії;

Катрін Герінг – Екардт – віце – президент Бундестагу ФРН;

Вів'єн Редінг – Єврокомісар з питань юстиції, прав та громадянства.

Політологи висловлювали думку про те, що амністія деяким категоріям політичних в'язнів Росії у грудні 2013 р. була пов'язана з бойкотом Олімпіади з боку західних політиків. Володимир Путін, як стверджує російський телеканал «Дождь», під час свого візиту до Ватикану запропонував відвідати Ігри Папі Франциску.

Участь України у зимовій Олімпіаді у Сочі:

Україна брала участь у зимовій Олімпіаді 2014, яка проходила у Сочі (Росія). 43 спортсмени представляли Україну на XXII зимових Олімпійських іграх у Сочі. Список із 39 атлетів було затверджено Виконавчим комітетом Національного олімпійського комітету України на засіданні 22 січня 2014 р. 23 січня 2014 р. стало відомо, що склад олімпійської збірної України поповнився ще трьома спортсменами. 30 січня 2014 р. за підсумками проходження олімпійської акредитації стало відомо, що Україна отримала ще одну ліцензію на участь в Іграх. Таким чином, остаточний склад збірної України склав 43 спортсмени.

Українські спортсмени виступали у 9 з 15 видів спорту, а саме: у біатлоні (11 спортсменів), фігурному катанні (6 спортсменів), санному спорті (6 спортсменів), фристайлі (6 спортсменів), лижних перегонах (8 спортсменів), гірськолижному спорті (2 спортсмени), сноубордингу (2 спортсмени), лижному двоборстві та шорт – треку (по 1 спортсмену).

Частина української делегації спортсменів покинула Сочі і відмовилась від участі в Олімпіаді на знак протесту проти кровопролиття в Україні.

Медалі Місце: 20	Золото 1	Срібло 0	Бронза 1	Всього 2
------------------	----------	----------	----------	----------

Медаль	Спортсмен	Вид спорту	Дисципліна	Дата
1 Золото	Віта Семеренко Юлія Джіма Валя Семеренко Олена Підгрушна	Біатлон	Жіноча естафета	21 лютого
3 Бронза	Віта Семеренко	Біатлон	Жіночий спринт	9 лютого

Спортсменка Валентина Шевченко несе національний прапор України на чолі української колони параду команд – учасниць під час церемонії відкриття XXII зимових Олімпійських ігор у Сочі, Росія, 7 лютого 2014 р.

УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ, ЯКІ ОТРИМАЛИ МЕДАЛІ У СОЧІ

ДЖІМА ЮЛІЯ ВАЛЕНТИНІВНА
(народилася 19 вересня 1990 р.)

Зимові Олімпійські ігри		
Золото	Сочі 2014	естафета
Чемпіонати світу		
Срібло	Нове Место – на – Мораві 2013	естафета 4×6 км
Срібло	Гохфільцен 2017	естафета 4×6 км
Бронза	Естерсунд 2019	естафета 4×6 км
Бронза	Антерсельва 2020	естафета 4×6 км
Бронза	Поклюка 2021	естафета 4×6 км
Чемпіонат Європи з біатлону		
Золото	Ріднау – валь – Ріданна 2011	естафета 4х6 км
Золото	Брезно – Осрбліє 2012	естафета 4×6 км
Золото	Отєпя 2015	естафета 4х6 км
Золото	Душники – Здруй 2017	спринт 7,5 км
Золото	Раубичі 2020	змішана естафета
Срібло	Бансько 2013	спринт 7,5 км
Срібло	Душники – Здруй 2017	переслідування 10 км
Бронза	Бансько 2013	естафета 4х6 км
Літні чемпіонати світу		
Срібло	Отєпя 2016	змішана естафета
Бронза	Чейле – Градістей 2015	переслідування 10 км

Українська біатлоністка, заслужений майстер спорту України. Член національної збірної команди України з біатлону. Чемпіонка зимових Олімпійських ігор 2014 у Сочі, Росія. Дворазова срібна і триразова бронзова призерка чемпіонатів світу в естафеті, багаторазова переможниця та призерка етапів кубка світу з біатлону, п'ятиразова чемпіонка Європи, призерка Кубка Європи з біатлону.

Батько спортсменки – Джима Валентин Іванович, український біатлоніст, брав участь у зимовій Олімпіаді 1994 р. у Ліллегаммері. У 2003 р. почала займатися біатлоном в столичній спортивній школі «Восход», під керівництвом тренера Олександра Кравченка.

У збірній України Юлія дебютувала у сезоні 2011/2012 рр., у складі якої взяла участь в етапі кубка світу з біатлону, який проходив у місті Обергофі. Посіла 34 – те місце у спринті. Брала участь у 48 – му чемпіонаті світу з біатлону. 2013 р., на етапі кубка світу у Гохфільцені, здобула перший індивідуальний подіум, – у гонці переслідування посіла 2 – е місце.

На зимових Олімпійських іграх 2014 у Сочі здобула «золото» у естафеті 4×6 км (разом із Валентиною Семеренко, Вітою Семеренко та Оленою Підгрушною).

Хобі – малювання, музика. Вивчала журналістику на факультеті іноземної філології та соціальних комунікацій Сумського державного університету. Нагороджена орденами «За заслуги» III ступеня (2014), «За заслуги» II ступеня (2017), княгині Ольги (2021).

Першим роком Юлії у біатлоні став 2003 р., а починаючи з 2009 р. вона почала виступати за національну збірну України з біатлону. Вперше виступила на етапах Кубка світу у 2012 р.

Дебют у Кубку світу – 4 січня 2012 р. в естафеті у Обергофі – 8 місце.

Перше попадання у залікову зону – 6 січня 2012 р. у спринті у Обергофі – 34 місце.

Перше попадання на розширений подіум – 5 січня 2013 р. в спринті у Обергофі – 6 місце.

Перший подіум – 8 грудня 2012 р. в естафетній гонці у Гохфільцені – 2 місце.

Перший особистий подіум – 9 грудня 2013 р. у гонці переслідування у Гохфільцені – 2 місце.

Перша перемога – 3 січня 2013 р. в естафетній гонці у Обергофі.

Перша особиста перемога – 6 грудня 2018 р. в індивідуальній гонці у Поклюці.

Всього сезонів – 9; Найвищі місця в рейтингу – 8 (сезон 2016 – 17); 11 (сезон 2017 – 18); Індивідуальних перемог – 1;

Всього перемог – 4; Індивідуальних подіумів – 6 (1 золотих, 2 срібних, 3

бронзових); Всього подіумів – 24 (4 золотих, 10 срібних, 10 бронзових).

Статистика кубка світу:

Сезон	Місце проведення	Змагання	Результат
2012 – 13	 <u>Гохфільцен, Австрія</u>	Естафета	2
2012 – 13	 <u>Нове Место – на – Мораві, Чехія</u>	Естафета	2
2012 – 13	 <u>Обергоф, Німеччина</u>	Естафета	1
2012 – 13	 <u>Нове Место, Чехія – ЧС</u>	Естафета	2
2012 – 13	 <u>Сочі, Росія</u>	Естафета	2
2013 – 14	 <u>Гохфільцен, Австрія</u>	Естафета	1
2013 – 14	 <u>Гохфільцен, Австрія</u>	<u>Переслідування</u>	2
2013 – 14	 <u>Анесі – Ле Гран Борнан, Франція</u>	Естафета	2
2013 – 14	 <u>Рупольдінг, Німеччина</u>	Естафета	3
2014 – 15	 <u>Антхольц – Антерсельва, Італія</u>	Естафета	3
2014 – 15	 <u>Нове Место – на – Мораві, Чехія</u>	Супер – мікст	3
2015 – 16	 <u>Гохфільцен, Австрія</u>	Естафета	3
2015 – 16	 <u>Рупольдінг, Німеччина</u>	Естафета	1
2015 – 16	 <u>Преск – Айл, Сполучені Штати Америки</u>	Естафета	2
2016 – 17	 <u>Поклюка, Словенія</u>	Естафета	3
2016 – 17	 <u>Гохфільцен, Австрія – ЧС</u>	Естафета	2
2017 – 18	 <u>Естерсунд, Швеція</u>	Індивідуальна гонка	3
2017 – 18	 <u>Естерсунд, Швеція</u>	Спринт	3
2017 – 18	 <u>Гохфільцен, Австрія</u>	Естафета	2
2017 – 18	 <u>Гольменколлен, Норвегія</u>	Спринт	3
2018 – 19	 <u>Поклюка, Словенія</u>	Індивідуальна гонка	1
2018 – 19	 <u>Естерсунд, Швеція – ЧС</u>	Естафета	3
2019 – 20	 <u>Естерсунд, Швеція</u>	Індивідуальна гонка	2
2019 – 20	 <u>Антерсельва, Італія – ЧС</u>	Естафета	3
2020 – 21	 <u>Антерсельва, Італія</u>	Індивідуальна гонка	2
2020 – 21	 <u>Поклюка, Словенія – ЧС</u>	Естафета	3
2020 – 21	 <u>Нове Место – на – Мораві, Чехія</u>	Спринт	2

У листопаді 2015 р. перемогла на змаганнях у Шушені (Норвегія) – масовий старт на дистанції 12,5 км.

Поштова марка України, спецпогашення 31 січня 2014 р.[12]

Державні нагороди:

Орден «За заслуги» II ст. (9 вересня 2017) – За вагомий особистий внесок у розвиток та популяризацію фізичної культури і спорту в Україні, досягнення високих спортивних результатів та багаторічну плідну професійну діяльність.

Орден «За заслуги» III ст. (23 серпня 2014) – за значний особистий внесок у державне будівництво, соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток України, вагомі трудові здобутки та високий професіоналізм.

Орден княгині Ольги III ст. (8 березня 2021 р.) – за значний особистий внесок у соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток Української держави, зразкове виконання службового обов'язку та багаторічну сумлінну працю.

ПІДГРУШНА ОЛЕНА МИХАЙЛІВНА (народилася 9 січня 1987 р.)

Зимові Олімпійські ігри		
Золото	Сочі 2014	естафета
Чемпіонат світу з біатлону		
Золото	Нове Место – на – Мораві 2013	спринт 7,5 км
Срібло	Нове Место – на – Мораві 2013	естафета 4×6 км
Срібло	Гохфільцен 2017	естафета 4×6 км
Бронза	Нове Место – на – Мораві 2013	переслідування 10 км
Бронза	Антерсельва 2020	естафета 4×6 км
Бронза	Поклюка 2021	естафета 4×6 км
Чемпіонат Європи з біатлону		
Золото	Брезно – Осрбліє 2012	естафета 4×6 км
Золото	Брезно – Осрбліє 2012	спринт 7,5 км
Золото	Брезно – Осрбліє 2012	переслідування 10 км
Золото	Ріднау – валь – Ріданна 2011	естафета 4х6 км
Золото	Уфа 2009	естафета 4х6 км

Срібло	Раубичі 2020	суперспринт
Срібло	Ріднау – валь – Ріданна 2011	індивідуальна гонка 15 км
Срібло	Отєня 2010	естафета 4х6 км
Срібло	Бансько 2007	естафета 3х6 км (юніори)
Чемпіонати світу серед юніорів		
Бронза	Лейк – Плесід 2006	індивідуальна гонка 10 км (юніорки)
Чемпіонати світу з літнього біатлону		
Срібло	Нове – Место 2011	змішана естафета
Бронза	Уфа 2012	преследование 10 км
Срібло	Отєня 2016	змішана естафета
Золото	Отєня 2016	спринт 7,5 км
Срібло	Отєня 2016	переслідування 10 км

Українська біатлоністка, заслужений майстер спорту України. Чемпіонка Олімпійських ігор у Сочі, чемпіонка світу, 5 – разова чемпіонка Європи. Переможниця і призерка етапів Кубка світу з біатлону. З 25 березня 2014 – 8 квітня 2015 рр. – заступник Міністра молоді та спорту України.

Кавалер Ордена княгині Ольги II та III ступенів, лауреат Премії Кабінету Міністрів України за особливі досягнення молоді у розбудові України (2009).

Олена Підгрушна народилася 9 січня 1987 р. у Легниці. Проживала у селищі Велика Березовиця – передмісті Тернополя.

Виступає за спортивне товариство «Колос». Перший і теперішній тренер – Ігор Починок, тренер (збірної) – Євген Колупаєв. Серед спортивних досягнень – золота призерка етапу Кубка світу 2009 р. у Рупольдингу (естафета), бронзова призерка чемпіонату світу серед юніорів та юнаків 2006 р., срібна призерка чемпіонату Європи 2007 р. серед юніорок, золота медалістка у складі естафетної команди чемпіонату Європи 2009 р. (м. Уфа, Росія), срібна медалістка у складі естафетної команди чемпіонату Європи 2010 р. (місто Отєня, Естонія).

На чемпіонаті світу 2011 р. у Ханті – Мансійську здобула «срібло» в естафеті 4х6 км, однак через порушення антидопінгових правил Оксаною Хвостенко Міжнародний союз біатлоністів позбавив українську жіночу естафетну четвірку

другого місця у гонці чемпіонату світу з біатлону – 2011. На чемпіонаті світу 2013 р. здобула 3 медалі: золоту у спринті, срібну в естафеті і бронзову у гонці переслідування.

Закінчила Тернопільський національний педагогічний університет (викладач фізичної культури і спорту). Аспірантка Львівського державного університету фізичної культури. Захоплення – вишивання.

7 грудня 2013 р. українські біатлоністки здобули «золото» на етапі у Гохфільцені (Австрія); під час нагородження біатлоністки Юлія Джима, сестри Валентина і Віта Семеренки та Олена Підгрушна вигукували «За Майдан». Вболівальники відповіли спортсменкам «Молодці!».

На Олімпіаді у Сочі здобула «золото» в естафетній гонці 4 по 6 км (збірна України виступила у складі Юлії Джими, Віти Семеренко, Валі Семеренко та Олени Підгрушної).

Кубок світу:

Дебют у кубку світу – 2 березня 2007 р. у спринті у Контіолагті – 44 місце. Перше попадання в залікову зону – 4 грудня 2008 р. в індивідуальній гонці у Естерсунді – 27 місце. Перший подіум/перша перемога – 7 січня 2009 р. у естафеті в Обергофі – 1 місце. Перший персональний подіум – 1 грудня 2012 р. у спринті в Естерсунді – 2 місце. Всього сезонів – 13. Найвищі місця в рейтингу – 7 (сезон 2015 – 16); 8 (сезон 2012 – 13). Індивідуальних перемог – 2. Всього перемог – 6. Індивідуальних подіумів – 8 (2 золотих, 2 срібних, 4 бронзових). Всього подіумів – 26 (6 золотих, 12 срібних, 8 бронзових).

Подіуми на етапах кубків світу

<u>2008 – 09</u>	 <u>Обергоф, Німеччина</u>	Естафета	1
<u>2012 – 13</u>	 <u>Обергоф, Німеччина</u>	Естафета	1
<u>2012 – 13</u>	 <u>Нове Место, Чехія – ЧС</u>	Спринт	1
<u>2013 – 14</u>	 <u>Гохфільцен, Австрія</u>	Естафета	1
<u>2015 – 16</u>	 <u>Рупольдінг, Німеччина</u>	Естафета	1

<u>2015 – 16</u>	 <u>Кенмор, Канада</u>	Спринт	1
<u>2010 – 11</u>	 <u>Гохфільцен, Австрія</u>	Естафета	2
<u>2010 – 11</u>	 <u>Поклюка, Словенія</u>	<u>Змішана естафета</u>	2
<u>2011 – 12</u>	 <u>Контіолагті, Фінляндія</u>	<u>Змішана естафета</u>	2
<u>2012 – 13</u>	 <u>Естерсунд, Швеція</u>	Спринт	2
<u>2012 – 13</u>	 <u>Гохфільцен, Австрія</u>	Естафета	2
<u>2012 – 13</u>	 <u>Антгольц – Антерсельва, Італія</u>	<u>Переслідування</u>	2
<u>2012 – 13</u>	 <u>Нове Место, Чехія – ЧС</u>	Переслідування	2
<u>2012 – 13</u>	 <u>Сочі, Росія</u>	Естафета	2
<u>2013 – 14</u>	 <u>Анесі – Ле Гран Борнан, Франція</u>	Естафета	2
<u>2015 – 16</u>	 <u>Преск – Айд, Сполучені Штати Америки</u>	Естафета	2
<u>2016 – 17</u>	 <u>Гохфільцен, Австрія – ЧС</u>	Естафета	2
<u>2017 – 18</u>	 <u>Гохфільцен, Австрія</u>	Естафета	2
<u>2012 – 13</u>	 <u>Нове Место, Чехія – ЧС</u>	Переслідування	3
<u>2013 – 14</u>	 <u>Естерсунд, Швеція</u>	<u>Змішана естафета</u>	3
<u>2013 – 14</u>	 <u>Обергоф, Німеччина</u>	Спринт	3
<u>2015 – 16</u>	 <u>Естерсунд, Швеція</u>	<u>Індивідуальна гонка</u>	3
<u>2015 – 16</u>	 <u>Естерсунд, Швеція</u>	Спринт	3
<u>2015 – 16</u>	 <u>Гохфільцен, Австрія</u>	Естафета	3
<u>2016 – 17</u>	 <u>Поклюка, Словенія</u>	Естафета	3
<u>2019 – 20</u>	 <u>Антерсельва, Італія – ЧС</u>	Естафета	3
<u>2020 – 21</u>	 <u>Поклюка, Словенія – ЧС</u>	Естафета	3

Державні нагороди: Орден княгині Ольги I ст. (8 березня 2021 – за значний особистий внесок у соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток Української держави, зразкове виконання службового обов’язку та багаторічну сумлінну працю.

Орден княгині Ольги II ст. (23 серпня 2014) – за значний особистий внесок у державне будівництво, соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток України, вагомі трудові здобутки та високий професіоналізм.

Орден княгині Ольги III ст. (14 вересня 2013) – за вагомий особистий внесок у

розвиток та популяризацію фізичної культури і спорту в Україні, досягнення високих спортивних результатів та багаторічну плідну професійну діяльність.

Відзнака Тернопільської міської ради (2013); Лауреат Премії Кабінету Міністрів України за особливі досягнення молоді у розбудові України (2009).

СЕМЕРЕНКО ВАЛЕНТИНА ОЛЕКСАНДРІВНА
(народилася 18 січня 1986 р.)

Зимові Олімпійські ігри		
Золото	Сочі 2014	естафета 4×6 км
Чемпіонати світу		
Золото	Контіолахті 2015	мас – старт 12,5 км
Срібло	Естерсунд 2008	естафета 4×6 км
Срібло	Нове Место – на – Мораві 2013	естафета 4×6 км
Бронза	Нове Место – на – Мораві 2013	індивідуальна 15 км
Бронза	Контіолахті 2015	спринт 7,5 км
Бронза	Естерсунд 2019	естафета 4×6 км
Чемпіонати Європи		
Золото	Раубичі 2020	змішана естафета
Золото	Отепя 2015	естафета 4×6 км
Золото	Брезно – Осрбліє 2012	естафета 4×6 км
Золото	Ріднау – валь – Ріданна 2011	естафета 4×6 км
Золото	Отепя 2010	спринт 7,5 км
Золото	Уфа 2009	естафета 4×6 км
Золото	Нове Место – на – Мораві 2008	естафета 4×6 км
Срібло	Брезно – Осрбліє 2012	спринт 7,5 км
Срібло	Брезно – Осрбліє 2012	переслідування 10 км
Срібло	Отепя 2010	естафета 4×6 км
Бронза	Бансько 2007	естафета 4×6 км
Золото	Лангдорф – Арберзее 2006	спринт 7,5 км (юніорки)
Срібло	Лангдорф – Арберзее 2006	переслідування 10 км (юніорки)
Бронза	Новосибірськ 2005	естафета 3×6 км (юніорки)
Чемпіонати світу серед юніорів		
Срібло	Контіолахті 2005	естафета 4×6 км (юніорки)
Універсіада		
Срібло	Турин 2007	спринт 7,5 км
Срібло	Турин 2007	переслідування 10 км
Срібло	Турин 2007	естафета 3×6 км
Бронза	Турин 2007	мас – старт 12,5 км
Літні чемпіонати світу		
Золото	Нове Место – на – Мораві 2011	спринт 7,5 км
Золото	Мінськ 2019	Суперспринт
Срібло	Нове Место – на – Мораві 2011	переслідування 10 км
Срібло	Нове Место – на – Мораві 2011	змішана естафета 2×7,5 + 2×6 км
Срібло	Уфа 2012	змішана естафета 2×7,5 + 2×6 км
Срібло	Тюмень 2014	переслідування 10 км
Срібло	Тюмень 2014	змішана естафета 2×7,5 + 2×6 км

Українська біатлоністка, заслужений майстер спорту України, член національної збірної команди України з біатлону. Чемпіонка зимових Олімпійських ігор 2014 у Сочі, Росія. Чемпіонка та п'ятиразова призерка чемпіонатів світу з біатлону, переможниця та призерка етапів кубка світу з біатлону, чемпіонка світу серед юніорів 2004 р., семиразова чемпіонка Європи, чемпіонка світу з літнього біатлону 2011 р. у спринті, неодноразова чемпіонка першостей та Чемпіонатів України, на XXIII Всесвітній зимовій універсіаді виборола 4 медалі (3 срібні, 1 бронзову). Учасниця зимових Олімпійських ігор 2006 р. у Турині, 2010 р. у Ванкувері, 2014 р. у Сочі та 2018 р. у Пхьончхані. Багаторазова чемпіонка і призерка етапів Кубка світу. У сезоні 2014 – 2015 рр. посіла третє місце у загальному заліку Кубка світу. Також увійшла до десятки найкращих у сезоні 2013 – 2014 (8 – е місце). Старший лейтенант СБУ. Народилася у смт Краснопілля Сумської області.

Студентка Сумського державного педагогічного університету ім. А. С. Макаренка. Тренери: Байда Світлана Іванівна, Шамрай Григорій Іванович. Валентина Семеренко – сестра – близнючка української біатлоністки Віти Семеренко. Заміжня, чоловік Олексій Прохор.

Валентина Семеренко у гонці переслідування на Чемпіонаті світу з біатлону в Обергофі.

Спортивна кар'єра

На чемпіонаті світу 2008 р. в Естерсунді та чемпіонаті світу 2011 р. у Ханті-Мансійську Валентина посіла друге місце в естафеті, однак через порушення антидопінгових правил Оксаною Хвостенко Міжнародний союз біатлоністів позбавив українську жіночу естафетну четвірку другого місця у гонці чемпіонату світу з біатлону – 2011.

Свій перший особистий подіум, третє місце, на етапах Кубка світу Валя здобула 4 лютого 2011 р. у спринтерській гонці у Преск-Айлі (штат Мен, США), першу особисту перемогу – 15 грудня 2013 р. у гонці переслідування на етапі Кубка світу в Аннесі, Франція.

На зимових Олімпійських іграх 2014 Сочі здобула «золото» в естафеті 4×6 км (разом із Юлією Джимою, Вітою Семеренко та Оленою Підгрушною).

Подіуми на етапах кубків світу

Сезон	Місце проведення	Змагання	Результат
<u>2007 – 08</u>	 <u>Естерсунд, Швеція – ЧС</u>	<u>Естафета</u>	2
<u>2008 – 09</u>	 <u>Обергоф, Німеччина</u>	<u>Естафета</u>	1
<u>2010 – 11</u>	 <u>Гохфільцен, Австрія</u>	<u>Естафета</u>	2
<u>2010 – 11</u>	 <u>Преск – Айл, Сполучені Штати</u>	<u>Спринт</u>	3
<u>2012 – 13</u>	 <u>Гохфільцен, Австрія</u>	<u>Естафета</u>	2
<u>2012 – 13</u>	 <u>Обергоф, Німеччина</u>	<u>Естафета</u>	1
<u>2012 – 13</u>	 <u>Обергоф, Німеччина</u>	<u>Переслідування</u>	3
<u>2012 – 13</u>	 <u>Нове Место, Чехія – ЧС</u>	Індивідуальна	3
<u>2012 – 13</u>	 <u>Нове Место, Чехія – ЧС</u>	Естафета	2
<u>2012 – 13</u>	 <u>Сочі, Росія</u>	<u>Естафета</u>	2
<u>2013 – 14</u>	 <u>Естерсунд, Швеція</u>	<u>Змішана естафета</u>	3
<u>2013 – 14</u>	 <u>Гохфільцен, Австрія</u>	<u>Естафета</u>	1
<u>2013 – 14</u>	 <u>Рупольдінг, Німеччина</u>	<u>Естафета</u>	3
<u>2013 – 14</u>	 <u>Аннесі – Ле Гран Борнан, Франція</u>	<u>Естафета</u>	2
<u>2013 – 14</u>	 <u>Аннесі – Ле Гран Борнан, Франція</u>	<u>Спринт</u>	3
<u>2013 – 14</u>	 <u>Аннесі – Ле Гран Борнан, Франція</u>	<u>Переслідування</u>	1
<u>2014 – 15</u>	 <u>Естерсунд, Швеція</u>	Індивідуальна	3
<u>2014 – 15</u>	 <u>Естерсунд, Швеція</u>	<u>Переслідування</u>	2
<u>2014 – 15</u>	 <u>Поклюка, Словенія</u>	<u>Спринт</u>	3
<u>2014 – 15</u>	 <u>Поклюка, Словенія</u>	<u>Переслідування</u>	3
<u>2014 – 15</u>	 <u>Антгольц – Антерсельва, Італія</u>	<u>Естафета</u>	3
<u>2014 – 15</u>	 <u>Нове Место – на – Мораві, Чехія</u>	<u>Змішана естафета</u>	3
<u>2014 – 15</u>	 <u>Контіолахті, Фінляндія – ЧС</u>	<u>Спринт</u>	3
<u>2014 – 15</u>	 <u>Контіолахті, Фінляндія – ЧС</u>	<u>Масстарт</u>	1
<u>2015 – 16</u>	 <u>Гохфільцен, Австрія</u>	<u>Естафета</u>	3
<u>2015 – 16</u>	 <u>Рупольдінг, Німеччина</u>	<u>Естафета</u>	1
<u>2017 – 18</u>	 <u>Гохфільцен, Австрія</u>	<u>Естафета</u>	2

Сезон	Місце проведення	Змагання	Результат
<u>2018 – 19</u>	 <u>Естерсунд, Швеція – ЧС</u>	Естафета	3

Комерційні старты: Різдвяні перегони (World Team Challenge); 2011 – мас-старт з Сергієм Седневим 2 місце **2**; 2014 – мас-старт з Сергієм Семеновим 1 місце **1**; Меморіал Фат'янова 2012 – Переслідування 3 місце **3**; Гонка чемпіонів 2011 – мас-старт 3 місце **3**.

Державні нагороди:

Орден княгині Ольги I ст. (23 серпня 2014 р.) – за значний особистий внесок у державне будівництво, соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток України, вагомі трудові здобутки та високий професіоналізм.

Орден княгині Ольги II ст. (14 вересня 2013 р.) – за вагомий особистий внесок у розвиток та популяризацію фізичної культури і спорту в Україні, досягнення високих спортивних результатів та багаторічну плідну професійну діяльність.

Орден княгині Ольги III ст. (17 березня 2008 р.) – за вагомий особистий внесок у розвиток фізичної культури і спорту, досягнення високих спортивних результатів на чемпіонатах Європи та світу з біатлону 2008 р.

Орден «За заслуги» II ст. (8 березня 2021 р.) – за значний особистий внесок у соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток Української держави, зразкове виконання службового обов'язку та багаторічну сумлінну працю.

Орден «За заслуги» III ст. (25 березня 2015 р.) – за вагомий особистий внесок у зміцнення національної безпеки, високий професіоналізм, зразкове виконання службового обов'язку та з нагоди Дня Служби безпеки України.

Лауреат Премії Кабінету Міністрів України за особливі досягнення молоді у розбудові України (2011).

СЕМЕРЕНКО ВІТА ОЛЕКСАНДРІВНА
(народилася 18 січня 1986 р)

Біатлон		
Зимові Олімпійські ігри		
Золото	Сочі 2014	естафета
Бронза	Сочі 2014	спринт
Чемпіонати світу		
Срібло	Естерсунд 2008	естафета 4x6 км
Срібло	Нове Место – на – Мораві 2013	естафета 4x6 км
Бронза	Ханти – Мансійськ 2011	індивідуальна гонка 15 км
Бронза	Рупольдінг 2012	спринт 7,5 км
Бронза	Нове Место – на – Мораві 2013	спринт 7,5 км
Бронза	Естерсунд 2019	естафета 4x6 км
Бронза	Антерсельва 2020	естафета 4x6 км
Чемпіонати Європи		
Золото	Брезно – Осрбліє 2012	естафета 4x6 км
Золото	Ріднау – валь – Ріданна 2011	естафета 4x6 км
Золото	Отепя 2010	гонка переслідування 10 км
Золото	Уфа 2009	естафета 4x6 км
Золото	Нове Место – на – Мораві 2008	естафета 4x6 км
Срібло	Отепя 2010	естафета 4x6 км
Срібло	Уфа 2009	гонка переслідування 10 км
Срібло	Бансько 2007	спринт 7,5 км
Бронза	Отепя 2010	спринт 7,5 км
Бронза	Бансько 2007	естафета 4x6 км
Бронза	Новосибірськ 2005	естафета 3x6 км (юніорки)
Чемпіонати світу серед юніорів		
Срібло	Контіолахті 2005	індивідуальна гонка 10 км
Срібло	Контіолахті 2005	естафета 3x6 км
Універсіади		
Золото	Турин 2007	переслідування 10 км
Золото	Ерзурум 2011	спринт 7,5 км
Золото	Ерзурум 2011	переслідування 10 км
Золото	Ерзурум 2011	змішана естафета
Срібло	Турин 2007	естафета 3x6 км
Бронза	Турин 2007	спринт 7,5 км
Бронза	Турин 2007	індивідуальна гонка 15 км
Літні чемпіонати світу		
Золото	Нове – Место 2011	спринт 7,5 км
Золото	Нове – Место 2011	переслідування 10 км

Золото	Уфа 2012	переслідування 10 км
Срібло	Уфа 2012	спринт 7,5 км
Срібло	Уфа 2012	змішана естафета 2×7,5 + 2×6 км
Бронза	Мінск 2019	переслідування 7,5 км

Українська біатлоністка, заслужений майстер спорту України, член національної збірної команди України, чемпіонка та бронзова призер Олімпійських ігор у Сочі, п'ятиразова призерка чемпіонатів світу, переможниця й призерка етапів Кубка світу, п'ятиразова чемпіонка Європи з біатлону. Учасниця Олімпійських ігор 2010 р. у Ванкувері, 2014 р. у Сочі та 2018 р. у Пхьончхані.

Навчалася у Сумському державно педагогічному університеті ім. А. С. Макаренка. Тренери: Байда Світлана Іванівна, Шамрай Григорій Іванович.

Віта Семеренко на етапі кубка світу в Обергофі, Німеччина

На чемпіонаті світу 2008 р. в Естерсунді Віта посіла 4-те місце у гонці з масовим стартом і друге місце в естафеті. На чемпіонаті світу 2011 р. у Ханті-Мансійську здобула «бронзу» в індивідуальній гонці і «срібло» в естафеті, однак через порушення антидопінгових правил Оксаною Хвостенко Міжнародний союз біатлоністів позбавив українську жіночу естафетну четвірку другого місця у гонці чемпіонату світу з біатлону – 2011.

У квітні 2011 р. Віта здобула перемогу у традиційних змаганнях з біатлону «Приз пам'яті Фат'янова», що відбувались на Камчатці. Вона перемогла у спринті та у гонці переслідування, отримавши головний приз турніру – автомобіль «Мерседес».

На чемпіонаті світу 2012 р. Віта здобула бронзову медаль у спринті. У березні 2009, 2010, 2011 і 2012 рр. рішенням експертної комісії НОКу визнавалася найкращою спортсменкою місяця в Україні.

На чемпіонаті світу 2013 р. здобула бронзову медаль у спринті і срібну в естафеті.

На Олімпіаді у Сочі здобула «бронзу» в спринті і «золото» в естафетній гонці 4 по 6 км (збірна України виступила у складі Юлії Джими, Віти Семеренко, Валі Семеренко та Олени Підгрушної). Нагороджена орденом княгині Ольги I ступеня.

Родина : Віта Семеренко – сестра – близнючка української біатлоністки Валі Семеренко. Чоловік Віти – Андрій Пацюк, колишній футболіст клубу «Явір» (Краснопілля). 19 вересня 2016 р. у подружжя народився син Марк.

Кубок світу: Всього сезонів – 12. Найвищі місця в рейтингу – 10 (сезон 2012 – 13); 12 (сезон 2011 – 12). Індивідуальних перемог – 0. Всього перемог – 3. Індивідуальних подіумів – 10 (0 золотих, 3 срібних, 7 бронзових). Всього подіумів – 24 (3 золотих, 11 срібних, 10 бронзових).

Віта Семеренко на стартовій позиції на Чемпіонаті світу з біатлону 2007 року в Антерсельві, Італія

Подіуми на етапах кубків світу

Сезон	Місце проведення	Змагання	Результат
2007 – 08	 Естерсунд, Швеція – ЧС	Естафета	2
2008 – 09	 Гохфільцен, Австрія	Спринт	2
2008 – 09	 Обергоф, Німеччина	Естафета	1
2008 – 09	 Ванкувер, Канада	Індивідуальна	3
2009 – 10	 Осло, Норвегія	Мас – старт	2
2010 – 11	 Гохфільцен, Австрія	Естафета	2
2010 – 11	 Поклюка, Словенія	Змішана естафета	2
2010 – 11	 Ханті – Мансійськ, Росія – ЧС	Індивідуальна	3

Сезон	Місце проведення	Змагання	Результат
2011 – 12	 Рупольдінг, Німеччина – ЧС	Спринт	3
2011 – 12	 Ханті – Мансійськ, Росія	Спринт	2
2011 – 12	 Ханті – Мансійськ, Росія	Переслідування	3
2012 – 13	 Гохфільцен, Австрія	Естафета	2
2012 – 13	 Обергоф, Німеччина	Естафета	1
2012 – 13	 Нове Место, Чехія – ЧС	Спринт	3
2012 – 13	 Нове Место, Чехія – ЧС	Естафета	2
2013 – 14	 Гохфільцен, Австрія	Естафета	1
2013 – 14	 Аннесі – Ле Гран Борнан, Франція	Естафета	2
2013 – 14	 Рупольдінг, Німеччина	Естафета	3
2017 – 18	 Гохфільцен, Австрія	Естафета	2
2017 – 18	 Аннесі – Ле Гран Борнан, Франція	Спринт	3
2017 – 18	 Обергоф, Німеччина	Переслідування	3
2017 – 18	 Контіолахті, Фінляндія	Змішана естафета	2
2018 – 19	 Естерсунд, Швеція – ЧС	Естафета	3
2019 – 20	 Антерсельва, Італія – ЧС	Естафета	3

Різдвяні перегони (World Team Challenge): У 2012 р. – мас – старт з Сергієм Седневим 2 місце ²

Меморіал Фат'янова: 2011 – Спринт 1 місце ¹; 2011 – Переслідування 1 місце ¹; 2012 – Спринт 2 місце ²; 2012 – Переслідування 2 місце ²

Гонка чемпіонів: 2011 – Змішана естафета з Емілем Свендсенем 3 місце ³

Відзнаки:

Орден «За заслуги» III ст. (8 березня 2021 р.) – за значний особистий внесок у соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток Української держави, зразкове виконання службового обов'язку та багаторічну сумлінну працю.

Лауреат Премії Кабінету Міністрів України за особливі досягнення молоді у розбудові України (2011).

XXX ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ У ЛОНДОНІ

Літні Олімпійські ігри 2012 (офіційна назва XXX Літні Олімпійські ігри, англ. Games of the XXX Olympiad) – міжнародні спортивні змагання, що пройшли з 27 липня по 12 серпня 2012 р. у місті Лондон, столиці Великої Британії. До церемонії відкриття, ще 25 липня відбулися перші змагання – груповий етап жіночого футболу. В іграх взяли участь близько 10 тисяч спортсменів з 204 національних олімпійських комітетів.

Прийом заявок міст – кандидатів було завершено 15 липня 2003 р. До цього моменту бажання прийняти у себе Ігри висловили 9 міст: Гавана, Стамбул, Лейпциг, Лондон, Мадрид, Москва, Нью-Йорк, Париж і Ріо – де Жанейро.

18 травня 2004 р. Міжнародний олімпійський комітет після оцінки всіх поданих заявок вибрав 5 міст, з яких треба було зробити вибір на 117 – й сесії МОК у липні 2005 р. у Сінгапурі. Цими 5 містами стали Мадрид, Москва, Нью-Йорк, Париж і Лондон. Усі 5 міст подали необхідні документи до 19 листопада 2004 р., відтак протягом лютого - березня 2005 р. їх відвідали інспектори Міжнародного олімпійського комітету.

Кандидатуру Лондона було обрано 6 липня 2005 р. Єдиним главою уряду, хто особисто представляв заявку своєї країни, став у Сінгапурі тодішній прем'єр – міністр Великої Британії Тоні Блер.

Наступного дня після оголошення столиці Ігор у Лондоні стався терористичний акт.

Результати подання заявок міст – кандидатів					
Місто	НОК	1 – ий раунд	2 – ий раунд	3 – ий раунд	4 – ий раунд
Лондон	 Велика Британія	22	27	39	54
Париж	 Франція	21	25	33	50
Мадрид	 Іспанія	20	32	31	–
Нью – Йорк	 США	19	16	–	–
Москва	 Росія	15	–	–	–

Для забезпечення безпеки Олімпійських ігор прийняті безпрецедентні заходи. Передбачалося задіяти у цілому 40 000 чоловік, включаючи 13 000 поліцейських і 17

000 військовослужбовців. Уряд Великої Британії розглянув питання про можливість використання у цілях безпеки військової техніки аж до зенітно – ракетних комплексів «Рапіра». Бюджет безпеки Олімпіади – 2012 склав близько 585 000 000 фунтів стерлінгів.

Талісмани Ігор були оголошені 19 травня 2010. Ними стали, за словами авторів, дві краплі сталі з Болтона на ім'я Венлок і Мандевіль. Вони названі на честь міста Мач – Венлок, в яких пройшли перші змагання на кшталт Олімпійських ігор, і села Сток – Мандевіль, де пройшли перші на території Великої Британії Параолімпійські ігри. У обох талісманів по одному оку, вони носять велосипедні шоломи, і на них намальовані логотипи Ігор.

Венлок і Мандевіль

Церемонія відкриття: Церемонія відкриття відбулася 27 липня на новому, спеціально спорудженому до ігор, 80 – тисячному Олімпійському стадіоні і носила назву «Острів чудес» (анг. The Isles of Wonder). Режисером церемонії є оscarоносець Денні Бойл. Ігри відкрила королева Великої Британії Єлизавета II. 20 – хвилинну секцію зіграв Майк Олдфілд з інструментальною композицією «Tubular Bells». На завершення відкриття виступив Пол Маккартні з піснями «The End» і «Hey Jude».

Олімпіада в Лондоні – відкриття

Церемонія закриття: Церемонія закриття Олімпійських ігор, яка називалася «Симфонія британської музики» (англ. A Symphony of British Music), відбулася 12 серпня на Олімпійському стадіоні.

За традицією на церемонії був переданий Олімпійський прапор меру наступної столиці літньої Олімпіади. На церемонії виступали: Джордж Майкл, Spice Girls, Queen, Muse, The Who, Take That, Nick Mason, Pet Shop Boys, Eric Idle, Jessie J, Russell Brand та інші.

Церемонія закриття XXX Олімпійських ігр

Учасники: В іграх 2012 взяло участь понад 10 000 атлетів з 204 національних олімпійських комітетів (НОК), що перевершило літні Олімпійські ігри 1948 р. у Лондоні та Ігри Співдружності 2002 р. у Манчестері як найбільші спортивні змагання, які коли – небудь проводилися у Великій Британії.

3 спортсмени з Нідерландських Антильських островів, членство яких було знято Міжнародним олімпійським комітетом на 123 – й сесії у червні 2011 р., а також 1 спортсмен з Південного Судану – нової держави, котра ще не має свого олімпійського комітету, брали участь у змагання як незалежні спортсмени під олімпійським прапором.

Олімпіада в Лондоні: фаєричне відкриття

Українська команда у Лондоні:

Україна брала участь у літніх Олімпійських іграх 2012 р., що проходили у Лондоні, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії з 27 липня по 12 серпня 2012 р. На цій олімпіаді 1 серпня золотою медаллю жіночої четвірки парної з академічного веслування було подолано рубіж у 30 золотих медалей і 100 загалом за весь час участі України в літніх Олімпійських іграх.

УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ, ЯКІ ОТРИМАЛИ МЕДАЛІ У ЛОНДОНІ

Медалі Місце: 14 **Золото 5** Срібло 4 **Бронза 10** **Всього 19**

Медаль	Спортсмен	Вид спорту	Дисципліна	Дата
1 Золото	<u>Яна Шемякіна</u>	 Фехтування	Індивідуальна шпага	30 липня
1 Золото	<u>Катерина Тарасенко</u> <u>Наталія Довгодько</u> <u>Анастасія Коженкова</u> <u>Яна Дементьєва</u>	 Академічне веслування	Парні четвірки	1 серпня
1 Золото	<u>Юрій Чебан</u>	 Веслування на байдарках і каное	Каное – одиночки, 200 метрів	11 серпня
1 Золото	<u>Олександр Усик</u>	 Бокс	Вагова категорія до 91 кг	11 серпня
1 Золото	<u>Василь Ломаченко</u>	 Бокс	Вагова категорія до 60 кг	12 серпня
2 Срібло	<u>Інна Осипенко – Радомська</u>	 Веслування на байдарках і каное	Байдарки – одиночки, 500 метрів	9 серпня
2 Срібло	<u>Інна Осипенко – Радомська</u>	 Веслування на байдарках і каное	Байдарки – одиночки, 200 метрів	11 серпня
2 Срібло	<u>Денис Берінчик</u>	 Бокс	Вагова категорія до 64 кг	11 серпня

Медаль	Спортсмен	Вид спорту	Дисципліна	Дата
2 Срібло	<u>Валерій Андрійцев</u>	 Боротьба	Вільна боротьба, до 96 кг	12 серпня
3 Бронза	<u>Олена Костевич</u>	 Стрільба	Пневматичний пістолет, 10 метрів	29 липня
3 Бронза	<u>Олена Костевич</u>	 Стрільба	Пістолет, 25 метрів	1 серпня
3 Бронза	<u>Ольга Харлан</u>	 Фехтування	Індивідуальна шабля	1 серпня
3 Бронза	<u>Ольга Саладуха</u>	 Легка атлетика	Потрійний стрибок	5 серпня
3 Бронза	<u>Ігор Радівілов</u>	 Спортивна гімнастика	Опорний стрибок	6 серпня
3 Бронза	<u>Олеся Повх</u> <u>Христина Стуй</u> <u>Марія Ремєнь</u> <u>Єлизавета Бризгіна</u>	 Легка атлетика	Естафета 4×100 метрів	10 серпня
3 Бронза	Тарас Шелестюк	 Бокс	Вагова категорія до 69 кг	10 серпня
3 Бронза	<u>Олександр Гвоздик</u>	 Бокс	Вагова категорія до 81 кг	10 серпня
3 Бронза	<u>Юлія Паратова</u>	 Важка атлетика	Вагова категорія до 53 кг	
3 Бронза	<u>Баралей Юлія</u> <u>Логвиненко Аліна</u> <u>Олішевська Юлія</u> <u>Приступа Дарина</u> <u>Пигида Наталя</u> <u>Земляк Ольга</u> <u>Тігімець Ганна</u> <u>Ярошук Ганна</u>	 Легка атлетика	Естафета 4 × 400 м	

ДЕМЕНТЬЄВА ЯНА МИХАЙЛІВНА
(народилася 23 жовтня 1978 р.)

Представник Україна		
Літні Олімпійські ігри		
Золото	2012 Лондон	Парна четвірка
Дискваліфікація	2004 Афіни	Парна четвірка
Чемпіонат світу		
Золото	2009 Познань	Парна четвірка
Срібло	2010 Гамільтон	Парна четвірка
Чемпіонат Європи		
Золото	2008 Афіни	Двійка
Золото	2009 Брест	Парна четвірка
Золото	2010 Монтемор-у-Велью	Парна четвірка
Золото	2011 Пловдив	Двійка
Золото	2012 Варезе	Парна четвірка
Бронза	2019 Люцерн	Парна четвірка

Українська веслувальниця (академічне веслування) загібна, олімпійська чемпіонка, чемпіонка світу та Європи, заслужений майстер спорту України.

Народилася 23 жовтня 1978 р. у Харкові. Починала займатися легкою атлетикою, потім перейшла у секцію академічного веслування. Перший тренер – Сергій Дементьєв (колишній чоловік). Тренер – Володимир Морозов. Навчалась у Харківській загальноосвітній школі I – III ступенів № 164.

Закінчила Харківський політехнічний інститут (спеціалізація – менеджмент підприємств) та Харківську академію фізичного виховання та спорту (спортивна психологія).

Спортивна кар'єра: Яна почала займатися академічним веслуванням з 20 років. З 2001 р. входила до складу збірної України. Член олімпійської збірної України на Іграх XXVIII Олімпіади 2004 р. в Афінах.

У складі четвірки парної (Олена Морозова, Яна Дементьєва, Тетяна Колесникова й Олена Олефіренко) була третьою у фінальному заїзді, але рішенням комітету МОК, через вживання Оленою Олефіренко препаратів, що можуть бути основою для створення допінгу, результат українок скасовано, а бронзові нагороди передано австралійкам.

Член олімпійської збірної України на XXIX Олімпійських іграх 2008 р. у Пекіні. У фінальному заїзді двійки серед жінок на 2 км в парі з Катериною Тарасенко стали сьомими (07:17.82). Член олімпійської збірної України на Іграх XXX Олімпіади 2012 р.

у Лондоні. У складі четвірки парної (Анастасія Коженкова, Яна Дементьєва, Катерина Тарасенко й Наталія Довгодько) стала олімпійською чемпіонкою.

П'ять разів ставала чемпіонкою Європи: у 2008 р. у двійці з Катериною Тарасенко, у 2009 р. у парній четвірці (Світлана Спірюхова, Тетяна Колеснікова, Анастасія Коженкова і Яна Дементьєва), у 2010 р. у парній четвірці (Катерина Тарасенко, Олена Буряк, Анастасія Коженкова і Яна Дементьєва), у 2011 р. у двійці з Анастасією Коженковою і у 2012 р. (Катерина Тарасенко, Наталія Довгодько, Ольга Гурковська, Яна Дементьєва).

Чемпіонка світу – 2009 у парній четвірці (Світлана Спірюхова, Тетяна Колеснікова, Анастасія Коженкова і Яна Дементьєва), срібна призерка чемпіонату світу – 2010 у парній четвірці (Катерина Тарасенко, Олена Буряк, Анастасія Коженкова і Яна Дементьєва). Багаторазова чемпіонка України, призерка Кубків світу. Після тривалої перерви 2018 р. поновила виступи. На чемпіонаті світу 2018 р. була сімнадцятою у двійках парних. На чемпіонаті Європи 2019 стала бронзовою призеркою у четвірках парних (Євгенія Довгодько, Дарина Верхогляд, Анастасія Коженкова і Яна Дементьєва). Але на ліцензійний на Олімпійські ігри 2020 чемпіонат світу з академічного веслування 2019 р. не потрапила через травму.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ДОВГОДЬКО НАТАЛІЯ ВІКТОРІВНА (народилася 7 лютого 1991 р.)

	Представник Україна	
	Літні Олімпійські ігри	
Золото	2012 Лондон	Парна четвірка
	Чемпіонат Європи	
Золото	2012 Варезе	Парна четвірка
	Універсиади	
Золото	2013 Казань	Одиночка

Українська веслувальниця (академічне веслування), олімпійська чемпіонка,

чемпіонка Європи, майстер спорту.

Народилася 7 лютого 1991 р. у Києві. У 2008 р. закінчила київську гімназію № 32. У 2013 р. стала випускницею Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут».

Веслуванням почала займатися у 2001 р. Перший тренер – Раїса Кирилова. Тренери – Володимир Морозов, Діна Міфтахутдінова.

Родина: Брат Наталії, Іван Довгодько, теж займається академічним веслуванням та представляв Україну на Іграх XXX Олімпіади 2012 р. у Лондоні. Батько, Віктор Іванович Довгодько, працює у Міністерстві оборони України, полковник, є одним із віце – президентів Федерації академічного веслування України, член Національного олімпійського комітету України. Мати, Валентина Дмитрівна, працює в Міністерстві освіти і науки, молоді та спорту України.

Спортивна кар'єра: Чемпіонка України 2010–2012 років (одиночка).

Кубок України – 2011 – 2 – е місце (четвірка парна).

Чемпіонат Європи – 2011 – 5 – е місце (одиночка).

Фінал Кубка світу – 2012 – 1 – е місце (четвірка парна).

Член олімпійської збірної України на Іграх XXX Олімпіади 2012 р. у Лондоні. У складі четвірки парної (Катерина Тарасенко, Наталія Довгодько, Анастасія Коженкова та Яна Дементьєва) стала олімпійською чемпіонкою.

Чемпіонат Європи 2012 – 1 – е місце (четвірка парна).

Чемпіонат Європи 2013 – 5 – е місце (одиночка).

7 липня 2013 року стала чемпіонкою Універсіади 2013 (одиночка).[3]

Молодіжний чемпіонат світу U – 23 2013 – 4 – е місце (одиночка).

Чемпіонат світу 2013 – 9 – е місце (одиночка).

Чемпіонат Європи 2014 – 9 – е місце (одиночка).

Чемпіонат світу 2014 – дискваліфікація в півфіналі (одиночка).

Чемпіонат Європи 2015 – 5 – е місце (четвірка парна).

Чемпіонат світу 2015 – 17 – е місце (одиночка).

У 2016 р. – 12 – е місце на етапі Кубка світу, 9 – е місце на чемпіонаті Європи, 5 – е місце на кваліфікаційній регаті на Ігри XXXI Олімпіади 2016 р. (в одиночках).

Чемпіонат світу 2018 – 17 – е місце (двійка парна).

Чемпіонат Європи 2019 – 10 – е місце (двійка парна).

Чемпіонат світу 2019 – 15 – е місце (четвірка розпашна без стернового).

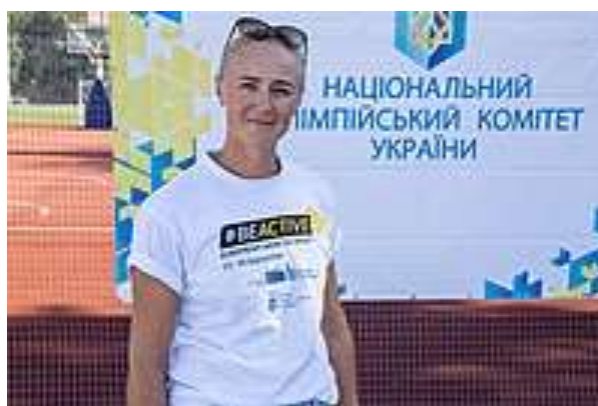
Державні нагороди:

Орден «За заслуги» II ст. (25 липня 2013) – за досягнення високих спортивних результатів на XXVII Всесвітній літній Універсіаді в Казані, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» III ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

КОЖЕНКОВА АНАСТАСІЯ МИКОЛАЇВНА
(народилася 19 січня 1986 р.)

Представник Україна		
Літні Олімпійські ігри		
Золото	2012 Лондон	W4x
Чемпіонати світу		
Золото	2009 Познань	W4x
Срібло	2010 Гамільтон	W4x
Чемпіонати Європи		
Золото	2009 Брест	W4x
Золото	2010 Монтемор – у – Велью	W4x
Золото	2011 Пловдив	Двійка
Бронза	2016 Бранеденбург	W4x
Срібло	2018 Глазго	W4x
Бронза	2019 Люцерн	W4x

Українська веслувальниця (академічне веслування). Олімпійська чемпіонка, чемпіонка світу та Європи, заслужений майстер спорту України. Народилася 19 січня 1986 р. в м. Ковель (Волинська область).

У Ковелі спочатку займалася баскетболом. Звідти у 2000 р. її забрали до Києва займатися академічним веслуванням у Київському спортивному лицей – інтернаті. Перший тренер – Олександр Горовий. У 2007 р. переїхала до Дніпропетровська. Теперішні тренери – В. Морозов та Міфтахутдинова Діна Артурівна. У 2008 р. закінчила Національний університет фізичного виховання і спорту України (Київ).

Спортивна кар'єра: Тричі ставала чемпіонкою Європи: у 2009 р. у парній четвірці (Світлана Спірюхова, Тетяна Колеснікова, Анастасія Коженкова і Яна Дементьєва), у 2010 р. у парній четвірці (Катерина Тарасенко, Олена Буряк, Анастасія Коженкова і Яна Дементьєва), і у 2011 р. у двійці з Я Дементьєвою. Чемпіонка світу – 2009 у парній четвірці (Світлана Спірюхова, Тетяна Колеснікова, Анастасія Коженкова і Яна Дементьєва), срібна призерка чемпіонату світу – 2010 у парній четвірці (Катерина Тарасенко, Олена Буряк, Анастасія Коженкова і Яна Дементьєва).

Член олімпійської збірної України на Іграх XXX Олімпіади 2012 р. у Лондоні. У складі четвірки парної (Анастасія Коженкова, Яна Дементьєва, Катерина Тарасенко й Наталія Довгодько) стала олімпійською чемпіонкою.

У 2014 р. – X місце на чемпіонаті світу у двійках парних; У 2015 р. – VI місце на чемпіонаті Європи в двійках парних; У 2016 р. – III місце на етапі Кубку світу у четвірках парних, III місце на чемпіонаті Європи в четвірках парних; II місце на кваліфікаційній олімпійській регаті у четвірках парних.

На XXXI Олімпійських іграх 2016 р. у складі парної четвірки (Дарина Верхогляд, Олена Буряк, Анастасія Коженкова і Євгенія Німченко) була четвертою.

У 2017 р. – VIII місце на чемпіонаті світу у четвірках парних; У 2018 р. – IV місце на етапі Кубку світу у четвірках парних, II місце на чемпіонаті Європи у четвірках парних, IX місце на чемпіонаті світу у четвірках парних; у 2019 р. – III місце на чемпіонаті Європи у четвірках парних.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ТАРАСЕНКО КАТЕРИНА МИКОЛАЇВНА
(народилася 6 серпня 1987 р.)

Представник Україна		
Літні Олімпійські ігри		
Золото	2012 Лондон	Парна четвірка
Чемпіонат світу		
Срібло	2010 Гамільтон	Парна четвірка

Чемпіонат Європи		
Золото	2008 Афіни	Парна двійка
Золото	2010 Монтемор – у – Велью	Парна четвірка
Золото	2011 Пловдив	Парна четвірка
Золото	2012 Варезе	Парна четвірка
Бронза	2009 Брест	Вісімка

Українська веслувальниця (академічне веслування), олімпійська чемпіонка, чемпіонка Європи, призерка чемпіонату світу, заслужений майстер спорту України.

Член олімпійської збірної України на XXIX Олімпійських іграх 2008 р. у Пекіні. У фінальному заїзді двійки парної серед жінок на 2 км у парі з Яною Дементьєвою стали сьомими (07:17.82).

Член олімпійської збірної України на Іграх XXX Олімпіади 2012 р. у Лондоні. У складі четвірки парної (Анастасія Коженкова, Яна Дементьєва, Катерина Тарасенко й Наталія Довгодько) стала олімпійською чемпіонкою.

Чотири рази ставала чемпіонкою Європи: у 2008 р. у двійці з Яною Дементьєвою і у парній четвірці 2010 (Катерина Тарасенко, Олена Буряк, Анастасія Коженкова і Яна Дементьєва), 2011 (Світлана Спірюхова, Тетяна Колеснікова, Наталія Губа, Катерина Тарасенко) і 2012 (Катерина Тарасенко, Наталія Довгодько, Ольга Гурковська, Яна Дементьєва). Срібна призерка чемпіонату світу – 2010 у парній четвірці (Катерина Тарасенко, Олена Буряк, Анастасія Коженкова і Яна Дементьєва). Бронзова призерка чемпіонату Європи – 2008 у вісімці.

Чемпіонка світу серед молоді U – 23 2009 року у парних четвірках. Бронзова призерка чемпіонату світу серед молоді U – 23 2006 в одиночках. Срібна призерка чемпіонату світу серед молоді 2004 в парних четвірках.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Сімейний стан: Чоловік – Іван Футрик, академічний веслувальник, призер чемпіонатів Європи. Після одруження Катерина взяла прізвище чоловіка. Діти (двійня) – Артем і Анастасія.

УСИК ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ (народився 17 січня 1987 р.)

Представник Україна		
Бокс		
Олімпійські ігри		
Золото	Лондон 2012	до 91 кг
Чемпіонат світу з боксу		
Золото	2011 Баку	– 91 кг
Бронза	2009 Мілан	Важка вага
Чемпіонат Європи з боксу		
Золото	2008 Ліверпуль	– 81 кг
Бронза	2006 Пловдів	– 75 к

Український професіональний боксер. Інтерконтинентальний чемпіон у першій важкій вазі за версією WBO, олімпійський чемпіон (2012 р.), чемпіон світу (2011 р.), чемпіон Європи (2008 р.), багаторазовий чемпіон України. Заслужений майстер спорту України.

Батьки родом з півночі України – мати народилася у Чернігівській області (село Риботин Коропського району), а батько родом із Сумської області. З дитинства Олександр відвідував школу сімферопольського футбольного клубу «Таврія», але футбольна кар'єра Олександра не склалася. У 15 років почав займатися боксом.

Закінчив школу № 34 у Сімферополі, в якій навчався разом зі своєю майбутньою дружиною Катериною. Закінчив Львівський державний університет фізичної культури. Аспірант Львівського державного університету фізичної культури

У 2006 р. взяв участь у чемпіонаті Європи з боксу, дійшов до півфіналу, в якому програв росіянину Матвію Коробову у ваговій категорії до 75 кг.

Потім Усик перейшов у напівважку вагову категорію і у 2008 р. завоював у Болгарії Кубок Стренджа.

У лютому 2008 р. був відправлений олімпійським комітетом у Розето – дельї –

Абруцці, замінивши Дениса Пояцику. Там він переміг боксерів світового класу, азербайджанця Елчана Алізалде і британця Денні Прайса.

Узяв участь в Олімпійських іграх 2008 р. у Пекіні. У першому турі Олександр з легкістю переміг боксера з Китаю Юшана Нійаті (23:4), а у другому турі програв майбутньому срібному призеру, італійцеві Клементе Руссо (4:7). Після поразки на Олімпіаді Олександр спустився у напівважку вагу і виграв у 2008 р. чемпіонат Європи, потім знову перейшов у важку вагову категорію.

Узяв срібну медаль на чемпіонаті Кубка Світу 2008 р. У 2009 р. взяв участь у чемпіонаті світу з боксу. Завоював на ньому бронзову медаль, поступившись у півфіналі росіянину Єгору Мехонцеву. У 2011 р. на чемпіонаті світу переміг росіянина Артура Бетербієва і у фіналі боксера з Азербайджану Теймура Маммедова, завоювавши золоту медаль.

На Олімпійських іграх у Лондоні Олександр, який на той час уже став капітаном боксерської збірної України, був головним фаворитом. Золоту медаль виборов 11 серпня 2012 р., здобувши перемогу у фіналі над італійським боксером Клементе Руссо. Глядачам запам'ятався тим, що виходив на ринг у образі козака, а після фінального поєдинку станцював гопак.

Олександр Усик завоював усі можливі титули любительського боксу і у жовтні 2012 р. офіційно заявив про завершення аматорської кар'єри та перехід у напівпрофесіональну лігу WSB, міжнародну боксерську асоціацію під егідою AIBA. Протягом сезону 2012–2013 рр. виступав за команду «Українські отамани». Загалом здобув 6 перемог (з них 2 достроково) та жодного разу не програв, таким чином зайняв 1 місце в індивідуальному рейтингу боксерів WSB у важкій вазі.

25 вересня 2013 р. Олександр Усик підписав контракт з промоутерською компанією «K2 Promotions» і вже 9 листопада провів свій перший бій на професійному ринзі у першій важкій вазі (вагова категорія «до 91 кг»). Тренером Олександра став американець Джеймс Алі Башир, який працює у команді Володимира Кличка.

За словами промоутера Олександра Красюка, метою Усика є побити рекорд легендарного Евандера Холіфілда, який став чемпіоном світу у першій важкій вазі у своєму 12 – му поєдинку на професійному ринзі. 4 жовтня 2014 р. Олександр провів свій перший титульний бій за вакантний пояс інтерконтинентального чемпіона WBO,

в якому переміг південноафриканця Деніела Брюера нокаутом у 7 раунді.

Бій з Андрієм Князєвим зібрав аудиторію у 3,6 млн телеглядачів

Для того, щоб стати офіційним претендентом на бій за титул чемпіона світу за версією WBO, Олександрові потрібно перемагати боксерів з топ – рейтингу цієї організації. Вибір промоутерів припав на росіянина Андрія Князева, який займав 15 – ту позицію у рейтингу WBO, та є володарем поясу WBO Oriental. Бій відбувся 18 квітня 2015 р. у Палаці спорту. Упродовж усього поєдинку Усик домінував у рингу, завдаючи точних ударів та не зустрівши серйозного опору.

Вже в 3 – му раунді у росіянина пішла носом кров, а в 6 – му він зазнав незначного розсічення під оком. У 8 – му раунді після тривалої серії ударів рефері зупинив бій, таким чином Олександр Усик здобув сьому дострокову перемогу.

Бій Усика з Князєвим став найбільш рейтинговою спортивною подією в Україні від початку року – його аудиторія склала 3,6 млн телеглядачів. У липні було оголошено про бій Усика із південноафриканцем Джонні Мюллером, який того ж місяця займав 15 – ту позицію у рейтингу WBO. 29 серпня Олександр одержав впевнену перемогу над Мюллером, утретє захистивши пояс WBO.

У вересні 2015 р. Олександр Усик піднявся на першу сходинку рейтингу WBO серед боксерів першої важкої ваги.

Олександр Усик і його сім'я

На двадцять восьмому конгресі всесвітньої боксерської організації (WBO), що

проходив у жовтні 2015 р. в Орландо, Олександр Усик було присвоєно звання Інтерконтинентального боксера року.

У листопаді 2015 р. було оголошено, що наступний захист титулу інтерконтинентального чемпіона Олександр проведе проти кубинця Педро Родрігеса, на рахунку якого 22 перемоги (19 нокаутом) і 1 поразка.

Усик нокаутував Вентера в дев'ятому раунді

Перехід у важку вагу: Після бою з Белью Усик вирішив змінити вагову категорію. На 25 травня 2019 р. був запланований дебют Олександра у Чикаго у бою проти камерунця Карлоса Такама, але через травму Усика в ході підготовки бій був скасований. Перший бій українця у важкій вазі змінили на 12 жовтня, а суперником Усика все одно мав стати Такам. Але у серпні камерунець змінив промоутера і заодно свої плани, відмовившись від бою з Усиком.

Новим суперником Усика у важкій вазі мав стати уродженець Суринаму Тайрон Спонг. Але голландець за кілька днів до поєдинку провалив допінг – тест. Тож у ринг 12 жовтня 2019 р. на бій проти Олександра Усика вийшов у передостанній день підібраний американський ветеран рингу Чазз Візерспун, з яким Усик трохи погрався, як кіт із мишею, а після 7 – го раунду команда Візерспуна відмовилася від продовження бою.

Усик vs. Чісора 31 жовтня 2020 р. Олександр Усик провів поєдинок проти інтерконтинентального чемпіона за версією WBO британця Дерек Чісори. Олександр показав чудовий рух і відмінні дії у контратаках проти агресивного супротивника, який переважав за габаритами. Бій завершився перемогою українця одностайним рішенням суддів.

Усик vs. Джошуа 25 вересня 2021 р. у Лондоні відбувся професійний боксерський поєдинок з чемпіоном WBA (Супер), IBF, WBO та IBO у важкій вазі Ентоні Джошуа. Усик переміг у бою одноголосним рішенням суддів, і тим самим здобув чотири пояси WBA (Супер), IBF, WBO та IBO.

Одним з суддів був кропивничанин Фесечко Віктор Миколайович. Усик за очками переміг Джошуа і став новим чемпіоном світу з боксу у важкій вазі. За яскравою перемогою українського суперважковаговика Олександра Усика над володарем чотирьох чемпіонських поясів за версіями WBA Super, WBO, IBF та IBO

британцем Ентоні Джошуа стежили сотні мільйонів уболівальників по всьому світу.

Раніше наш боксер неодноразово потрапляв у неприємні ситуації, пов'язані з невизначеністю у висловлюваннях про те, чий Крим – український чи російський, оскільки раз по раз він уникав прямої відповіді.

Але в поєдинку з Джошуа українець нарешті дав чітку відповідь на запитання, яке турбує багатьох, – щоправда, в оригінальній формі. Справа у тому, що Олександр боксував у рукавичках, на лівій із яких на блакитному тлі було написано Simferopol, а на правій на жовтому фоні – Ukraine.

На правій рукавичці Усика красувалося слово Ukraine, на лівій – Simferopol. Нагадаємо, що після своєї беззаперечної перемоги на запитання про те, де хотів би провести реванш, Усик назвав НСК «Олімпійський» у Києві.

Ось тільки можливість такого повороту подій виключив на післяматчевій прес – конференції промоутер британського боксера Едді Хірн. Утім, подивимося – часу домовитися у представників боксерів цілком достатньо, і тепер, напевно, уже наш співвітчизник буде диктувати свої умови.

Примітно, що після поєдинку Усик особисто зайшов до роздягальні Джошуа та віддав чемпіонські пояси британцю. Уся справа у тому, що вони іменні, і для Олександра виготовлять нові. І з написом Anthony Joshua українцю вони явно ні до чого...

25 вересня 2021 р. – Олександр Усик виграв чотири пояси у Джошуа

2014 – Інтерконтинентальний чемпіон за версією WBO у важкій вазі (до 90,72 кг)

2013 – Срібний кубок команди Українські отамани сезону WSB 2012-2013 рр.

2013 – Особистий залік сезону WSB 2012–2013 рр.

2012 – Чемпіон XXX Олімпійських Ігор у важкій вазі (до 91 кг)

2011 – Чемпіон світу у важкій вазі (до 91 кг)

2009 – Бронзовий призер чемпіонату Світу у важкій вазі (до 91 кг)

2008 – Чемпіон Європи у напівважкій вазі (до 81 кг)

2006 – Бронзовий призер чемпіонату Європи у середній вазі (до 75 кг)

2011 – Чемпіон України у важкій вазі (до 91 кг)

2010 – Чемпіон України у важкій вазі (до 91 кг)

2009 – Чемпіон України у важкій вазі (до 91 кг)

2006 – Чемпіон України у середній вазі (до 75 кг)

НАГОРОДИ: Орден «За заслуги» II ст. (15 серпня 2012); Орден «За заслуги» III ст. (12 жовтня 2011); «Кращий спортсмен України, 2012» – за результатами опитування на сайті Sport.ua.

Танок перемоги

ПОЧЕСНІ ЗВАННЯ: Почесний громадянин Сімферополя – з 2012 р. Скандали в зв'язку з окупацією Криму. 19 квітня 2015 р., після бою з росіянином Андрієм Князевим, керівник Кримського відділення партії Справедлива Росія Олександр Юрьєв назвав Усика «баламутом» та закликав притягнути його до відповідальності за проукраїнську позицію щодо ситуації у Криму.

Має багато татуювань. Перше зробив після чемпіонату України у 2007 р. Набив воїна – спартанця на лівому плечі. Олімпійські кільця на правому передпліччі з'явилися у 2008 – му після Олімпіади у Пекіні. На правому плечі – тату з гербом України і образами, на лівому передпліччі – олімпійські кільця на фоні України, на лівій лопатці – Архангел, на правому та лівому біцепсі – імена дітей.

Олександр Усик у третьому раунді мало не вбив Джонні Мюллера

ОСОБИСТЕ ЖИТТЯ: Сімейний стан: одружений, дружина – Катерина. Має трьох дітей – Єлизавету, Кирила та Михайла. Вболіває за футбольні клуби Таврія та Динамо. Підтримує дружні стосунки з Василем Ломаченком, Денисом Берінчиком та іншими відомими боксерами.

ШЕМЯКІНА ЯНА ВОЛОДИМИРІВНА (народилася 5 січня 1986 р.)

Представник Україна		
Фехтування		
Олімпійські ігри		
Золото	Лондон 2012	Шпага
Чемпіонат світу з фехтування		
Бронза	2014 Казань	Шпага
Бронза	2015 Москва	Шпага. Команда
Чемпіонат Європи		
Золото	2005 Залаегерсег	Шпага
Бронза	2005 Залаегерсег	Шпага. Команда
Бронза	2009 Пловдив	Шпага

Українська шпажистка, олімпійська чемпіонка 2012 р. Заслужений майстер

спорту України. Фехтуванням почала займатися у 11 років, після того, як отримала травму на тренуваннях гірськолижників. Представляє товариство «Динамо». Наставник – заслужений тренер України Андрій Орликовський. У 2002 р. стала переможницею першості світу серед кадетів. Чемпіонка Європи – 2004, у 2005 р. серед юніорів. Переможець в особистому заліку і бронзовий призер у командних змаганнях чемпіонату Європи 2005. У 2007 р. стала дворазовою чемпіонкою Всесвітньої універсіади у Бангкоку. Володарка «золота» Універсіади – 2009 у Белграді. Бронзовий призер чемпіонату Європи – 2009. Вихованка Львівського училища фізичної культури і магістр Львівського державного університету фізичної культури. Хобі – література та прогулянки з ротвейлером Ірмою.

Олімпійські ігри 2012: 30 липня 2012 р. на XXX Олімпійських іграх у Лондоні завоювала золоту медаль, перемігши у додатковий час німкеню Брітту Гайдеманн з рахунком 9:8 (0:0, 3:2, 5:6, 1:0).

Після Олімпіади 2012: 3 лютого 2013 р. Яна здобула золото на міжнародному турнірі серії Гран – прі, який пройшов у Будапешті (Угорщина). У фіналі Шемякіна здобула перемогу над росіянкою Ганною Сивковою (15:11). Таким чином, станом на лютий 2013 р. Яна Шемякіна та Ольга Харлан, яка напередодні перемогла в Гран – прі в Орлеані (Франція), очолили світовий рейтинг Міжнародної федерації фехтування (FIE) у своїх видах зброї.

АНДРІЙЦЕВ ВАЛЕРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ (народився 27 лютого 1987 р.)

Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Срібло	Лондон 2012	Г. – римська боротьба,
Європейські ігри		
Бронза	2015	Вільна боротьба, 97 кг
Чемпіонати світу з боротьби		
Бронза	Ташкент 2014	греко – римська боротьба, 97 кг
Чемпіонати Європи з боротьби		
Срібло	Белград 2012	греко – римська боротьба, 96 кг

Український борець вільного стилю, бронзовий призер чемпіонату світу, срібний

призер чемпіонату Європи, срібний призер Олімпійських ігор. Заслужений майстер спорту України у вільної боротьби.

Боротьбою займається з 1997 р. Перший тренер – Анатолій Задорожний. У 2007 р. був чемпіоном Європи та світу серед юніорів. Закінчив Національний університет фізичного виховання і спорту України.

Влітку 2016 р. приєднався до патріотичного флешмобу #яЛюблюСвоюКраїну, опублікувавши відеозвернення, в якому розповів за що любить Україну.

Виступи на змаганнях:

Змагання	Збірна	Вагова категорія	Місце
Чемпіонат світу серед студентів 2008	 Україна	вільна боротьба,	2 Срібло
Золотий Гран – прі з боротьби 2010	 Україна	вільна боротьба,	5
Золотий Гран – прі з боротьби 2010	 Україна	вільна боротьба,	5
Чемпіонат світу серед студентів 2010	 Україна	вільна боротьба,	2 Срібло
Київський Міжнародний турнір	 Україна	вільна боротьба,	1 Золото
Олімпійський кваліфікаційний турнір	 Україна	вільна боротьба,	3 Бронза
Гран – прі Німеччини з боротьби 2012	 Україна	вільна боротьба, до 96 кг	1 Золото
Турнір Чорного моря 2013	 Україна	вільна боротьба, до 96 кг	1 Золото
Золотий Гран – прі з боротьби 2013	 Україна	вільна боротьба,	3 Бронза
Меморіал Вацлава Циолковського 2013	 Україна	вільна боротьба,	10
Вогні Москви 2013	 Україна	вільна боротьба, до 96	3 Бронза
Гран – прі «Іван Яригін» 2014	 Україна	вільна боротьба,	3 Бронза
Турнір Олександра Медведя 2014	 Україна	вільна боротьба, до 97	5
Золотий Гран – прі з боротьби 2014	 Україна	вільна боротьба,	2 Срібло
Турнір Дана Колова – Николи Петрова 2015	 Україна	вільна боротьба, до 97 кг	3 Бронза
Відкритий чемпіонат Польщі з боротьби 2015	 Україна	вільна боротьба, до 97 кг	18
Кубок Алроси 2015	 Україна	вільна боротьба,	2 Срібло
Київський Міжнародний турнір	 Україна	вільна боротьба,	1 Золото
Олімпійський кваліфікаційний турнір з вільної боротьби 2016	 Україна	вільна боротьба, до 97 кг	3 Бронза
Олімпійський кваліфікаційний турнір з вільної боротьби 2016	 Україна	вільна боротьба, до 97 кг	1 Золото
Відкритий чемпіонат Польщі	 Україна	вільна боротьба,	5
Турнір Г. Картозія і В. Балавадзе 2018	 Україна	вільна боротьба, до 97 кг	5
Турнір Яшара Догу 2018	 Україна	вільна боротьба,	5
Турнір Олександра Медведя 2018	 Україна	вільна боротьба,	5
Henri Deglane Challenge 2019	 Україна	вільна боротьба,	1 Золото
Турнір Дана Колова – Николи Петрова 2019	 Україна	вільна боротьба, до 97 кг	2 Срібло
Меморіал Вацлава Циолковського 2019	 Україна	вільна боротьба, до 97	12
Турнір Маттео Пелліконе 2020	 Україна	вільна боротьба,	8
Київський Міжнародний турнір	 Україна	вільна боротьба,	1 Золото

Кубок світу з боротьби 2020	 Україна	вільна боротьба	5
Київський Міжнародний турнір	 Україна	вільна боротьба,	2 Срібло
Світовий олімпійський кваліфікаційний турнір з боротьби 2021	 Україна	вільна боротьба, до 97 кг	5

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

БЕРІНЧИК ДЕНИС ЮРІЙОВИЧ (народився 5 травня 1988 р.)

Представник Україна		
Бокс		
Олімпійські ігри		
Срібло	2012 Лондон	Перша напівсередня
Чемпіонат світу з боксу		
Срібло	2011 Баку	Перша напівсередня
Універсиади		
Бронза	2013 Казань	До 64 кг

Український професійний боксер, виступає у першій напівсередній вазі (до 63,5 кг) та легкій вазі (до 61,2 кг).

Срібний призер Олімпійських ігор (2012), срібний призер чемпіонату світу (2011), бронзовий призер літньої Універсиади (2013), дворазовий чемпіон України (2013, 2014). Заслужений майстер спорту України з боксу.

Денис Берінчик відомий своїми епатажними виходами на бій, у поєдинку проти Крістобаля – Денис з'явився у костюмі «Супермаріо», а перед цим боксер виїжджав до рингу на коні.

Закінчив Національний університет фізичного виховання і спорту України.

Аматорська кар'єра Першого серйозного успіху на міжнародному любительському рингу Денис досяг 2010 р – виграв чемпіонат Міжнародної федерації

студентського спорту, перемігши в фіналі досвідченого казахського боксера, чемпіона Азії Гані Олжабаєвича. Після цього чемпіонату Денис перейшов у більш високу вагову категорію.

Чемпіонат світу 2011 р. Денис відправився до Баку для участі у чемпіонаті світу. У першому бою з невеликою перевагою переміг фаворита Роніеля Іглесіаса Сотолонго (19 – 19). Усіх наступних суперників Беринчик впевнено перемагав з великою перевагою. У півфіналі Денис переміг відомого британця Тома Сталкера. У фіналі спірно програв Евертону Лопесу (23 – 26). По ходу поєдинку Беринчик декілька раз посилав суперника у нокдаун.

Олімпійські Ігри літні 2012 у Лондоні виступив у ваговій категорії до 64 кг. Перший бій цього турніру, де Беринчик з невеликою перевагою переміг шведа Ентоні Їгіта, вийшов дуже важким. Потім більш упевнено переміг австралійця Джеффа Горна. У півфіналі переміг боксера з Монголії Уранчимегійн Менх – Ердене. У фіналі Денис зустрівся з кубинцем Роніелем Іглесіасом Сотолонго. Кубинець був точнішим і з невеликою перевагою зміг взяти всі раунди у Беринчика. Денис програв з рахунком 15:22 – і отримав «срібло». Денис запам'ятався на Лондонській Олімпіаді тим, що всі свої перемоги святкував гопаком.

Універсіада 2013 На літній Універсіаді, яка проходила з 6 по 17-е липня в Казані, Денис представляв Україну у боксі у ваговій категорії до 64 кг. Завоював бронзову нагороду.

У 1/16 українець здолав чеха Зденека Чладека 3:0. У чвертьфіналі поборов казаху Айдара Амирзакова з таким же рахунком, перемога гарантувала Беринчику бронзову нагороду. У півфіналі спортсмен зустрівся з росіянином Раджабом Бутаєвим. У першому раунді судді одностайно віддали перемогу російському боксеру. Після другого раунду лише один із суддів поставив українському боксеру оцінку 10 балів. І в третьому раунді судді знову віддали перевагу Раджабу Бутаєву. У загальному заліку рахунок був на користь росіянина: 1 – й суддя: 28:26, 2 – й суддя: 29:25, 3 – й суддя: 29:25. Не пройшов відбір у збірну України, яка виборювала путівки на Олімпійські ігри – 2016.

Напівпрофесійна ліга У жовтні 2012 р. Денис Беринчик вступив у напівпрофесійну лігу WSB, міжнародну боксерську асоціацію під егідою АІВА в складі команди «Українські отамани». Всього провів 5 поєдинків, у 3 з яких переміг.

Результати поєдинків WSB:

Команда	Суперник	Спосіб	Дата	Місце	Прим.	
«German Eagles»	Артур Шмідт	Перемога WP (3:0)	1 лютого 2013	Київ		
«Azerbaijan Baku Fires»	Хуршид Тоджибаєв	Перемога WP (3:0)	22 березня 2013	Київ	1/4 фіналу	
«D&G Italia Thunder»	Бранимир Станкович	Поразка WP (0:3)	13 квітня 2013	Мілан	1/2 фіналу	
«German Eagles»	Артем Арутюнян	Перемога WP (3:0)	8 березня 2014	Франк.		
«Russian boxing team»	Раджаб Бутасєв	Поразка WP (0:3)	31 березня 2014	Москва	1/4 фіналу	

Професійна кар'єра 4 червня 2015 р. промоутерська компанія братів Кличків K2 Promotions підписала контракт з Берінчиком.

Дебют Дениса у професійному ринзі відбувся 29 серпня 2015 р. у київському палаці спорту, у андеркарті бою Олександра Усика з Джонні Мюллером Денис переміг бельгійця Таріка Мадні (19 – 8 – 1, 1 КОs) технічним нокаутом. Тарік відмовився виходити на наступний раунд через зламаний ніс.

У першому раунді українець захопив ініціативу, а вже у другій трихвилинці увійшов у смак і навіть почав грати на публіку. До пори до часу Мадні досить стійко витримував удари суперника, проте у третьому раунді вже почав здавати – після хорошої «двійки» Берінчика бельгійець насилу встояв на ногах. Закінчилося все після четвертої трихвилинки, в якій український боксер показав весь свій настрій на

перемогу. Українець викидав удари один за іншим, а Мадні все більше виглядав розгубленим. В підсумку до кінця раунду бельгієць вистояв, але в перерві лікарі констатували, що у нього зламаний ніс, після чого сигналізували рефері, що продовження бою неможливо. На свій перший бій Денис Берінчик вийшов під пісню «Вставай» українського реп – виконавця ЯрмаКа.

Берінчик vs. Аньянву 14 листопада 2015 р. у місті Бровари, Льодовому палаці торговельно – розважального центру «Термінал», Денис переміг нідерландського джорнімена Інносента Аньянву (22 – 12 – 3, 13 КОs). Бій завершився перемогою українця технічним нокаутутом у шостому раунді шестираундового поєдинку.

Берінчик vs. Міжеї 12 грудня 2015 р. у київському палаці спорту, у андеркарті бою Олександра Усика з Педро Родрігесом Денис переміг угорця Дьєрдя Міжеї молодшого (22 – 16 – 0, 13 КОs). До рингу Берінчик вийшов у костюмі гладіатора. Поєдинок пройшов всю дистанцію, але протягом бою угорець встиг побувати у нокдауні п'ять разів. Одноголосним рішенням суддів перемога дісталась українцю з рахунком: 60 – 50.

Берінчик vs. Емільяно Гарсія У 2016 р. Денис Берінчик перейшов у легку вагову категорію (до 61,2 кг). 23 квітня боксер провів свій четвертий бій вже у новій категорії. Шестираундовий поєдинок мав відбутися у андеркарті бою Усик – Сіммонс, але через травму Олександра Усика бій було скасовано, тому поєдинок Берінчика став центральною подією вечора. Весь бій проходив під диктовку Берінчика. У перших двох раундах Гарсія ще намагався контратакувати, але у третій трихвилинці перевага українця стала дуже великою. Наприкінці четвертого раунду рефері був змушений зупинити бій, який перетворився на побиття аргентинця.

Берінчик vs. Окура 12 листопада 2016 р. у Льодовому палаці торговельно – розважального центру «Термінал», місто Бровари Денис переміг іспанця Хуана Окуру (11 – 7 – 1, 4 КОs). Бій пройшов всю дистанцію (8 раундів) і завершився перемогою українця за очками.

Берінчик vs. Парра У 2017 р для Дениса почався дебюту на професіональному ринзі за кордоном, в Sporthall Budakalász, міста Будакалаз, Угорщина. Так, 10 червня 2017 р. Берінчик зустрівся з досвідченим экс – чемпіоном світу за версією WBA (Світової Боксарської Асоціації) у найлегшій ваговій категорії, венесуельцем Лоренцо Паррою (32 – 10 – 2, 19 КОs). Бій пройшов всю відведену дистанцію (вісім раундів) і

завершився перемогою українця за очками.

Берінчик vs. Ісмаель Гарсія 16 вересня 2017 р. у столичному АККО International, в андеркарті бою Віктора Постола з Джамшідбеком Наджміддіновим відбувся бій Дениса з іспанцем мексиканського походження Ісмаелем Гарсією (8 – 1 – 0, 3 КОs). Бій завершився у шостому раунді восьмираундового поєдинку технічним нокаутом у виконанні українця.

Чемпіон WBO Oriental (Схід)

Берінчик vs. Валлеспін 16 грудня 2017 р. у Льодовому палаці торговельно – розважального центру «Термінал», міста Бровари Денис отримав шанс завоювати перший у професійній кар'єрі титул. Суперником Берінчика став філіпінський боксер Аллан Валлеспін (11 – 1 – 0, 8 КОs). Бій завершився у шостому раунді десятираундового поєдинку нокаутом у виконанні українця.

Берінчик vs. Прієто 23 червня 2018 р. у київському палаці спорту, Денис захистив титул чемпіона WBO Oriental від посягань колумбійця Хосе Луїса Прієто (26-4-0, 17 КОs). Бій завершився після п'ятого раунду десятираундового поєдинку відмовою колумбійця продовжувати бій.

Чемпіон WBO International

Берінчик vs. Крістобаль 22 грудня 2018 р. у Броварському льодовому палаці, торговельно – розважального центру «Термінал», відбувся бій Дениса Берінчика проти філіпінця Росекі Крістобала (15 – 2 – 0, 11 КО) за вакантний титул WBO International, який завершився на 20 – тій секунді сьомого раунду технічним нокаутом у виконанні українця. Денис, вірний своїй манері неординарно виходити до рингу, знову здивував, вийшовши у костюмі «Супер Маріо» та під музику з цієї ж гри.

Берінчик vs. Аракава 20 квітня 2019 р. у київському палаці спорту, Денис захистив титул чемпіона WBO International від посягань японця Ніхіто Аракави (32 – 6 – 2). Це перший бій Берінчика, в якому він пройшов усі 12 раундів.

Берінчик vs Патріціо Лопес Морено 5 жовтня 2019 р. успішно захистив свій титул у бою з мексиканцем Патріціо Лопесем Морено.

Берінчик vs Ектора Едгардо Сармієнто 22 лютого 2020 р. Берінчик втретє захистив титул WBO International, перемігши аргентинця Ектора Едгардо Сармієнто.

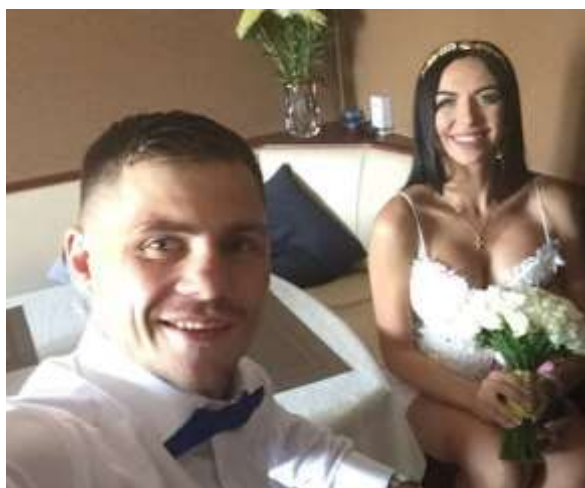
Спортивні досягнення

Професійні 2017 – 2018 🏆 Чемпіон за версією WBO Oriental в легкій вазі (до 61,2 кг); 2018 – дотепер 🏆 Чемпіон за версією WBO International в легкій вазі (до 61,2 кг)

Напівпрофесійні 2013 – 🏆 Срібний кубок команди Українські отамани сезону WSB 2012 – 2013 року

Міжнародні аматорські 2012 – ② Срібний призер XXX Олімпійських Ігор у першій напівсередній вазі (до 64 кг); 2011 – ② Срібний призер чемпіонату світу у першій напівсередній вазі (до 64 кг); 2013 – ③ Бронзовий призер XXVII літньої Універсиади у першій напівсередній вазі (до 64 кг)

Регіональні аматорські 2014 – ① Чемпіон України у першій напівсередній вазі (до 64 кг); 2013 – ① Чемпіон України у першій напівсередній вазі (до 64 кг)

Український боксер першої напівсередньої ваги Денис Берінчик привітав дружину Ліану з річницею весілля.

Державні нагороди Орден «За заслуги» III ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден Данила Галицького (12 жовтня 2011) – за вагомий особистий внесок у розвиток вітчизняного спорту, досягнення високих результатів, зміцнення міжнародного авторитету України.

Медаль «За працю і звитягу» (25 липня 2013) – за досягнення високих

спортивних результатів на XXVII Всесвітній літній Універсіаді в Казані, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

БАРАЛЕЙ ЮЛІЯ ЮРІЇВНА
(народилася 25 квітня 1990 р.)

Українська легкоатлетка, бігунка на 400 метрів. Народилася у селі Тритузне, Дніпропетровської області.

Баралей є чемпіонкою юнацького чемпіонату світу 2007 р., а на чемпіонаті світу який відбувся у 2008 р. виборола 5 місце. На чемпіонаті Європи серед юнаків 2009 р. виборола дві золоті медалі. На цьому ж турнірі вона брала участь у естафеті 4 по 400 м.

Її кращий особистий час складає 52.40 сек на цій дистанції, досягнутий нею на змаганнях у Ялті у 2008 р.

БРИЗГІНА ЄЛИЗАВЕТА ВІКТОРІВНА
(народилася 28 листопада 1989 р.)

Українська легкоатлетка, бронзова призерка Олімпіади в Лондоні (2012) в

естафеті, чемпіонка та срібна призерка першості Європи з легкої атлетики.

Єлизавета Бризгіна є донькою олімпійських чемпіонів з легкої атлетики Ольги та Віктора Бризгіних. З 13 років живе та тренується в Києві під керівництвом Володимира Федорця.

У 2007 р. Єлизавета виграла 200 – метрівку на юніорському чемпіонаті Європи.

У 2010 р. вже на чемпіонаті Європи серед дорослих, українська спортсменка виборола срібну нагороду на своїй коронній дистанції з бігу на 200 метрів, встановивши при цьому свій особистий рекорд.

В останній день чемпіонату Єлизавета разом з партнерками по збірній (Олеся Повх, Наталя Погребняк, Марія Ремень) виграла золоту нагороду в естафеті 4×100 метрів.

Олімпійські ігри 2012 На літній Олімпіаді, яка проходила з 27 – о липня по 12 серпня 2012 р., Єлизавета разом з Марією Ремень, Христіною Стуй та Олесею Повх фінішували третіми, показавши результат 42,04 секунди, який став новим національним рекордом України. Переможцями естафети стали американські бігунки зі світовим рекордом 40,82 секунди. Другими стали спортсменки з Ямайки – 41,41 с.

Виступи на Олімпіадах

Олімпіада	Дисципліна	Результат	Місце
Лондон 2012	Біг 200 м	22,64	11
Лондон 2012	естафета 4x100	42,04	3
Ріо 2016	Біг 200 м	23,28	40

Особисті рекорди

Дистанція	Дата	Місто	Час (сек.)	Вітер
100 м[3]	19 червня 2007	Київ	11.44	+1,0
200 м[3]	31 липня 2010	Барселона	22.44	+0,1

Державні нагороди Орден княгині Ольги III ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ГВОЗДИК ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ
(народився 15 квітня 1987 р.)

Український професійний боксер у напівважкій вазі (до 79,4 кг), чемпіон світу за версією WBC (2018 – 2019 рр.). Бронзовий призер Олімпійських ігор (2012), чемпіон літньої Універсиади (2013), чемпіон світу серед студентів (2008), переможець Кубка Європи (2010), багаторазовий чемпіон України. Заслужений майстер спорту України.

Боксером став завдяки батькові, який з дитинства переконував Олександра, що бокс – найкращий у світі вид спорту. Однак тренування хлопець розпочав з кікбоксингу – позаймався пів року і покинув. У 10 – річному віці почав відвідувати заняття з боксу у спортивному клубі «Металіст», де його першим тренером став Олександр Володченко.

Окрім занять боксом, Олександр Гвоздик серйозно займається питаннями власної освіти – після закінчення Харківського педагогічного університету він вступив до Юридичної академії України ім Я. Мудрого.

Аматорська кар’єра: Перший значний успіх прийшов до Олександра Гвоздика у 2008 р., коли він став чемпіоном світу серед студентів. Починаючи з 2009 р. він був незаперечним лідером серед українських боксерів у своїй ваговій категорії, що дало змогу з року в рік отримувати золоті нагороди національного чемпіонату. У 2010 р. Гвоздик посів перше місце на Кубку Європи з боксу.

На чемпіонатах світу Олександр не досягав таких успіхів. У 2009 р. у Мілані він поступився німцю Рене Краузе лише за кількістю ударів (маючи рівну кількість очок), а у 2011 р. у Баку програв росіянину Єгору Мехонцеву, що, втім, не завадило Гвоздику здобути олімпійську ліцензію, залишившись без медалі чемпіонату світу.

Олімпійські ігри 2012: На Олімпійських іграх 2012 у Лондоні український боксер, почавши виступи зі стадії 1/16 фіналу, по черзі здолав Михайла Довголевця з Білорусі, представника Нікарагуа Осмара Браво Амадора та алжирця Абдельхафіда Бенчаблу. У півфінальному поєдинку Гвоздик зійшовся з боксером із Казахстану Адільбеком Ніязимбетовим, якому поступився за рішенням суддів, набравши однакову із суперником кількість очок. Унаслідок цього українець був змушений задовольнитися лише бронзовою нагородою Олімпіади.

Універсіада 2013: На літній Універсіаді, яка проходила з 6 по 17 липня у Казані, Олександр представляв Україну в боксі у ваговій категорії до 81 кг та завоював золоту медаль.

В одній шістнадцятій українець здолав естонця Айнара Карлсона 3:0. У чвертьфіналі поборов корейця Кіма Хйонгкью з рахунком 2:1. У півфіналі спортсмен зустрівся з білорусом Михайлом Даугалаявцем, якого переміг із рахунком 3:0. Золоту нагороду спортсмен отримав без бою – через травму росіянина Дмитра Бівола, матч не відбувся.

Світова серія боксу: Протягом другого сезону WSB (2011 – 2012) виступав як легіонер російської команди «Динамо Москва» (української на той час ще не було). Провів 4 поєдинки, в усіх здобувши перемогу. Після Олімпіади 2012 р підписав контракт із новоутвореною командою «Українські отамани». Протягом третього сезону (2012 – 2013) провів 5 переможних боїв. Загалом у Світовій серії боксу провів 9 боїв, у всіх переміг (у 3 - х – достроково).

Результати поєдинків 2 сезону WSB:

Результат	Команда	Суперник	Спосіб	Дата	Місце	Примітки
Перемога	 «Astana Arlans»	 <u>Даніяр Устембаєв</u>	<u>ТКО</u>	9 грудня 2011	<u>Астана</u>	Бій зупинено

Перемога	 «D&G Italia Thunder»	 Людовік Гроуга	WP (2:1)	17 лютого 2012	Москва	
Перемога	 «Astana Arlans»	 Абдельхафід Бенчабла	WP (3:0)	30 березня 2012	Москва	Півфінал
Перемога	 «D&G Italia Thunder»	 Імре Зело	WP (3:0)	2 травня 2012	Лондон	Фінал

Результати поєдинків 3 сезону WSB:

Результат	Команда	Суперник	Спосіб	Дата	Місце	Примітки
Перемога	 «British Lionhearts»	 Бабакар Камара	WP (3:)	11 січня 2013	Київ	
Перемога	 «D&G Italia Thunder»	 Віталіус Субачіус	WP (3:)	8 лютого 2013	Бровари	
Перемога	 «Azerbaijan Baku Fires»	 Владімір Челес	КО	22 березня 2013	Київ	Чвертьфінал. Нокаутував суперника
Перемога	 «D&G Italia Thunder»	 Абдельхафід Бенчабла	WP (2:)	19 квітня 2013	Київ	Півфінал
Перемога	 «Astana Arlans»	 Ехсан Рузбахані	ТКО	11 травня 2013	Астана	Фінал. Нокаутував суперника

Адоніс Стівенсон втратив пояс чемпіона світу в бою з українцем й перебуває в реанімації у критичному стані.

Професіональна кар'єра: Після успіху на Олімпіаді та вдалого сезону у WSB Олександром зацікавилися вітчизняні та закордонні промоутерські компанії, серед яких K2 Promotions та Top Rank. 14 лютого 2014 р. Олександр Гвоздик підписав контракт з американською компанією Top Rank, з якою за рік до цього почав працювати Василь Ломаченко.

Дебютний бій як боксер – професіонал Гвоздик провів 12 квітня 2014 р. у Лас – Вегасі, штат Невада у андеркарті бою Пак'яо – Бредлі.

Чемпіонський бій зі Стівенсоном: 1 грудня 2018 р. Олександр Гвоздик здобув титул чемпіона світу за версією WBC в напівважкій вазі, відправивши в нокаут в 11 –

му раунді важкого 12 – раундового поєдинку канадця гаїтянського походження Адоніса Стівенсона, який утримував цей титул протягом п'яти років. Бій проходив у рідних стінах Стівенсона у Квебеку. Для Стівенсона це був десятий захист титулу. У десятому раунді Гвоздик пропустив важкий удар, упавши на канати, після чого змушений був клінчувати, щоб утриматись на ногах. На момент дострокової зупинки поєдинку згідно із суддівськими записками перемогу мав здобути Стівенсон. 2 грудня промоутер канадця Івон Мішель повідомив у себе в Twitter, що Адоніс Стівенсон перебуває в реанімації після поразки нокаутом від українця Олександра Гвоздика. Майже через три тижні канадець вийшов із коми, але в нього була паралізована права частина тіла. Наприкінці січня Стівенсон почав ходити. Йому замінили частину щелепи, яка була видалена під час початкової операції в грудні.

1 – й захист титулу: чемпіона світу провів 30 березня 2019 р. у Філадельфії (за місцевим часом) проти французького боксера Дуду Нгумбу. На першій хвилині п'ятого раунду Дуду раптово схопився за праву ногу, демонструючи, що отримав травму. Через декілька хвилин рефері зупинив бій. Гвоздик переміг технічним нокаутом і зберіг титул чемпіона WBC.

Об'єднавчий бій з Бетербієвим: У серпні 2019 р. була укладена угода про об'єднавчий поєдинок між чемпіоном WBC Олександром Гвоздиком і чемпіоном IBF росіянином Артуром Бетербієвим. Бій пройшов 18 жовтня 2019 р. (за американським часом) у Філадельфії. Гвоздик втратив свій пояс, програвши Бетербієву технічним нокаутом. На момент зупинки бою українець лідирував на суддівських карточках, але від потужних ударів Бетербієва Олександр знесилів ще у 9 раунді, а у 10 – му раунді тричі побував у нокдауні, через що рефері змушений був припинити бій. Після бою Гвоздика відправили до лікарні на обстеження у якості запобіжного заходу.

Завершення боксерської кар'єри: Після першої поразки 19 жовтня 2019 р. та втрати поясу WBC боксер заявляв, що хоче знову стати чемпіоном світу, але 9 червня 2020 р. заявив про завершення кар'єри. Гвоздик не прокоментував причини такого рішення. За словами його менеджера, Егіса Клімаса, боксер присвятить себе бізнесу.

Спортивні досягнення:

Професіональні:

2018 – дотепер чемпіон світу за версією WBC у напівважкій вазі (до 79,4 кг).

Професіональні регіональні:

2017 чемпіон WBO–NABO у напівважкій вазі (до 79,4 кг).

2016 чемпіон Північноамериканської боксерської федерації (NABF) у напівважкій вазі (до 79,4 кг).

Напівпрофесіональні:

2013 – Срібний кубок команди Українські отамани сезону WSB 2012 – 2013 р.

Міжнародні аматорські:

2013 – Чемпіон XXVII Всесвітньої літньої Універсіади у напівважкій вазі (до 81 кг).

2012 – Бронзовий призер XXX Олімпійських Ігор у напівважкій вазі (до 81 кг).

- 2010 – **1** Переможець Кубка Європи у напівважкій вазі (до 81 кг).
 2008 – **1** Чемпіон Європи серед студентів у напівважкій вазі (до 81 кг).

Регіональні аматорські:

- 2011 – **1** Чемпіон України у напівважкій вазі (до 81 кг).
 2010 – **1** Чемпіон України у напівважкій вазі (до 81 кг).
 2009 – **1** Чемпіон України у напівважкій вазі (до 81 кг).

Громадська діяльність: У квітні 2019 р. Олександра Гвоздика призначено першим Послом доброї волі Товариства Червоного Хреста України. Також він має намір створити власний благодійний фонд, до якого долучаться інші спортсмени та звичайні люди – гуманісти.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» II ст. (25 липня 2013) – за досягнення високих спортивних результатів на XXVII Всесвітній літній Універсіаді в Казані, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» III ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Звання «Почесний громадянин міста Харкова» (19 червня 2019) – з метою відзнаки особистостей, які зробили вагомий внесок у розвиток міста Харкова, піднесення його статусу у світі, на знак великої поваги до їх громадської діяльності.

ЗЕМЛЯК ОЛЬГА МИКОЛАЇВНА
(народилася 16 січня 1990 р.)

Нагороди		
		
Чемпіонати Європи		
Золото	Гельсінкі 2012	естафета 4x400 м
Срібло	Цюрих 2014	400 м
Срібло	Цюрих 2014	естафета 4x400 м

Українська легкоатлетка (біг на спринтерські дистанції), чемпіонка Європи з естафетного бігу на 400 м (2012). Заслужений майстер спорту України. Закінчила

Національний університет водного господарства та природокористування в Рівному.

На період від 03.08.2017 до 02.08.2025 відсторонена від участі у змаганнях за порушення антидопінгових правил. При цьому анульовано всі результати змагань, встановлені в період від 05.07.2016 до 03.08.2017 (позбавлено всіх титулів, нагород, медалей, балів).

Ольга Земляк, яка стала першою в історії України спортсменкою у фіналі Олімпіади в бігу на 400 м, вийшла заміж. Її обранець – керуючий банком Сергій Абрамович. Весілля гарної молоді пари відбулося в рідному для Ольги Рівному.

До цього Сергій та Ольга зустрічалися три роки.

Досягнення: Переможниця чемпіонату Європи з легкої атлетики 2012 у Гельсінкі (Фінляндія) в естафеті 4×400 м (у команді з Аліною Логвиненко, Юлією Олішевською та Наталією Пигидою).

Двічі срібна призерка командного чемпіонату Європи 2017 у Ліллі (Франція) на дистанції 400 м та естафеті 4 × 400 м.

Двічі срібна призерка Чемпіонату Європи з легкої атлетики 2014 р. у Цюриху (Швейцарія) на дистанції 400 м та естафеті 4 × 400 м.

Бронзова призерка Олімпійських ігор 2012 у Лондоні (Англія) в естафеті 4×400 м та фіналістка Олімпійських ігор 2016 у Ріо – де – Жанейро (Бразилія).

ЛОГВИНЕНКО АЛІНА ВІКТОРІВНА
(народилася 18 липня 1990 р.)

Медалі			
Олімпійські ігри			
Бронза	2012 Лондон	4×400 м	
Чемпіонати Європи			
Золото	2012 Гельсінкі	4×400 м	
Командні чемпіонати Європи			
Бронза	2010 Берген	4×400 м	
Срібло	2011 Стокгольм	4×400 м	
Бронза	2015 Чебоксари	4×400 м	
Чемпіонати Європи серед молоді			
Срібло	2011 Острава	4×400 м	
Європейські ігри			
Золото	2019 Мінськ	командна першість	
Чемпіонати України			
Дисципліни	1 – е	2 – е	3 – е
400 м	1	2	1
4×100 м	0	1	0
4×400 м	4	0	0
Чемпіонати України в приміщенні			
Дисципліни	1 – е	2 – е	3 – е
400 м	0	0	1
4×400 м	7	2	1

Українська легкоатлетка, яка спеціалізується в бігу на короткі дистанції. На національних змаганнях представляє місто Донецьку область. Тренується під керівництвом заслуженого тренера України Анатолія Чумака.

Спортивні досягнення: Бронзова олімпійська призерка в естафеті 4×400 метрів (2012). Первісно, українська естафетна четвірка фінішувала четвертою, проте через дискваліфікацію команди Росії була переміщена з четвертого місця на третє. На Олімпіаді – 2012 виступала також у бігу на 400 метрів, проте зупинилась на півфінальній стадії.

Учасниця Олімпіади – 2016 в естафеті 4×400 метрів. Українська естафетна команда первісно посіла 5 – е місце, проте її результат був пізніше анульований через дискваліфікацію партнерки Логвиненко по естафетній команді Ольги Земляк за порушення антидопінгових правил. Чемпіонка Європи в естафеті 4×400 метрів (2012). Срібна призерка чемпіонату Європи серед молоді в естафеті 4×400 метрів (2011). Чемпіонка Європейських ігор у командному заліку (2019). Багаторазова чемпіонка та призерка національних чемпіонатів просто неба та у приміщенні в спринтерських та естафетних дисциплінах. Дворазова рекордсменка України в змішаній естафеті 4×400 метрів (2021).

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (15 липня 2019) – за досягнення високих спортивних результатів на II Європейських іграх 2019 у Мінську (Республіка Білорусь), виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ПАРАТОВА ЮЛІЯ ЄВГЕНІВНА
(народилася 7 листопада 1986 р.)

Важка атлетика		
Олімпійські ігри		
Бронза	Лондон 2012	до 53 кг
Чемпіонат Європи		
Срібло	Казань 2011	Двоєборство
Золото	Тирана 2013	Двоєборство
Срібло	Тель – Авів 2014	Двоєборство
Золото	Тбілісі 2015	Двоєборство
Срібло	Фьорде 2016	

Українська спортсменка, важкоатлетка, бронзова призерка Олімпійських ігор 2012 року, проживає в Одесі, майстер спорту міжнародного класу.

Закінчила Одеську національну юридичну академію, факультет міжнародно – правових відносин та юридичної журналістики. Перший тренер – Дмитро Старощук. Учасниця Олімпійських ігор – 2012 р., зайняла п'яте місце.

9 квітня 2013 р. у місті Тирана (Албанія) здобула золоту медаль на чемпіонаті Європи з важкої атлетики у ваговій категорії до 53 кілограмів, піднявши 90 + 104 кілограми. В квітні 2016 р. здобула срібну нагороду на Чемпіонаті Європи (Фьорде, Норвегія). У серпні 2016 р. стало відомо, що через дискваліфікацію Зульфії Чиншанло та Крістіни Йову отримає бронзову нагороду Олімпійських ігор 2012 р.

Нагороди: Указом Президента України № 336/2016 від 19 серпня 2016 р. нагороджена ювілейною медаллю «25 років незалежності України».

ПОВХ ОЛЕСЯ ІВАНІВНА
(народилася 18 жовтня 1987 р.)

Спортивні медалі		
Представник Україна		
Легка атлетика		
Літні Олімпійські ігри		
Бронза	Лондон 20	естафета 4×100 м
Чемпіонати світу		
Бронза	Тегу 2011	естафета 4 x 100 м
Чемпіонати Європи		
Золото	Барселона 201	естафета 4 x 100 м
Срібло	Гельсінкі 2012	100 м
Чемпіонати Європи у закритих приміщеннях		
Золото	Париж 2011	60 м
Срібло	Белград 2017	60 м
Континентальний кубок		
Срібло	Спліт 2010	естафета 4 x 100 м
Універсиади		
Золото	2013 Казань	естафета 4 × 100 м

Українська легкоатлетка, спринтер, бронзова медалістка Олімпійських ігор і чемпіонату світу, чемпіонка Європи. На період від 03.08.2017 до 02.08.2021 відсторонено від участі у змаганнях за порушення антидопінгових правил. При цьому анульовано всі результати змагань, встановлені у період від 15.06.2016 до 03.08.2017 (позбавлено всіх титулів, нагород, медалей, балів).

Олеся Повх розпочала виступи на міжнародній арені у 2010 р. Вона добралася до півфіналу змагань з бігу на 60 м на чемпіонаті світу 2010 р. у закритих приміщеннях і здобула разом із колегами зі збірної України бронзову медаль за естафету на командному чемпіонаті Європи 2010. На літньому чемпіонаті Європи 2010 р. у бігу на 100 м вона вибула у півфіналі, однак у складі збірної вона стала чемпіонкою Європи, встановивши рекорд України 42,29 с. Цей результат став найшвидшим того року у світі. Представляючи Європу на континентальному кубку IAAF 2010 команда стала другою після збірної США.

У 2010 р. Олеся закінчила Дніпропетровський державний інститут фізичної культури та спорту і з 2011 р. повністю присвятила себе легкій атлетіці. Вона розпочала рік результатом 7,14 с на відбіркових змаганнях до чемпіонату Європи у закритих приміщеннях 2011 р. У серпні 2011 р. у складі збірної України вона здобула бронзові медалі чемпіонату світу 2011 в естафеті 4 x 100. Найкращий результат Повх у бігу на 100 м, показаний у липні 2009 р. у Донецьку, становить 11,29 с.

Олімпійські ігри 2012: На літній Олімпіаді, яка проходила з 27 – о липня по 12 серпня 2012 р., Олеся разом з Марією Рємень, Христіною Стуй та Єлизаветою

Бризгіною фінішували третіми, показавши результат 42,04 секунди, який став новим національним рекордом України. Переможцями естафети стали американські бігунки зі світовим рекордом 40,82 секунди. Другими стали спортсменки з Ямайки – 41,41 секунди.

Універсіада 2013: На літній Універсіаді, яка проходила з 6 – о по 17 – е липня у Казані, Олеся разом з Вікторією П'ятаченко, Наталею Погребняк та Марією Ремень виступали у естафеті 4×100 метрів. Із результатом 42.77 дівчата стали золотими призерами Універсіади. Друге місце із результатом 43.54 в американської команди, третє – 43.81 – у спортсменок із Польщі. У такому складі спортсменки брали участь у змаганні вперше.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (25 липня 2013) – за досягнення високих спортивних результатів на XXVII Всесвітній літній Універсіаді у Казані, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден княгині Ольги III ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

РАДІВІЛОВ ІГОР ВІТАЛІЙОВИЧ (народився 19 жовтня 1992 р.)

Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Бронза	Лондон 2012	опорний стрибок
Чемпіонат світу		
Срібло	Наньнін 2014	опорний стрибок
Срібло	Монреаль 2017	опорний стрибок
Бронза	Штутгарт 2019	опорний стрибок
Чемпіонат Європи		
Золото	Москва 2013	кільця
Золото	Мерсін 2020	командна першість
Золото	Мерсін 2020	опорний стрибок
Золото	Базель 2021	опорний стрибок

Срібло	Монпельє 2012	опорний стрибок
Срібло	Софія 2014	опорний стрибок
Срібло	Монпельє 2015	опорний стрибок
Срібло	Глазго 2018	опорний стрибок
Бронза	Софія 2014	командна першість
Бронза	Клуж – Напока 2017	вправи на кільцях
Бронза	Мерсін 2020	вправи на кільцях
Європейські ігри		
Срібло	Баку 2015	командна першість
Бронза	Мінськ 2019	кільця
Бронза	Мінськ 2019	опорний стрибок
Універсіада		
Срібло	Казань 2013	командна першість
Срібло	Кванджу 2015	кільця
Срібло	Кванджу 2015	опорний стрибок
Срібло	Тайпей 2017	командна першість
Бронза	Казань 2013	опорний стрибок
Бронза	Казань 2013	кільця
Бронза	Кванджу 2015	командна першість

Український гімнаст. Бронзовий призер Олімпійських ігор 2012, чемпіон Європи у вправах на кільцях 2013 р. На його честь названо опорний стрибок «The Radivilov».

Літні Олімпійські ігри 2012 На літніх Олімпійських іграх у Лондоні здобув бронзову медаль в опорному стрибку.

Чемпіонат Європи 2013: На чемпіонаті Європи, що проводився в Москві, 20 квітня здобув золоту медаль у вправах на кільцях, розділивши перше місце з французом Самір Аїт Саїдом. У цих змаганнях набрав 15,466 бала. Наступного дня брав участь у виступі в опорному стрибку. Але через падіння у другій спробі не зумів здобути медаль.

На етапі Кубка світу у болгарській Варні у травні 2016 р здобув дві золоті медалі. На засіданні технічного комітету Міжнародної федерації гімнастики було затверджено новий елемент в опорному стрибку. Він отримав базу 7,0 балів і був названий на честь Ігоря Радівілова. У квітні на чемпіонаті Європи в Клуж – Напоці, Румунія, у фіналі

вправи на кільцях здобув бронзову медаль, а у фіналі опорного стрибку – сьоме місце.

П'єдестал на XXX Літніх Олімпійських іграх 2012 р

У квітні 2015 р. на чемпіонаті Європи зі спортивної гімнастики у Монпельє (Франція) посів друге місце – опорний стрибок.

Опорний стрибок на чемпіонаті Європи 2015 р

На літній Універсіаді 2017 в Тайбеї разом з Олегом Верняєвим, Ігорем Радівіловим, Петром Пахнюком та Владиславом Грико здобув срібну нагороду в командній першості. На чемпіонаті світу, що проходив у жовтні в Монреалі, у вправах на кільцях з 14.933 балами завершив фінал шостим, а фіналі в опорному стрибку з 14.899 балами, що на 0,001 бала менше за японського гімнаста Кензо Сірая, здобув срібну нагороду.

Завдяки блискучому виступу на чемпіонаті світу, де поступився першому місцю лише однією тисячною балу, Ігор Радівілов визнаний Національним олімпійським комітетом найкращим спортсменом жовтня в Україні. У грудні на кубку світу у Котбусі, Німеччина, в фіналі вправ на кільцях здобув перемогу, а в опорному стрибку завоював срібну нагороду. Завдяки продемонстрованим результатам у грудні на етапі у Котбусі Ігоря другий місяць поспіль було визнано Національним олімпійським комітетом спортсменом місяця. У березні на змаганнях кубка світу у Досі, Катар, здобув перемоги у вправах на кільцях та в опорному стрибку. За продемонстровані результати у березні на етапі у Досі Ігоря втретє у кар'єрі було визнано Національним олімпійським комітетом спортсменом місяця. У липні на етапі кубка виклику в

Хорватії посів шосте місце в опорному стрибку (13.633, 14.733 – 14.183) і п'яте місце у вправах на кільцях (14.200). У серпні на чемпіонаті Європи у Глазго, Шотландія, виборов срібну нагороду в опорному стрибку.

На чемпіонаті світу у Досі, Катар, разом з Олегом Верняєвим, Петром Пахнюком, Владиславом Грико та Максимом Василенко в командних змаганнях посіли дев'яте місце, що забезпечило команді право позмагатися за олімпійську ліцензію в команді на наступному чемпіонаті світу. Під час виконання першого стрибка у кваліфікації поїхали руки на відштовхуванні, що призвело до падіння та втрати шансів на фінал, однак, на щастя, обійшлося без травм. У фіналі вправи на кільцях з 14,133 балами посів сьоме місце.

На першому кваліфікаційному турнірі на Олімпійські ігри 2020 року на кубку світу у Котбусі, Німеччина, у фіналі в опорному стрибку з 14,941 балами здобув перемогу. На кубку світу в Мельбурні, Австралія, в лютому у фіналі в опорному стрибку здобуває перемогу (14.949 балів). На етапі Кубка світу в Досі, Катар, у фінальних змаганнях в опорному стрибку отримав 14,916 балів та завоював срібну медаль. У березні завоював бронзову медаль етапу Кубка світу в Баку, Азербайджан, у вправах з кільцями (14,666 бала) та додав срібло у фінальних вправах в опорному стрибку (14,833 балів). У квітні на чемпіонаті Європи кваліфікувався до фіналів з кільцями та в опорному стрибку з першими результатами, але під час виконання комбінації та другого стрибка припустився помилок і залишився поза п'єдесталом. На Korea Cup у липні в фіналах на кільцях посів четверту позицію, а в опорному стрибку з 14.675 балами здобув срібну нагороду. На II Європейських іграх у Мінську, Білорусь, кваліфікувався до фіналів з кільцями (2 місце) та в опорному стрибку (1 місце), де відповідно з 14.733 балами та 14.649 балами здобув дві бронзові нагороди.

У вересні на етапі кубку світу в Угорщині переміг у вправі на кільцях. На чемпіонаті світу у Штутгарті, Німеччина, разом Олегом Верняєвим, Петром Пахнюком, Євгеном Юденковим, Владиславом Грико та Максимом Василенко (запасний) в командних змаганнях посіли восьме місце та здобули олімпійську ліцензію в команді на Олімпійські ігри в Токіо. У фіналі в опорному стрибку з 14,749 балами здобув бронзову нагороду. На останньому у 2019 р. етапі кубку світу в Котбусі, Німеччина, посів сьоме місце у вправі на кільцях та здобув перемогу в опорному стрибку.

У грудні під час пандемії коронавірусу на чемпіонаті Європи у Мерсіні, Туреччина, разом з Петром Пахнюком, Владиславом Грико, Євгеном Юденковим та Романом Ващенко здобув історичну для збірної України перемогу в командній першості з результатом 248,963 балів. У фіналі вправи в опорному стрибку з результатом 14,733 бала здобув другу за чемпіонат перемогу, а у фіналі вправи на кільцях поповнив скарбничку бронзовою нагородою.

На Олімпійських іграх в Токіо, Японія, в фіналі командної першості спільно з Петром Пахнюком, Євгеном Юденковим та Іллею Ковтуном з сумою 246.394 балів посіли сьоме місце. До фіналу справи на кільцях та в опорному стрибку не кваліфікувався.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» II ст. (25 липня 2013) – за досягнення високих спортивних результатів на XXVII Всесвітній літній Універсіаді в Казані,

виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» III ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Медаль «За працю і звитягу» (15 липня 2019) – За досягнення високих спортивних результатів II Європейських іграх у м. Мінську (Республіка Білорусь), виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Цікаві факти: Ім'ям Ігора Радівілова названий один з елементів вправ у чоловічих змаганнях з гімнастики. Опорний стрибок «The Radivilov» виконується обличчям уперед після відштовхування від опорного містка. Спортсмен повинен зробити три оберти в повітрі, перед тим як приземлитися. Оцінюється цей елемент у 7,0 балів. У листопаді 2016 р. Чоловічий технічний комітет Міжнародної федерації гімнастики заборонив виконувати потрійне сальто вперед або назад (у тому числі стрибок «The Radivilov») із 2017 по 2020 рр.

РЕМЕНЬ МАРІЯ ВІТАЛІЇВНА (народилася 2 серпня 1987 р.)

Спортивні медалі		
Представник Україна		
Легка атлетика		
Літні Олімпійські ігри		
Бронза	Лондон 2012	естафета 4×100 м
Чемпіонати світу		
Бронза	Тегу 2011	естафета 4 x 100 м
Чемпіонати Європи		
Золото	2010 Барселона	естафета 4 x 100 м
Універсіади		
Золото	Казань 2013	естафета 4 × 100 м

Українська легкоатлетка, що спеціалізується у спринті, бронзова медалістка

Олімпійських ігор і чемпіонату світу, чемпіонка Європи.

На молодіжному чемпіонаті Європи 2009 р. вона здобула 7 місце у бігу на 100 м. В естафеті збірна України, за яку вона виступала не завершила фінальний забіг.

На чемпіонаті світу з легкої атлетики 2009 р. вона виступала в естафеті 4 x 100 метрів, але збірна України не пробилася у фінал. Вона також виступала на чемпіонаті світу 2010 р. у залах, але не добралася до фіналу. На чемпіонаті Європи 2010 р. збірна України здобула золоті медалі з найкращим результатом року у світі – 42,29 с.

На чемпіонаті світу 2011 р. Марія разом із подругами зі збірної України отримала бронзові медалі. Особисті рекорди Марії Ремень складають: 7,12 с у бігу на 60 м у закритих приміщеннях (3 лютого 2013 в Москві) та 11,06 у бігу на 100 м (червень 2013).

Олімпійські ігри 2012: На літній Олімпіаді, яка проходила з 27 – о липня по 12 серпня 2012 р., Марія разом з Олесею Повх, Христиною Стуй та Єлизаветою Бризгіною фінішували третіми, показавши результат 42,04 секунди, який став новим національним рекордом України. Переможцями естафети стали американські бігунки зі світовим рекордом 40,82 секунди. Другими стали спортсменки з Ямайки – 41,41 с.

Універсіада 2013: На літній Універсіаді, яка проходила з 6 – о по 17 – е липня у Казані Марія разом з Олеся Повх, Наталею Погребняк та Вікторією П'ятаченко виступала у естафеті 4×100 метрів. Із результатом 42.77 дівчата стали чемпіонками Універсіади. Друге місце із результатом 43.54 в американській команди, третє – 43.81 – у спортсменок із Польщі. У такому складі спортсменки брали участь у змаганні вперше.

Виступи на Олімпіадах:

Олімпіада	Дисципліна	Результат	Місце	
Лондон 2012	Біг 200 м	22,62	9	
Лондон 2012	естафета 4x100	42,04	3	
Ріо 2016	естафета 4x100	42,36	6	

Державні нагороди: Орден «За заслуги» II ст. (25 липня 2013) – за досягнення високих спортивних результатів на XXVII Всесвітній літній Універсіаді в Казані, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден княгині Ольги III ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

РИЖИКОВА АННА ВАСИЛІВНА (ЯРОЩУК)

(народилася 24 листопада 1989 р.)

Олімпійські ігри		
Бронза	2012 Лондон	4×400 м
Континентальні кубки		
Бронза	2018 Острава	400 м з/б
Чемпіонати світу серед юніорів		
Срібло	2008 Бидгощ	4×400 м
Чемпіонати Європи		
Срібло	2018 Берлін	400 м з/б
Срібло	2014 Цюрих	4×400 м
Бронза	2012 Гельсінкі	400 м з/б
Командний чемпіонат Європи з легкої атлетики		
Золото	2014 Брауншвейг	4×400 м
Золото	2014 Брауншвейг	400 м з/б
Срібло	2019 Бидгощ	400 м з/б
Срібло	2013 Гейтсгед	400 м з/б
Універсиади		
Золото	2011 Шеньчжень	400 м з/б
Срібло	2013 Казань	400 м з/б
Чемпіонати Європи серед молоді		
Золото	2011 Острава	400 м з/б
Срібло	2011 Острава	4×400 м
Чемпіонат Європи з легкої атлетики серед юніорів		
Срібло	2007 Генгело	4×100 м
Європейські ігри		
Золото	2019 Мінськ	4×400 м (змішана)
Золото	2019 Мінськ	Команда (DNA)
Чемпіонати України		
Золото	2009 Ялта	400 м з/б
Срібло	2010 Донецьк	400 м з/б
Золото	2010 Донецьк	4×400 м
Срібло	2012 Ялта	400 м з/б
Бронза	2014 Кіровоград	400 м
Срібло	2015 Кіровоград	400 м з/б
Срібло	2018 Луцьк	400 м
Золото	2018 Луцьк	400 м з/б
Золото	2019 Луцьк	400 м з/б
Золото	2019 Луцьк	400 м
Золото	2020 Луцьк	400 м
Золото	2021 Луцьк	400 м
Чемпіонати України в приміщенні		

Золото	2009 Суми	4×400 м
Золото	2014 Суми	400 м
Золото	2014 Суми	4×400 м
Срібло	2016 Суми	400 м
Бронза	2018 Суми	400 м
Срібло	2019 Суми	400 м
Золото	2021 Суми	400 м

Українська легкоатлетка, яка спеціалізується у бігу на 400 м та бігу на 400 м з бар'єрами, бронзова призерка Олімпійських ігор в естафетному бігу 4×400 метрів (2012), чемпіонка Універсиади (2011), багаторазова чемпіонка та призерка національних першостей у цих дисциплінах, рекордсменка України з естафетного бігу 4×400 метрів у приміщенні.

На національних змаганнях представляє Дніпропетровську область. На літній Універсиаді – 2013, яка проходила у Казані здобула срібну нагороду у бігу на 400 метрів з бар'єрами. У першому раунді змагань кваліфікувалась до фіналу з результатом 57,52 сек. У фінальному забігові, подолавши дистанцію з найкращим особистим часом за сезон (54,77), виборола срібну нагороду. Чемпіонкою у цій дисципліні з результатом 54,64 також стала українка Анна Тітімець, а третє місце посіла росіянка Ірина Давидова.

На II Європейських іграх 2019 у Мінську брала участь у новому виді програми – динамічній новій легкій атлетиці (DNA). У змішаній естафеті 4×400 м разом з Тетяною Мельник, Данилом Даниленком та Станіславом Сенником з результатом 3.17,31 виборола золото. За результатами фіналу динамічної нової легкої атлетики (DNA) здобула друге золото за турнір.

У жовтні на 7 – х Всесвітніх Іграх серед військовослужбовців у Китаї у бігу на 400 метрів з бар'єрами з результатом 55,23 виборола срібну нагороду. В естафеті 4×400 метрів з результатом 3.33,68 разом з Марією Миколенко, Анастасією Бризгіною та Катериною Климюк здобула бронзу.

7 березня на чемпіонаті Європи у приміщенні у Торуні стала співавторкою національного рекорду з естафетного бігу 4×400 метрів (3.30,38) разом з Катериною Климюк, Анастасією Бризгіною та Вікторією Ткачук. 4 липня на етапі «Діамантової ліги» у Стокгольмі встановила рекорд України з бігу на 400 метрів з бар'єрами (52,96), перевершивши попереднє досягнення Тетяни Терещук - Антипової (53,37),

встановлене 2004 р. 4 серпня на Олімпіаді – 2020 фінішувала п'ятою в забігу на 400 м з бар'єрами з результатом 53:48.

Державні нагороди:

Орден княгині Ольги III ст. (25 липня 2013) – за досягнення високих спортивних результатів на XXVII Всесвітній літній Універсіаді в Казані, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден княгині Ольги II ст. (15 липня 2019) – за досягнення високих спортивних результатів на II Європейських іграх 2019 в Мінську, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

САЛАДУХА ОЛЬГА ВАЛЕРІЇВНА

(народилася 4 червня 1983 р.)

Спортивні медалі		
Представник Україна		
Легка атлетика		
Олімпійські ігри		
Бронза	Лондон 2012	потрійний стрибок
Чемпіонати світу		
Золото	Тегу 2011	потрійний стрибок
Бронза	Москва 2013	потрійний стрибок
Чемпіонат світу в приміщенні		
Срібло	Сопот 2014	потрійний стрибок
Чемпіонат Європи		
Золото	Барселона 2010	потрійний стрибок
Золото	Гельсінкі 2012	потрійний стрибок
Золото	Цюрих 2014	потрійний стрибок
Чемпіонат Європи в приміщенні		
Золото	Гетеборг 2013	потрійний стрибок
Бронза	Глазго 2019	потрійний стрибок

Українська легкоатлетка, що спеціалізується у потрійному стрибку та стрибках у довжину, чемпіонка світу, бронзова призерка Олімпійських ігор, триразова чемпіонка Європи, заслужений майстер спорту України.

Народилась 4 червня 1983 р. у місті Донецьку. Особистий тренер – Бойко Анатолій Григорович. Закінчила Донецький державний інститут здоров'я, фізичного виховання і спорту. Кандидат у народні депутати від партії «Слуга народу» на парламентських виборах 2019 р., № 57 у списку. Спортсмен – інструктор Державної прикордонної служби України. Безпартійна. Член Комітету Верховної Ради з питань молоді і спорту, голова підкомітету з питань спорту вищих досягнень та спортивної діяльності.

30 липня 2021 р., після виступу на Олімпійських іграх у Токіо, Ольга Саладуха оголосила про завершення спортивної кар'єри.

Сім'я: Одружена (чоловік – Денис Костюк – багаторазовий призер України з велоспорту, учасник Олімпійських ігор), виховує доньку Діану.

Основні досягнення

Рік	Чемпіонат	Місце проведення	Місце	Результат
1999	Юнацький Чемпіонат св.	Бидгощ, Польща	9	12.76 м
2001	Юнацький Чемпіонат Єв.	Гроссето, Італія	9	13.07 м

2002	Молодіжний Чемпіон. с.	Кінгстон, Ямайка	5	13.17 м
2005	Чемпіонат Європи U23	Ерфурт, Німеччина	4	13.93 м
	Універсіада	Ізмір, Туреччина	2	13.96 м
2006	Чемпіонат Європи	Гетеборг, Швеція	4	14.38 м
	Всесвітній легкоа. фінал	Штутгарт, Німеччина	6	14.04
	Кубок світу	Афіни, Греція	6	14.16 м
2007	Універсіада	Бангкок, Таїланд	1	14.79 м (PB)
	Чемпіонат світу	Осака, Японія	7	14.60 м
2008	Чемпіонат світу у пр.	Валенсія, Іспанія	6	14.32 м
	Олімпійські ігри	Пекін, Китай	9	14.70 м
2010	Чемпіонат Європи	Барселона, Іспанія	1	14.81 (EL)
2011	Чемпіонат світу	Тегу, Південна Корея	1	14.94 м
2012	Чемпіонат Європи	Гельсінкі, Фінляндія	1	14.99 (WL, PB)
	Олімпійські ігри	Лондон, Велика Бр.	3	14.79 м
2013	Чемпіонат Європи у пр	Гетеборг, Швеція	1	14.88 (WL, NR)
	Чемпіонат світу	Москва, Росія	3	14.65 м
2014	Чемпіонат світу у пр.	Сопот (Польща),	2	14.45 м

Спортивна кар'єра: Представниця Школи вищої спортивної майстерності, Спортивного клубу «С. Бубки», спортивного товариства Динамо, Колос. Спортивну кар'єру почала в спеціалізованій дитячо – юнацькій школі олімпійського резерву № 1 з легкої атлетики м. Донецька у 1994 р. Перший тренер – Заслужений тренер України Бойко Зоя Олексіївна. З 13 років тренується під керівництвом Заслуженого тренера України Анатолія Григоровича Бойко.

Особистий рекорд у стрибку – 6.37 м, у потрійному стрибку – 14.99 м. Саладуха виборола золоту медаль у потрійному стрибку на чемпіонаті Європи 2010 р. у Барселоні з результатом 14,81 м. Вона також перемогла в цій дисципліні на чемпіонаті світу 2011 р. у Тегу з результатом 14,94 м. Її особистий рекорд – 14,98, встановлений 4 червня 2011 р. у місті Юджин, Орегон, США. Особистий рекорд спортсменки у стрибках у довжину – 6,37 см.

На Літніх Олімпійських іграх 2012 р., які проходили у Лондоні з 27 липня по 12 серпня, у потрійному стрибку посіла третє місце з результатом 14.79 м.

18 травня 2013 р. у Шанхаї на другому етапі Діамантової ліги з легкої атлетики срібну медаль дня для України в потрійному стрибку серед жінок завоювала Ольга Саладуха – програла тільки Кетрін Ібаргуен із Колумбії.

Чемпіонат світу 2013: На Чемпіонаті світу з легкої атлетики, що проходив з 10 по 18 серпня 2013 р. у Москві (Росія), Ольга брала участь у потрійному стрибку та здобула бронзову медаль. Українка у другій спробі показала результат 14,65 м, що дозволило посісти їй 3 – є місце. Чемпіонкою стала колумбійка Катерін Ібаргуен з результатом 14,85. Росіянка Катерина Конєва посіла друге місце, стрибнувши на 14,81.[9]

Чемпіонат світу у приміщенні 2014: На Чемпіонаті світу у приміщенні 2014 р., що проходив у м. Сопот (Польща) 9 березня у потрійному стрибку із результатом 14,45 здобула срібну медаль. Перше місце зайняла росіянка Катерина Конєва із результатом 14,46.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги I ст. (27 червня 2020) – за значний особистий внесок у державне будівництво, зміцнення національної безпеки, соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток Української держави, вагомі трудові досягнення, багаторічну сумлінну працю.

Орден княгині Ольги II ст. (24 серпня 2013) – за значний особистий внесок у державне будівництво, соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток України, вагомі трудові здобутки та високий професіоналізм.

Орден княгині Ольги III ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Медаль «За працю і звитягу» (6 вересня 2007) – за вагомий особистий внесок у розвиток та популяризацію фізичної культури і спорту в Україні, досягнення високих спортивних результатів на XXIV Всесвітній літній Універсіаді 2007 року у м. Бангкок (Таїланд), зміцнення міжнародного авторитету Української держави.

Лауреат Премії Кабінету Міністрів України за особливі досягнення молоді у розбудові України (2015).

СТУЙ ХРИСТИНА ПЕТРІВНА
(народилася 3 лютого 1988 р.)

ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ		
Бронза	Лондон 2012	естафета 4×100 м
ЧЕМПІОНАТИ СВІТУ		
Бронза	Тегу 2011	естафета 4 x 100 м
Чемпіонати Європи		
Срібло	Цюрих 2014	естафета 4 x 400 м
Срібло	Гельсінкі 2012	200 м
Універсіади		
Золото	Шеньчжень 2011	естафета 4×100 м
Європейські ігри		
Золото	Мінськ 2019	командна першість

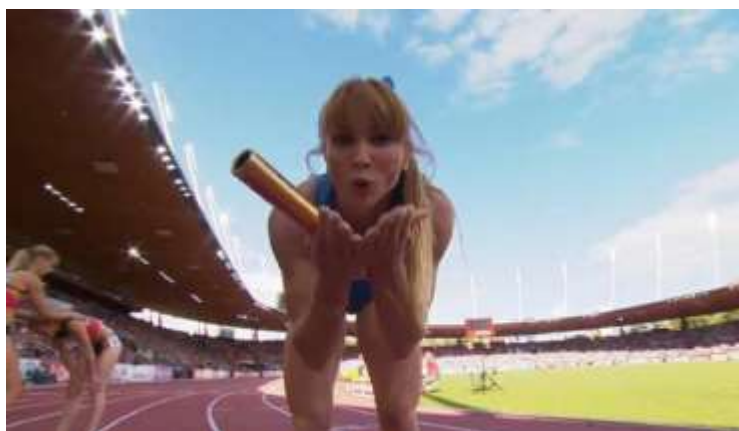
Українська легкоатлетка, бронзова призерка Олімпіади (2012). Заслужений майстер спорту України з легкої атлетики. Член збірної команди України.

Христина Стуй народилася в приміському селі Угринів, поблизу Івано-Франківська. Навчалася в угринівській загальноосвітній школі і, будучи відмінницею, «зобов'язана» була відвідувати різноманітні районні та обласні школярські олімпіади, спортивні змагання. Саме на одному з таких районних змагань, де вона відстоювала честь свого села (і одразу ж перемогла) її запримітила дитяча тренер Василюк Марія Олексіївна. З тих пір вона не полишала дівчину без опіки й таки спромоглася захопити її легкою атлетикою. І Христина записалася в секцію легкої атлетики в місті Івано – Франківськ. Їй доводилося одразу ж після шкільних уроків відправлятися до міста, аби устигнути на тренування, які починалися о 16.00. Через деякий час в Христина та її родина зрозуміли, що суміщати відмінне навчання в школі та тренування – доволі важко, тому довелося зменшити відвідування спортивної секції.

Але якось в пригоді стало змагання, яке відбулося в Білій Церкві – там вона в чергове виступила успішно і її тренерка представила двом львівським фахівцям Черних В. М. і Федоренку В. Ф., які запросили юну бігунку до львівської школи олімпійського резерву. Довелося скликати сімейну раду і згодом Христина таки наважилася перебраться до Львова і спробувати знову поєднати спорт та навчання. Приїхавши в Львів та зайнявшись бігом системно Христина відчула що дуже сильно додала в результатах і з тих пір біг заповнив її серце і вона рішила залишитися в ньому, тоді й пришли до неї успіхи на загальноукраїнських легкоатлетичних форумах. Так навчання в Львівському державному училищі фізичної культури принесло свої плоди – відмінно його закінчивши Христина ще й добилася суттєвих спортивних результатів.

Але надалі Христина рішилася пов'язати себе з рідним Івано – Франківськом й повернулася додому та поступила в Івано – Франківський національний технічний університет нафти і газу. На той час в Франківську працював заслужений тренер України з легкої атлетики Дмитро Яремчук, який виплекав не одного майстра бігу. Саме Дмитру Михайловичу довелося відроджувати спортивні надії та поривання

Христини і незабаром знову прийшли спортивні результати – перемоги на всеукраїнських змаганнях. А згодом на неї звернули уваги й тренери Збірної України з легкої атлетики і їй було запропоновано спробувати себе там. Христина не підвела свого тренера й наполегливою працею закріпилася в складі збірної.

Відтоді вона частий учасник міжнародних спортивних змагань, починаючи від Олімпійських ігор та закінчуючи першістю України. Крім того Христина не полишила науку й в 2010 р. успішно захистила дипломну роботу в університеті. Закінчивши університет, Христина у пошуках високих результатів у 2010 р. перебралася до Києва і уже під опікою нового тренера Басенка Сергія Валерійовича здобувала свої високі нагороди.

Спортивні досягнення: Зріст – 172 см. Перший тренер – Василюк Марія Олексіївна.

1 – е місце на кубку Європи (2011) в естафеті 4×100 м (тренери – Басенко Сергій Валерійович). Учасниця 29 - их Олімпійських Ігор в Пекіні (Китай). Спортивне товариство («Динамо», школа вищої спортивної майстерності).

На чемпіонаті світу з легкої атлетики 2011 р., що проходив у Тегу, Христина разом із подругами зі збірної України виборола бронзу в естафеті 4 x 100 метрів.

Олімпійські ігри 2012: На літній Олімпіаді, яка проходила з 27 – о липня по 12 серпня 2012 р., Христина разом з Марією Ремень, Олесею Повх та Єлизаветою Бризгіною фінішували третіми, показавши результат 42,04 секунди, який став новим національним рекордом України. Переможцями естафети стали американські бігунки зі світовим рекордом 40,82 секунди. Другими стали спортсменки з Ямайки – 41,41 секунди.

Виступи на Олімпіадах:

Олімпіада	Дисципліна	Результат	Місце
Лондон 2012	Біг 200 м	22,66	14
Лондон 2012	естафета 4x100	42,04	3
Ріо 2016	Біг 100 м	11,57	41

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у

Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден княгині Ольги II ст. (15 липня 2019) – за досягнення високих спортивних результатів на II Європейських іграх у м. Мінську (Республіка Білорусь), виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ТІТІМЕЦЬ ГЕННА СЕРГІЇВНА (народилася 5 березня 1989 р.)

Спортивні медалі		
Представник Україна		
Легка атлетика		
Чемпіонати Європи		
Срібло	Цюрих 2014	400 м з бар'єрами
Універсіади		
Золото	Шеньчжень 2011	естафета 4×100 м
Золото	Казань 2013	400 м з бар'єрами

Українська легкоатлетка, що спеціалізується у спринті, призерка чемпіонату Європи, чемпіонка Універсіади.

Універсіада 2013: На літній Універсіаді, яка проходила з 6 – о по 17 – е липня у Казані Ганна брала участь у змаганнях з бігу на 400 метрів з бар'єрами і здобула золоту нагороду. У першому раунді змагань спортсменка кваліфікувалась до фіналу із результатом 55.38 секунд. У фінальному забігові Тітімець, подолавши дистанцію за 54,6 секунди, стала чемпіонкою. Друге місце також посіла українка Ганна Ярощук з результатом 54,77 сек. Третє місце посіла росіянка Ірина Давидова.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (25 липня 2013) – за досягнення високих спортивних результатів на XXVII Всесвітній літній Універсіаді в Казані, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету

України.

ШЕЛЕСТІЮК ТАРАС ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(народився 30 листопада 1985 р.)

Представник Україна		
Бокс		
Олімпійські ігри		
Бронза	2012 Лондон	Напівсередня вага
Чемпіонат світу з боксу		
Золото	2011 Баку	Напівсередня вага
Чемпіонат Європи з боксу		
Бронза	2010 Москва	Напівсередня вага

Український професійний боксер. Бронзовий призер Олімпійських ігор у Лондоні (2012), чемпіон світу (2011), бронзовий призер Чемпіонату Європи (2010), переможець Кубка Європи (2010), триразовий чемпіон України (2009, 2010, 2011). Заслужений майстер спорту України з боксу. Старший брат боксера Богдана Шелестюка.

Народився 30 листопада 1985 р. у місті Макіївці, Донецької області. У 2000 р., коли йому було 14 років, вперше відвідав боксерський зал. До занять боксом відвідував секції гімнастики, акробатики, айкідо, карате, домігся 3 – го розряду з шахів і п'ять років грав у футбол (з них останні півроку – у донецькому «Шахтарі – 3»). Закінчив Глухівський національний педагогічний університет імені Олександра Довженка.

У 2013 р. у видавництві «Самміт – Книга» опублікували його книгу 12 раундів до мети, яка була написана в Америці, у перерві між боями.

Чемпіонат Європи 2010:

Етап	Результат	Суперник	Рахунок
1	Перемога	 Андрій Замковий	6 – 3
2	Перемога	 Önder Şipal	4 – 2
Чвертьфінал	Перемога	 Джон Джо Джойс	9 – 1
Півфінал	Поразка	 Балаж Бачкаї	2 – 4

Чемпіонат світу 2011:

Етап	Результат	Суперник	Рахунок
1	Перемога	 Торбен Келлер	23 – 8
2	Перемога	 Карсор Банторт	17 – 15
3	Перемога	 Алексіс Вастін	18 – 11
Чвертьфінал	Перемога	 Андрій Замковий	(+)13–13
Півфінал	Перемога	 Вікас Кришан	15 – 12
Фінал	Перемога	 Серік Сапієв	16 – 10

На літніх Олімпійських іграх 2012 у Лондоні Тарас Шелестюк здобув бронзу у напівсередній ваговій категорії (до 69 кг). У півфіналі він боровся проти британця Фреді Еванса. Бій закінчився з рахунком 11 – 10 на користь господаря Олімпіади.

Літні Олімпійські ігри 2012:

Етап	Результат	Суперник	Рахунок
2	Перемога	 Василь Білоус	15 – 7
Чвертьфінал	Перемога	 Алексіс Вастін	(+)18 – 18
Півфінал	Поразка	 Фред Еванс	10 – 11

Тарас Шелестюк перемагає Верона

СПОРТИВНІ ДОСЯГНЕННЯ

Професійні регіональні: 2016 – Інтернаціональний чемпіон за версією WBA. 2015 – Інтерконтинентальний чемпіон за версією WBA. 2015 – WBA NABO.

Міжнародні аматорські: 2012 – Чемпіон XXX Олімпійських Ігор у напівсередній вазі (до 69 кг). 2011 – Чемпіон світу у напівсередній вазі (до 69 кг). 2010 – Переможець кубка Європи у напівсередній вазі (до 69 кг). 2010 – Бронзовий призер Чемпіонату Європи у напівсередній вазі (до 69 кг)

Регіональні аматорські: 2011 – Чемпіон України у напівсередній вазі (до 69 кг). 2010 – Чемпіон України у напівсередній вазі (до 69 кг). 2009 – Чемпіон України у напівсередній вазі (до 69 кг)

Самий важкий бій у професіональному боксі Шелестюка Тараса був з американцем Патріком Бузером (6 – 3, 2 – 1 КО).

Державні нагороди: Орден «За заслуги» II ст. (15 серпня 2012) – за досягнення високих спортивних результатів на XXX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» III ст. (12 жовтня 2011) – за вагомий особистий внесок у розвиток вітчизняного спорту, досягнення високих результатів, зміцнення міжнародного авторитету України.

XXXI ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ У РІО-ДЕ-ЖАНЕЙРО

Літні Олімпійські ігри 2016 – XXXI Літні Олімпійські ігри, що відбувались з 5 по 21 серпня 2016 р. у Ріо-де-Жанейро (Бразилія); перші Олімпійські ігри, які проходили у Південній Америці.

Літні олімпійські ігри – універсальне пансвітове міжнародне спортивне змагання з багатьох олімпійських видів та підвидів спорту за участю атлетів, які представляють національні олімпійські комітети, які проводяться кожні чотири роки під егідою Міжнародного олімпійського комітету.

Національні олімпійські комітети, що взяли участь: Загалом 186 Національних олімпійських комітетів були представлені принаймні одним атлетом. Також взяла участь команда незалежних атлетів. Як країна – господарка Бразилія здобула автоматичні квоти в деяких видах спорту. Першими трьома країнами, спортсмени яких кваліфікувалися на Ігри, стали Німеччина, Велика Британія і

Нідерланди, команди яких здобули путівки на змагання з виїздки, вигравши медалі на Всесвітніх кінних іграх 2014. Південний Судан і Косово дебютували на Олімпійських іграх.

У жовтні 2015 р. збірну Кувейту відсторонили від участі вдруге за п'ять років через втручання уряду у справи НОК. У листопаді 2015 р. IAAF відсторонила збірну Росії з легкої атлетики від всіх міжнародних змагань, включаючи Олімпійські ігри 2016 після звіту Всесвітнього антидопінгового агентства. Через європейську міграційну кризу та інші причини МОК дозволив атлетам сформувати незалежну команду під Олімпійським прапором.

На попередніх Олімпійських іграх біженці не мали змоги взяти участь через неспроможність представляти свої рідні НОК. 2 березня 2016 р. МОК оголосив про план сформувати збірну біженців, яка буде складатися з 10 спортсменів.

Українські спортсмени – учасники Олімпійських ігор 2016 – виключно ті українські спортсмени, що брали участь у змаганнях чи перебували у заявці на найпрестижніших спортивних змаганнях – літніх Олімпійських іграх 2016 р., та мають безпосередній стосунок до України, зокрема власне представники України, а також спортсмени, що представляли інші збірні до прийняття українського громадянства чи після того, як стали громадянами інших держав, уродженці України, що представляли інші національні команди на час участі в Олімпійських іграх, що відбуваються у Ріо – де – Жанейро, Бразилія з 3 по 21 серпня 2016 р., вихованці українського спорту, що народилися поза межами України та уродженці України, що представляли інші національні команди на час участі на цій Олімпіаді, а також етнічні українці та особи українського походження (українськими спортсменами їх можна вважати лише певною мірою, у дуже широкому значенні), що народилися поза межами України та представляли інші збірні.

Олімпійська збірна України під час провідів на Олімпіаду.

Збірна України на літніх Олімпійських іграх у Ріо – де – Жанейро складалася з 206 спортсменів, які брали участь у двадцяти семи офіційно зареєстрованих в Україні

видах спорту.

Серед них 8 олімпійських чемпіонів. Ще близько 10 спортсменів, зокрема плавці, веслувальники, легкоатлети, перебувають у листі очікування. Низка спортсменів, зокрема декілька борців різних стилів, веслувальниця, тхеквондистка та кілька боксерів є першими запасними у випадку відмови чи відлучення спортсменів інших збірних.

Вибори столиці Олімпійських ігор 2016 Місто – господар Олімпійських ігор – 2016 визначили на сесії МОК у Копенгагені 2 жовтня 2009 р. Крім Ріо – де – Жанейро, у фіналі за проведення Олімпіади змагалися Мадрид, Токіо та Чикаго. Заявки також подали, але в остаточний перелік претендентів не були включені Баку, Доха, Прага.

<u>Місто</u>	<u>НОК</u>	<u>1 – ий раунд</u>	<u>2 – ий раунд</u>	<u>3 – ій раунд</u>
<u>Ріо – де – Жанейро</u>	 <u>Бразилія</u>	<u>26</u>	<u>46</u>	<u>66</u>
<u>Мадрид</u>	 <u>Іспанія</u>	<u>28</u>	<u>29</u>	<u>32</u>
<u>Токіо</u>	 <u>Японія</u>	<u>22</u>	<u>20</u>	<u>–</u>
<u>Чикаго</u>	 <u>США</u>	<u>18</u>	<u>–</u>	<u>–</u>

Офіційний логотип спортивних змагань був розроблений бразильською компанією Tatil Design й був представлений 31 грудня 2010 р. В основу логотипу було покладено стилізовані елементи природи Ріо – де – Жанейро – гори, сонце, море, представлені у формі людських силуетів, що танцюють взявшись за руки.

Дизайн талісманів для Олімпійських та Паралімпійських ігор був розроблений компанією Virdo (Сан – Паулу). Офіційним талісманом літніх Олімпійських Ігор в Ріо-де-Жанейро став Вінісіус, що являє собою уособлення бразильської фауни, й на вигляд схожий на жовтого kota.

Медалі 14 червня 2016 р. на спеціальній конференції за участю президента МОК Томаса Баха були представлені олімпійські медалі.

Зовнішній вигляд олімпійських нагород

Загалом до Олімпійських та Паралімпійських ігор в Ріо було виготовлено 5310 медалей. Метал для нагород, був отриманий при дотриманні технологій, що відповідають стандартам сталого розвитку. Золоті медалі були виготовлені за

технологію, що виключає використання ртуті, срібні та бронзові – з використанням вторинної сировини. При виготовленні стрічок використовувався матеріал з перероблених пластикових пляшок.

Медалі, кожна вагою 500 грамів, мають вигляд дисків, товщина яких у центрі дещо більша, ніж по краях. На аверсі медалей зображена давньогрецька богиня перемоги Ніка на фоні афінського стадіону Панатінаїкос, п'ять олімпійських кілець та напис «XXXI Olimpiada Rio 2016». На реверсі – логотип змагань обрамлений стилізованим лавровим листям. На гурті лазером вигравірувано назву спортивної події, де була здобута та чи інша медаль.

Олімпійські об'єкти Більшість спортивних об'єктів розташовані у межах чотирьох зон Ріо – де – Жанейро – Маракана, Копакабана, Барра та Деодору. Ранні стадії футбольного турніру пройдуть в інших п'ятьох містах Бразилії – Белу – Оризонті, Бразіліа, Салвадорі, Манаусі та Сан – Паулу.

Ріо – де – Жанейро – 2016

УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ, ЯКІ ОТРИМАЛИ МЕДАЛІ
У РІО-ДЕ-ЖАНЕЙРО

Медалі	Золото	Срібло	Бронза	Всього
Місце: 31	2	5	4	11

Медаль	Спортсмен	Вид спорту	Дисципліна	Дата
1 Золото	Олег Верняєв	Спортивна гімнастика	Паралельні бруси	16 серпня
1 Золото	Юрій Чебан	Веслування на байдарках і каное	Каное – одиночки, 200 метрів	18 серпня
2 Срібло	Сергій Куліш	Стрільба	Пневматична гвинтівка, 10 м	8 серпня
2 Срібло	Олег Верняєв	Спортивна гімнастика	Абсолютна першість	10 серпня
2 Срібло	Аліна Комащук Олена Кравацька Олена Вороніна Ольга Харлан	Фехтування	Командна шабля	13 серпня
2 Срібло	Жан Беленюк	Греко – римська боротьба	До 85 кг	15 серпня
2 Срібло	Павло Тимощенко	Сучасне п'ятиборство	Індивідуальне змагання	20 серпня
3 Бронза	Ольга Харлан	Фехтування	Індивідуальна шабля	8 серпня
3 Бронза	Богдан Бондаренко	Легка атлетика	Стрибки у висоту	16 серпня
3 Бронза	Тарас Міщук Дмитро Янчук	Веслування на байдарках і каное	Каное – двійки, 1000 метрів	20 серпня
3 Бронза	Ганна Різатдінова	Художня гімнастика	Індивідуальне багатоборство	20 серпня

ВЕРНЯЄВ ОЛЕГ ЮРІЙОВИЧ
(народився 29 вересня 1993 р.)

Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Золото	Ріо – де – Жанейро 2016	паралельні бруси
Срібло	Ріо – де – Жанейро 2016	абсолютна першість
Чемпіонат світу		
Золото	Наньнін 2014	паралельні бруси
Срібло	Глазго 2015	паралельні бруси
Срібло	Монреаль 2017	паралельні бруси
Срібло	Доха 2018	паралельні бруси
Бронза	Штутгарт 2019	абсолютна першість
Чемпіонат Європи		
Золото	Софія 2014	паралельні бруси
Золото	Монпельє 2015	паралельні бруси
Золото	Монпельє 2015	абсолютна першість
Золото	Берн 2016	опорний стрибок
Золото	Клуж – Напока 2017	абсолютна першість
Золото	Клуж – Напока 2017	паралельні бруси
Срібло	Монпельє 2012	паралельні бруси
Срібло	Берн 2016	паралельні бруси
Бронза	Москва 2013	абсолютна першість
Бронза	Софія 2014	командна першість
Бронза	Софія 2014	опорний стрибок
Бронза	Клуж – Напока 2017	опорний стрибок
Європейські ігри		
Золото	Баку 2015	опорний стрибок
Золото	Баку 2015	абсолютна першість
Золото	Мінськ 2019	паралельні бруси
Срібло	Баку 2015	командна першість
Срібло	Мінськ 2019	абсолютна першість
Срібло	Мінськ 2019	кінь
Універсіада		
Золото	Кванджу 2015	абсолютна першість
Золото	Кванджу 2015	паралельні бруси
Золото	Тайпей 2017	абсолютна першість
Срібло	Казань 2013	командна першість
Срібло	Кванджу 2015	вільні вправи
Срібло	Тайпей 2017	командна першість
Срібло	Тайпей 2017	кінь
Срібло	Тайпей 2017	опорний стрибок
Бронза	Казань 2013	абсолютна першість
Бронза	Казань 2013	паралельні бруси
Бронза	Кванджу 2015	командна першість
Бронза	Кванджу 2015	кільця
Бронза	Кванджу 2015	опорний стрибок
Бронза	Тайпей 2017	кільця

Український гімнаст, олімпійський чемпіон і срібний призер Олімпійських ігор 2016, чемпіон світу зі спортивної гімнастики. Учасник Олімпійських ігор 2012. Брав участь в Олімпійських іграх 2012. Здобув срібло на чемпіонаті Європи в Монпельє. Через рік у Москві виграв бронзу. 8 липня на Універсіаді у Казані виграв із командою України срібло, поступившись росіянам. Наступного дня в багатоборстві розділив бронзу з російським спортсменом.

Сезон 2014 р склався для спортсмена дуже вдало. На чемпіонаті Європи Верняєв виборов золото у вправах на брусах та дві бронзи – в опорному стрибку та команді. А на чемпіонаті світу став чемпіоном у вправах на брусах.

Виграв Кубок світу сезону 2014 – 2015 рр. 21 – річний спортсмен виграв усі три етапи кубкової серії у багатоборстві – у листопаді у Штутгарті, у грудні у Глазго, а у березні в американському Арлінгтоні. Олег Верняєв став першим українським спортсменом, якому вдалося вибороти Кубок світу. У квітні 2015 р. Верняєв у багатоборстві на чемпіонаті Європи в французькому місті Монпельє (сума вправ на шести снарядах) став абсолютним чемпіоном Європи.

На етапі Кубка світу у болгарській Варні у травні 2016 р здобув три золоті та одну срібну медаль. 11 серпня 2016 р. на Олімпійських іграх 2016 у Ріо-де-Жанейро (Бразилія) виборов срібну медаль в абсолютній першості, поступившись 0,099 бала переможцю – Утімурі Кохею.

16 серпня 2016 р. у змаганнях на паралельних брусах виборов першу золоту медаль для України на Олімпійських іграх 2016 у Ріо-де-Жанейро.

19 вересня 2016 р. Верняєв поскаржився на квартиру, отриману у подарунок від Києва. Спортсмен висловив обурення тим, що квартира, отримана у подарунок у жовтні 2016 р., знаходиться в житловому будинку, який до цих пір не зданий в експлуатацію.

Сезон 2017 р. розпочався для Верняєва з турніру у Рейк'явіку, де він завоював 7 медалей, з яких 5 золотих (багатоборство, вправи на брусах, вправи на коні, вправи на кільцях та опорний стрибок), 1 срібна (вправи на перекладині) та 1 бронзова (вільні вправи).

На першому етапі Кубка світу, що відбувався в Нью Йорку Олег здобув срібну медаль у багатоборстві. На етапах у Штутгарті та Лондоні, спортсмен здобув перемогу, що дозволило йому завоювати Кубок світу.

У кінці березня 2017 р. Олега вдруге у кар'єрі було названо «Найкращим спортсменом року». 23 квітня 2017 р. захистив титул чемпіона Європи у багатоборстві, а також став чемпіоном у вправах на брусах, і завоював бронзову медаль в опорному стрибку. 22 серпня 2017 р. завоював золоту медаль у багатоборстві на XXIX Всесвітній літній Універсіаді у Тайбеї (Тайвань). Окрім цього спортсмен завоював срібну медаль у вправах на коні, опорному стрибку та командній першості, а також бронзову на кільцях.

На чемпіонаті світу, що проходив у жовтні у Монреалі, гімнаст з п'ятим результатом пройшов кваліфікацію багатоборства, а також кваліфікувався у фінал змагань на коні та паралельних брусах. У фіналі багатоборства через невдалі виступи у вправах на коні та перекладині фінішував лише з восьмим результатом. Під час фінального виступу у вправах на коні злетів зі снаряду, через що став лише сьомим. На своїх коронних брусах Верняєв вдруге поспіль виграв срібну медаль. За свій виступ він отримав 15.833 бала, відставши від китайського гімнаста Жу Джингуану на 0.067 бала.

Після закінчення сезону спортсмен оголосив, що змушений пропустити весь наступний сезон у зв'язку із травмами. На початку 2018 р. він успішно переніс операцію на коліні та плечі.

На чемпіонаті світу у Досі, Катар, разом з Ігорем Радівіловим, Петром Пахнюком, Владиславом Грико та Максимом Василенко у командних змаганнях посіли дев'яте місце, що забезпечило команді право позмагатися за олімпійську ліцензію в команді на наступному чемпіонаті світу. У фіналі багатоборства з 81,564 балами посів 14 місце, а у фіналі на паралельних брусах з 15,591 балами здобув срібну нагороду, що стала єдиною медаллю збірної України на чемпіонаті світу.

Виходячи з автобуса на турнірі пам'яті Артура Гандера в Італії, Олег підвернув ногу, а під час виконання фінального стрибка невдало приземлився та травмував іншу, раніше оперовану ногу. Незважаючи на травму обох ніг, зміг виступити на турнірі «Swiss Cup». До лютого 2019 р. консервативне лікування не допомогло, тому змушені були прооперувати обидві травмовані гомілки. Термін відновлення складав біля трьох місяців.

Через неповні два місяця Олег приступив до тренувань. Через тиждень тренувань тренерським штабом було прийнято рішення заявити Олега на міжнародний турнір Ukraine International Cup 2019, що проходив у Києві, де виконував комбінації на коні та брусах.

Після травми спини Владислава Грико Олега Верняєва було вирішено включити до складу збірної чемпіонату Європи.

У квітні 2019 р. на чемпіонаті Європи у кваліфікації виконував лиш дві вправи: на коні з 14,100 балами посів восьме місце та на паралельних брусах з 14,900 балами – четверте, що дозволило кваліфікуватися до обох фіналів. На жаль, при виконанні комбінацій у фіналі на коні та паралельних брусах припустився помилок та залишився поза п'єдесталом, що сталося вперше з 2012 р.

На II Європейських іграх у Мінську, Білорусь, за результатами кваліфікації пройшов відбір у фінал багатоборства (8 місце), а також фінали на коні (1 місце) та паралельних брусах (6 місце). В фіналі багатоборства з сумою 84,632 балів виборов срібну нагороду, у фіналі на коні з 14.900 балами здобув срібну нагороду. На коронному ж знарядді у фіналі на паралельних брусах з 15.333 балами здобув перемогу.

У вересні на етапі кубку світу в Угорщині здобув срібні нагороди у вільних вправах (14,300) та на коні (14,766), у вправі на кільцях зупинився на п'ятій сходинці (14,200).

На чемпіонаті світу в Штутгарті, Німеччина, разом Ігорем Радівіловим, Петром Пахнюком, Євгеном Юденковим, Владиславом Грико та Максимом Василенко в командних змаганнях посіли восьме місце та здобули олімпійську ліцензію в команді на Олімпійські ігри у Токіо. В фіналі багатоборства з сумою 86.973 балів виборов бронзову нагороду, яка стала не лише першою медаллю чемпіонату світу у цій дисципліні в кар'єрі Олега, але й першою нагородою України в багатоборстві за часи незалежності.

У жовтні на Меморіалі Артуро Грандера в Моржі, Швейцарія, здобув перемогу в багатоборстві з 57.800 балами, виконавши за форматом турніру чотири види: кінь (14.600), кільця (13.500), опорний стрибок (14.850), паралельні бруси (14.850).[35] З результатом 14.850 бали на паралельних брусах здобув другу перемогу за турнір. У листопаді в командних змаганнях з Діаною Варінською виборов срібну нагороду, поступившись дуету з США Джейд Кері та Аллану Бауеру. На останньому у 2019 р. етапі кубку світу у Котбусі, Німеччина, виборов бронзову нагороду у вправі на коні та здобув перемогу на паралельних брусах. На першому кваліфікаційному турнірі на Олімпійські ігри 2020 р. на кубку світу у Котбусі, Німеччина, у фіналі на паралельних брусах з 15,000 балами здобув перемогу. У грудні 2020 р. пропустив чемпіонат Європи

у Мерсіні, Туреччина, через підготовку до захисту дисертації та незначні мікротравми.

5 січня 2021 р. Верняєва було тимчасово відсторонено від змагань. Про причини дискваліфікації не повідомлялось. У липні Верняєва було дискваліфіковано від участі у Олімпійських іграх через допінг терміном на 4 роки, починаючи з листопада 2020 р. Арбітраж Комітету з етики в гімнастиці (GEF) дійшов висновку, що концентрації мельдонії в організмі спортсмена достатньо для дискваліфікації терміном на чотири роки. Згодом Олег подав апеляцію на це рішення, заявивши, що незгоден із дискваліфікацією.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» II ст. (15 липня 2019) – за досягнення високих спортивних результатів II Європейських іграх у м. Мінську (Республіка Білорусь), виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України;

Орден «За заслуги» III ст. (4 жовтня 2016) – за досягнення високих спортивних результатів на Іграх XXXI Олімпіади 2016 р. у місті Ріо – де – Жанейро (Федеративна Республіка Бразилія), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України;

Орден Данила Галицького (25 липня 2013) – за досягнення високих спортивних результатів на XXVII Всесвітній літній Універсіаді в Казані, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

БЕЛЕНЮК ЖАН ВЕНСАНОВИЧ (народився 24 січня 1991 р.)

Спортивні медалі		
Представник Україна		
Греко – римська боротьба		
Олімпійські ігри		
Золото	Токіо 2020	до 87 кг
Срібло	Ріо – де – Жанейро 2016	до 85 кг
Чемпіонати світу		
Золото	Лас – Вегас 2015	до 85 кг
Золото	Нур – Султан 2019	до 87 кг
Срібло	Будапешт 2018	до 87 кг
Бронза	Ташкент 2014	до 85 кг
Чемпіонати Європи		
Золото	Вантаа 2014	до 85 кг
Золото	Рига 2016	до 85 кг
Золото	Бухарест 2019	до 87 кг
Бронза	Белград 2012	до 85 кг
Бронза	Варшава 2021	до 87 кг
Європейські ігри		
Золото	Мінськ 2019	до 87 кг
Срібло	Баку 2015	до 85 кг
Універсіада		
Бронза	Казань 2013	до 85 кг
Чемпіонати світу серед юніорів		

Бронза	Будапешт 2010	до 84 кг
Срібло	Бухарест 2011	до 84 кг
Чемпіонати Європи серед юніорів		
Золото	Зренянин 2011	до 84 кг
Чемпіонати Європи серед кадетів		
Срібло	Варшава 2007	до 76 кг
Бронза	Даугавпілс 2008	до 76 кг

Український спортсмен і політик. Борець греко – римського стилю. Багаторазовий чемпіон світу і Європи, призер цих змагань, чемпіон Олімпійських ігор у Токіо (2020), срібний призер Олімпійських ігор (2016), чемпіон і срібний призер Європейських ігор (2019, 2015), бронзовий призер Універсіади (2013). Заслужений майстер спорту України. Народний депутат ІХ скликання, перший темношкірий парламентарій в Україні.

Народився 24 січня 1991 р. у Києві, на Подолі. Мати – українка, батько – Венсан Ндагіджимана, громадянин Руанди (з народу хуту), вчився в авіаційному інституті, був льотчиком, але його призвали у Руанду, де йшла громадянська війна, і він загинув у авткатастрофі на своїй батьківщині.

У дитинстві Жан займався футболом, баскетболом, карате, українськими народними танцями. Закінчив київську школу № 271. Боротьбою почав займатися з 2000 р., куди його намовив записатися друг, який вже там займався. У дитинстві колір його шкіри часто був приводом для глузувань, але він не реагував на образи, не опускався до рівня кривдників. Вважає, що це лише загартувало його, навчило володіти собою. Батька хлопцеві замінив перший наставник – Віталій Киселиця. Потім до тренувань долучився Олексій Добровольський. Після перемоги Жана на чемпіонаті Європи обидва наставники отримали звання найкращих тренерів України квітня 2014 р. З 2014 р. виступає за клуб «Ліхтенфельс» (Ліхтенфельс, Німеччина). Навчався у Міжрегіональній академії управління персоналом за спеціальністю «управління бізнесом». Навесні 2016 р. приєднався до патріотичного флешмобу #яЛюблюСвоюКраїну, опублікувавши відеозвернення, в якому розповів, за що любить Україну.

Спочатку жив з мамою в однокімнатній готельці площею 36 м² у Києві на Виноградарі. Після перемоги на чемпіонаті Європи Жан написав у своєму блозі, що медаль він присвячує меру Києва Віталію Кличку. Таким чином він хотів нагадати про себе міській владі. У травні 2018 р. отримав ордер на квартиру за перемогу на Чемпіонаті світу – 2015. У 2018 р. знявся у кліпі ЯрмаКа «Гни свою лінію», у головній ролі.

Закінчив Національний університет фізичного виховання і спорту України (магістр психології спорту) і Міжрегіональну академію управління персоналом за спеціальністю управління бізнесом. Працював спортсменом – інструктором у ЦСКА ЗСУ. Лейтенант ЗСУ.

Виступи на юнацьких і молодіжних змаганнях: На чемпіонатах світу серед юніорів був другим 2010 р. та третім – 2011 р. Чемпіон Європи серед юніорів 2011 р. Срібний призер (2007) і бронзовий (2008) на чемпіонатах Європи серед кадетів.

У фіналі літніх Олімпійських ігор 2016 р. у Ріо – де – Жанейро Беленюк зустрівся з грузином Давитом Чакветадзе, що представляв на цих змаганнях збірну Росії. Український борець добре підготувався до цього поєдинку і після першого раунду вів у рахунку 2 – 0. Однак потім програв з рахунком 2 – 9. За словами російського тренера Левана Кезевадзе, Беленюк не витримав темп, що запропонував російський борець. За версією української сторони у Беленюка вкрав перемогу грузинський рефері Темо Казарашвілі, що проживає у російському місті Тверь. Він кілька разів карав українця штрафними балами та постійно ставив його у партер, завдяки чому його земляк Чакветадзе набрав очки.

Токіо 2020 р.

Беленюк важко травмувався за три тижні до Олімпійських ігор, участь спортсмена на Олімпіаді була під загрозою. На літніх Олімпійських іграх 2020 р. у Токіо український борець знов вийшов до фіналу, де його суперником став угорський борець Віктор Лерінц. До цього поєдинку супротивники зустрічалися 10 разів і всі сутички вигравав Жан, перед тим – у фіналі чемпіонату світу 2019 р. На цей раз перемогу знов святкував український спортсмен, здобувши золоту олімпійську нагороду, яка стала першою і на велику жалість, останньою для України на цих іграх.

Виступи на чемпіонатах світу: Жан Беленюк вважає, що його засудили у

півфіналі чемпіонату світу 2014 р., де йому протистояв азербайджанець Саман Тахмасебі. За словами українця, Азербайджан – один з лідерів серед країн, до яких судді більш прихильні, зважаючи на якусь матеріальну допомогу. Головний тренер України з греко – римської боротьби Артур Дзигасов теж вважає, що арбітр відверто засудив Жана, а потім судді відмовлялися розглядати протест.

Виступи на чемпіонатах Європи: На чемпіонаті Європи 2014 р. у Вантаа у півфіналі Жан Беленюк переміг олімпійського чемпіона 2004 р. росіянина Олексія Мішина. Причому першу половину сутички програвав з розривом у два бали, але на початку другого періоду застосував результативний напад і поклав суперника на лопатки. У фіналі українець зустрівся з господарем турніру – фіном Рамі Хіетаніємі, якого обіграв із різницею в один бал, попри розсічення і залите кров'ю обличчя.

Політична діяльність: На позачергових парламентських виборах в Україні 2019 р. обраний народним депутатом України 9 – го скликання за партійним списком (№ 10 у списку) від партії «Слуга народу». Перший заступник голови Комітету Верховної Ради з питань молоді і спорту у Верховній Раді України ІХ скликання (з 29 серпня 2019 р.). Безпартійний.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» І ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» ІІ ст. (15 липня 2019) – За досягнення високих спортивних результатів ІІ Європейських іграх у Мінську (Республіка Білорусь), виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» ІІІ ст. (4 жовтня 2016) – За досягнення високих спортивних результатів на Іграх XXXI Олімпіади 2016 року в місті Ріо-де-Жанейро (Федеративна Республіка Бразилія), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

Медаль «За працю і звитягу» (25 липня 2013) – за досягнення високих спортивних результатів на XXVII Всесвітній літній Універсіаді у Казані, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Звання: Найкращий спортсмен квітня 2014 р; Найкращий борець класичного стилю у світі 2015 р. за версією Міжнародної федерації об'єднаних стилів боротьби.

БОНДАРЕНКО БОГДАН ВІКТОРОВИЧ

(народився 30 серпня 1989 р.)

Олімпійські ігри		
Бронза	Ріо – де – Жанейро 2016	стрибки у висоту
Європейські ігри		
Золото	2019 Мінськ	Команда (DNA)
Бронза	2019 Мінськ	стрибки у висоту
Чемпіонат світу		
Золото	Москва 2013	стрибки у висоту
Срібло	Пекін 2015	стрибки у висоту
Чемпіонат Європи		
Золото	Цюрих 2014	стрибки у висоту
Чемпіонати світу серед юніорів		
Золото	Острава 2011	стрибки у висоту
Чемпіонати світу серед юніорів		
Бронза	Пекін 2006	стрибки у висоту
Золото	Бидгощ 2008	стрибки в висоту
Універсіада		
Золото	Шеньчжень 2011	стрибки в висоту
Європейські ігри		
Золото	Мінськ 2019 командна першість	

Український легкоатлет, що спеціалізується в стрибках у висоту, бронзовий призер Олімпійських ігор 2016 р., чемпіон світу (2013), володар національного рекорду. Найкращі результати: 2,27 м у приміщенні та 2,42 м – на відкритому повітрі. Переможець XXVI літньої Універсіади 2011 р. На Олімпійських іграх 2012 р. зайняв 7 місце. 22 червня 2013 р. здобув перемогу на командному чемпіонаті Європи з легкої атлетики, стрибнувши на 2,28 м.

Діамантова ліга 2013: 18 травня 2013 р. на етапі Діамантової ліги в Шанхаї здобув срібло показавши результат 2,33 м. Спортсмен із Катару показав такий самий результат, але використав менше спроб. Завдяки високим результатам Бондаренка обрали найкращим легкоатлетом травня 2013 р. Європи. 30 червня 2013 р. переміг в етапі Діамантової ліги в Бірмінгемі показавши результат 2,36 м.

4 липня на наступному етапі Діамантової ліги в Лозанні знову переміг,

стрибнувши на 2,41 м. Цей результат став найкращим в кар'єрі, побивши попередній на 5 см. Цим стрибком Б. Бондаренко встановив новий рекорд України зі стрибків у висоту. Він покращив попереднє досягнення, що протрималось 28 років – з 1985 р. та належало Рудольфу Поварніцину.

Згодом вдруге поспіль став легкоатлетом місяця (червня). Наступні етапи у Лондоні та Цюриху також переміг стрибнувши відповідно на 2.38 та 2.33 . Більша кількість перемог дозволила спортсмену перемогти у Діамантовій лізі та отримати діамант.

Чемпіонат світу 2013: 13 серпня пройшов кваліфікацію чемпіонату світу, взявши з першої спроби 2,22, а потім 2,29. Прохідний норматив в фінал – 2,31, але ніхто зі спортсменів вирішив його не виконувати, і Богдан за загальними результатами пройшов у фінал. 15 серпня відбувався фінал. Бондаренко вирішив пропускати висоти і розпочати змагання на планці 2,29, яку він взяв з першої спроби. Планку 2,32 пропускав, а наступну 2,35 знову ж таки взяв з першої спроби. 2,38 вирішив не брати, чим дуже ризикував, оскільки його конкуренти Дерек Друен та Мутаз Есса Баршим взяли її з другої та першої спроб, відповідно. Наступна висота для Богдана була 2,41, яку він узяв з другої спроби. Цим стрибком він побив рекорд чемпіонатів світу. Саме ця висота забезпечила йому чемпіонство, оскільки вона більше нікому не підкорилася. Після цього наш співвітчизник намагався побити світовий рекорд, але всі три спроби не увінчалися успіхом. Після змагань спортсмен розповів, що цілий сезон змагався з травмою стопи. Щоб не погіршився стан здоров'я, він був змушений пропускати спроби на змаганні. Цією перемогою Богдан приніс другу золоту медаль для нашої команди на цьому чемпіонаті. Загалом у фіналі він зробив лише 7 спроб до чемпіонства.

Бондаренко вже традиційно пропускав зимовий сезон, протягом якого у нього з'явилися два дуже сильні конкуренти: росіянин Іван Ухов і катарець Мутаз Есса Баршим, які брали 2,41.

Перший старт Богдана відбувся аж 11 травня на турнірі серії IAAF World Challenge в Токіо, де українець переміг, стрибнувши на 2,40. На змаганнях Golden Gala в Римі, що входить до серії Діамантової ліги, рівних не було Мутазу Баршиму, який легко штурмував висоти, взявши 2,41. Богдан здобув лише друге місце, підкоривши 2,34[9]. Вже за 9 днів, 14 червня, українець знов зіштовся з катарцем, на турнірі Adidas Grand Prix в Нью – Йорку. Між спортсменами відбулася справжня дуель, результатом якої є ряд рекордів. Спортсмени брали висоту за висотою, дійшовши аж до 2,42, яку також взяли. Саме ця висота є повторенням рекорду Європи, новим рекордом України та Азії. Висота світового рекорду 2,46 нікому не підкорилась. 19 липня Б. Бондаренко переміг на етапі Діамантової ліги в Монако з результатом 2,40, встановивши рекорд цих змагань.

На Чемпіонаті Європи у м. Цюрих (Швейцарія) 15 серпня із результатом 2.35 м виборов золото, випередивши іншого українця Андрія Проценка (2.33 м) та росіянина Івана Ухова (2.30 м). Зробивши одну невдалу спробу на висоті 2.43, Бондаренко відмовився від наступних через дощову погоду.

13 вересня 2014 р. здобув Континентальний кубок ІААФ у Марракеші, з першої спроби подолав 2,37 м. На чемпіонаті світу, що проходив 22 – 30 серпня 2015 р. у Пекіні із результатом 2,33 м здобув срібло. Здобув срібну нагороду на останньому етапі

Діамантової ліги у Цюриху у вересні 2015 р.

Розпочав сезон з перемоги на етапі діамантової ліги у Шанхаї. Потім виграв ще два етапи: у Рабаті та Римі. Із результатом 2,33 став бронзовим призером Олімпійських ігор 2016 року. Перемогу із результатом 2,38 м здобув канадець Дерек Друен. Другим був катарський стрибун, лідер сезону 2016 р. Мутаз Баршим, який подолав висоту 2,36 м.

Після свого виступу Бондаренко прокоментував результати фіналу в Ріо: «Якби мені сказали 10 днів тому, що буде такий результат, я б, мабуть, засмутився, тому що я був у гарній формі. Якби мені сказали про такий результат 3 дні назад – я б не повірив. Оскільки на останньому заключному зборі тут у Бразилії сильно застудився, лікувався. У день кваліфікації лише завершив приймати антибіотики, але все одно почувався не дуже. Хвороба дуже вплинула на мене і мій результат, але Олімпійські ігри поводяться один раз на 4 роки, тому потрібно було боротись. Мені просто не вистачило сил».

До фінального етапу діамантової ліги у Брюсселі Бондаренко залишався лідером заліку по очках (29 очок). На фінальних змаганнях Діамантової Ліги посів восьме місце та залишився на четвертій позиції у підсумковому заліку Діамантової Ліги 2016 р.

Досягнення: Легкоатлет року в Європі (1): 2013; Переможець Діамантової ліги (1): 2013.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» I ст. (15 липня 2019) – За досягнення високих спортивних результатів II Європейських іграх у м. Мінську (Республіка Білорусь), виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України;

Орден «За заслуги» II ст. (4 жовтня 2016) – За досягнення високих спортивних результатів на Іграх XXXI Олімпіади 2016 р. у місті Ріо – де – Жанейро (Федеративна Республіка Бразилія), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України;

Орден «За заслуги» III ст. (24 серпня 2013) – За значний особистий внесок у державне будівництво, соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток України, вагомі трудові здобутки та високий професіоналізм.

ВОРОНІНА ОЛЕНА ОЛЕКСАНДРІВНА
(народилася 5 травня 1990 р.)

Олімпійські ігри		
Срібло	2016 Ріо – де – Жанейро	командна шабля
Чемпіонат світу		
Золото	Будапешт 2013	командна шабля
Срібло	Москва 2015	командна шабля
Чемпіонат Європи		
Срібло	Загреб 2013	командна шабля
Універсиади		
Золото	Белград 2009	командна шабля

Українська шаблістка, срібна призерка Олімпійських ігор 2016 року в командній шаблі, чемпіонка світу. Золоту медаль чемпіонки світу Олена здобула в командних змаганнях на чемпіонаті світу з фехтування 2013, що проходив у Будапешті, разом із Ольгою Харлан, Галиною Пундик та Аліною Комащук.

Станом на 2013 р. Олена – студентка Національного технічного університету Харківський політехнічний інститут. У жовтні 2019 р. на 7 – х Всесвітніх Іграх серед

військовослужбовців в Китаї у команді шаблісток разом з Аліною Комащук та Юлією Бакастовою виборола бронзову нагороду у команди Польщі з рахунком 45:41.

Державні нагороди Орден княгині Ольги III ст. (4 жовтня 2016) – За досягнення високих спортивних результатів на Іграх XXXI Олімпіади 2016 р у місті Ріо-де-Жанейро (Федеративна Республіка Бразилія), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

КОМАЩУК АЛІНА ІВАНІВНА
(народилася 24 квітня 1993 р.)

Олімпійські ігри		
Срібло	2016 Ріо – де – Жанейро	командна шабля
Чемпіонат світу		
Золото	2013 Будапешт	командна шабля
Срібло	2015 Москва	командна шабля
Чемпіонат Європи		
Срібло	2013 Загреб	командна шабля
Універсиади		
Срібло	2011 Шеньчжень	командна шабля

Українська шаблістка, срібна призерка Олімпійських ігор 2016 р. у командній шаблі, чемпіонка світу. Золоту медаль чемпіонки світу Аліна здобула в командних змаганнях на чемпіонаті світу з фехтування 2013 р., що проходив у Будапешті, разом із Ольгою Харлан, Галиною Пундик та Оленою Вороніною. У квітні 2013 р. Аліна здобула золоту медаль юніорського чемпіонату світу, що проходив у хорватському місті Пореч.

Станом на 2013 р. Аліна – студентка Кам'янець – Подільського Національного університету імені Івана Огієнка. У червні 2015-го на 1-х Європейських іграх у Баку команда шаблісток – Ольга Харлан, Олена Кравацька, Аліна Комащук – здобула золоту медаль, перемігши у фіналі італійок з рахунком 45:43. У жовтні 2019 р. на 7 - х Всесвітніх Іграх серед військовослужбовців у Китаї в особистих змаганнях здобула бронзову нагороду, у команді шаблісток разом з Оленою Вороніною та Юлією Бакастовою виборола другу за турнір бронзову нагороду у команди Польщі з рахунком 45:41.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (4 жовтня 2016) – За досягнення високих спортивних результатів на Іграх XXXI Олімпіади 2016 р. у місті Ріо-де-Жанейро (Федеративна Республіка Бразилія), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

Лауреат Премії Кабінету Міністрів України за особливі досягнення молоді у розбудові України (2015).

КРАВАЦЬКА ОЛЕНА ВІТАЛІЇВНА
(народилася 22 червня 1992 р.)

Українська спортсменка – фехтувальниця (шаблістка), срібна призерка Олімпійських ігор 2016 р. у командній шаблі. Представляє Одеську обласну організацію ФСТ «Динамо».

Спортивні досягнення (командні, Україна): 1 місце на Чемпіонаті світу – 2010; 2 місце на Чемпіонаті Європи – 2012 р.; 3 місце на Кубку світу – 2014; у червні 2015 р. на 1-х Європейських іграх у Баку команда шаблісток – Ольга Харлан, Кравацька Олена, Аліна Комащук – здобула золоту медаль, перемігши у фіналі італійок з рахунком 45:43. У середині липня 2015 р у складі збірної здобула срібну медаль

чемпіонату світу (Москва).

КУЛІШ СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ
(народився 17 квітня 1993 р.)

Кульова стрільба		
Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Срібло	2016 Ріо	Пневматична гвинтівка, 10 м

Український стрілець, срібний призер Олімпійських ігор 2016 у стрільбі з пневматичної гвинтівки з 10 метрів.

Багаторазовий чемпіон України (2010 – 2013 рр.), майстер спорту України міжнародного класу (2009).

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (4 жовтня 2016) – За досягнення високих спортивних результатів на Іграх XXXI Олімпіади 2016 р у місті Ріо-де-Жанейро (Федеративна Республіка Бразилія), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

Указом Президента України № 336/2016 від 19 серпня 2016 р нагороджений ювілейною медаллю «25 років незалежності України».

МІЩУК ТАРАС ВІКТОРОВИЧ
(народився 22 липня 1995 р.)

Представник Україна		
Веслування на байдарках і каное		
Олімпійські ігри		
Бронза	Ріо – де – Жанейро 2016	каное – двійка, 1000 м
Чемпіонат світу		
Золото	Копенгаген 2021	каное – четвірка, 500 м
Бронза	Мілан 2015	каное – двійка, 500 м
Чемпіонат Європи		
Золото	Рачице 2015	каное – двійка, 1000 м
Срібло	Рачице 2015	каное – двійка, 500 м
Бронза	Бранденбург 2014	каное – четвірка, 1000 м
Бронза	Пловдив 2017	каное – двійка, 500 м
Бронза	Белград 2018	каное – двійка, 500 м

Український спортсмен, веслувальник – каноїст, бронзовий призер Олімпійських ігор 2016 р., чемпіон світу, чемпіон Європи (2015) та бронзовий призер чемпіонату світу (2015) у парі з Дмитром Янчуком.

Народився в селі Повча Дубенського району на Рівненщині. Вихованець Львівського училища фізкультури. Тренер в училищі – заслужений тренер України Михайло Поцюрко.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (4 жовтня 2016) – За досягнення високих спортивних результатів на Іграх XXXI Олімпіади 2016 р. у місті Ріо-де-Жанейро (Федеративна Республіка Бразилія), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

РІЗАТДІНОВА ГАННА СЕРГІЇВНА
(народилася 16 липня 1993 р.)

Представник Україна		
Художня гімнастика		
Олімпійські ігри		
Бронза	2016 Ріо	Індивідуальне багатоборство
Чемпіонат світу з художньої гімнастики		
Золото	2013 Київ	Обруч
Срібло	2013 Київ	Індивідуальне багатоборство
Срібло	2013 Київ	Стрічка
Бронза	2011 Монпельє	Командна першість
Бронза	2014 Ізмір	Індивідуальне багатоборство
Бронза	2014 Ізмір	Булави
Бронза	2014 Ізмір	Стрічка
Бронза	2014 Ізмір	Командна першість
Бронза	2015 Штутгарт	Обруч
Бронза	2015 Штутгарт	Булави
Бронза	2015 Штутгарт	Стрічка
Бронза	2015 Штутгарт	Командна першість
Європейські ігри		
Срібло	2015 Баку	Булави
Срібло	2015 Баку	М'яч
Всесвітні ігри		
Золото	2013 Калі	Обруч
Срібло	2013 Калі	М'яч
Срібло	2013 Калі	Булави
Універсиада		
Золото	2015 Кванджу	Булави
Срібло	2013 Казань	Булави
Срібло	2015 Кванджу	Індивідуальне багатоборство
Срібло	2015 Кванджу	М'яч
Бронза	2013 Казань	Індивідуальне багатоборство
Бронза	2013 Казань	Обруч
Бронза	2013 Казань	М'яч
Бронза	2015 Кванджу	Стрічка
Чемпіонат Європи з художньої гімнастики		
Срібло	2013 Відень	Командна першість
Срібло	2013 Відень	Стрічка
Срібло	2015 Мінськ	Булави
Бронза	2011 Мінськ	Командна першість
Бронза	2014 Баку	Індивідуальне багатоборство
Бронза	2015 Мінськ	Командна першість
Бронза	2016 Холон	Індивідуальне багатоборство
Серії Кубку світу з художньої гімнастики		
Золото	2015 Будапешт	Стрічка
Срібло	2015 Будапешт	Булави
Бронза	2015 Софія	Індивідуальне багатоборство

Бронза	2015 Софія	Стрічка
Бронза	2015 Софія	Булави
Бронза	2015 Софія	Обруч
Бронза	2015 Софія	М'яч

Українська художня гімнастка, бронзова призерка Олімпійських ігор 2016 р. в індивідуальному багатоборстві, чемпіонка світу із вправ з обручем (2013), багаторазова призерка чемпіонатів світу та Європи, інших міжнародних змагань.

Спортивна кар'єра: Почала займатись художньою гімнастикою у віці 5 років. Перший тренер В. Ю. Беляєва. Мати, О. В. Різатдінова, також тренер з художньої гімнастики у Сімферополі. У 2011 р. – бронзова призерка чемпіонату Європи та чемпіонату світу в командній першості. Учасниця Літніх олімпійських ігор – 2012. У 2012 р. стала восьмою на чемпіонаті Європи в Нижньому Новгороді, та багаторазовою призеркою етапів Кубка світу. У червні того ж року на чемпіонаті України по художній гімнастиці у Запоріжжі стає чемпіонкою України, завоювала 4 золоті медалі – у багатоборстві та три в окремих видах.

28 квітня 2013 р. в італійському місті Пескара на етапі Кубка світу з художньої гімнастики здобула 3 бронзові медалі – у вправах з обручем, булавами і стрічкою.

Літня Універсіада 2013: На літній Універсіаді у Казані Ганна виступала у 5 дисциплінах та завоювала срібну та три бронзові нагороди. Срібло Ганна здобула у вправах з булавами, показавши абсолютно однаковий результат з Аліною Максименко. Переможницею у цьому виді програми стала росіянка Маргарита Мамун. Три бронзові

нагороди Різатдінова здобула в індивідуальному багатоборстві, у вправах з обручем, вправах з м'ячем. В останньому виді змагань стрічки українка посіла 6 місце.

Чемпіонат світу 2013: На Чемпіонаті світу у Києві, що про ходив з 28 серпня по 1 вересня, Ганна виступала у 6 дисциплінах та завоювала золоту і дві срібні нагороди.

У перший же день змагань Різатдінова стала чемпіонкою у вправах з обручем. Судді оцінили її виступ у 18.266 балів, що на одну соту більше ніж у її головної конкурентки росіянки Яни Кудрявцевої. Бронзову нагороду у цьому виді здобула ще одна росіянка Маргарита Мамун, а інша українка Аліна Максименко зупинилася на четвертій сходинці. При нагородженні у цьому виді змагань стався конфуз: замість українського гімну помилково було включено російський.

У вправі зі стрічкою Ганна завоювала друге місце. За свою композицію Різатдінова отримала від суддів 18,233 бала. Краще виступила тільки росіянка Яна Кудрявцева, якій поставили 18,516 бала. Третє місце у Мелітини Станюти з Білорусі – 18,066.

У п'ятницю, 30 серпня, українка виграла ще одну срібну медаль в індивідуальному багатоборстві. У ході змагань спортсменки виконали по чотири вправи з м'ячем, обручем, стрічкою і булавами. Після свого виступу Ганна Різатдінова отримала від суддів 73,041 бали і зайняла друге місце у підсумковій класифікації.

У вправах з м'ячем Різатдінова була шостою. Перемогу тут здобула Маргарита Мамун. У вправах з булавами стала четвертою. Перший турнір року серії Гран – при у Москві пропустила. На етапі Кубка світу в Дебрецені здобула два срібла – у багатоборстві та фіналі вправ з булавами, і золото за вправи із м'ячем. Не виступала в ізраїльському Холоні та у Лісабоні, зайняла третє місце у Пезаро – багатоборство, пройшла у фінал вправ з булавами, посіла перше місце у вправах з м'ячем. У Штутгарті здобула третє місце – вправи з м'ячем – разом з Маргаритою Мамун.

У травні 2014 р. у Корбей – Есон під час змагань етапу Кубка світу з художньої гімнастики здобула дві золоті та дві бронзові нагороди, посіла третє місце у вправі зі стрічкою (18,000) і багатоборстві (71,999 бала). На змаганнях чемпіонату світу у Баку (червень 2014) та Ізмірі (осінь) здобула бронзові нагороди – у багатоборстві, у вправах з булавами і стрічкою, командній першості.

Ганна Різатдінова разом із Елеонорою Романовою, Вікторією Мазур, Оленою Дмитраш, Валерією Гудим, Олександрою Грідасовою, Євгенією Гомон і Анастасією Возняк брала участь у I Європейських іграх у м. Баку, де завоювала дві срібні медалі

(у вправах із булавами та м'ячем).

На літній Універсіаді у м. Кванджу (Корея) Ганна здобула золото у вправах із булавами, срібло в індивідуальному багатоборстві та у вправах із м'ячем, бронзу у вправах зі стрічкою; у вправах із обручем вона була четвертою. На Чемпіонаті України 2015 р. Різатдінова виграла все золото в окремих видах та індивідуальному багатоборстві.

У серпні 2015 р. на змаганнях серії Кубку Світу у Будапешті виграла золоту медаль у вправах із стрічкою та срібну – у вправах з булавами, а також стала четвертою у вправах із м'ячем і обручем. На етапі Кубку світу у Софії Ганна Різатдінова здобула п'ять бронзових нагород (в індивідуальному багатоборстві, вправах зі стрічкою, обручем, м'ячем і булавами).

У вересні на ліцензійному Чемпіонаті світу у Штутгарті Різатдінова виборола чотири бронзи (у вправах зі стрічкою, обручем та булавами, а також у командній першості – разом із Вікторією Мазур та Елеонорою Романовою), здобувши олімпійську ліцензію. Вона також стала четвертою у вправах із м'ячем і п'ятою – в індивідуальному багатоборстві (через прикру втрату в кінці вправи з булавами).

На Аеон Сир в Японії Ганна здобула дві срібні нагороди: одну – в індивідуальному багатоборстві та ще одну – у командному заліку у складі збірної України, яку представляла школа Дерюгіних (разом із Вікторією Мазур та юніоркою Оленою Дяченко). У листопаді 2015 р. на змаганнях у Віторії (Бразилія) Різатдінова здобула 5 золотих нагород (в індивідуальному багатоборстві та у вправах із м'ячем, булавами, обручем і стрічкою).

Сезон 2016 р. Різатдінова почала з золотої медалі у багатоборстві на турнірі L.A. Lights у США. Згодом, у лютому, Ганна здобула ще 5 золотих нагород (в індивідуальному багатоборстві та у вправах із м'ячем, булавами, обручем і стрічкою) на Кубку Валентина у Тарту (Естонія).

На етапі Кубку світу в Еспоо (Фінляндія) Різатдінова виграла два золота (у вправах із обручем і стрічкою), срібло (у вправах з булавами), та дві бронзи (в індивідуальному багатоборстві та вправах із м'ячем).

На наступному етапі Кубку світу в Лісабоні (Португалія) Ганна здобула два золота (у вправах з булавами та стрічкою), два срібла (в індивідуальному багатоборстві

та вправах із обручем).

На черговому етапі Кубка світу в Тьє (Франція) Різатдінова виборола срібло (у вправах з булавами) та бронзу (у вправах зі стрічкою). В індивідуальному багатоборстві вона була четвертою.

На етапі Кубка світу в Пезаро (Італія) Ганна здобула два золоті (у вправах із м'ячем і стрічкою), срібло (у вправах із обручем) та бронзу (в індивідуальному багатоборстві).

Надзвичайно вдалим був для Різатдінової й турнір у французькому Корбей – Ессоні, де вона стала абсолютною чемпіонкою, здобувши золото як в індивідуальному багатоборстві, так і у вправах із усіма чотирма предметами (обручем, м'ячем, стрічкою та булавами).

На етапі Кубка світу в Софії (Болгарія) Ганна виграла чотири медалі: срібло в індивідуальному багатоборстві, а також золото (у вправах із обручем) та два срібла (у вправах із м'ячем та булавами).

На наступному етапі Кубка світу в Гвадалахарі (Іспанія) Різатдінова не тільки виграла чотири медалі (срібло у вправах із м'ячем, бронзу в індивідуальному багатоборстві, у вправах із обручем та у вправах із булавами), а й продемонструвала рекордні в своїй кар'єрі оцінки (18.950 за обруч і по 19.000 за м'яч і булави). На чемпіонаті Європи в ізраїльському Холоні, який проходив у новому форматі (тільки багатоборство, без фіналів в окремих видах), Ганна здобула бронзову нагороду, вкотре поновивши свій індивідуальний рекорд.

На останньому передолімпійському етапі Кубка світу в Берліні (липень 2016) Різатдінова отримала три медалі (золото у вправах із обручем і булавами та срібло у вправах із стрічкою). 20 серпня Ганна завоювала бронзову медаль на змаганнях з художньої гімнастики в індивідуальному багатоборстві на Олімпійських іграх 2016 р. у Ріо-де-Жанейро (Бразилія). 11 вересня здобула срібну медаль в індивідуальному багатоборстві та бронзову медаль у командному багатоборстві на чемпіонаті Aeon Cup 2016 в Японії.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги II ст. (4 жовтня 2016) – За досягнення високих спортивних результатів на Іграх XXXI Олімпіади 2016 р. у місті Ріо-де-Жанейро (Федеративна Республіка Бразилія), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України;

Орден княгині Ольги III ст. (25 липня 2013) – за досягнення високих спортивних результатів на XXVII Всесвітній літній Універсіаді в Казані, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Громадська діяльність: У 2016 р. взяла участь у зйомці для благодійного календаря «Щирі. Спадщина», присвяченого українському народному костюму та його популяризації. Проект було реалізовано зусиллями ТЦ «Домосфера» та комунікаційної агенції Gres Todorchuk. Усі кошти від реалізації календаря було направлено на допомогу українським музеям, зокрема Музею народної творчості Михайла Струтинського та Новоайдарському краєзнавчому музею.

ЯНЧУК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ
(народився 14 листопада 1992 р.)

Представник Україна		
Веслування на байдарках і каное		
Олімпійські ігри		
Бронза	Ріо 2016	C – 2 1000 м
Чемпіонат світу		
Бронза	Мілан 2015	C – 2 500 м
Чемпіонати Європи		
Бронза	Бранденбург 2014	C – 4 1000 м
Срібло	Рачице 2015	C – 2 500 м
Золото	Рачице 2015	C – 2 1000 м
Бронза	Пловдив 2017	C – 2 500 м
Бронза	Белград 2018	C – 2 500 м
Універсіада		
Золото	Казань 2013	C – 4 1000 м
Срібло	Казань 2013	C – 4 500 м

Український спортсмен, веслувальник – каноїст, бронзовий призер Олімпійських ігор 2016 р. на дистанції 1000 метрів у парі з Тарасом Міщуком, переможець Універсіади 2013 у Казані. Вихованець Хмельницької дитячо – юнацької

спортивної школи управління освіти. Навчається у Хмельницькому національному університеті. Чемпіон Молодіжного чемпіонату Європи 2013.

Спортом займатися почав 2006 р. Найкращий спортсмен України у травні 2015 р. Представляв клуби: ШВСМ, ВК Гірник. Срібний призер чемпіонату Європи серед молоді та юніорів 2009 р. У 2012 р. – володар Кубка Світу, бронзовий призер Кубка Світу.

У 2013, 2014 рр. – золото молодіжного чемпіонату Європи до 23 років. 2014 – бронзовий призер чемпіонату Європи.

У 2015 р. – на молодіжному чемпіонаті Європи U – 23 в Чехії С – 2 1000 м – золото, С – 2 500 м – срібло, С – 4 1000 м – бронза. У 2015 р. – на Європейських іграх в Баку С – 2 1000 м – 5 місце.

У 2015 р. – на чемпіонаті світу до 23 років С – 2 1000 м – золото, С – 4 500 м – золото.

У 2015 р. – на чемпіонаті Європи С – 2 1000 м – срібло, С – 2 500 м – золото.

У 2016 р. – на Кубку Світу у Німеччині С – 2 1000 м – 1 місце.

У 2016 р. – на Кубку Світу у Чехії С – 2 1000 м – 3 місце.

У 2017, 2018 рр. – бронзовий призер чемпіонату Європи.

Універсіада 2013: На літній Універсіаді, яка проходила з 6 – о по 17 – е липня у Казані, Дмитро представляв Україну у двох дисциплінах та завоював срібну та золоту медалі разом із Денисом Камеріловим, Віталієм Вергелесом та Едуардом Шеметилом. У перший день фінальних заїздів з веслування на байдарках і каное українці у складі човна каное – четвірки студентської збірної України завоювали золоту медаль на дистанції 1000 метрів. У фінальному заїзді українці фінішували з результатом – 3 хвилини 37,893 секунди. Вони більше, ніж на півсекунди (0,583) випередили срібних призерів – збірну Росії і на 0,726 секунд – бронзових призерів – збірну Польщі. Разом із золотими нагородами цьому екіпажу вдалося здобути ще срібні нагороди на п'ятсотметровці. Лише 0,3 секунди відділили наших спортсменів від першого місця, яке цього разу здобули господарі змагань, росіяни. Бронзові нагороди в узбекистанців.

Виступ на Олімпіаді: На Олімпійських іграх 2016 Дмитро Янчук разом з Тарасом Міщуком у першому заїзді фінішував другим, поступившись екіпажу з Бразилії, і до фіналу вийшов після перемоги у півфіналі. У фінальному заїзді українці фінішували третіми з результатом – 3 хвилини 45,949 секунди, знов відставши від

бразильців і пропустивши на перше місце екіпаж з Німеччини.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» II ст. (4 жовтня 2016) – За досягнення високих спортивних результатів на Іграх XXXI Олімпіади 2016 р. у місті Ріо-де-Жанейро (Федеративна Республіка Бразилія), виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України;

Орден «За заслуги» III ст. (25 липня 2013) – за досягнення високих спортивних результатів на XXVII Всесвітній літній Універсіаді у Казані, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ХVІІІ ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ У ПХЬОНЧХАНІ

PyeongChang 2018

XXIII зимові Олімпійські ігри триватимуть з 9 по 25 лютого 2018 р. Церемонія

відкриття Ігор розпочнеться 9 лютого 2018 р. на Олімпійському стадіоні в Олімпійському парку Хвенге. Під час урочистої церемонії відкриття Ігор першою на олімпійський стадіон вийде команда Греції як країни, що подарувала світові Олімпійські ігри. Під звуки олімпійського гімну на головній спортивній арені ХХІІІ зимових Олімпійських ігор буде піднято олімпійський прапор. Кульмінацією церемонії відкриття стане запалення олімпійського вогню, який палатиме над стадіоном протягом усіх днів змагань і зігріватиме серця спортсменів та уболівальників усього світу. Церемонія закриття відбудеться 25 лютого 2018 р. в Олімпійському парку Хвенге. Усі учасники змагань за традицією вийдуть на стадіон єдиною олімпійською сім'єю. Мер м. Пхьончхан передасть олімпійський прапор мерові м. Пекін (Китай), де проходитимуть ХХІV зимові Олімпійські ігри 2022 р. Честь оголосити ХХІІІ зимові Олімпійські ігри закритими буде надано президентові Міжнародного олімпійського комітету Томасу Баху.

ХХІІІ зимові Олімпійські ігри відбудуться в м. Пхьончхан, що знаходиться на північному сході Республіки Корея у провінції Канвондо. Територія Пхьончхана становить 1464,23 кв. км, а населення – близько 44 тис. чол. Більшість змагань проходитимуть на 13 спортивних об'єктах, розташованих у чотирьох зонах – Альпензія, Прибережний кластер, Чунбон та Бугван Фьонікс Парк. До програми офіційних змагань зимових Олімпійських ігор 2018 р. увійшли 15 дисциплін із семи видів спорту. Протягом 17 днів буде розіграно 102 комплекти олімпійських нагород. Міжнародний олімпійський комітет прийняв рішення про включення до програми ХХІІІ зимових Олімпійських ігор чотирьох нових дисциплін: біг – ейр у сноуборді, масс – старт у ковзанярському спорті, даблмікст у керлінгу, командні змагання у гірськолижному спорті. Водночас із олімпійської програми вилучені змагання з паралельного слалому у сноубордингу.

Щоб здобути право на проведення Олімпійських ігор, місто – організатор повинне відповідати усім критеріям, затвердженим Міжнародним олімпійським комітетом. До них належать наявність відповідної спортивної інфраструктури, транспорту, комфортних умов проживання для спортсменів і гостей, заходи із захисту довкілля, бажання місцевої влади і жителів провести Ігри в країні, значний рівень технічного прогресу, відповідна система охорони здоров'я, гарантований рівень безпеки тощо. Бажання прийняти ХХІІІ зимові Олімпійські ігри висловили три міста: Пхьончхан (Республіка Корея), Мюнхен (Німеччина) та Анесі (Франція).

6 липня 2011 р. під час 123 – ї сесії, що відбулась у Дурбані (ПАР), Міжнародний олімпійський комітет після оцінки всіх поданих заявок прийняв рішення: надати Пхьончхану право на проведення ХХІІІ зимових Олімпійських ігор. Пхьончхан тричі висував свою кандидатуру на проведення зимових Олімпійських ігор, але двічі поступався – Ванкуверу (2010) і Сочі (2014). Це будуть перші зимові Олімпійські ігри у Республіці Корея. Пхьончхан стане третім містом Східної Азії, де було проведено зимові Олімпійські ігри – після Саппоро (1972) і Нагано (1998).

Підготовку до проведення Ігор здійснював Організаційний комітет ХХІІІ зимових Олімпійських ігор і ХІІ зимових Паралімпійських ігор 2018 р. у м. Пхьончхан. Координаційну комісію МОК з підготовки до Ігор очолює Гунілла Лідберг – віце – президент Міжнародного олімпійського комітету

Офіційним талісманом XXIII зимових Олімпійських ігор обрано білого тигра – «Soohorang», який у корейській міфології і культурі символізує довіру, силу і захист. Його білий колір асоціюється зі снігом і льодом – неодмінними атрибутами зимових Ігор. Перша частина слова «Sooho» означає захист спортсменів, глядачів і всіх тих, хто бере участь в Олімпійських іграх, друга частина «Rang» походить від «Ho – rang – i» – тигр (корейською мовою) та від назви відомої народної корейської пісні «Jeong – seon A – gi – rang». Ведмідь Пандабі – талісман Паралімпійських ігор – символізує волю та мужність.

На XXIII зимових Олімпійських іграх відбудуться змагання з фігурного катання на ковзанах, швидкісного бігу на ковзанах, шорт – треку, гірськолижного та лижного спорту, фрістайлу, лижного двоборства, стрибків на лижах з трампліна, сноубордингу, бобслею, скелетону, біатлону, керлінгу, хокею на льоду та санного спорту.

Національні олімпійські комітети отримали запрошення на участь національних команд у XXIII зимових Олімпійських іграх. Загалом на Олімпійських іграх – 2018 виступлять понад 2500 атлетів з 92 країн. Вперше в зимовій Олімпіаді візьмуть участь спортсмени з Косово, Малайзії, Нігерії, Сінгапуру, Еквадору та Еритреї. Олімпійський комітет Росії (ОКР) рішенням виконкому Міжнародного олімпійського комітету (МОК) був дискваліфікований, тому спортсмени цієї країни виступлять на Іграх під прапором МОК у складі команди «Олімпійські атлети з Росії».

Олімпійське селище – серце Олімпійських ігор. Це особливе місце, де спортсмени з усього світу збираються разом, щоб жити, готуватися до змагань і святкувати успіхи. Для учасників XXIII зимових Олімпійських ігор будуть функціонувати два олімпійських селища: у гірському кластері в Пхьончхані та у прибережному кластері в Канніні. Під час спорудження їх було використано екологічно чисті будівельні матеріали. Спортсменів, тренерів, представників МОК, НОК, фахівців, журналістів та інших учасників Ігор чекають комфортні умови для проживання. Після закінчення Ігор у селищі поселяться звичайні корейці.

Пхьончхан – місто й однойменний округ провінції Канвондо Республіки Корея – третє за площею території в країні. Воно розташоване в горах Тхебексан за 180 км на схід від столиці країни Сеула. За часів корейського племені Когурьо на місці сучасного Пхьончхана розташовувався округ Уко. У 1387 р. округ отримав статус повіту і сучасну назву. За час свого існування Пхьончхан кілька разів змінював свої межі, остання з яких відбулася 1996 р. Пхьончхан – багатофункціональний гірськолижний курорт, де створені всі умови для заняття зимовими видами спорту. Місто славиться своїми фестивалями, які проводяться мало не кожен місяць. Тематика їх найрізноманітніша – фестивалі снігу, картоплі, гірських квітів, національної і буддійської культури. Гірський парк Одесан знаменитий своїми приголомшливими хвойними лісами, які покривають гори. В ньому знаходиться водоспад Курьон, що складається з дев'яти каскадів, особливо гарний він влітку, коли тонкі струмені води перетворюються в потужні потоки. Храм Вольчжонса був заснований у 643 р. ченцем Чачжаном. Це – своєрідний центр, якому підпорядковуються близько 60 храмів і монастирів південної частини провінції Канвондо. Особливий інтерес у храмі представляє кам'яна пагода, що стоїть перед головним вівтарем. Це один із чотирьох національних скарбів, що знаходяться в Одесані. Крім того в монастирі знаходиться музей Сонбо, де виставлені

предмети культури епохи династії Корі.

Монастир Санвонса – один із численних монастирів, розташованих у горах Одесан, побудований у 705 р. Центр традиційної корейської кухні та культури «Чонганвон» заснований для збереження цінностей і переваг традиційної корейської кухні та культури. Аквапарк «Альпенсія Оушн 700» розташований на ідеальній висоті – 700 м – у гірській місцевості Тегвалльон з екологічно чистою природою. Тут працює аквапарк «Альпенсія Оушн 700», де можна цілий рік весело провести час всією родиною. Національний олімпійський комітет України отримав офіційне запрошення від Міжнародного олімпійського комітету взяти участь у XXIII зимових Олімпійських іграх. Збірну команду представлятиме на Іграх Національний олімпійський комітет України на чолі з президентом Сергієм Бубкою. Шефом місії на XXIII зимових Олімпійських іграх призначено бронзового призера Ігор XXVII Олімпіади 2000 р. у Сіднеї у стрибках у воду, Анну Сорокіну. Україну у Пхьончхані представлять 33 спортсмени у 9 видах спорту (біатлон, фристайл, лижні гонки, лижне двоборство, санний спорт, скелетон, сноубординг, фігурне катання, гірськолижний спорт).

Міжнародний Олімпійський комітет відсторонив від участі в Олімпійських іграх 2018 року збірну Росії за зловживання допінгом[21][22]. Росіянам на Олімпіаді заборонено використовувати російську символіку, прапор та гімн.

Приводом для цього стали численні викриті ще на Олімпіаді – 2014 в Сочі випадки використання російськими спортсменами допінгу. За ними стався скандальний документальний фільм німецького режисера Х. Зепельта, призначене WADA розслідування та доповідь Річарда Макларена, а також власне визнання та речові докази втікача на Захід головного «хіміка» та офіційного голови Антидопінгової лабораторії Росії Григорія Родченкова. Розслідування довело існування таємної державної програми допінгу, яку підтримували НОК РФ, ФСБ, російський уряд та лабораторія РУСАДА.

На засіданні виконкому МОК, яке відбулося в Лозанні 5 грудня 2017, було прийнято рішення дискваліфікувати Олімпійський комітет Росії, усунути збірну РФ від участі в Олімпіаді – 2018, призупинити в МОК членство президента Олімпійського комітету Росії Олександра Жукова, довічно відсторонити віцепрем'єра РФ Віталія Мутка і колишнього заступника міністра спорту РФ Нагорного від відвідування Олімпіад. Крім того МОК наклав на Олімпійський комітет Росії штраф у розмірі 15 мільйонів доларів для відшкодування витрат МОК на розслідування.

Медалі Олімпіади отримали представники 30 країн.

Місце	НОК[2]	1	2	3	Разом
1	 Норвегія (NOR)	14	14	11	39
2	 Німеччина (GER)	14	10	7	31
3	 Канада (CAN)	11	8	10	29
4	 США (USA)	9	8	6	23
5	 Нідерланди (NED)	8	6	6	20
6	 Швеція (SWE)	7	6	1	14
7	 Південна Корея (KOR)	5	8	4	17
8	 Швейцарія (SUI)	5	6	4	15
9	 Франція (FRA)	5	4	6	15
10	 Австрія (AUT)	5	3	6	14
11	 Японія (JPN)	4	5	4	13
12	 Італія (ITA)	3	2	5	10
13	 Спортсмени – олімпійці з Росії (OAR)	2	6	9	17
14	 Чехія (CZE)	2	2	3	7
15	 Білорусь (BLR)	2	1	0	3
16	 Китай (CHN)	1	6	2	9
17	 Словаччина (SVK)	1	2	0	3
18	 Фінляндія (FIN)	1	1	4	6
19	 Велика Британія (GBR)	1	0	4	5
20	 Польща (POL)	1	0	1	2
21	 Угорщина (HUN)	1	0	0	1
22	 Україна (UKR)	1	0	0	1
23	 Австралія (AUS)	0	2	1	3
24	 Словенія (SLO)	0	1	1	2
25	 Бельгія (BEL)	0	1	0	1
26	 Іспанія (ESP)	0	0	2	2
27	 Нова Зеландія (NZL)	0	0	2	2
28	 Казахстан (KAZ)	0	0	1	1
29	 Латвія (LAT)	0	0	1	1
30	 Ліхтенштейн (LIE)	0	0	1	1
Усього		103	102	102	307

УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ, ЯКІ ОТРИМАЛИ МЕДАЛІ У ПХЬОНЧХАНІ

Україна виборола у лижній акробатиці (фрістайлу) одне переможне місце. Олімпійським чемпіоном став Олександр Володимирович Абраменко.

Акробатика	 Олександр Абраменко Україна	 Цзя Цзун'ян Китай	 Ілля Буров Росія
------------	---	--	--

АБРАМЕНКО ОЛЕКСАНДР ВОЛОДИМИРОВИЧ (народився 4 травня 1988 р.)

Спортивні медалі		
Представник Україна		
Фрістайл		
Олімпійські ігри		
Золото	Пхьончхан 2018	Лижна акробатика
Срібло	Пекін 2022	лижна акробатика
Чемпіонат світу		
Срібло	Юта 2019	лижна акробатика

Український фрістайліст, заслужений майстер спорту України, фахівець із лижної акробатики, олімпійський чемпіон 2018 р. Володар малого Кришталевого

глобуса з лижної акробатики сезону 2015-2016 рр. Срібний призер Чемпіонату Світу 2019 р.

Народився 4 травня 1988 р. місті Первомайський на Харківщині у сім'ї військового. Батько Володимир Миколайович, мати Ірина Анатоліївна. Після того як Володимир Миколайович закінчив Полтавське зенітно – ракетне військово училище, родина перебралася до Миколаєва.

Олександр почав тренуватись у 10 років, перший стрибок з трампліна виконав у віці 12 років.

Вихованець заслуженого тренера України Юрія Кобельника з Миколаєва. У збірній команді України тренується під керівництвом Енвера Аблаєва з Мукачева.

Закінчив миколаївський Національний університет кораблебудування ім. Макарова. Перший в Україні переможець Кубка світу у лижній акробатиці, який отримав 2016 р. Влітку 2016 р. отримав травму на тренувальному водному трампліні. Були пошкоджені хрестоподібна і бічна зв'язки, а також меніск. Посів друге місце на етапі Кубка світу у Лейк – Плесіді. У загальному заліку Кубка світу посів шосте місце.

18 лютого 2018 р. здобув золоту медаль і став першим олімпійським чемпіоном з фрістайлу у складі збірної України.

У суперфіналі змагань з лижної акробатики Олександр виконав стрибок Back Full – Full – Double Full і набрав найкращу суму балів – 128,51, випередивши представників збірної Китаю Цзя Цзун'яна та олімпійського спортсмена з Росії – Іллю Бурова.

Виступи на Олімпійських іграх

Рік	Місце проведення	Дисципліна	Результат
2006	 Турин, Італія	акробатика	27
2010	 Ванкувер, Канада	акробатика	24
2014	 Сочі, Росія	акробатика	6
2018	 Пхьончхан, Корея	акробатика	1
2022	 Пекин, Китай	акробатика	2

Чемпіонат світу

Виступи на чемпіонатах світу:

Рік	Місце проведення	Результат
2005	 Рука, Фінляндія	25
2007	 Мадонна-ді-Кампільйо, Італія	16
2009	 Інавасіро, Японія	5
2011	 Дір-Веллі, США	7
2013	 Восс, Норвегія	6
2015	 Шенберг-Лахталь, Австрія	10
2019	 Юта, США	2

Кубок світу

Подіуми на етапах кубків світу:

Сезон	Місце проведення	Результат
2011–12	 Мінськ, Білорусь	2
2011–12	 Восс, Норвегія	3
2014–15	 Дір-Веллі, США	3
2014–15	 Мінськ, Білорусь	1
2015–16	 Пекін, Китай	3
2015–16	 Дір-Веллі, США	3
2015–16	 Дір-Веллі, США	2
2017–18	 Лейк-Плесід, США	2

Підсумкові результати по кожному сезону:

Сезон	Акробатика	Загальний залік
2005–06	48	177
2006–07	25	74
2007–08	15	48
2008–09	9	28
2009–10	30	84
2010–11	8	20
2011–12	7	20
2012–13	11	38
2013–14	12	43
2014–15	6	21
2015–16	1	5
2016–17	—	
2017–18	6	31

За підсумками 2018 р отримав нагороду «Герої спортивного року», ставши найкращим спортсменом року в Україні. У наступному сезоні після Олімпіади у 2019 р., Олександр підтверджує свою майстерність на Чемпіонаті Світу у США, де став віцечемпіоном.

4 лютого 2022 р. відбулася урочиста церемонія відкриття Олімпійських ігор у Пекіні, де Олександр разом із фігуристкою Олександрою Назаровою був пропороносцем збірної України. 10 лютого Абраменко мав виступати у змаганнях змішаних команд, але через позитивний тест на коронавірус у Анастасії Новосад, Олександра Окіпнюка та Дмитра Котовського, українська команда не мала достатньої кількості здорових спортсменів. 15 лютого відбулася кваліфікація особистих змагань.

У першому стрибку отримав оцінку 120.36, кваліфікувавшись із п'ятого місця у фінал. У фіналі за перший стрибок отримав четверту оцінку (123.53), а за другий — дев'яту (113.57), кваліфікувавшись у суперфінал із п'ятим кращим результатом двох спроб. Фінальний стрибок (Back Double Full-Full-Double Full), який виконував

спортсмен, мав найбільшу складність (5.000), але Абраменко допустив невелику помилку при приземленні, отримавши оцінку 116.50.

Із п'яти фристайлістів, що виконали цей стрибок у фіналі, лише Ці Гуанпу зумів виконати його чисто, ставши олімпійським чемпіоном, а Олександр зі своїм результатом став срібним призером змагань. Олександр Абраменком став першим українським олімпійцем, який здобував медалі на двох Олімпійських іграх.

Особисте життя: У 2015 р. одружився із фристайлісткою Ольгою Волковою – першою українською медалісткою світової першості. Але через рік сім'я розпалася, ними було прийнято рішення розлучитися.

У 2018 р. ЗМІ повідомляли, що Олександр зустрічається з російською

фрістайлісткою Олександрою Орловою. У цьому ж році Олександр зробив пропозицію своїй коханій та вони розписалися. Хресний батько дочки білоруського фрістайліста Максима Густика.

Нагорода: Орден «За заслуги» III ст. (28 лютого 2018) – за досягнення високих спортивних результатів на XXIII зимових Олімпійських іграх 2018 р. у місті Пхьончхані (Південна Корея), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

2018 р отримав нагороду «Герої спортивного року», ставши найкращим спортсменом року в Україні.

XXXII ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ У ТОКІО

Олімпійські ігри 2020 – тридцять другі літні Олімпійські ігри, які проходили у Токіо (Японія). Місце проведення Ігор було визначено на 125 – й сесії МОКу у Буенос – Айресі 7 вересня 2013 р.

Україну представляло щонайменше 157 спортсменів у 25 видах спорту, що представляють 20 міжнародних спортивних федерацій.

Вибори столиці Олімпійських ігор 2020:

Олімпійські кільця над Токійською затокою

Місце проведення було вибрано 7 вересня 2013 р. на 125 – й сесії МОК шляхом таємного голосування членів організації. У першому турі Токіо посіло перше місце, а Стамбул і Мадрид отримали однакову кількість голосів, у зв'язку з чим було проведено переголосування, після якого до другого туру разом із Токіо вийшов Стамбул. У другому турі Токіо здобуло більше голосів, ніж Стамбул, і здобуло право на проведення літніх Олімпійських ігор 2020.

 Іспанія, Мадрид (1 червня 2011)

 Туреччина, Стамбул (7 липня 2011)

● Японія, Токіо (16 липня 2011)

Як було наголошено – на проведення Ігор претендували Токіо, Стамбул та Мадрид.

Новації

**Новий національний стадіон в Токіо.
Там відбулася церемонія відкриття та змагання атлетів**

9 червня 2017 р. МОК додав у програму Літніх олімпійських ігор 2020 р. 15 нових дисциплін.

У лютому 2020 р., під час спалаху коронавірусу, ВООЗ заявляла, що немає причин для перенесення термінів олімпіади. У березні оргкомітет розглядав проведення олімпіади без глядачів, залишивши лише телевізійну трансляцію.

24 березня 2020 р. Міжнародний Олімпійський Комітет (МОК), після наради Прем'єра Японії Сіндзо Абе та голови МОК Томаса Баха, ухвалив рішення про перенесення Олімпійських ігор з 2020 на 2021 р. через пандемію коронавірусу. Незважаючи на зміну дати проведення, XXXII Олімпійським іграм залишили назву «Токіо – 2020». Через пандемію COVID – 19, у Токіо було запроваджено посилені заходи безпеки: спортсменам рекомендували не ходити до ресторанів та не вживати алкоголю. За 10 днів до початку Ігор в Японії було запроваджено режим надзвичайної ситуації, що має тривати до кінця серпня 2021 р.

Станом на 22 липня 2021 р., серед спортсменів було зафіксовано 12 випадків захворювання. Загалом у 87 осіб, що беруть участь у організації або проведенні Олімпіади, було виявлено коронавірус.

Сцена на відкритті Олімпіади, дрони літали в небі і створили офіційне лого ігор

3 серпня 2016 р. у ході 129 – ї сесії МОК було проведено голосування, на якому було прийнято одноголосне рішення про внесення карате, серфінгу, бейсболу, скелелазіння і скейтбордингу до програми Олімпійських ігор 2020 р. Нові види доповняють олімпійську програму, а не замінюють інші. При цьому «новий пакет» змагань буде діяти виключно для Олімпіади у Токіо, оргкомітети наступних літніх Олімпійських ігор будуть формувати програму змагання, виходячи з її колишнього формату.

До поточних олімпійських видів спорту додано нові дисципліни:

В академічному веслуванні додано змагання серед орних безрульних четвірок (жінки); У баскетболі додано Баскетбол 3x3 (чоловіки і жінки); У велоспорті на треку додано змагання у «медісоні» (чоловіки та жінки), а також у дисципліні BMX – фрістайл (чоловіки і жінки); У дзюдо додано змішані командні змагання; У легкій атлетиці додано змішану естафету 4×400; У настільному тенісі додано турнір змішаних пар; У плаванні додано дистанції 800 метрів (чоловіки) і 1500 метрів (жінки), а також змішану комбіновану естафету 4 × 100; У стрільбі з лука додано змішані командні змагання; У тріатлоні додано змішані командні змагання; У фехтуванні додано змагання у командній рапірі (жінки) і командній шаблі (чоловіки) (раніше на кожній Олімпіаді були відсутні змагання з чоловічих і жіночих командних турнірів в одному з чотирьох видів програми, тобто видів зброї).

Всього у програмі ігор 2020 р. було представлено 33 види спорту.

Спочатку змагання планували провести від 22 липня до 9 серпня 2020 р. Через пандемію їх перенесли на 2021 р. Для цього розклад зсунули на 364 дні (на один день менше, ніж цілий рік, щоб збіглися дні тижня). За новим розкладом Олімпіада тривала з 21 липня по 8 серпня 2021 р. У них взяли участь 11 тисяч спортсменів, що розіграли 339 комплектів нагород. Літні Олімпійські ігри в Токіо увійшли в історію задовго до початку, адже вони мали відбутися в японській столиці 2020 р., однак через пандемію їх перенесли й уперше відбулися непарного року.

Було вказано Японський стандартний час (UTC+9). Перші змагання почалися 21 липня з софтболу, жіноча збірна Японії обіграла команду Австралії з рахунком 8:1 на стадіоні у Фукусімі. Вперше з ігор 1996 р. Літні ігри відкрив не футбол.

А за два тижні до відкриття японська влада оголосила, що змагання у Токіо пройдуть без глядачів – також уперше в історії. Тож не лише іноземні, а й японські вболівальники не змогли відвідати олімпійські об'єкти під час змагань. Аж до середини серпня у Токіо було запроваджено надзвичайний стан і спеціальні карантинні заходи, спрямовані на запобігання поширенню штаму коронавірусу «Дельта».

«Попри перенесення ігор та поширення пандемії, олімпійці зуміли об'єднати зусилля і обернути виклики на можливості. Ми разом змінювались, адаптувались до нових реалій і долали особливо складні як ніколи умови ліцензійних турнірів та кваліфікаційних відборів. І кожен, хто успішно здолав цей шлях і нині мав велику честь презентувати нашу країну серед понад 200 держав і найсильніших спортсменів світу, вартий високої поваги та визнання», – зазначив з нагоди підняття українського державного прапора в олімпійському селищі президент НОК Сергій Бубка.

Він висловив переконання, що в Японії наші атлети успішно продовжать славні традиції українського спорту й на олімпійському світовому небосхилі запалають нові зірки з українськими іменами. Також уперше з часу заснування Міжнародний олімпійський комітет змінив девіз Олімпійських ігор. Його доповнили, і тепер він

звучить: «Швидше, вище, сильніше – разом». Як пояснив офіційний представник МОК Марк Адамс, «ідея слогана полягає у тому, що ти не зможеш бути швидшим, вищим або сильнішим без команди, яка тебе оточує, – і у спорті, і у звичайному житті. Олімпійські цінності полягають не тільки в особистій перевазі, що теж важливо, а й у тому, що тебе оточує твоя команда, чи це тренер, сім'я або лікар».

Церемонія відкриття XXXII літніх Олімпійських ігор розпочалася із хвилини мовчання за жертвами пандемії COVID – 19 і жертвами теракту під час Мюнхенської олімпіади 1972 р. Під час параду атлетів під своїми прапорами вийшли 205 національних команд та команда біженців. Прапор збірної України несли олімпійська чемпіонка з кульової стрільби Олена Костевич і чемпіон світу з фехтування на шпагах Богдан Нікішин.

Наші олімпійці в Токіо зробили спільне фото зі своїм оберегом — прапором України, підписаним військовими, що в різні роки захищали нашу країну.

ЗВЕРНЕННЯ ДО КОМАНДИ ОЛІМПІЙЦІВ ПРЕЗЕДЕНТА УКРАЇНИ ВОЛОДИМИРА ЗЕЛЕНСЬКОГО

Дорогі олімпійці! Якби Вам сказали, що у світі існує хтось, кому до снаги об'єднати десять міст на різних континентах у різних часових поясах, за тисячі кілометрів одне від одного, Ви б повірили? Сподіваюся, так. Бо у себе треба вірити. Бо цей хтось – це саме Ви, наші олімпійці. Завдяки яким «Ще не вмерла України...»

підіймала вгору наш синьо – жовтий прапор у різних точках планети. Це бачили Барселона, Ліллекхаммер, Атланта, Сідней, Афіни, Пекін, Лондон, Сочі, Ріо-де-Жанейро, Пхьончхан. І я вірю, скоро це побачить і Токіо.

На жаль, ця Олімпіада відбудеться за порожніх трибун. Але будьте певні – не з порожніми серцями. Це серця всіх українців, які вболівають за Вас удома й вірять у Вашу перемогу. Неважливо де – на доріжці, у басейні, на корті, на ринзі чи на килимі. Неважливо як – влучно стріляючи, високо стрибаючи, швидко веслуючи чи поклавши суперника на лопатки. І неважливо коли – нехай через різницю у часі між Києвом і Токіо навіть о третій ночі.

Офіційний девіз цієї Олімпіади – United by emotions – «Об'єднані емоціями». Вірю, що у найближчі тижні це стане девізом не лише Олімпіади, а й усіх громадян України. Вірю, що у Країні Вранішнього Сонця засяють яскраві українські зірки. І вірю, що Ви подаруєте нам те, що дорожче від золота, срібла й бронзи, – це емоції від перемоги! Гордість бути українцем, щастя бути українцем! Миті, які назавжди залишаються у нашому великому, понад 40 – мільйонному сімейному альбомі. Давайте поповнимо цей альбом! Ми у Вас віримо, ми за Вас вболіваємо й чекаємо «золото» в Україні! А наше золото – це всі олімпійці України в Токіо.

Успіхів Вам! Вище, швидше, сильніше й без травм! Слава Україні!

На що розраховували олімпійці України? Отже, у Токіо понад 11 тисяч атлетів змагалися у 33 видах спорту й було розіграно 339 комплектів медалей. Україну на найголовнішому старті планети представляли 157 олімпійців у 25 видах спорту (30 дисциплінах).

За наших спортсменів ми уболівали у бадмінтоні, боксі, боротьбі вільній (і жіночій), греко – римській, важкій атлетиці, велоспорті (шосе, трек, маунтенбайк), веслуванні академічному, веслуванні на байдарках і каное (веслувальному слаломі), гімнастиці спортивній, гімнастиці художній, дзюдо, карате, кінному спорті, легкій атлетиці, плаванні, плаванні артистичному, стрільбі з лука, стрільбі кульовій, стрибках у воду, стрибках на батуті, сучасному п'ятиборстві, тенісі, тенісі настільному, триатлоні та фехтуванні.

Найбільша кількість спортсменів від України традиційно змагалася у легкій атлетиці - 47. Ще по десятеро були представлені у вільній та греко – римській боротьбі, а також веслуванні на байдарках і каное. По одному – у триатлоні, стрибках на батуті, сучасному п'ятиборстві, стендовій стрільбі та веслувальному слаломі. На жаль, жодної

нашої команди в ігрових дисциплінах не було. Найкращих результатів Україна очікувала прогнозовано від дзюдо, кульової стрільби, легкої атлетики, фехтування, стрибків у воду, академічного веслування, боксу, гімнастики, синхронного плавання.

За словами міністра молоді та спорту Вадима Гутцайта, загалом «країна розраховує здобути 13 – 15 медалей і поліпшити результат попередніх ігор у Ріо – де – Жанейро, на яких посіла загальне 31 місце, здобувши 11 медалей і лише дві – найвищого гатунку. Найуспішнішим із часу, як українці почали брати участь в Олімпійських іграх окремою національною командою, був виступ синьо – жовтих в Атланті 1996 р. Україна тоді була дев'ятою у командному заліку, здобувши 23 медалі». До речі, медалі, якими нагороджували призерів Токіо – 2020, виготовлено було з переробленої побутової електроніки. Смартфони, комп'ютери тощо зібрали жителі Японії. Подіум, на якому проходять церемонії нагородження, теж екологічний – його виготовлено з переробленого пластику.

УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ, ЯКІ ОТРИМАЛИ МЕДАЛІ У ТОКІО

Міністр молоді і спорту України, Вадим Гутцайт – «У Токіо завершилась XXXII Олімпіада. Серед 206 країн – учасниць українська Олімпійська збірна у ТОП – 20 за загальною кількістю медалей! Кожен восьмий спортсмен нашої збірної здобув медаль, це значно краще результатів попередньої Олімпіади – тоді 206 атлетів привезли 11 медалей. У підсумку маємо у Токіо 19 медалей: дванадцять бронзових, шість срібних й одну золоту. За виграні призові місця і медалі на Олімпійських іграх, українські спортсмени цьогоріч отримують від держави грошову винагороду: за «золото» – 125 тисяч доларів, за «срібло» – 80 тисяч доларів, за «бронзу» – 55 тисяч доларів.

Українські медалісти Ігор XXXII Олімпіади:

- «Золото»:** – Жан Беленюк (греко – римська боротьба, 87 кг)
- «Срібло»:** – Михайло Романчук (плавання, 1500 м вільним стилем)
 - Парвіз Насібов (греко – римська боротьба, 67 кг)
 - Анжеліка Терлюга (карате, до 55 кг)
 - Людмила Лузан та Анастасія Четверікова (веслування на байдарках і каное, каное – двійка, 500 м)
 - Олександр Хижняк (бокс, до 75 кг)

- Олена Старікова (велоспорт – трек, спринт)
- «Бронза»: – Дар'я Білодід (дзюдо, 48 кг)
- Ігор Рейзлін (фехтування, шпага)
- Олена Костевич та Олег Омельчук (кульова стрільба, мікст)
- Михайло Романчук (плавання, 800 метрів вільним стилем)
- Еліна Світоліна (теніс)
- Алла Черкасова (жіноча боротьба, 68 кг)
- Ірина Коляденко (жіноча боротьба, 62 кг)
- Марта Федіна та Анастасія Савчук (артистичне плавання, дует)
- Людмила Лузан (веслування на байдарках і каное, каное – одиночка, 200)
- Станіслав Горуна (карате, до 75 кг)
- Владислава Алексієва, Марина Алексієва, Катерина Резнік, Анастасія Савчук, Ксенія Сидоренко, Марта Федіна, Аліна Шинкаренко, Єлизавета Яхно (артистичне плавання, група)
- Ярослава Магучіх (легка атлетика, стрибки у висоту).

Ще 23 спортсмени посіли 4 – 6 місця у фінальних змаганнях. Україна вперше в історії завоювала медалі Олімпійських ігор у артистичному плаванні і карате.

Прекрасні результати демонстрували наші молоді спортсмени, впевнений, Ваше олімпійське золото ще попереду! І ми разом працюватимемо, щоб гімн України на наступній Олімпіаді звучав якнайчастіше!

Дякую спортсменам, тренерам та всій великій команді, яка працювала на результат. Пишаємось Вами!

Президент України Володимир Зеленський під час святкових заходів з нагоди 30-ї річниці створення Національного олімпійського комітету, які відбулися у Національному палаці мистецтв «Україна» зауважив, що деякі олімпійські чемпіони, котрі здобували медалі у складі збірної України, в минулі роки, були змушені залишити батьківщину через недбале ставлення держави до спортсменів. «Я дуже хотів це змінити, хотів, щоб українські спортсмени відчували себе на п'єдесталі пошани завжди, а не три хвилини раз на чотири роки. Щоб ніхто не мав права влаштовувати їм цькування у соцмережах. Щоб вони відчували повагу», – зазначив Володимир Зеленський.

Президент наголосив, що для виховання майбутніх українських чемпіонів необхідно створити належні умови. «Тому ми почали відновлення та побудову спортивної інфраструктури. Найперше – дитячої. Це дуже важливо, бо спорт мають любити змалечку», – зауважив Глава держави.

За словами Володимира Зеленського, в Україні передбачено реконструкцію та спорудження 18 спортивних інтернатів для дітей, а також спортінтернатів для дітей – сиріт, 100 дитячо – юнацьких спортивних шкіл, шкільних стадіонів і басейнів.

«Ми почали програму «Здорова Україна», я цією програмою пишаюся. Вона передбачає побудову 2 тисяч активних парків по Україні, 10 тисяч спортивних майданчиків, 19 льодових арен по всій державі. 100 стадіонів. 25 спортивних «магнітів», – наголосив Президент.

Глава держави нагадав, що сьогодні разом з президентом МОК Томасом Бахом він відкрив у Києві урбан – парк. Подібні спортивні майданчики будуть побудовані в інших містах України. «Ми зробили спорт стратегічним напрямком держави», – наголосив він. Володимир Зеленський запросив на сцену президента Міжнародного олімпійського комітету Томаса Баха, який перебуває в Україні з візитом, зауваживши, що це – перший олімпійський чемпіон серед очільників МОК.

Глава держави також нагородив Томаса Баха орденом князя Ярослава Мудрого IV ступеня

«Новий девіз Олімпійських ігор – «Швидше, вище, сильніше – разом». Ми віримо, що разом досягнемо своєї мрії. Велика мрія – це Олімпіада в Україні. І я дуже у це вірю. Я впевнений, що наша велика держава заслуговує стати господаркою Олімпійських ігор», – зазначив він.

Глава держави додав, що провести Олімпіаду в Україні – це нелегке завдання. «Але у такі моменти я завжди згадую слова важкоатлетів і мого батька – майстра спорту з важкої атлетики. Вони кажуть: піти і спробувати щось підняти – завжди нелегко. Легко – не спробувати й піти. Так казали важкоатлети. Тож щодо Олімпійських ігор – ми точно спробуємо», – наголосив Президент.

Володимир Зеленський привітав присутніх спортсменів з Днем фізичної культури і спорту та 30 – річчям Національного олімпійського комітету України. «Сьогодні святкує вся Україна, бо у ній важко знайти куточок, який не виховав би чемпіона, призера чи учасника Олімпійських ігор», – сказав Президент і закликав віддати належне всім олімпійцям, які народилися у нашій країні. Крім того, Глава держави разом з першою леді Оленою Зеленською оглянули фотовиставку «Спортивна слава незалежної України».

Президентське подружжя та очільник МОК Томас Бах взяли участь у презентації книги олімпійської чемпіонки Лілії Подкопаєвої «Золото Атланти». Видання присвячене перемогам збірної України на XXVI літніх Олімпійських іграх 1996 р. в Атланті. Лілія Подкопаєва вручила примірники книги Володимирі Зеленському та Томасу Баху.

СРІБНІ МЕДАЛІ ТОКІО

ЛУЗАН ЛЮДМИЛА ВОЛОДИМИРІВНА
(народилася 27 березня 1997 р.)

Представник Україна		
Веслування на байдарках і каное		
Олімпійські ігри		
Срібло	Токіо 2020	каное – двійки, 500 м
Бронза	Токіо 2020	каное – одиночки, 200 м
Чемпіонат світу		
Золото	Копенгаген 2021	каное – двійки, 500 м
Срібло	Копенгаген 2021	каное – одиночки, 500 м
Бронза	Копенгаген 2021	каное – четвірки, 500 м
Чемпіонат Європи		
Золото	Познань 2021	каное – одиночки, 500 м
Золото	Познань 2021	каное – двійки, 500 м
Срібло	Познань 2021	каное – одиночки, 200 м
Бронза	Белград 2018	каное – одиночки, 500 м
Бронза	Познань 2021	каное – двійки, 200 м

Українська спортсменка, веслувальниця – каноїстка, срібна та бронзова призерка Олімпійських ігор 2020 р., чемпіонка світу, дворазова чемпіонка Європи, багаторазова призерка чемпіонатів світу та Європи.

У 2019 р. брала участь у Європейських іграх, у парі з Анастасією Четверіковою здобула 5 – те місце на дистанції 500 м.

На чемпіонаті Європи 2021 р. показала найкращий на той момент результат у кар'єрі, завоювавши чотири медалі. В одиначних змаганнях вона перемогла на неолімпійській дистанції 500 метрів, а також стала другою на олімпійській дистанції 200 метрів. У парі з Анастасією Четверіковою стала чемпіонкою на олімпійській дистанції 500 метрів, а також бронзовою призеркою на дистанції 200 метрів.

5 серпня 2021 р. на літніх Олімпійських іграх 2020 р. у Токіо здобула бронзу в каное – одиначці на дистанції 200 м. Лузан із першого місця вийшла у фінальний заплив, а у фіналі лише на останніх метрах вирвала нагороду для України.

7 серпня 2021 р. на літніх Олімпійських іграх 2020 р. у Токіо у парі з Анастасією Четверіковою стала віце – чемпіонкою на дистанції 500 метрів.

18 вересня 2021 р., на чемпіонаті світу з веслування на байдарках і каное, який проходив у Копенгагені (Данія), Людмила Лузан виборола срібну нагороду у каное – одиначці на дистанції 500 метрів. Тогож дня «золото» на дистанції 500 метрів виборола каное – двійка: Людмила Лузан – Анастасія Четверікова.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

НАСІБОВ ПАРВІЗ ПАША-ОГЛИ (народився 18 серпня 1998 р.)

Спортивні медалі		
Представник		Україна
Греко – римська боротьба		
Олімпійські ігри		
Срібло	Токіо 2020	до 67 кг

Український борець греко – римського стилю, срібний призер Олімпійських ігор 2020 р., представляє ФСТ «Динамо» Запоріжжя, вагова категорія до 63 кг. Вихованець Запорізької обласної школи – інтернату спортивного профілю.

4 серпня 2021 р. виборов срібну медаль на Олімпіаді – 2020, це друге олімпійське срібло для України.

Спортивні досягнення: у травні 2014 р став бронзовим призером чемпіонату Європи серед кадетів у ваговій категорії до 60 кг. У липні 2014 р. здобув срібну нагороду світової першості серед кадетів у категорії до 58 кг.

У березні 2015 р. став чемпіоном України серед юніорів. У червні 2015 р. став срібним призером чемпіонату Європи серед юніорів у ваговій категорії до 60 кг. У серпні 2015 р. посів друге місце на чемпіонаті Європи серед кадетів у ваговій категорії до 63 кг. У серпні 2015 р. у Сараєво на чемпіонаті світу з греко – римської боротьби здобув бронзову нагороду у ваговій категорії до 63 кг серед кадетів.

Брав участь у Чемпіонаті світу з боротьби з греко – римської боротьби у 2017 р.

У січні 2021 р. на Гран-прі Загреба здобув золоту медаль у ваговій категорії до 72 кг.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

РОМАНЧУК МИХАЙЛО МИХАЙЛОВИЧ
(народився 7 серпня 1996 р.)

Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Срібло	Токіо 2020	1500 м вільним стилем
Бронза	Токіо 2020	800 м вільним стилем
Чемпіонат світу		
Срібло	Будапешт 2017	1500 м вільним стилем
Срібло	Кванджу 2019	1500 м вільним стилем
Чемпіонат світу на короткій воді		
Золото	Ханчжоу 2018	1500 м вільним стилем
Чемпіонат Європи		
Золото	Глазго 2018	400 м вільним стилем
Золото	Глазго 2018	800 м вільним стилем
Золото	Будапешт 2021	800 м вільним стилем
Золото	Будапешт 2021	1500 м вільним стилем
Срібло	Глазго 2018	1500 м вільним стилем
Бронза	Лондон 2016	800 м вільним стилем
Бронза	Лондон 2016	1500 м вільним стилем
Чемпіонат Європи на короткій воді		
Золото	Копенгаген 2017	1500 м вільним стилем
Юнацькі Олімпійські ігри		
Золото	Нанкін 2014	400 м вільним стилем
Срібло	Нанкін 2014	800 м вільним стилем
Чемпіонат Європи серед юніорів		
Золото	Дордрехт 2014	800 м вільним стилем
Срібло	Дордрехт 2014	1500 м вільним стилем
Бронза	Дордрехт 2014	400 м вільним стилем
Універсіада		
Золото	Тайбей 2017	400 м вільним стилем
Срібло	Тайбей 2017	800 м вільним стилем
Срібло	Тайбей 2017	1500 м вільним стилем

Український плавець, чемпіон Європи (2018), срібний та бронзовий призер Олімпійських ігор 2020 р., срібний призер чемпіонату світу (2017), медаліст юнацьких

олімпійських ігор та чемпіонатів світу і Європи з плавання. Світовий рекордсмен. Встановив рекорд Європи на дистанції 800 м вільним стилем (2020). Встановив олімпійський рекорд і вийшов у фінал плавання на 800 метрів вільним стилем.

1 серпня 2021 р. здобув срібну медаль на дистанції 1500 м вільним стилем на Олімпіаді – 2020 у Токіо. Він показав час 14.40,66.

Чемпіон України серед юніорів: 400 м вільним стилем, 800 метрів, 1500 метрів протягом 2010 – 2012 рр; У 2013 р. – чемпіон України серед юніорів на дистанціях 400 метрів вільним стилем та 1500 метрів; У листопаді 2015 р. на етапі Кубка світу у Досі (Катар) здобув золоту нагороду на дистанції 1500 м вільним стилем; На чемпіонаті Європи – 2016 у травні здобув 2 бронзові нагороди – на дистанціях 800 і 1500 метрів; На чемпіонаті світу з водних видів спорту у Будапешті (2017) здобув «срібло» на дистанції 1500 метрів з рекордом України (14:37); Станом на липень 2017 – го встановив 10 рекордів України.

20 серпня 2017 р. на XXIX – й Всесвітній літній Універсіаді в Тайбеї здобув золоту нагороду. 16 грудня 2018 р. виборов золоту медаль на Чемпіонаті світу на «короткій воді» у китайському місті Ханчжоу. Спортсмен подолав заплив на 1500 метрів вільним стилем у «короткій воді» (довжина басейну – 25 метрів) за 14 хвилин 9,14 секунди; У грудні 2019 р. на чемпіонаті Європи з плавання на короткій воді у Глазго на дистанції 1500 м вільним стилем посів четверте місце; Здобув перемогу у фіналі змагань ISL – 2020 – Михайло фінішував з результатом 7:25.73, виграв у Генріка Крістіансена (Норвегія) 0.05 секунди. Це особистий рекорд Романчука. Цей результат

також є рекордом України та рекордом Європи. Попередній рекорд Європи – 7:29.17, встановлений французом Янніком Агнелом 2012 р.

27 липня встановив національний та олімпійський рекорди з результатом 7:41.28 та вийшов до фіналу 800 метрів вільним стилем на Олімпійських іграх у Токіо. Романчук вийшов у фінал з найкращим результатом. 29 липня став третім у фінальному запливі на дистанції 800 м вільним стилем на Олімпіаді – 2020. Він показав час 7.42,33, поступившись плавцям із США та Італії. 1 серпня здобув срібну медаль на дистанції 1500 м вільним стилем на Олімпіаді – 2020, показавши час 14.40,66.

Романчук став першим українським плавцем, якому вдалося виплисти з 3:39.00 у 25 – метровому басейні на 400 – метрівці.

«Довга вода»

Дистанція	Час	Місце	Дата	Примітки
400 м вільним стилем	3:45.18	 Глазго, Велика Британія	3 серпня 2018	РУ
800 м вільним стилем	7:41.28	 Токіо, Японія	27 липня 2021	РУ
1500 м вільним стилем	14:36.88	 Глазго, Велика Британія	5 серпня 2018	РУ

«Коротка вода»

Дистанція	Час	Місце	Дата	Примітки
400 вільним стилем	3:39.67	 Токіо, Японія	25 жовтня 2016	РУ
800 вільним стилем	7:31.92	 Ханчжоу, Китай	16 грудня 2018	РУ
1500 вільним стилем	14:09.14	 Ханчжоу, Китай	16 грудня 2018	РУ
Олімпійські ігри	 Токіо, Японія		7:42.33	 3 14:40.66

Михайло Романчук та Президент України Володимир Зеленський на нагородженні українських олімпійців

Державні нагороди: Орден «За заслуги» II ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» III ст. (22 січня 2019) – За значний особистий внесок у

державне будівництво, зміцнення національної безпеки, соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток Української держави, вагомі трудові досягнення, багаторічну сумлінну працю.

Лауреат Премії Кабінету Міністрів України за особливі досягнення молоді у розбудові України (2015).

Особисте життя: Одружений з українською легкоатлеткою Мариною Бех. Їх називають однією з найкрасивіших українських спортивних пар. Вони, попри виступи у різних видах спорту та щільний графік, завжди знаходять час підтримати кохану людину. Та й нагороди здобувають, передаючи медальну естафету один одному – чотири нагороди на двох на чемпіонаті Європи з літніх видів у Глазго у 2018 р., два срібла на чемпіонатах світу у 2019 р.

Українська стрибунка у довжину Марина Бех – Романчук тріумфувала на Європейських іграх у 2019 р., де виборола «бронзу» в індивідуальному виступі та «золото» у командному змаганні. У тому ж році стала першою у підсумковому заліку «Діамантової ліги», а головне – виборола срібну нагороду на світовій першості.

Чоловік – плавець Михайло Романчук – влітку також повернувся з чемпіонату світу зі «сріблом» (1500 метрів, вільним стилем). А вже наприкінці року Михайло здобув золоту нагороду на етапі Кубка світу у Досі. І зробив це з рекордним для змагань часом.

СТАРІКОВА ОЛЕНА ВІКТОРІВНА (народилася 22 квітня 1996 р.)

Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Срібло	Токіо 2020	спринт
Чемпіонат світу		
Срібло	Прушков 2019	гіт на 500 м
Європейські ігри		
Срібло	Мінськ 2019	гіт на 500 м
Чемпіонат Європи		
Золото	Пловдив 2020	кейрін
Срібло	Глазго 2018	гіт на 500 м

Срібло	Глазго 2018	командний спринт
Срібло	Апелдорн 2019	спринт
Бронза	Апелдорн 2019	гіт на 500 м
Бронза	Пловдив 2020	спринт
Бронза	Пловдив 2020	командний спринт

Українська трекова велогонщиця, срібна призерка Олімпійських ігор 2020 р., срібна призерка чемпіонатів світу та Європи. Заслужений майстер спорту України.

Прийшла у секцію велоспорту КСДЮШОР «Динамо» у місті Харків у квітні 2009 р., перший тренер Марія Зарванська.

Перші медалі на чемпіонаті України Олена здобула у 2010 р. У вересні 2010 р. почала навчання у ХДВУФК під керівництвом тренера Сергія Теліцина. З 2010 – 2017 рр. була багаторазовою чемпіонкою України з різних видів велоспорту на треку.

У 2012 р. стала чемпіонкою України у груповій гонці на шосе серед дівчат. У 2015 р. здобула першу медаль на чемпіонаті Європи серед юніорів у гіті на 500 метрів. У 2017 р. стала володаркою Кубка Світу у спринті. З 2018 р. виступає за Львів. На чемпіонаті Європи 2018 р., що проходив у Глазго, зуміла вибороти срібну нагороду у командному спринті та гіті на 500 метрів.

У січні 2019 р. НОК України вперше в кар'єрі спортсменки визнав її найкращою спортсменкою місяця. На чемпіонаті світу 2019 р. зуміла вибороти срібну медаль у гіті

на 500 метрів. Ця медаль стала першою для України на чемпіонатах світу з 2008 р. На чемпіонаті Європи в Апелдорні, Нідерланди, здобула срібну нагороду у спринті та бронзу у гіті на 500 м.

5 серпня 2021 р. львівська велогонщиця Олена Старікова посіла четверте місце у фінальному заїзді дисципліни кейрін на літніх Олімпійських іграх 2020 р. у Токіо, а 8 серпня 2021 р. завоювала срібну медаль у спринті з велоспорту.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги I ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

Орден княгині Ольги II ст. (8 березня 2021) – За значний особистий внесок у соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток Української держави, зразкове виконання службового обов’язку та багаторічну сумлінну працю.

Орден княгині Ольги III ст. (15 липня 2019) – За досягнення високих спортивних результатів II Європейських іграх у м. Мінську (Республіка Білорусь), виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ТЕРЛЮГА АНЖЕЛІКА ВОЛОДИМИРІВНА (народилася 27 березня 1992 р.)

Представник Україна		
карате		
Олімпійські ігри		
Срібло	Токіо 2020	куміте 55 кг
Чемпіонати Європи		
Золото	Гвадалахара 2019	командне куміте
Золото	Новий Сад 2018	куміте 55 кг
Золото	Коджаелі 2017	командне куміте
Срібло	Монпельє 2016	куміте 55 кг
Бронза	Коджаелі 2017	куміте 55 кг
Бронза	Тампере 2014	командне куміте 55

Європейські ігри		
Срібло	Мінськ 2019	куміте 55 кг

Українська каратистка, срібна призерка Олімпійських ігор 2020 р. Заслужений майстер спорту України. Змагається у ваговій категорії до 55 кг. Її двічі визнавали найкращою спортсменкою України: у травні 2018 р. та у січні 2020 р., найкращим тренером місяця визнавали наставника Анжеліки Дениса Морозова. У 2018 р. очолила рейтинг Міжнародної федерації карате у своїй ваговій категорії. 5 серпня 2021 р. Анжеліка Терлюга завоювала срібну медаль для України на літніх Олімпійських іграх 2020 р. у Токіо.

Досягнення: Чемпіонка Європи 2018 (особисте куміте). Чемпіонка Європи 2017, 2019 (командне куміте). Чемпіонка Європи серед студентів 2011 р. (командне куміте). Срібна призерка чемпіонату Європи 2016 р. (особисте куміте). Європейських ігор 2019. Бронзова призерка чемпіонату Європи 2014 (командне куміте), 2017 (особисте куміте). Переможниця турнірів серій.

«Карате 1 Прем'єр – Ліга» (10): Кобург (2015), Роттердам (2017), Лейпциг (2017), Берлін (2018), Париж (2019), Рабат (2019), Шанхай (2019), Токіо (2019), Москва (2019), Дубай (2020). «Карате 1 Серія А» (5): Зальцбург (2017), Окінава (2017), Сантьяго (2018, 2020), Шанхай (2018).

Володарка титулу Grand Winner KARATE1 2017, 2019. Срібна призерка турнірів

серії «Карате 1 Прем'єр – Ліга» (3): Париж (2016), Дубай (2019), Париж (2020).

Бронзова призерка турнірів серії «Карате 1 Прем'єр – Ліга» (6): Зальцбург (2011, 2019), Шарм – Ель – Шейх (2016), Роттердам (2016, 2018), Париж (2018).

Срібна призерка турнірів серії «Карате 1 Серія А» (1): Сантьяго (2019).

Бронзова призерка турнірів серії «Карате 1 Серія А» (1): Зальцбург (2019).

Бронзова призерка чемпіонату Європи серед студентів 2011 року (особисте куміте). Неодноразова чемпіонка України в особистому куміте. Світовий рейтинг: 1-е місце (26.02.2020).

Державні нагороди: Орден княгині Ольги II ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

Орден княгині Ольги III ст. (15 липня 2019) – за досягнення високих спортивних результатів на II Європейських іграх 2019 у Мінську (Республіка Білорусь), виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ХИЖНЯК ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ (народився 3 серпня 1995 р.)

Представник Україна		
Бокс		
Олімпійські ігри		
Срібло	Токіо 2020	Середня
Чемпіонат світу		
Золото	Гамбург 2017	Середня
Чемпіонат Європи		
Золото	Харків 2017	Середня
Європейські ігри		
Золото	Мінськ 2019	Середня
Бронза	Баку 2015	Напівважка

Український боксер – любитель. Чемпіон світу (2017), чемпіон Європи (2017), чемпіон світу серед молоді (2012), віце – чемпіон літніх Олімпійських ігор 2020,

бронзовий призер Європейських ігор (2015), призер чемпіонату Європи серед молоді, чемпіон України (2016). Заслужений майстер спорту України. Виступав у напівпрофесійній лізі WSB за команду Українські отамани.

Тренер – Олександр Хижняк старший. Навчався у Полтавській ЗШ №26.

Любительська кар'єра: Найбільшим досягненням спортсмена у молодших вікових категоріях була перемога на юнацькому чемпіонаті світу 2012 р, який проходив у Єрвані.

З 2013 р. почав залучатися за основну чоловічу збірну України, виступаючи у напівважкій ваговій категорії. У 2013 і 2014 рр. ставав срібним призером чемпіонату України. Паралельно з тим у 2014 р. почав виступи за команду Українські отамани у напівпрофесійній лізі WSB.

У 2015 р. на перших Європейських іграх, що проходили у Баку, став бронзовим призером. На чемпіонаті світу, після дебютної перемоги над Абдельхафідом Банчаблою з Алжиру, поступився майбутньому срібному призеру Джо Ворду з Ірландії.

У 2016 р. двічі пробував пройти кваліфікацію на Олімпійські ігри. На Європейському кваліфікаційному турнірі, у бою за ліцензію, програв Мехмету Уналу, а на світовому кваліфікаційному турнірі у чвертьфіналі програв Михайлу Долголевецю. Після цих невдач прийняв рішення опуститися у ваговій категорії, та вже у кінці року у фіналі чемпіонату України переміг Дмитра Митрофанова, який на той момент був першим номером збірної.

У 2017 р. став проривним для спортсмена. Спершу спортсмен став чемпіоном Європи серед молоді. На домашньому чемпіонаті Європи також став чемпіоном, а також був визнаний найкращим боксером турніру незалежно від вагової категорії. На чемпіонаті світу у Гамбурзі здобув чотири перемоги та став чемпіоном світу. На цих змаганнях також був визнаний найкращим боксером турніру. Після цієї перемоги НОК України визнав Хижняка найкращим спортсменом місяця. У кінці року Хижняк отримав звання найкращого боксера – любителя незалежно від вагової категорії, від АІВА. Останнім українським боксером, якому підкорилося це досягнення, був Олександр Усик - 2011 р. Успіхи спортсмена відзначив також і НОК України, назвавши його найкращим спортсменом року.

У 2019 р. на чемпіонаті Європи, що проходив у Мінську у рамках Європейських ігор, підтвердив статус найсильнішого у Європі, а також був визнаний найкращим боксером турніру. Чемпіонат світу у цьому році проводився у Єкатеринбурзі у Росії, однак збірна України у зв'язку з напруженими політичними стосунками між двома країнами, а також з метою якісної підготовки до кваліфікаційних турнірів на Олімпійські ігри, бойкотувала турнір.

У червні 2021 р. Хижняка було кваліфіковано для участі у літніх Олімпійських іграх у Токіо від України. Окрім нього, до чоловічої сітки представників України було включено Миколу Буценка, Ярослава Харциза, Євгена Барабанова, Цотне Рогаву, до жіночої сітки увійшла Ганна Лисенко. 7 серпня 2021 р., український боксер Олександр Хижняк завоював срібло на Олімпійських іграх у Токіо у вазі до 75 кг.

Світова серія боксу

Виступав протягом 4 та 5 сезону за українську команду «Ukraine Otamans», де здобув 5 перемог, та зазнав 3 поразки.

Результат	Команда	Суперник	Спосіб	Дата	Місце	Примітки
Поразка	 «Algeria Desert Hawks»	 Набіл Кассель	WP (1:2)	11 січня 2014	Бу – Ісм.	
Перемога	 «German Eagles»	 Ігор Тезієв	WP (2:1)	14 лютого 2014	Бров.	
Перемога	 «British Lionhearts»	 Астон Браун	TKO R2	23 січня 2015	Київ	Нокаут.
Перемога	 «Morocco Atlas Lions»	 Петер Мюллен	WP (3:0)	6 лютого 2015	Київ	
Поразка	 «Russian boxing team»	 Павло Сілягін	WP (1:2)	21 лютого 2015	Волг.	
Перемога	 «China Dragons»	 Ші Гуоджун	WP (3:0)	20 березня 2015	Київ	
Перемога	 «Algeria Desert Hawks»	 Набіл Кассель	WP (3:0)	10 квітня 2015	Київ	Нокаут
Поразка	 «Cuba Domadores»	 Хуліо Сезар Ла	WP (3:0)	24 квітня 2015	Гавана	

Міжнародні аматорські:

2021 – Віце – чемпіон літніх Олімпійських ігор 2020 у середній вазі (до 75 кг)

2019 – Чемпіон II Європейських ігор у середній вазі (до 75 кг)

- 2017 – **1** Чемпіон світу у середній вазі (до 75 кг)
- 2017 – **1** Чемпіон Європи у середній вазі (до 75 кг)
- 2015 – **3** Бронзовий призер I Європейських ігор у напівважкій вазі (до 81 кг)
- 2012 – **1** Чемпіон світу серед молоді (до 18 років) у середній вазі (до 75 кг)

Регіональні аматорські:

- 2019 – **1** Чемпіон України у середній вазі (до 75 кг)
- 2018 – **1** Чемпіон України у середній вазі (до 75 кг)
- 2016 – **1** Чемпіон України у середній вазі (до 75 кг)
- 2014 – **2** Срібний призер чемпіонату України у напівважкій вазі (до 81 кг)
- 2013 – **2** Срібний призер чемпіонату України у напівважкій вазі (до 81 кг)

Олександр Хижняк з наставником збірної України Леонідом Лоївським (зліва) і своїм батьком та особистим тренером Олександром Хижняком – старшим

Державні нагороди: Орден «За заслуги» I ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» II ст. (15 липня 2019) – За досягнення високих спортивних результатів II Європейських іграх у м. Мінську (Республіка Білорусь), виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» III ст. (24 серпня 2017) – За значний особистий внесок у державне будівництво, соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток України, вагомі трудові здобутки та високий професіоналізм.

ЧЕТВЕРІКОВА АНАСТАСІЯ АНДРІЇВНА
(народилася 13 квітня 1998 р.)

Представник Україна		
Веслування на байдарках і каное		
Олімпійські ігри		
Срібло	Токіо 2020	каное – двійки, 500 м
Чемпіонат світу		
Золото	Копенгаген 2021	каное – двійки, 500 м
Бронза	Сегед 2019	каное – одиночки, 500 м

Бронза	Копенгаген 2021	каное – четвірки, 500 м
Чемпіонат Європи		
Золото	Познань 2021	каное – двійки, 500 м
Бронза	Познань 2021	каное – двійки, 200 м

Українська спортсменка, веслувальниця – каноїстка. Срібна призерка Олімпійських ігор 2020 р., чемпіонка світу, чемпіонка Європи, бронзова призерка чемпіонатів світу та Європи.

Анастасія Четверікова народилася 13 квітня 1998 р у Херсоні. Першим тренером спортсменки був Василь Циховліс.

Згодом вона почали представляти Житомирську область, а тренуватися у головного тренера збірної України з веслування на байдарках та каное, дворазового олімпійського чемпіона Юрія Чебана.

У 2017 р. виступила на молодіжному чемпіонаті світу, де у каное – двійках на дистанції 200 метрів посіла четверте місце. Наступного року також виступила на молодіжному чемпіонаті світу, де двічі стала сьомою у каное – двійках на дистанціях 200 та 500 метрів.

Також у 2018 р. Анастасія дебютувала на дорослому чемпіонаті світу, де у фіналі каное – двійок на дистанції 500 метрів посіла восьме місце.

Сезон 2019 р. веслувальниця розпочала, завоювавши чотири медалі на першому етапі Кубка світу, що відбувся у Польщі. Після цього взяла участь у Європейських іграх, де на олімпійській дистанції 200 метрів стала четвертою, а у парі з Людмилою Лузан здобула п'яте місце на дистанції 500 метрів. У липні українка тріумфально виступила на молодіжному чемпіонаті світу. Їй вдалося перемогти у каное – одиночці та двійці на дистанції 500 метрів, а також виграти срібну медаль у каное – двійці на дистанції 200 метрів. На чемпіонаті світу 2019 р. зуміла виграти бронзову медаль на дистанції 500 метрів. На дистанції 200 метрів показала сьомий результат, та не змогла здобути ліцензію на Олімпійські ігри. Окрім цього взяла участь у заїздах каное – двійок в екіпажі з Людмилою Лузан. На дистанції 200 метрів українки посіли шосте місце, а

на олімпійській дистанції 500 метрів стали сьомими, що гарантувало Україні ліцензію у цьому виді програми.

Найуспішнішим у кар'єрі спортсменки став 2021 р. Він розпочався для українки на етапі Кубка світу в Сегеді, де вона виграла три медалі. На чемпіонаті Європи вона виступала лише у каное – двійках. Разом із Людмилою Лузан вона стала чемпіонкою Європи на дистанції 500 метрів та бронзовою призеркою чемпіонату Європи на дистанції 200 метрів. 4 серпня відбувся дебют спортсменки на Олімпійських іграх. Вона виступила у попередньому заїзді каное – одиночок на дистанції 200 метрів. Посівши четверте місце, Анастасія вийшла у чвертьфінал, де фінішувала третьою, що не дозволило їй продовжити змагання.

6 серпня вона стартувала у каное – двійках на дистанції 500 метрів. В екіпажі з Людмилою Лузан вона перемогла у попередньому заїзді та вийшла у півфінал змагань. Він відбувся 7 серпня, а український екіпаж здобув ще одну перемогу та вийшов у фінал. Вирішальний заїзд відбувся також 7 серпня, а українки поступилися лише китайському екіпажу, здобувши срібні нагороди.

18 вересня 2021 р., на чемпіонаті світу з веслування на байдарках і каное, який проходив в Копенгагені (Данія), «золото» на дистанції 500 метрів виборола каное – двійка: Людмила Лузан – Анастасія Четверікова[5].

Найкращі результати

Олімпійські ігри: 🇺🇦 – Олімпійські ігри 2020 (Токіо, Японія) (каное – двійка, 500 метрів).

Чемпіонати світу: ● – Чемпіонат світу 2021 (Копенгаген, Данія) (каное – двійка, 500 метрів);

● – Чемпіонат світу 2019 (Сегед, Угорщина) (каное – одиночка, 500 метрів).

Чемпіонати Європи:

● – Чемпіонат Європи 2021 (Пловдив, Болгарія) (каное – двійка, 500 метрів);

● – Чемпіонат Європи 2021 (Пловдив, Болгарія) (каное – двійка, 200 метрів);

● – Чемпіонат Європи серед молоді 2019 (Рачице, Чехія) (каное – одиночка, 500 метрів);

● – Чемпіонат Європи серед молоді 2019 (Рачице, Чехія) (каное – двійка, 500 метрів)

● – Чемпіонат Європи серед молоді 2019 (Рачице, Чехія) (каное – двійка, 200 метрів)

Кубки світу:

● – Кубок світу 2019 (Познань, Польща) (каное – одиночка, 500 метрів);

● – Кубок світу 2020 (Сегед, Угорщина) (каное – двійка, 500 метрів);

● – Кубок світу 2021 (Сегед, Угорщина) (каное – двійка, 500 метрів);

● – Кубок світу 2021 (Сегед, Угорщина) (каное – одиночка, 500 метрів);

● – Кубок світу 2019 (Познань, Польща) (каное – двійка, 200 метрів);

● – Кубок світу 2019 (Познань, Польща) (каное – двійка, 500 метрів);

● – Кубок світу 2019 (Познань, Польща) (каное – двійка, 200 метрів, мікст);

● – Кубок світу 2020 (Сегед, Угорщина) (каное – двійка, 200 метрів, мікст);

● – Кубок світу 2021 (Сегед, Угорщина) (каное – двійка, 200 метрів).

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

Головний тренер Національної збірної команди України з веслування на байдарках та каное, дворазовий олімпійський чемпіон, бронзовий призер Олімпійських ігор та заслужений майстер спорту України Юрій Чебан заявив, що його вихованка Анастасія Четверікова на змаганнях у Токіо представляла Житомирську область й вперше за історію незалежної України та вперше на Житомирщині виборола срібло у парному каное, тому що на Херсонщині її досягнення не оцінили достойно з фінансової точки зору. «Результат спортсмена з'являється там, де його хочуть бачити. Коли Настю несправедливо позбавили стипендії та зарплати, заробленої на чемпіонаті Європи серед молоді, ми прийняли рішення забрати її з Херсонської області, щоб вона представляла Житомирську. Нас підтримали у той момент і тепло прийняли. Протягом всього цього часу ми відчували увагу, цікавість та колосальну підтримку. Насті також привезли лодку, на якій вона виступала на Олімпійських іграх. Так, у нас на сьогодні не вийшло все, що ми планували. Але у нас ще є над чим працювати. – поділився Юрій Чебан.

Нагадуємо, що для срібної олімпійської призерки Четверікової у Житомирі влада купить квартиру. Я сам з Одеси й так само перейшов виступати за Житомирську область, коли виступав як спортсмен, тому що навіть в Одесі немає такого тепла та підтримки у греблі, не знаю чи є такі проблеми в інших видах спорту».

БРОНЗОВІ МЕДАЛІ ТОКІО

АЛЕКСІІВА ВЛАДИСЛАВА АНТОНІВНА
(народилася 29 травня 2001 р.)

Спортивні медалі		
Представник Україна		
Синхронне плавання		
Олімпійські ігри		
Бронза	Токіо 2020	групи
Чемпіонати світу		
Золото	Кванджу 2019	хайлайт
Срібло	Будапешт 2017	комбінація, довільна програма
Бронза	Будапешт 2017	група, довільна програма
Бронза	Кванджу 2019	група, довільна програма
Бронза	Кванджу 2019	група, технічна програма
Бронза	Кванджу 2019	комбінація, довільна програма
Чемпіонат Європи з водних видів спорту		
Золото	Глазго 2018	комбінація, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	комбінація, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	група, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	хайлайт
Срібло	Глазго 2018	група, технічна програма
Срібло	Будапешт 2021	група, технічна програма

Українська плавчиня – синхроністка, бронзова призерка Олімпійських ігор 2020 р. Представляє команду Харківської області.

Влітку 2018 р. була у складі збірної України з синхронного плавання, яка стала

найкращою на чемпіонаті Європи з літніх видів спорту. На Чемпіонаті світу з водних видів спорту у липні 2019 р. вона та Марина Алексієва, Яна Наріжна, Катерина Резнік, Анастасія Савчук, Марта Федіна, Аліна Шинкаренко, Єлизавета Яхно здобули бронзові нагороди. В програмі хайлайт команда здобула золоті нагороди.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

АЛЕКСІЄВА МАРИНА АНТОНІВНА (народилася 29 травня 2001 р.)

Представник Україна		
Синхронне плавання		
Олімпійські ігри		
Бронза	Токіо 2020	групи
Чемпіонати світу		
Золото	Кванджу 2019	хайлайт
Срібло	Будапешт 2017	комбінація, довільна програма
Бронза	Будапешт 2017	група, довільна програма
Бронза	Кванджу 2019	група, довільна програма
Бронза	Кванджу 2019	група, технічна програма
Бронза	Кванджу 2019	комбінація, довільна програма
Чемпіонат Європи з водних видів спорту		
Золото	Глазго 2018	комбінація, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	комбінація, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	група, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	хайлайт
Срібло	Глазго 2018	група, довільна програма
Срібло	Глазго 2018	група, технічна програма
Срібло	Будапешт 2021	група, технічна програма

Українська плавчиня – синхроністка, бронзова призерка Олімпійських ігор 2020 р. Представляє команду Харківської області.

Літом 2018 р. була у складі збірної України з синхронного плавання, яка стала

найкращою на чемпіонаті Європи з літніх видів спорту. На Чемпіонаті світу з водних видів спорту у липні 2019 р. у вона та Владислава Алексієва, Яна Наріжна, Катерина Резнік, Анастасія Савчук, Марта Федіна, Аліна Шинкаренко, Єлизавета Яхно здобули бронзові нагороди. В програмі хайлайт команда здобула золоті нагороди.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

БІЛОДІД ДАР'Я ГЕННАДІЇВНА (народилася 10 жовтня 2000 р.)

Представник Україна		
Дзюдо		
Олімпійські ігри		
Бронза	Токіо 2020	до 48 кг
Чемпіонат світу		
Золото	Баку 2018	до 48 кг
Золото	Токіо 2019	до 48 кг
Європейські ігри		
Золото	Мінськ 2019	до 48 кг
Чемпіонат Європи		
Золото	Варшава 2017	до 48 кг
Золото	Мінськ 2019	до 48 кг
Срібло	Лісабон 2021	до 48 кг

Українська дзюдоїстка, бронзова призерка Олімпійських ігор 2020 р., чемпіонка Європи та дворазова чемпіонка світу. Дар'я Білодід народилася 10 жовтня 2000 р. у Києві у спортивній родині дзюдоїстів Геннадія Білодіда та Світлани Кузнецової, які і стали її тренерами. Батьки Дар'ї були проти того, щоб донька пов'язала своє життя з бойовими мистецтвами, тому у трирічному віці віддали її на художню гімнастику. Але у шестирічному віці Дар'я зробила свідомий вибір на користь дзюдо та почала тренуватися. Навчалася у ліцеї № 157 у Києві.

Свою першу дорослу медаль Білодід завоювала у березні 2017 р. на відкритому Континентальному кубку у Празі. А вже 20 квітня 2017 р вона стала чемпіонкою

Європи у ваговій категорії до 48 кг на чемпіонаті Європи з дзюдо у Варшаві, де у фіналі здолала росіянку Ірину Долгову. 24 лютого 2018 р. Дар'я Білодід, здолавши угорку Еву Черновіцкі, перемогла на турнірі із дзюдо у Дюссельдорфі. На чемпіонаті світу 2018 р. була третьою спортсменкою. Розпочала турнір з перемог над Дістрією Краснікі з Косово та Сьонь Яо з Китаю. У чвертьфіналі перемогла Отгонцецег Галбадрах з Казахстану, якій поступилася на минулому чемпіонаті світу, а у півфіналі перемогла чинну олімпійську чемпіонку Паулу Парето з Аргентини. У фіналі Білодід перемогла чинну чемпіонку світу Фуну Тонакі з Японії. Ця перемога зробила її наймолодшою чемпіонкою світу серед дорослих. Білодід стала нею у віці 17 років і 11 місяців. Вона побила попередній віковий рекорд, що належав японці Рійоко Тамурі, яка у 1993 р. стала чемпіонкою світу, коли їй було 18 років і 1 місяць.

Дар'я Білодід на Олімпійських іграх – 2020: На шляху до фіналу чемпіонату світу 2019 р. Дар'я послідовно здолала Катарину Косту (Португалія), Саріуну Цижіпову (МОК), Лауру Мартінес Абеленду (Іспанія) і Мунхабатін Уранцецег (Монголія). Усіх суперниць Білодід здолала іппоном. У фіналі Білодід знову перемогла японку Фуну Тонакі, за рахунок ваза – арі на початку поєдинку. Таким чином, Дар'я Білодід у 18 років і 11 місяців стала наймолодшою дворазовою чемпіонкою світу з дзюдо.

24 липня 2021 р. Дар'я Білодід здобула першу медаль для української збірної на Олімпійських іграх у Токіо. У ваговій категорії до 48 кілограмів 20 – річна спортсменка здобула бронзову нагороду, перемігши ізраїльтянку Ширу Рішоні. У півфіналі Білодід поступилася представниці господарів змагань Фуні Тонакі. Після завершення спортивної кар'єри планує займатися журналістикою.

Основні досягнення

2015

- 1 Чемпіонат України серед кадетів – 44 кг, Луцьк
- 1 Чемпіонат України серед юніорів – 44 кг, Київ
- 1 European Cup (кадети) – 44 кг, Загреб
- 1 European Cup (кадети) – 44 кг, Теплице
- 1 European Cup (кадети) – 44 кг, Клуж – Напока
- 1 Чемпіонат Європи серед кадетів – 44 кг, Софія
- 1 Чемпіонат світу серед кадетів – 44 кг, Сараєво

2016

- 1 Чемпіонат України серед кадетів – 48 кг, Луцьк
- 1 Чемпіонат України серед юніорів – 48 кг, Київ
- 1 European Cup (кадети) – 48 кг, Теплице
- 1 European Cup (кадети) – 48 кг, Загреб
- 2 European Cup (юніори) – 48 кг, Каунас
- 2 European Cup (юніори) – 48 кг, Пакш
- 1 Чемпіонат Європи серед кадетів – 48 кг, Вантаа
- 1 Чемпіонат Європи серед юніорів – 48 кг, Малага

2017

- 1 European Judo Open – 48 кг, Прага
- 1 Чемпіонат Європи – 48 кг, Варшава
- 3 Grand Prix – 48 кг, Хух – Хото
- 1 Grand Prix – 48 кг, Гаага

2018

- 1 Grand Prix – 48 кг, Туніс
- 1 Grand Slam – 48 кг, Париж
- 1 Grand Slam – 48 кг, Дюссельдорф
- 1 Continental Cup – 48 кг, Подчетртек
- 1 Grand Prix – 48 кг, Загреб
- 1 Чемпіонат світу – 48 кг, Баку

2019

- 2 Grand Prix – 48 кг, Тбілісі
- 1 Європейські ігри – 48 кг, Мінськ
- 1 Чемпіонат світу – 48 кг, Токіо
- 1 Grand Slam – 48 кг, Абу – Дабі

2020

- 1 Grand Slam – 48 кг, Париж
- 3 Grand Slam – 52 кг, Угорщина
- 1 Краща дзюдоїстка сезону 2019/2020 за версією Міжнародної федерації дзюдо.

2021

- 3 Masters – 48 кг, Доха
- 2 Grand Slam – 48 кг, Тель – Авів
- 2 Чемпіонат Європи – 48 кг, Лісабон
- 3 Олімпійські ігри – 48 кг, Токіо

Особисте життя: Живе у Києві, навчається в університеті.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги II ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

Орден княгині Ольги III ст. (15 липня 2019) – За досягнення високих спортивних результатів II Європейських іграх у м. Мінську (Республіка Білорусь), виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ГОРУНА СТАНІСЛАВ МИКОЛАЙОВИЧ (народився 1 березня 1989 р.)

Представник Україна		
карате		
Олімпійські ігри		
Бронза	Токіо 2020	
Європейські ігри		
Золото	Мінськ 2019	– 75кг
Всесвітні ігри		
Золото	Вроцлав 2017 X World Games	– 75кг
Чемпіонати Європи		
Золото	Пореч 2021 56 European Senior Championship	
Бронза	Гвадалахара 2019 54 European Senior Championship	
Бронза	Новий Сад 2018 53 European Senior Championship	
Бронза	Новий Сад 2018 53 European Senior Championship male kumite team	– 75кг
Срібло	Ізміт 2017 52 European Senior Championship	– 75кг
Бронза	Ізміт 2017 52 European Senior Championship male kumite team	– 75кг
Срібло	Темпере 2014 49 European Senior Championship	– 75кг
Бронза	Герцег Нови 2013 European Championship by Regions	– 75кг
Золото	Сарасво 2011 European university Championship	– 75кг
Прем'єр – Ліги (K1 Premier League)		
Бронза	м.Париж (Франція) 2019	– 75кг
Бронза	м.Париж (Франція) 2018	– 75кг
Золото	м.Стамбул (Туреччина) 2018	– 75кг
Бронза	Дубаї (ОАЕ) 2018	– 75кг

Бронза	Дубаї (ОАЕ) 2017	– 75кг
Золото	м.Париж (Франція) 2017	– 75кг
Бронза	м.Париж (Франція) 2015	– 75кг
Золото	Париж (Франція) 2014	– 75кг
Золото	Дортрехт (Нідерланди) 2013	– 75кг
Срібло	Тюмень (Росія) 2013	– 75кг
Золото	Франкфурт (Німеччина) 2013	– 75кг
Срібло	Зальцбург (Австрія) 2012	– 75кг
Чемпіонати світу		
Бронза	Бремен 2014	– 75кг
Кубки світу		
Золото	Ласко 2014 K1 World Cup	– 75к

Бронзовий призер XXXII Олімпіади у Токіо, український каратист у категорії куміте (до 75 кг). Чемпіон Європи 2021 р., переможець Всесвітніх ігор 2017 р. та Європейських ігор 2019 р. Бронзовий призер Чемпіонату Світу 2014 р., триразовий переможець серії турнірів K 1 Premier League (2013, 2014, 2017), шестиразовий чемпіон України з карате. Багаторазовий срібний та бронзовий призер Чемпіонатів Європи. Заслужений майстер спорту. Капітан української національної збірної України з карате.

Станом на серпень 2021 р. посідав № 4 олімпійського рейтингу категорії до 75 кг. Є одним із найвідоміших та найвпізнаваніших каратистів. Бронзовий призер літніх Олімпійських ігор 2020 у Токіо.

Народився 1 березня 1989 р. у Львові у сім'ї підприємців. Навчався у СШ № 53 з поглибленим вивченням англійської мови (з 2007 р. – гімназія «Престиж»). У 2011 р. – закінчив юридичний факультет ЛНУ ім. Франка (правознавство), живе у Львові, займається також адвокатською практикою.

З дитинства займався тхеквондо, у віці 13 років почав займатися карате в тренера Антона Нікуліна. Молодший брат Ярослав Горуна займаєтьс карате у львівському клубі «Юніон», є чемпіоном України з карате у категорії до 84 кг. Першим і єдиним тренером Станіслава є Антон Нікулін. Станіслав став першим українським каратистом,

який виборов медаль на Чемпіонаті світу серед дорослих (Бронза, Бремен, 2014). Згодом суддівська колегія оголосила переможцем бою японського спортсмена, суперника Станіслава. В рамках 22 – го Чемпіонату світу з карате цей поєдинок вважається найскандальнішим. Очолює рейтинг серії змагань K1 Premier League, переможець Прем'єр – Ліги 2013, 2014, та 2017 рр. Травма коліна 2015 р. змусила його тимчасово припинити тренування й участь у змаганнях. У 2017 р. переміг на K1 Premier League Paris Open, провівши 7 боїв.

Олімпіада 2020: На Літніх Олімпійських іграх 2020 р. вийшов до півфіналу та став бронзовим призером.

Звання: Найкращий спортсмен Львівщини у лютому 2018. Спортсмен 2014 р. Найкращий спортсмен Львівщини у січні 2017 р. Найкращий спортсмен Львівщини у липні 2017 р. за результатами виступу на Всесвітніх іграх у Вроцлаві (перша золота медаль із цих змагань у Львові).

Кавалер Ордену за заслуги 3 – го ступеня. Кавалер Ордену за заслуги 2 – го ступеня.

Досягнення: 7 місце серед найкращих спортсменів України у 2014 р. за версією АСЖУ. 7 місце серед найкращих спортсменів – неолімпійців за 25 років незалежності України. 10 місце серед найважливіших досягнень українських спортсменів у 2014 р.

Станіслав Горуна отримує Орден від Президента України В. Зеленського

Державні нагороди: Орден «За заслуги» І ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» ІІ ст. (15 липня 2019) – За досягнення високих спортивних результатів ІІ Європейських іграх у м. Мінську (Республіка Білорусь), виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» ІІІ ст. (9 вересня 2017) – За досягнення високих спортивних результатів на Х Всесвітніх іграх з неолімпійських видів спорту у м. Вроцлав (Республіка Польща), піднесення міжнародного авторитету України.

КОЛЯДЕНКО ІРИНА ВОЛОДИМИРІВНА (народилася 28 серпня 1998 р.)

Представник Україна		
Жіноча боротьба		
Олімпійські ігри		
Бронза	Токіо 2020	до 62 кг
Чемпіонат світу		
Срібло	Нур – Султан 2019	до 65 кг
Чемпіонат Європи		
Золото	Варшава 2021	до 62 кг
Бронза	Рим 2020	до 65 кг

Українська спортсменка – борчиня, чемпіонка Європи, срібна призерка Чемпіонату світу. Бронзова призерка Олімпійських ігор 2020, Чемпіонка України. Вихованка Радомишльської ДЮСШ, Чемпіонка в молодших вікових категоріях. Восени 2018 р. двічі стала бронзовою призеркою світових першостей – у вересні

здобула медаль на юніорському чемпіонаті у Словаччині, в листопаді піднялася у Бухаресті на п'єдестал чемпіонату світу серед жінок (до 23 – х років).

На початку 2019 р. зазнала травму й перенесла операцію на коліні. У липні 2019 р. здобула золоту медаль на чемпіонаті України з вільної боротьби в Івано-Франківську. Тренер – Володимир Яременко.

19 вересня 2019 – го здобула срібну медаль Чемпіонату світу з боротьби в Нур – Султані (Казахстан) – у ваговій категорії до 65 кілограмів. У фіналі поступилася росіянці Інні Тражуковій – це перша медаль Ірини на дорослому рівні.

4 серпня 2021 р. принесла Україні бронзову медаль у вільній боротьбі у ваговій категорії до 62 кг на літніх Олімпійських іграх у Токіо.

Цікаві факти: Ірина подарувала своєму тренеру однокімнатну квартиру в Ірпіні, отриману в якості нагороди від держави. Після цього товариство «Відважних» та Інвестиційна група «MOLODIST» подарували Ірині Коляденко власну квартиру в новобудові.

Договір на квартиру у ЖК «BURGUNDIA» борчині вручив CEO товариства «Відважних» Володимир Співак. Як повідомив депутат Ірпінської міськради Антон Головенко, Ірині Коляденко 29 жовтня 2021 р. Асоціація вільної боротьби за поданням Федерації вільної боротьби Ірпеня подарувала автомобіль «Citroën».

30 вересня 2021 р. Ірині Коляденко за ініціативою Ірпінського міського голови Олександра Маркушина та голови Інвестиційної ради Ірпеня Володимира Карплюка присвоїли звання Почесної громадянки міста Ірпінь.

Відзнаки: Краща спортсменка Київщини з вільної боротьби 2018 р.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

МАГУЧИХ ЯРОСЛАВА ОЛЕКСІЇВНА (народилася 19 вересня 2001 р.)

Олімпійські ігри		
Бронза	Токіо 2020	висота
Чемпіонати світу		
Срібло	Доха 2019	висота
Чемпіонати світу серед юнаків		
Золото	Найробі 2017	висота
Діамантова ліга		
Золото	Стокгольм 2021	висота
Золото	Стокгольм 2020	висота
Золото	Монако 2020	висота
Золото	Доха 2019	висота
Чемпіонати Європи в приміщенні		
Золото	Торунь 2021	висота
Чемпіонат Європи серед молоді		
Золото	Таллінн 2021	висота

Чемпіонати Європи серед юніорів		
Золото	Бурс 2019	висота
Чемпіонати Європи серед юнаків		
Золото	Дьєр 2018	висота
Світові тури в приміщенні		
Золото	2020	висота
Юнацькі Олімпійські ігри		
Золото	Буенос – Айрес 2018	висота
Чемпіонат України з легкої атлетики		
Золото	Луцьк 2021	висота
Чемпіонат України з легкої атлетики в приміщенні		
Золото	Суми 2021	висота
Золото	Суми 2020	висота

Українська легкоатлетка, що спеціалізується на стрибках у висоту, бронзова призерка Олімпійських ігор 2020 р., чемпіонка Європи з легкої атлетики в приміщенні (2021), чемпіонка Європи серед юніорів, чемпіонка світу та Європи серед юнаків, рекордсменка світу серед юніорів (вікова група до 20 років).

Ярослава Магучіх народилася 19 вересня 2001 р. у Дніпрі. Батьки вирішили віддати Ярославу на карате, де тренувалась старша сестра Анастасія, яка є срібною призеркою чемпіонату Європи з карате та володаркою коричневого поясу. Однак, Ярославі карате не припало до душі. Почала паралельно з тренуванням з легкої атлетики серйозно займатися малюванням у стилі абстракції, навіть відвідувала конкурси десь до 2015 – 2016 рр., потім вона остаточно вирішила сконцентруватися на легкій атлетиці – біг з бар'єрами, стрибки у довжину і висоту.

2018: У липні на чемпіонаті Європи з легкої атлетики серед юнаків в угорському Дьєрі був розіграний комплект медалей у жіночих стрибках у висоту. Ярослава завоювала «золото». Для перемоги їй вистачило результату 1,86 м. Однак на цьому спортсменка не зупинилася і з третьої спроби зуміла взяти висоту 1,94 м, що стало новим рекордом юнацьких чемпіонатів Європи. Світовий рекорд серед юнаків у цій дисципліні на той час становив 1,96 м.

2019: 3 травня 2019 р. Ярослава Магучіх перемогла у стрибках у висоту на першому етапі Діамантової ліги сезону, що проходив у місті Доха, Катар, з особистим рекордом 1,96 м і стала наймолодшою переможницею в історії змагань Діамантової

ліги.

На етапі Діамантової ліги у Юджині спортсменка показала результат 2,00 м (при зрості 1,81 м), ставши наймолодшою спортсменкою в історії, яка підкорила цю висоту. Цей результат приніс спортсменці третє місце.

На чемпіонаті світу 2019 р. здобула «срібло» у протистоянні з росіянкою Марією Ласіцкене, встановивши новий світовий рекорд серед юніорок (2,04 м).

За підсумками сезону 2019 р. отримала від Світової легкої атлетики нагороду «Зірка, яка сходить» (англ. Female Rising Star), а також стала переможницею в аналогічній номінації в Європі та за версією Асоціації Балканських легкоатлетичних федерацій. Крім цього, за підсумками виступів у 2019 р. була визнана в Україні «Найкращою легкоатлеткою року» та «Зіркою, яка сходить».

2020: 18 січня на змаганнях «Меморіал Олексія Дем'янюка» у Львові встановила новий світовий рекорд серед юніорів у приміщенні (2,01 м), перевершивши попереднє досягнення (1,99 м), яке належало їй самій та Вашті Каннінгем.

Показаний результат також став повторенням «дорослого» рекорду України у приміщенні, встановленого у 2008 Вітою Паламар.

31 січня на змаганнях «Indoor Meeting – Karlsruhe» у Карлсруе на 1 см (до 2,02 м) покращила власний світовий рекорд серед юніорів у приміщенні та, одночасно, «дорослий» національний рекорд у приміщенні у цій дисципліні.

За підсумками змагань Світового туру в приміщенні стала першою у загальному заліку серед стрибунк у висоту.

14 серпня на етапі Діамантової ліги у Монако, який став першим міжнародним турніром після карантинної паузи через коронавірус, з результатом 1,98 м здобула перемогу, випередивши за кількістю спроб Юлію Левченко. На «Меморіалі Ірени Шевінської» у Бидгощі, Польща, з результатом 1,97 м посіла друге місце, поступившись Юлії Левченко.

2021: 9 січня на XXVI Всеукраїнських змаганнях з легкої атлетики в приміщенні «Різдвяні старті» повторила власний національний рекорд серед жінок у приміщенні, стрибнувши на 2,02 м.

2 лютого перемогла на турнірі Vanskobystricka latka[en] у словацькій Банській Бистриці з результатом 2,06 м, який став новим світовим рекордом в приміщенні серед юніорів та новим абсолютним (як на аренах просто неба, так і у приміщенні) рекордом

України.

6 лютого Європейська легкоатлетична асоціація визнала Ярославу Магучіх найкращою легкоатлеткою Європи у січні 2021 р.

4 липня виграла етап Діамантової ліги у Стокгольмі з найкращим результатом сезону 2,03 м.

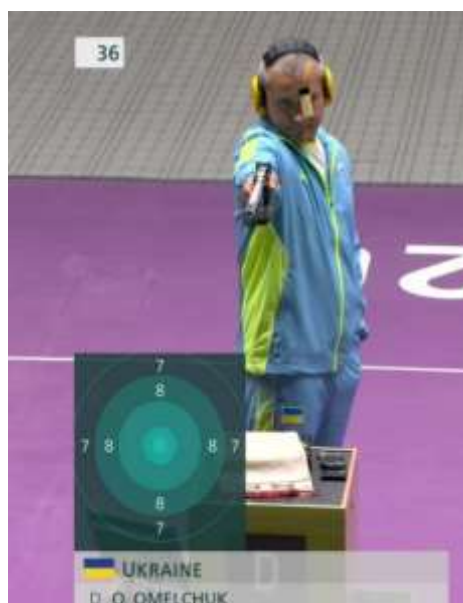
10 липня перемогла у змаганнях зі стрибків у висоту на чемпіонаті Європи з легкої атлетики серед молоді (до 23 років) у Таллінні. Результат Ярослави (2,00 м) став рекордом турніру.

7 серпня 2021 р. у фіналі Олімпійських ігор у Токіо у стрибках у висоту зустрілись три українські легкоатлетки: Ірина Геращенко (4 місце, 1,98 м), Юлія Левченко (8 місце, 1,96 м) та Ярослава Магучіх (3 місце, 2,00 м).

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

ОМЕЛЬЧУК ОЛЕГ ПЕТРІВИЧ (народився 7 червня 1983 р.)

Представник Україна	
Кульова стрільба	
Олімпійські ігри	
Бронза	Токіо 2020 Пневматичний пістолет, 10 м, мікст
Європейські ігри	
Срібло	Мінськ 2019 Пневматичний пістолет 10 м

Український стрілець, бронзовий призер Олімпійських ігор 2020 р., заслужений майстер спорту України з кульової стрільби.

Життєпис та спортивні досягнення У 2005 р закінчив Міжнародний економіко – гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука за спеціальністю

«фінанси». З 2002 р. працює у Міністерстві у справах сім'ї, молоді та спорту – спортсмен – інструктор.

Неодноразовий переможець першостей та чемпіонатів України, чемпіон Європи та світу в командному заліку серед юніорів, переможець фіналу Кубка світу, учасник XXIX літніх Олімпійських ігор у Пекіні – посів 4 – е місце.

Тричі виграв етапи Кубка світу, двічі був призером. Бронзовий призер чемпіонату Європи в особистому заліку 2001 р. З 2001 р. постійно входить до десятки найкращих спортсменів Рівненської області з олімпійських видів спорту.

Рекордсмен України у вправі ПП – 3 (пневматичний пістолет) 2009 р. У березні 2010 року на Чемпіонаті Європи зі стрільби у місті Меракер (Норвегія) у складі команди здобув срібну медаль – стрільба з пневматичного пістолета на 10 метрів (вправа ПП – 3) – разом з Олегом Степком (Дніпропетровськ), поступилися команді РФ 2 балами.

Навесні 2013 р. у Форт Беннінгу (США) на Кубку світу з кульової стрільби у стрільбі з пневматичного пістолета показав другий результат.

У кінці травня 2016 р. здобув золоту нагороду на етапі Кубка світу з кульової стрільби у Мюнхені. 25 травня 2018 р. встановив світовий рекорд у кульовій стрільбі з малокаліберного пістолета на дистанції 10 метрів.

2 вересня 2018 р. разом з Оленою Костевич виграв бронзову нагороду у міксті на чемпіонаті світу зі спортивної стрільби у Чханвоні (Корея).

23 березня 2019 р. Олег Омельчук у дуеті з Оленою Костевич в Осієку (Хорватія) стали чемпіонами Європи в змаганнях змішаних команд. На II Європейських іграх 2019 р. виборів срібло у стрільбі з пневматичного пістолета на 10 м та здобув ліцензію Олімпійських ігр 2020 у цій дисципліні.

27 липня 2021 р. Олег Омельчук разом з Оленою Костевич вибороли бронзову медаль з пневматичного пістолету з десяти метрів на Олімпіаді у Токіо.

Звання, нагороди: Має військове звання – капітан, стипендіат Президента України 2011 року.

Виступи на Олімпіадах:

Олімпіада	Дисципліна	Результат	Місце
Пекін 2008	Стрільба. Пневматичний пістолет 10 м	579	16
Пекін 2008	Стрільба. Вільний пістолет 50 м	658,9	4
Лондон 2012	Стрільба. Пневматичний пістолет 10 м	683,6	5
Лондон 2012	Стрільба. Вільний пістолет 50 м	548,00	29
Ріо 2016	Стрільба. Пневматичний пістолет 10 м	577	14
Ріо 2016	Стрільба. Вільний пістолет 50 м	550	21

Державні нагороди: Орден «За заслуги» II ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» III ст. (15 липня 2019) – За досягнення високих спортивних результатів II Європейських іграх у м. Мінську (Республіка Білорусь), виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

РЕЗНІК КАТЕРИНА ОЛЕКСАНДРІВНА (народилася 20 листопада 1995 р.)

Представник Україна		
Синхронне плавання		
Олімпійські ігри		
Бронза	Токіо 2020	групи
Чемпіонати світу		
Золото	Кванджу 2019	хайлайт
Срібло	Будапешт 2017	комбінація, довільна програма
Бронза	Барселона 2013	група, технічна програма
Бронза	Барселона 2013	група, комбінація, довільна програма
Бронза	Кванджу 2019	група, довільна програма
Бронза	Кванджу 2019	група, технічна програма
Бронза	Кванджу 2019	комбінація, довільна програма
Чемпіонат Європи з водних видів спорту		
Золото	Берлін 2014	комбінація, довільна програма

Золото	Лондон 2016	група, довільна програма
Золото	Глазго 2018	комбінація, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	комбінація, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	група, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	хайлайт
Срібло	Лондон 2016	група, комбінація
Срібло	Глазго 2018	група, довільна програма
Срібло	Будапешт 2021	група, технічна програма

Українська плавчиня – синхроністка, бронзова призерка Олімпійських ігор 2020 р. Представляє команду Харківської області. Закінчила Харківський національний університет внутрішніх справ. Літом 2018 р. була у складі збірної України з синхронного плавання, яка стала найкращою на чемпіонаті Європи з літніх видів спорту.

На Чемпіонаті світу з водних видів спорту у липні 2019 р. у вона та Владислава Алексієва, Марина Алексієва, Яна Наріжна, Катерина Резнік, Анастасія Савчук, Марта Федіна, Аліна Шинкаренко, Єлизавета Яхно здобули бронзові нагороди. У програмі хайлайт команда здобула золоті нагороди.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

РЕЙЗЛІН ІГОР ДМИТРОВИЧ (народився 7 грудня 1984 р.)

Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Бронза	Токіо 2020	індивідуальна шпага
Чемпіонати світу		
Срібло	Будапешт 2019	командна шпага
Бронза	Будапешт 2019	індивідуальна шпага
Чемпіонат Європи		
Срібло	Лейпциг 2010	командна шпага
Універсиади		
Бронза	Бангкок 2009	командна шпага

Український фехтувальник на шпагах, бронзовий призер Олімпійських ігор 2020 р. (Токіо, 2021), бронзовий призер чемпіонату світу та срібний призер чемпіонату Європи.

Народився у Бендерах у сім'ї тренерів з фехтування. Його батько Дмитро Рейзлін (майстер спорту СРСР, заслужений тренер України) став особистим тренером Ігоря. Фехтуванням хлопець почав займатись із восьми років, уже на той час перебуваючи в Ізмаїлі Одеської області.

Закінчив Національний університет фізичного виховання та спорту України. Тренує Ігоря його батько Дмитро Рейзлін. **Родина:** Одружений, має двох синів.

25 липня 2021 р. найвищим досягненням Ігора стала бронзова медаль на XXIII літній Олімпіаді у Токіо, де Рейзлін переміг італійця Андреа Сантареллі з рахунком 15:12. До цього була бронзова медаль в індивідуальній першості на чемпіонаті світу 2019 р., який проходив у Будапешті. У півфіналі змагання він програв російському фехтувальнику Сергію Біді.

Нагороди: Орден Данила Галицького.

Державні нагороди: Орден «За заслуги» III ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

САВЧУК АНАСТАСІЯ ГЕННАДІЇВНА (народилася 2 березня 1996 р.)

Представник Україна		
Синхронне плавання		
Олімпійські ігри		
Бронза	Токіо 2020	дуети
Бронза	Токіо 2020	групи
Чемпіонати світу		
Золото	Кванджу 2019	хайлайт
Срібло	Будапешт 2017	комбінація, довільна програма
Бронза	Барселона 2013	група, технічна програма
Бронза	Барселона 2013	група, довільна програма

Бронза	Барселона 2013	група, комбінація, довільна програма
Бронза	Казань 2015	дует, довільна програма
Бронза	Будапешт 2017	група, технічна програма
Бронза	Будапешт 2017	дует, довільна програма
Бронза	Будапешт 2017	група, довільна програма
Бронза	Кванджу 2019	дует, технічна програма
Бронза	Кванджу 2019	дует, довільна програма
Бронза	Кванджу 2019	група, довільна програма
Бронза	Кванджу 2019	група, технічна програма
Бронза	Кванджу 2019	група, комбінація, довільна програма
Чемпіонати Європи		
Золото	Берлін 2014	комбінація, довільна програма
Золото	Лондон 2016	група, довільна програма
Золото	Глазго 2018	комбінація, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	комбінація, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	група, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	хайлайт
Срібло	Берлін 2014	група
Срібло	Лондон 2016	група, технічна програма
Срібло	Лондон 2016	група, комбінація
Срібло	Глазго 2018	дует, довільна програма
Срібло	Глазго 2018	дует, технічна програма
Срібло	Глазго 2018	група, довільна програма
Срібло	Глазго 2018	група, технічна програма
Срібло	Будапешт 2021	група, технічна програма
Срібло	Будапешт 2021	дует, технічна програма
Срібло	Будапешт 2021	дует, довільна програма

Анастасія Геннадіївна Савчук народилася 2 березня 1996 р. у місті Харків. Відома українська спортсменка, що виступає у синхронному плаванні. Чемпіонка (2019) та багаторазова призерка чемпіонатів світу з водних видів спорту.

Шестиразова чемпіонка та багаторазова призерка чемпіонатів Європи з водних

видів спорту. Перша в історії України бронзова призерка Олімпійських ігор.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

СВІТОЛІНА ЕЛІНА МИХАЙЛІВНА
(народилася 12 вересня 1994 р.)

Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Бронза	Токіо 2020	одиначний розряд

Українська тенісистка, бронзова призерка Літніх Олімпійських ігор 2020 у Токіо (2021) в одиночному розряді, п'ята ракетка світу у рейтингу WTA у 2017 р., 2018 і 2019 рр. Чемпіонка підсумкового турніру WTA Finals 2018 р. Виграла 16 турнірів WTA в одиночному розряді та два – у парному. Двічі діставалася півфіналів на турнірах Великого шлема (2019) і п'ять разів – чвертьфіналів (2015, 2017, 2018, 2019, 2021). Чвертьфіналістка Літніх Олімпійських ігор 2016 р.

З Літніх Олімпійських ігор 2016 р до листопада 2019 р. Еліна Світоліна виграла всі матчі, в яких зустрічалася з поточними першими ракетками світу на момент гри, шість разів поспіль, обігравши Серену Вільямс, Анджелік Кербер (тричі) і Симону Халеп (двічі).

Станом на серпень 2020 р. 33 рази виграла у тенісисток, що перебували у топ – 10 рейтингу WTA на момент гри, а також загалом 40 разів перемагала 10 тенісисток, що колись займали позицію першої ракетки світу. Обіграла таких чемпіонок як Анджелік Кербер (8 разів), Гарбіне Мугуруса (6 разів), Ешлі Барті (5 разів), Симона Халеп (5 разів), Каролін Возняцкі (4 рази), Кароліна Плішкова (4 рази), Вінус Вільямс (тричі), Наомі Осака (тричі), Серена Вільямс, Ана Іванович тощо.

28 липня 2021 р. у чвертьфіналі в одиночному розряді з тенісу на Олімпійських іграх у Токіо перемогла Камілу Джорджі та вийшла у півфінал. Бронзова призерка Олімпійських ігор у Токіо.

Найуспішніша спортсменка в історії українського тенісу, встановила багато національних рекордів, і серед жінок і серед чоловіків, зокрема зайняла найвищу серед українських тенісистів третю позицію у світовому рейтингу, єдина перемагала у підсумковому чемпіонаті року, єдина серед жінок досягала півфіналів турнірів Великого шлему в одиночному розряді тощо.

Особисте життя: Еліна народилася 12 вересня 1994 р. в Одесі у сім'ї спортсменів Олени та Михайла Світоліних. Батько займався боротьбою, а мати – майстер із веслування. Старший брат Юліан (1985 р.н.) з 9 років займався тенісом, тому й Еліна почала займатися тенісом із чотирьох років. На одному з турнірів виступ 12 – річної Еліни побачив бізнесмен Юрій Сапронов із Харкова, який став її спонсором і, зокрема, оплачував тренування. У 2007 р. родина переїхала з Одеси до Харкова.

На US Open 2009

Формально резиденцією Світоліної є Харків, хоча вона тренується й живе за кордоном. В Одесі та Харкові вона буває один – два рази на рік. Станом на грудень 2017 р. мала житло у Лондоні та Монако. За словами Еліни, з дитинства, коли вона почала показувати результати, їй почали надходити пропозиції грати за інші країни, проте вона підкреслює, що пишається тим, що грає за Україну. З 2016 р. Світоліна мала стосунки з британським гравцем у крикет Рісом Топлі, але у лютому 2018 р. вони розійшлися. У січні 2019 р. Еліна заявила про стосунки з французьким тенісистом Гаелем Монфісом. 20 лютого 2021 р. пара оголосила про розрив стосунків, але 3 квітня повідомили про заручини, а шлюб було укладено 16 липня. Цікавиться футболом, часто відвідує футбольні матчі, вболіває за збірну України та за Челсі, поблизу стадіону якого живе у Вімблдоні в Лондоні, також захоплюється Кріштіану Роналду.

2009: Участь на Відкритому чемпіонаті США серед юніорок: Першим помітним виступом тенісистки, у віці 14 років, стала участь у юніорській частині Відкритого чемпіонату США, де вона, однак програла в першому колі Тімеа Бабош.

2010: Перемога на Ролан Гаррос серед юніорок: На юніорській частині Відкритого чемпіонату Франції перемогла в одиночному розряді, у віці 15 років, обігравши у фіналі Унс Джабір. У парному розряді разом з Іриною Хромачовою

пройшла до юніорського фіналу на Вімблдоні, де, однак програла Тімеї Бабош і Слоун Стівенс. Цього ж року розпочала професійну кар'єру у дорослих турнірах, зокрема пройшла до чвертьфіналу турніру ITF у Харкові. На кінець року в рейтингу WTA займала 498 – му позицію в одиночному розряді та 443 – тю – у парному розряді.

Еліна з Сереною Вільямс у Харкові, 2012

2011: перші титули ITF: На турнірі ITF у Бельгії Еліна Світоліна в парі з Мариною Заневською дійшли до фіналу, перед тим синхронно поступившись у чвертьфіналі одиночних змагань. У першому колі кваліфікації Відкритого чемпіонату Франції 2011 Еліна програла першій сіяній, росіянці Анастасії Пивоваровій. У червні на турнірі ITF у Чехії Світоліна дісталася півфіналів одиночного та парного розрядів, поступившись господарці турніру Кароліні Плішкській, а у парі з Веронікою Капшай – сестрам Людмилі та Надії Кіченюк.

Перший дорослий титул ITF Еліна Світоліна здобула у серпні на хардовому турнірі в Стамбулі (Туреччина), перемігши у фіналі Аню Пріслан зі Словенії (6 – 2, 6 – 7(5), 6 – 0).

Другий – у жовтні на турнірі у Лагосі (Нігерія), де у фіналі не встояла хорватка Донна Векич (6 – 4, 6 – 3). У передостанній день року Еліна поступилася господарці 50 – и тисячника в Тюмені Юлії Путінцевій і, піднявшись на 30 позицій, посіла 202 – ге місце у рейтингу WTA.

2012: вперше участь у турнірах Великого шлема, перша ракетка України: У березні Еліна перемогла на турнірі ITF у Тунісі[20]. У квітні вона зіграла перші матчі за збірну України у відбірковому раунді Кубка Федерації. У двобої проти команди США Світоліна зіграла два одиночні матчі, зокрема проти знаменитої Серени Вільямс, але поступилася в обох зустрічах.

Еліна Світоліна не зуміла того року пробитися через кваліфікацію основної сітки Ролан Гарросу та Вімблдону, поступившись на ранніх стадіях в обох випадках Гарбіне Мугурусі. Натомість на Вімблдонському турнірі 2012 р. Еліна добралася до фіналу юніорських змагань, поступившись там Ежені Бушар із Канади. Світоліна пройшла через кваліфікаційний турнір в основну сітку Відкритого чемпіонату США й, отже, вперше взяла участь у дорослій частині турніру Великого шлема, але програла в першому колі Ані Іванович (3 – 6, 2 – 6). Восени Еліні підкорився 50 – тисячний турнір

ITF у грузинському Телаві. У фіналі, в українському дербі, харків'янка, посіяна під другим номером, впевнено переграла киянку Лесю Цуренко, першого номера турніру (6 – 1, 6 – 2). І на завершення сезону Світоліній вдалося здобути перший титул WTA 125K – на турнірі в індійському Пуне 18 – річна українка перемогла у фіналі 42 – річну японку Кіміко Дате – Крумм (6 – 2, 6 – 3). Заробивши 20 тис. доларів призових та 160 рейтингових очок, Еліна піднялася після цього турніру на 114 – й щабель світового жіночого рейтингу, а вже у грудні вперше стала найкращою тенісисткою України у жіночому рейтингу.

З 2012 р. Світоліна тренувалася в академії Шарля Оффрея та Режі Лаверньє у Ніцці з індивідуальним тренером Себастьяном Матьє.

2013: перший титул WTA, найкращі 50 рейтингу WTA: Завдяки торішнім успіхам Відкритий чемпіонат Австралії Еліна вперше розпочала з основної сітки, але поступилася у першому колі 5 – й ракетці світу й турніру Анджелік Кербер (2 – 6, 4 – 6). На початку лютого Світоліна зробила переможний дубль на 75 – тисячнику ITF в Ейлаті: спочатку в одиночному фіналі, подолавши росіянку Марту Сироткіну (6 – 3, 3 – 6, 7 – 5), потім, у парі з її землячкою Аллою Кудрявцевою, – італійсько – білоруський дует Дентоні/Саснович (6 – 1, 6 – 3).

На Відкритому чемпіонаті Франції вона дісталася другого кола, де програла Варварі Лепченко (6 – 7(5), 1 – 6). На Вімблдонському турнірі 2013 Світоліна поступилася майбутній чемпіонці Маріон Бартолі (3 – 6, 5 – 7).

Свій перший титул у серії WTA International Еліна здобула на Vaku Cup 2013, здолавши у фіналі Шахар Пеєр (6 – 4, 6 – 4). За перемогу вона отримала 40 000 доларів призових та звання першої ракетки України, посівши у міжнародному рейтингу 49 – те місце.

На початку серпня виграла турнір Міжнародної тенісної федерації Viccourt Cup[ru] у Донецьку на відкритих кортах (хард) з призовим фондом 75 тисяч доларів. У напруженому фіналі Світоліна перемогла угорку Тімеа Бабош (3 – 6, 6 – 2, 7 – 6(9)).

На Ролан Гаррос 2013

На Відкритому чемпіонаті США Еліна перемогла у першому колі 17 – ту сіяну Домініку Цібулкову (6 – 4, 6 – 3), але несподівано поступилася у другому Крістіні Макгейл (4 – 6, 6 – 3, 5 – 7), яка займала на той час 114 – ту позицію у рейтингу WTA

(Світоліна – 44 – ту).

2014: другий титул WTA: На Відкритому чемпіонаті Австралії Еліна добралася до 3-го кола, перемігши росіянку Світлану Кузнецову (6 – 3, 6 – 3), австралійку Олівію Роговську (6 – 4, 7 – 5) і програвши 13 – й ракетці світу американці Слоун Стівенс (5 – 7, 4 – 6).

У березні, на турнірі WTA Premier у Маямі Світоліна вийшла до четвертого кола і там дала бій 3 – й ракетці світу Агнешці Радванській (6 – 7, 7 – 5, 2 – 6), після чого, посівши 35 – те місце у жіночому рейтингу, стала найкращою тенісисткою у віці до 20 – и років. На турнірі WTA в Нюрнберзі, що проходив з 18 по 24 травня, дійшла до півфіналу, де програла Кароліні Плішкковій (2 – 6, 6 – 1, 6 – 2).

На Відкритому чемпіонаті Франції Еліна Світоліна, після відмови у першому сеті стартового матчу хорватки Петри Мартич, вийшла до другого кола де, у черговий раз, поступилася Ані Іванович (5 – 7, 2 – 6). На Вімблдонському турнірі їй довелося заохлити ракетку вже після першого кола, після поразки від майбутньої напарниці Дой Місакі (4–6, 1–6).

У липні Світоліна здобула свою першу перемогу на турнірі WTA у парному розряді, вигравши разом із Дой Місакі з Японії Istanbul Cup. Вона зуміла захистити свій титул Waku Cup після перемоги у фіналі над Бояною Йовановські.

Відкритий чемпіонат США, як і попередній мейджор, закінчився у першому колі поразкою від словенки Полони Герцог (2–6, 6–7). Після чого, на наступних двох турнірах, Еліна показала свій високий потенціал, – у Токіо, щоправда, поступившись у другому колі першій сіяній Анджелік Кербер, віддячивши німкені у чвертьфіналі Вуханя, і лише у півфіналі їй змогла зупинити 3 – тя ракетка світу Петра Квітова (3–6, 5–7). До кінця року Еліна Світоліна зуміла ще раз дійти до півфіналу турніру WTA International у Осаці, де поступилася Саманті Стосур і завершила сезон на високому 28 – му місці у світовому жіночому рейтингу.

На Mutua Madrid Open 2015

2015: перший чвертьфінал у турнірах Великого слема, третій титул WTA і найкращі 20 рейтингу WTA: Новий сезон розпочався з виходу у півфінал Brisbane International, де неподоланим бар'єром стала друга ракетка світу Марія Шарапова (1–6, 3–6). А вже у третьому колі Відкритого чемпіонату Австралії, після перемог над

казашкою Юлією Путінцевою (6–3, 7–6) та американкою Ніколь Гіббс (7–6, 7–6), Еліні довелося зустрітися з найкращою тенісисткою тогочасного жіночого рейтингу, Сереною Вільямс. Українці вдалося навіть взяти перший сет – 6–4, але у наступних двох Серена не залишила опонентці жодних шансів на успіх – 2–6, 0–6, і дуже високо оцінила майбутні перспективи своєї молодшої суперниці. Гарний початок сезону дав Еліні змогу закріпитися у третьому десятку теністок світу – на 26 – му рядку.

У квітні – травні Світоліна, вперше у кар'єрі сіяна під першим номером на турнірі WTA International, дісталася півфіналу Claro Open Colsonitas у колумбійській Боготі, а на наступних змаганнях здобула свою третю перемогу у турнірах жіночої тенісної асоціації, цього разу на Гран – прі принцеси Лалли Мер'єм у Марокко, здолавши у фіналі угорку Тімеа Бабош (7–5, 7–6). Цей успіх дозволив їй уперше потрапити у чільну двадцятку рейтингу WTA та стати найкращою молодою тенісисткою місяця.

Еліна доволі успішно виступила на Відкритому чемпіонаті Франції, вперше діставшись чвертьфіналу турніру Великого шлема. На попередніх стадіях не встояли: бельгійка Яніна Вікмаєр (6–2, 6–2), казашка Юлія Путінцева (1–6, 7–5, 9–7), німкеня Анніка Бек (6–3, 2–6, 6–4) та французенка Алізе Корне (6–2, 7–6 (9–7)). Натомість, традиційно незручна суперниця, сьома ракетка світу і турніру сербка Ана Іванович не дала жодних приводів для сумніву у своїй перевазі – Світоліна без бою поступилася у двох сетах (3–6, 2–6). Результатом успіху на Ролану Гарросі стали 430 рейтингових очок і новий рекорд України – 17 – та сходинка у світовому рейтингу WTA.

Трав'яна частина сезону виявилася не такою вдалою – вперше будучи сіяною в основній сітці, у другому колі Вімблдону 2015, Еліна поступилася австралійці Кейсі Делакуа, більш відомій успіхами у парних змаганнях.

Перед останнім у сезоні мейджором Світоліна дісталася півфіналів на двох хардових турнірах у США: на Bank of the West Classic у Стенфорді її зупинила майбутня переможниця Анджелік Кербер (3–6, 1–6), а на Western & Southern Open у Цинциннаті вдруге у сезоні Еліну проекзаменувала Серена Вільямс (4–6, 3–6), яка потому теж взяла титул. На самому ж US Open 2015 українка, здолавши послідовно росіянку Єлизавету Куличкову (6–1, 6–4) та естонку Каю Канепі (6–3, 6–4) вийшла аж до третього раунду де поступилася Катерині Макаровій (Росія, 13) – 3–6, 5–7.

Останнім вдалим виступом сезону став WTA Elite Trophy у китайському Чжухаї, – Еліна пробилася до півфіналу, де поступилася третій сіяній Кароліні Плішкській (3–6, 1–6). Сезон Світоліна завершила на 19 – му рядку світового табеля про ранги, заробивши більше мільйона призових.

2016: четвертий титул WTA, чвертьфінал Олімпійських ігор: Світоліна розпочала рік, представляючи Україну у Кубку Гопмана разом з Олександром Долгополовим. Українська пара добралася до фіналу, де поступилася австралійцям.

На Sydney International Еліна прогала у першому колі Анджелік Кербер. На Відкритому чемпіонаті Австралії вона добралася до другого кола. Після цього до тренерського штабу Еліни долучилася Жустін Енен. Світоліна пробилася до півфіналу турніру у Дубаї, де прогала Сарі Еррані. На турнірі у Досі Еліна вибула у першому колі.

6 березня Еліна Світоліна виграла турнір BMW Malaysian Open, який проходив

у Куала – Лумпурі. Завдяки перемозі вона піднялася на 14 – те місце у рейтингу WTA. Матч тривав упродовж практично всього дня – через негоду його чотири рази доводилося переривати, особливо довгою виявилася пауза в середині вирішальної партії. Це четвертий титул серії WTA для 21 – річної українки.

На Відкритому чемпіонаті Франції Еліна дісталася до четвертого кола, де поступилася у двох сетах Серені Вільямс. У третьому колі вона переграла Ану Іванович, якій програвала до цього сім разів. На Вімблдоні 2016 Еліна програла у другому колі Ярославі Шведовій.

9 серпня в третьому раунді турніру Олімпійських ігор у Ріо-де-Жанейро Світоліна перемогла першу ракетку світу Серену Вільямс у двох сетах (6–4, 6–3) та вийшла у чвертьфінал, у якому програла Петрі Квітовій за 48 хвилин (2–6, 0–6).

6 жовтня 2016 р обіграла вже іншу першу ракетку світу – Анджелік Кербер.

На Ролан Гаррос 2016

На Connecticut Open Еліна вперше потрапила до фіналу турніру прем'єрного рівня, хоча на шляху до фіналу перемагала тільки тенісисток із нижчим від себе рейтингом. У вирішальній грі вона поступилася першій сіяній Агнешці Радванській.

Рік Світоліна завершила на WTA Elite Trophy, де добралася до фіналу, але поступилася у вирішальному матчі Петрі Квітовій. На кінець року вона зупинилася на 14 сходинці світового рейтингу.

2017: три поспіль перемоги в турнірах Premier 5, третя ракетка світу: На початку січня Еліна дійшла до півфіналу турніру WTA Premier в австралійському Брисбені, під час якого обіграла олімпійську чемпіонку Моніку Пуїг з Пуерто – Рико, а також у чергове першу ракетку світу Анджелік Кербер.

Еліна Світоліна не брала участі у турнірі у Сіднеї, через те, що підхопила вірус і змушена була знятися з боротьби. На Australian Open Світоліна виграла в Галіни Войскобоевої та Джулії Босерап[en], але у третьому колі програла Анастасії Павлюченковій. На початку лютого Еліна виграла WTA Taiwan Open. Це вже п'ятий одиночний титул WTA у професійній кар'єрі Світоліної.

Шостий титул WTA Світоліна здобула на турнірі з чільних п'яти прем'єрного рівня – Dubai Tennis Championships. Ця перемога дала їй змогу вперше піднятися до

першої десятки світового рейтингу. На Кубку Федерації у Німеччині Еліна Світоліна вшосте за кар'єру обіграла Анджелік Кербер, зокрема вчетверте підряд і втретє, коли та обіймала першу позицію в рейтингу WTA на момент гри. Проте у загальному заліку збірна України поступилася збірній Німеччини на цьому турнірі.

На Indian Wells Open 2017

Сьомий титул WTA Світоліна здобула на турнірі Istanbul Cup. Восьмий – на Italian Open, ще одному турнірі з чільних п'яти прем'єрного рівня, де Еліна обіграла підряд трьох тенісисток з найкращих 10 світового рейтингу (а згодом цього ж року найкращі 3 у повному складі): Кароліну Плішкову, й Сімону Халеп. Перед стартом «Ролан Гарросу» Еліна закінчила співпрацю з Габріелем Урпі. На Відкритому чемпіонаті Франції Еліна Світоліна (п'ятий номер посіву) вдруге в кар'єрі пробилася до чвертьфіналу, де поступилася Сімоні Халеп (перша сіяна) у трьох сетах (6 – 3, 6 – 7, 0 – 6), причому у другому сеті українка вела 6–3, 5–1 і мала матч – поинт, проте Халеп змогла сенсаційно відігратися. Після цього результату Світоліна піднялася на п'яту сходинку світового рейтингу.

На Вімблдонському турнірі Світоліна добралася до четвертого кола, далі, ніж будь – яка українська тенісистка в історії. На своєму шляху вона здолала австралійку Ешлі Барті, італійку Франческу Ск'явоне та німкеню Каріну Віттгефт. У четвертому колі Еліна поступилася Олені Остапенко з Латвії.

Свій дев'ятий титул WTA Світоліна здобула на Rogers Cup у канадському Торонто. Вона послідовно перемогла Дарію Касаткіну, Вінус Вільямс, Гарбіне Мугурусу, Сімону Халеп та Каролін Возняцкі, останні чотири з яких, на той момент, входили до найкращих 10 рейтингу WTA. Це третій поспіль виграш Еліни на турнірі цієї категорії, що стало абсолютним рекордом на турнірах серії Premier 5 ((Dubai Tennis Championships, Italian Open і Canadian Open, усі 2017 р.) – до цього жодна тенісистка не вигравала три такі титули одного сезону навіть у довільній послідовності.

Зокрема, у ході цих трьох турнірів Еліна Світоліна обіграла майже всіх тенісисток, що протягом 2017 р. очолювали верхівку рейтингу WTA: Сімону Халеп (двічі), Гарбіне Мугурусу (двічі), Каролін Возняцкі (двічі), Кароліну Плішкову, Анджелік Кербер й Вінус Вільямс.

На Відкритому чемпіонаті США Світоліна добралася до четвертого кола, де поступилася в трьох сетах Медісон Кіз, і втратила нагоду поборотися за звання першої

ракетки світу. Попри це після турніру вона піднялася на один щабель у світовому рейтингу до третього місця.

25 вересня офіційно кваліфікувалась на підсумковий Чемпіонат WTA у Сінгапурі. Еліна Світоліна вперше у кар'єрі та в усій історії українського жіночого тенісу потрапила до вісімки найсильніших тенісисток за підсумками сезону.

На China Open у жовтні Еліна Світоліна знову мала шанси зайняти першу сходинку рейтингу WTA, у разі здобуття титулу, проте програла у чвертьфіналі у запеклій боротьбі Каролін Гарсії (7 – 6(7–5), 5 – 7, 6 – 7(6–8), матч тривав 3 години 21 хвилину), що згодом виграла цей турнір обігравши у фіналі Сімону Халеп, яка, своєю чергою, стала першою ракеткою світу після цього змагання.

На підсумковому турнірі сезону Чемпіонаті WTA у Сінгапурі, Світоліна здобула свою чергову перемогу над першою ракеткою світу (цього разу над Сімоною Халеп), але програла два інші матчі й припинила боротьбу на етапі колового турніру, закінчивши рік на шостій позиції рейтингу WTA.

2018: чемпіонка WTA: Сезон Світоліна розпочала вигравши турнір Brisbane International (Брисбен, Австралія). У чвертьфіналі та півфіналі цього змагання Еліна обіграла двох суперниць з найкращих 10 рейтингу WTA – Джоанну Конту (1–6, 7–6(8–6), 3–2ret) і Кароліну Плішкову (7–5, 7–5), а у фіналі легко здолала білоруску Олександру Саснович (6–2, 6–1). Ця перемога стала її 10 – м титулом WTA. На Відкритому чемпіонаті Австралії пройшла до чвертьфіналу, де поступилася Елісе Мертенс (4–6, 0–6). Після цього результату Світоліна знову посіла третє місце рейтингу WTA.

У лютому захистила титул, вдруге поспіль вигравши Dubai Tennis Championships (Дубай, ОАЕ), хоча цього року змагання мало на одну ланку нижчий рівень ніж попереднього (Premier, а не Premier 5). У півфіналі вп'яте поспіль обіграла колишню першу і нинішню дев'яту ракетку світу Анджелік Кербер (6–3, 6–3). У фінальному матчі легко здолала росіянку Дарію Касаткіну (6–4, 6–0).

5 березня виграла швидкий неофіційний турнір Tie Break Tens[en] у форматі тайбрейку до 10 очок, розгромивши усіх суперниць – Вінус Вільямс (10–3), Коко Вандевей (10–0) і Чжан Шуай у фіналі (10–3), яка перед цим у півфіналі обіграла Серену Вільямс. Призові Еліни за перемогу на цьому змаганні складали 250 000 доларів США.

У травні захистила титул вдруге поспіль вигравши Italian Open, у фіналі обіграла першу ракетку світу Сімону Халеп (6–0, 6–4). Це шостий поспіль виграш у першій ракетки світу (Вільямс, тричі Кербер, двічі Халеп). Співвідношення виграшів – програшів у фіналах стало 12 – 2. На Відкритому чемпіонаті Франції 2018 Світоліна перемогла Айлу Том'янович та Вікторію Кужмову, але у третьому колі поступилася Міхаелі Бузернеску (3–6, 5–7). Уже у Римі було помітно, що вона сильно схудла.

Трав'яну частину сезону Світоліна почала з чвертьфіналу турніру у Бірмінгемі, де знову програла Бузернеску (3–6, 2–6). На Вімблдоні Еліна несподівано програла вже у першому колі Тет'яні Марії (6–7(3–7), 6–4, 1–6).

В американській хардовій частині сезону вона мала помірковані успіхи. На Rogers Cup у Монреалі не зуміла захистити титул, але пробилася до півфіналу, на Western & Southern Open у Цинциннаті програла у чвертьфіналі майбутній чемпіонці

Кікі Бертенс (4–6, 3–6). На Відкритому чемпіонаті США Еліна Світоліна добралася до четвертого кола, де прогала Анастасії Севастовій (3–6, 6–1, 0–6).

Восени відносно невдало виступила на турнірах у Китаї та кваліфікувалася на підсумковий турнір року лише за кілька днів до його початку за результатами інших тенісисток.

У кінці сезону виграла підсумковий Чемпіонат WTA 2018 р. у Сингапурі з загальним призовим фондом 7 мільйонів доларів, здобувши найбільший титул у своїй кар'єрі. Розпочала турнір перемогою над п'ятою ракеткою світу Петрою Квітовою (6–3, 6–3), якій програвала до цього 7 разів поспіль. Також на груповому етапі виграла у восьмої ракетки Кароліни Плішкової (6–3, 2–6, 6–3) та у минулорічної чемпіонки цього змагання, третьої ракетки світу Каролін Вознякці (5–7, 7–5, 6–3). У півфіналі обіграла Кікі Бертенс (7–5, 6–7(5–7), 6–4) і вийшла у фінал, де здобула перемогу над шостою ракеткою світу Слоун Стівенс (3–6, 6–2, 6–2).

Еліна Світоліна першою з українок виграла Чемпіонат WTA, що є п'ятим за престижністю турніром після турнірів Великого шолома. Завдяки цій перемозі Світоліна завершила сезон четвертою у рейтингу WTA та перемогла у номінації «гравець місяця» (жовтень) за підсумками голосування на офіційному сайті жіночої тенісної асоціації.

2019: два півфінали на турнірах Великого слему: Еліна Світоліна розпочала з невдалого захисту титулу на турнірі у Брисбені, де українка вже у першому раунді прогала торішній фіналістці, Олександрі Саснович з Білорусі (4–6, 6–0, 3–6).

На Відкритому чемпіонаті Австралії у січні, де українка була сіяна шостою, вона вдруге поспіль дісталася чвертьфіналу цього турніру, здолавши у своїй сітці Вікторію Голубич, Вікторію Кужмову, Чжан Шуай та 17 – у сіяну тенісистку, американку Медісон Кіз. На жаль, у чвертьфінальному матчі проти 4 – ї ракетки світу та майбутнього тріумфатора змагання, японки Наомі Осаки, Світоліній завадила травма шиї та плеча, через що українка прогала поєдинок (4–6, 1–6). Згодом Еліна досягла півфіналів турнірів у Досі, Катар, де прогала 3 – й ракетці світу, румунці Сімоні Халеп, та втратила титул чинної дворазової чемпіонки на змаганнях у Дубаї у матчі проти майбутнього переможця, швейцарки Белінди Бенчич.

Еліна Світоліна досягла третього поспіль півфіналу 2019 р. на турнірі в Індіан – Веллс, де за підсумками трьох сетів віддала перемогу 18 – річній канадці Б'янці Андреєску, яка наприкінці стала також і чемпіонкою турніру. Наступного тижня Світоліна несподівано вилетіла з Міамі Open у своєму ж першому матчі проти китаянки Ван Яфань. Українка опісля визнала, що протягом декількох тижнів страждала від болю у колінах та оголосила про коротку кар'єрну паузу з метою лікування. Сезон на глині для Еліни Світоліної розпочався з поразок у матчах відкриттях на Madrid Open та Italian Open, де в останньому українка виступала також і як дворазова чинна чемпіонка.

На Відкритому чемпіонаті Франції Світоліна, здолавши Вінус Уільямс та Катерину Козлову, дісталася третього раунду, де вилетіла від чемпіонки 2016 р, іспанки Гарбіне Мугуруси (3–6, 3–6).

У липні 2019 р. Світоліна вперше у своїй кар'єрі вийшла до чвертьфіналу Вімблдону, а згодом і до півфіналу турніру, встановивши тим сам національний рекорд

серед жінок в одиночному розряді на турнірах «Гран слему» та рекорд серед дорослих тенісистів будь – якої статі для Вімблдону.

2020: Еліна Світоліна розпочала з перемоги у першому колі Відкритого чемпіонату Австралії з тенісу над британкою Кеті Бултер. Станом на 10 серпня 2020 р. Еліна Світоліна займає 5 сходинку рейтингу WTA.

2021: 5 лютого 2021 р. Світоліна зазнала поразки у чвертьфіналі турніру в Мельбурні (Австралія). Призовий фонд турніру перевищує \$ 440 тис. Світоліна поступилася бельгійці Елісе Мертенс. Матч закінчився з рахунком 3:6, 7:5, 6:10.

2 квітня 2021 р. Світоліна, після того як вийшла у півфінал турніру WTA – 1000, вийшла на корт з першою ракеткою світу – Ешлі Барті, але зазнала поразки. У червні 2021 р. Світоліну було кваліфіковано для участі в Олімпійських іграх у складі національної команди України з тенісу. Разом із нею у команду було включено Даяну Ястремську, Надію Кіченюк, Людмилу Кіченюк, Марту Костюк. На Олімпійських іграх у Токіо завоювала бронзову медаль, перемігши тенісистку з Казахстану Олену Рибакіну з рахунком 1:6, 7:6, 6:4.

Після Олімпійських ігор взяла участь у турнірі серії WTA – 1000 у Цинцинатті, де у другому колі поступилася Анджелік Кербер. Після цього отримала вайлд – кард для участі у турніру у Чикаго (серія WTA – 250). 28 серпня у фінальному матчі Світоліна перемогла французенку Алізе Корне з рахунком 7 – 5, 6 – 4.

Світоліна – агресивний гравець задньої лінії. Однією з головних переваг є велика рухливість, що дає їй змогу добре грати у захисті. Має сильний і точний удар на бігу. Їй не вистачає потужності, однак удари з обох сторін зазвичай дуже глибокі – під задню лінію супротивниці. Недоліком її гри була слабка подача, особливо друга, проте у сезоні 2017 р. вона значно покращила цей елемент гри. На сітці грає відносно мало і менш результативно, ніж на задній лінії, але з 2018 року гра з льоту значно покращилася. Завдяки великій швидкості пересування, укорочені підсічки проти неї зазвичай не працюють, Еліна здатна брати такі м'ячі. Сама Світоліна теж вмів використовувати укорочені удари, хоча робить це нечасто.

У юності Еліна навчалася в академії колишньої першої ракетки світу, переможниці семи фіналів Гранд Слем та олімпійської чемпіонки Жустін Енен. В академії Світоліна познайомилася з Іеном Х'юзом, який пізніше, у 2014 р., став її тренером. Він помітив, що за своєю зарядженістю і змагальністю Еліна дуже схожа на Енді Маррея. Вона є дуже емоційною на корті та спокійною поза грою. Сумісно вони

взяли у Маррея багато тренувальних та ігрових елементів.

На початку 2016 р., за пів року до початку Олімпіади у Ріо, Жустін Енен особисто стала головним тренером Світоліної, додатково працюючи над технікою і психологією Еліни.

У кінці 2016 р. Світоліна, попри успішний сезон, змінила тренерську команду. У першій половині 2017 р. тренером її був іспанець Габріель Урпі, а роль консультанта виконував француз Тьєррі Асьон[en], однак уже у травні Еліна припинила співпрацю з Урпі, а Асьон став головним тренером. Роль тренувального партнера з січня виконує англієць Ендрю Беттлс. Його ж вона викликає для консультації в перервах між геймами (на турнірах WTA, але не Великого слема, тренерські консультації дозволено). Роль фізіо у команді Світоліної виконує італієць Алессіо Чеккареллі. Після US open 2018 р. закінчила співпрацю з Тьєррі Асьоном, до тренерського штабу приєднався Нік Савіано. Проте вже у жовтні Світоліна тимчасово зупинила співпрацю і з ним, до кінця сезону 2018 р. як тренер залишився лише тренувальний партнер Ендрю Беттлс, пошуки нового головного тренера відклали на міжсезоння. Світоліна грає ракеткою Wilson. Її спонсором є фірма Nike, раніше спонсорами були Ellesse та Lacoste.

Державні нагороди та звання: Орден княгині Ольги III ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

Орден «За заслуги» II ст. (21 серпня 2020) – За значний особистий внесок у державне будівництво, соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток України, вагомі трудові здобутки та високий професіоналізм.

Орден «За заслуги» III ст. (28 червня 2017) – За значний особистий внесок у державне будівництво, соціально – економічний, науково – технічний, культурно – освітній розвиток України, вагомі трудові здобутки та високий професіоналізм.

Указом уряду України від 2 листопада 2018 р. Еліна Світоліна отримала звання заслужений майстер спорту України.

Рекорди: У січні 2017 р. піднялася на 13 – ту сходинку у рейтингу WTA – вперше в історії українського тенісу. Після перемоги у травні у Римі стала шостою ракеткою світу.

У серпні 2017 р. Еліна Світоліна повторила досягнення Андрія Медведєва серед українських тенісистів та оновила рекорд для жінок – посіла четверте місце у світовому

рейтингу, а вже у вересні перевищила досягнення всіх українських тенісистів зайнявши третє місце рейтингу WTA.

У 2019 р. вперше у своїй кар'єрі вийшла до чвертьфіналу Вімблдону, оновивши національний рекорд.

Цікаві факти: За даними американського видання «Forbes» Світоліна посіла 9 місце серед спортсменок, які заробили більше за всіх у період з 1 червня 2018 по 1 червня 2019 р., з сумою у \$6,1 млн (реклама – 1,5 млн).

За підсумками 2019 р Світоліна потрапила у найкращі 5 за заробленими призовим, отримавши понад \$6 млн.

У березні 2019 р. Еліна оголосила про початок роботи свого фонду – Elina Svitolina Foundation. Станом на лютий 2021 р. із сумою в 20,1 млн доларів посіла 19 місце у рейтингу тенісисток, які під час кар'єри заробили найбільшу кількість призових.

Виступи і загальна статистика в одиночному розряді:
Перемоги проти тенісисток з найкращих 10 WTA:

№	Опонентка	Ранг	Турнір	Покриття	Етап	Рахунок	Р Е С
2014							
1.	 <u>Петра Квітова</u>	№ 4	<u>Cincinnati Open, США</u>	Тверде	3 – й раунд	6–2, 7–6 ^(7–2)	№ 3 9
2.	 <u>Анджелік Кербер</u>	№ 8	<u>Wuhan Open, Китай</u>	Тверде	Чвертьфінал	6–4, 7–6 ^(7–3)	№ 3 4
2015							
3.	 <u>Анджелік Кербер</u>	№ 9	<u>Brisbane International, Австралія</u>	Тверде	Чвертьфінал	4–6, 7–5, 6–3	№ 2 8
4.	 <u>Луціє Шафарова</u>	№ 7	<u>Cincinnati Open, США</u>	Тверде	Чвертьфінал	6–4, 2–6, 6–0	№ 2 0
2016							
5.	 <u>Гарбіне Мугурса</u>	№ 5	<u>Dubai Tennis Championships, Дубаї, ОАЕ</u>	Тверде	2 – й раунд	7–6 ^(7–3) , 6–3	№ 2 1
6.	 <u>Серена Вільямс</u>	№ 1	<u>Олімпійські ігри, Ріо – де – Жанейро, Бразилія</u>	Тверде	3 – й раунд	6–4, 6–3	№ 2 0
7.	 <u>Гарбіне Мугурса</u>	№ 3	<u>Toray Pan Pacific Open, Японія</u>	Тверде	Чвертьфінал	6–2, 4–6, 6–3	№ 2 0
8.	 <u>Анджелік Кербер</u>	№ 1	<u>China Open, Китай</u>	Тверде	3 – й раунд	6–3, 7–5	№ 1 9
9.	 <u>Джоанна Конта</u>	№ 10	<u>WTA Elite Trophy, Китай</u>	Тверде	Півфінал	2–6, 6–1, 6–4	№ 1 4
2017							
10.	 <u>Анджелік Кербер</u>	№ 1	<u>Brisbane International, Австралія</u>	Тверде	Чвертьфінал	6–4, 3–6, 6–3	№ 1 4
11.	 <u>Анджелік Кербер</u>	№ 2	<u>Dubai Tennis Championships, Дубаї, ОАЕ</u>	Тверде	Півфінал	6–3, 7–6 ^(7–3)	№ 1 3
12.	 <u>Анджелік Кербер</u>	№ 1	<u>Fed Cup, Німеччина</u>	Ґрунт	WG PO	6–4, 6–2	№ 1 3

№	Опонентка	Ранг	Турнір	Покриття	Етап	Рахунок	Р Е С
13.	 <u>Кароліна Плішкова</u>	№ 3	<u>Italian Open, Рим, Італія</u>	Ґрунт	Чвертьфінал	6–2, 7–6 ^(11–9)	№ 1 1
14.	 <u>Гарбіне Мугурса</u>	№ 7	<u>Italian Open, Рим, Італія</u>	Ґрунт	Півфінал	4–1 ret.	№ 1 1
15.	 <u>Сімона Халеп</u>	№ 4	<u>Italian Open, Рим, Італія</u>	Ґрунт	Фінал	4–6, 7–5, 6–1	№ 1 1
16.	 <u>Вінус Вільямс</u>	№ 9	<u>Canadian Open, Канада</u>	Тверде	3 – й раунд	6–2, 6–1	№ 5
17.	 <u>Гарбіне Мугурса</u>	№ 4	<u>Canadian Open, Канада</u>	Тверде	Чвертьфінал	4–6, 6–4, 6–3	№ 5
18.	 <u>Сімона Халеп</u>	№ 2	<u>Canadian Open, Канада</u>	Тверде	Півфінал	6–1, 6–1	№ 5
19.	 <u>Каролін Возняцкі</u>	№ 6	<u>Canadian Open, Канада</u>	Тверде	Фінал	6–4, 6–0	№ 5
20.	 <u>Сімона Халеп</u>	№ 1	<u>WTA Finals, Сингапур</u>	Тверде	Коловий етап	6–3, 6–4	№ 4
2018							
21.	 <u>Джоанна Конта</u>	№ 9	<u>Brisbane International, Австралія</u>	Тверде	Чвертьфінал	1–6, 7–6 ^(8–6) , 3–2 ^{ret}	№ 6
22.	 <u>Кароліна Плішкова</u>	№ 4	<u>Brisbane International, Австралія</u>	Тверде	Півфінал	7–5, 7–5	№ 6
23.	 <u>Анджелік Кербер</u>	№ 9	<u>Dubai Tennis Championships, Дубаї, ОАЕ</u>	Тверде	Півфінал	6–3, 6–3	№ 4
24.	 <u>Сімона Халеп</u>	№ 1	<u>Italian Open, Рим, Італія</u>	Ґрунт	Фінал	6–0, 6–4	№ 4
25.	 <u>Петра Квітова</u>	№ 5	<u>WTA Finals, Сингапур</u>	Тверде	Коловий етап	6–3, 6–3	№ 7
26.	 <u>Кароліна Плішкова</u>	№ 8	<u>WTA Finals, Сингапур</u>	Тверде	Коловий етап	6–3, 2–6, 6–3	№ 7
27.	 <u>Каролін Возняцкі</u>	№ 3	<u>WTA Finals, Сингапур</u>	Тверде	Коловий етап	5–7, 7–5, 6–3	№ 7
28.	 <u>Кікі Бертенс</u>	№ 9	<u>WTA Finals, Сингапур</u>	Тверде	Півфінал	7–5, 6–7 ^(5–7) , 6–4	№ 7
29.	 <u>Слоун Стівенс</u>	№ 6	<u>WTA Finals, Сингапур</u>	Тверде	Фінал	3–6, 6–2, 6–2	№ 7
2019							
30.	 <u>Медісон Кіз</u>	№ 9	<u>US Open, Нью – Йорк</u>	Тверде	4 – й раунд	7–5, 6–4	№ 5
31.	 <u>Кароліна Плішкова</u>	№ 2	<u>WTA Finals, Шеньчжень, КНР</u>	Тверде	Коловий етап	7–6 ^(14–12) , 6–4	№ 8
32.	 <u>Сімона Халеп</u>	№ 5	<u>WTA Finals, Шеньчжень, КНР</u>	Тверде	Коловий етап	7–5, 6–3	№ 8
33.	 <u>Белінда Бенчич</u>	№ 7	<u>WTA Finals, Шеньчжень, КНР</u>	Тверде	Півфінал	5–7, 6–3, 4–1 ret.	№ 8

СИДОРЕНКО КСЕНІЯ ВОЛОДИМИРІВНА

(народилася 2 липня 1986 р.)

Представник Україна		
Синхронне плавання		
Олімпійські ігри		
Бронза	Токіо 2020	групи
Чемпіонати світу		
Срібло	Будапешт 2017	комбінація, довільна програма
Бронза	Будапешт 2017	група, довільна програма
Чемпіонати Європи		
Золото	Берлін 2014	група, комбінація
Золото	Лондон 2016	група, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	комбінація, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	група, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	хайлайт
Срібло	Ейндговен 2012	група
Срібло	Ейндговен 2012	група, комбінація
Срібло	Берлін 2014	група
Срібло	Лондон 2016	група, технічна програма
Срібло	Лондон 2016	група, комбінація
Срібло	Будапешт 2021	група, технічна програма
Бронза	Ейндговен 2008	група, комбінація
Бронза	Ейндговен 2008	група
Бронза	Ейндговен 2008	дует
Бронза	Будапешт 2010	група, комбінація
Бронза	Будапешт 2010	група
Бронза	Будапешт 2010	дует
Бронза	Ейндговен 2012	дует

Українська спортсменка, що виступає в синхронному плаванні, бронзова призерка Олімпійських ігор 2020 р.

Срібна та бронзова призерка чемпіонатів світу з водних видів спорту (2017).

Багаторазова чемпіонка та призерка чемпіонатів Європи з водних видів спорту.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

ФЕДІНА МАРТА ВАДИМІВНА
(народилася 1 лютого 2002 р.)

<u>Олімпійські ігри</u>		
Бронза	<u>Токіо 2020</u>	<u>дуети</u>
Бронза	<u>Токіо 2020</u>	<u>групи</u>
<u>Чемпіонати світу</u>		
Золото	<u>Кванджу 2019</u>	<u>хайлайт</u>
Бронза	<u>Кванджу 2019</u>	<u>дует, технічна програма</u>
Бронза	<u>Кванджу 2019</u>	<u>дует, довільна програма</u>
Бронза	<u>Кванджу 2019</u>	<u>група, довільна програма</u>
Бронза	<u>Кванджу 2019</u>	<u>група, технічна програма</u>
Бронза	<u>Кванджу 2019</u>	<u>комбінація, довільна програма</u>
<u>Чемпіонати Європи</u>		
Золото	<u>Глазго 2018</u>	<u>комбінація, довільна програма</u>
Золото	<u>Будапешт 2021</u>	<u>соло, технічна програма</u>
Золото	<u>Будапешт 2021</u>	<u>комбінація, довільна програма</u>
Золото	<u>Будапешт 2021</u>	<u>група, довільна програма</u>
Золото	<u>Будапешт 2021</u>	<u>хайлайт</u>
Срібло	<u>Будапешт 2021</u>	<u>соло, довільна програма</u>
Срібло	<u>Будапешт 2021</u>	<u>група, технічна програма</u>
Срібло	<u>Будапешт 2021</u>	<u>дует, технічна програма</u>
Срібло	<u>Будапешт 2021</u>	<u>дует, довільна програма</u>

Українська спортсменка, що виступає у синхронному плаванні, чемпіонка світу та Європи. Перша в історії України бронзова призерка Олімпійських ігор у цьому виді спорту.

4 серпня 2021 р. Марта Федіна у складі дуету з Анастасією Савчук здобула бронзову медаль на Олімпійських Іграх у Токіо в артистичному плаванні. Їхній

результат у фіналі – 189,4620.

Це перша в історії України олімпійська медаль у цьому виді спорту. На час виступу, Марта Федіна є студенткою другого курсу соціологічного факультету Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (16 серпня 2021) - За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

ЧЕРКАСОВА АЛЛА КОСТЯНТИНІВНА
(народилася 5 травня 1989 р.)

Жіноча боротьба		
Представник Україна		
Олімпійські ігри		
Бронза	Токіо 2020	до 68 кг
Європейські ігри		
Бронза	Мінськ 2019	до 68 кг
Чемпіонати світу з боротьби		
Золото	Будапешт 2018	до 68 кг
Бронза	Москва 2010	до 67 кг
Чемпіонати Європи з боротьби		
Золото	Бухарест 2019	до 68 кг
Срібло	Белград 2012	до 67 кг
Бронза	Рига 2016	до 75 кг
Бронза	Новий Сад 2017	до 69 кг
Бронза	Рим 2020	до 69 кг
Кубки світу з боротьби		
Срібло	Тайюань 2009	до 63 кг
Золото	Нанкін 2010	до 67 кг
Чемпіонати світу з боротьби серед юніорів		
Бронза	Стамбул 2008	до 59 кг

Українська борчиня вільного стилю, бронзова призерка Олімпійських ігор 2020 р., чемпіонка світу та Європи, призерка чемпіонату світу і Європи, золота медалістка кубку світу. Майстер спорту України міжнародного класу.

У дитинстві пробувала свої сили у дзюдо, танцях, тенісі, ходила на театральний гурток, але ніде надовго не затримувалась. Її двоюрідна сестра займалась боротьбою і почала показувати їй прийоми, після чого Черкасова зрозуміла, що цей вид спорту їй до вподоби.

Випускниця Львівського державного університету фізичної культури. Представляє Спортивне товариство «Динамо» (Львівська область) та «Освіта» (Хмельницька область).

ВИСТУПИ НА ІНШИХ ЗМАГАННЯХ:

Змагання	Збірна	Вагова категорія	Місце
Золотий Гран – прі з боротьби 2008	Україна	Боротьба – 59 кг	2 Срібло
Київський Міжнародний турнір з боротьби 2012	Україна	Боротьба – 63 кг	8
Відкритий чемпіонат Польщі з боротьби 2012	Україна	Боротьба – 63 кг	7
Вогні Москви 2014	Україна	Боротьба – 69 кг	3 Бронза
Klippan Lady Open 2015	Україна	Боротьба – 69 кг	3 Бронза
Відкритий чемпіонат Польщі з боротьби 2015	Україна	Боротьба – 75 кг	7
Кубок Алроси 2015	Україна	Боротьба – 75 кг	2 Срібло
Турнір Дана Колова – Николи Петрова 2016	Україна	Боротьба – 69 кг	2 Срібло
Київський Міжнародний турнір з боротьби 2016	Україна	Боротьба – 75 кг	1 Золото
Олімпійський кваліфікаційний турнір з боротьби 2016 (Зренянин)	Україна	Боротьба – 75 кг	2 Срібло
Золотий Гран – прі з боротьби 2016	Україна	Боротьба – 75 кг	10
Київський Міжнародний турнір з боротьби 2017	Україна	Боротьба – 69 кг	1 Золото
Турнір Дана Колова – Николи Петрова 2017	Україна	Боротьба – 69 кг	2 Срібло
Турнір Олександра Медведя 2017	Україна	Боротьба – 69 кг	1 Золото
Klippan Lady Open 2018	Україна	Боротьба – 68 кг	2 Срібло
Київський Міжнародний турнір з боротьби 2018	Україна	Боротьба – 68 кг	3 Бронза
Відкритий чемпіонат Китаю з боротьби 2018	Україна	Боротьба – 68 кг	1 Золото
Відкритий чемпіонат Польщі з боротьби 2018	Україна	Боротьба – 68 кг	1 Золото

Турнір Дана Колова – Николи Петрова 2019	 Україна	Боротьба – 68 кг	3 Бронза
Турнір Маттео Пелліцоне 2020	 Україна	боротьба 68 кг	7

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

Медаль «За працю і звитягу» (15 липня 2019) – За досягнення високих спортивних результатів II Європейських іграх у м. Мінську (Республіка Білорусь), виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України.

ШИНКАРЕНКО АЛІНА ВІТАЛІЇВНА (народилася 14 листопада 1998 р.)

Представник Україна		
Синхронне плавання		
Олімпійські ігри		
Бронза	Токіо 2020	групи
Чемпіонати світу		
Золото	Кванджу 2019	хайлайт
Срібло	Будапешт 2017	комбінація, довільна програма
Бронза	Кванджу 2019	група, довільна програма
Бронза	Кванджу 2019	група, технічна програма
Бронза	Кванджу 2019	комбінація, довільна програма
Чемпіонат Європи з водних видів спорту		
Золото	Глазго 2018	комбінація, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	комбінація, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	група, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	хайлайт
Срібло	Глазго 2018	група, довільна програма
Срібло	Глазго 2018	група, технічна програма
Срібло	Будапешт 2021	група, технічна програма

Українська плавчиня – синхроністка, бронзова призерка Олімпійських ігор 2020 р. Влітку 2018 р. була у складі збірної України з синхронного плавання, яка стала

найкращою на чемпіонаті Європи з літніх видів спорту. На Чемпіонаті світу з водних видів спорту у липні 2019 р. у вона та Марина Алексіїва, Яна Наріжна, Катерина Резнік, Анастасія Савчук, Марта Федіна, Єлизавета Яхно здобули бронзові нагороди. У програмі хайлайт команда здобула золоті нагороди.

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

ЯХНО ЄЛИЗАВЕТА СЕРГІЇВНА (народилася 4 червня 1998 р.)

Олімпійські ігри		
Бронза	Токіо 2020	групи
Чемпіонати світу		
Золото	Кванджу 2019	хайлайт
Срібло	Будапешт 2017	комбінація, довільна програма
Бронза	Будапешт 2017	дует, технічна програма
Бронза	Будапешт 2017	дует, довільна програма
Бронза	Будапешт 2017	група, довільна програма
Бронза	Кванджу 2019	дует, технічна програма
Бронза	Кванджу 2019	дует, довільна програма
Бронза	Кванджу 2019	група, довільна програма
Бронза	Кванджу 2019	група, технічна програма
Бронза	Кванджу 2019	комбінація, довільна програма
Чемпіонат Європи з водних видів спорту		
Золото	Глазго 2018	комбінація, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	комбінація, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	група, довільна програма
Золото	Будапешт 2021	хайлайт
Срібло	Глазго 2018	соло, технічна програма
Срібло	Глазго 2018	дует, довільна програма

Срібло	Глазго 2018	дует, технічна програма
Срібло	Глазго 2018	група, довільна програма
Срібло	Глазго 2018	група, технічна програма
Срібло	Будапешт 2021	група, технічна програма
Бронза	Глазго 2018	соло, довільна програма

Українська спортсменка, що виступає в синхронному плаванні, бронзова призерка Олімпійських ігор 2020 р. Проживає у Харківській області. Є чемпіонкою та неодноразовою призеркою чемпіонатів світу.

У червні 2015 р. на Європейських іграх у Баку здобула дві бронзові нагороди з синхронного плавання – у парі із Яною Наріжною та соло. На чемпіонаті світу з водних видів спорту 2017 р.

Яхно у парі з видатною українською плавчинєю – синхроністкою Анною Волошиною вибороли бронзову медаль у технічній програмі дуетом, яка стала її першим великим міжнародним досягненням. Пізніше вона повторила свій успіх у довільній програмі дуетом. Вона також посіла третє місце в командному виступі. На наступний день вона виграла срібло у комбінованій довільній програмі. 17 грудня 2018 р. Міжнародна федерація плавання визнала українку Єлизавету Яхно найкращою синхроністкою 2018 .

Державні нагороди: Орден княгині Ольги III ст. (16 серпня 2021) – За досягнення високих спортивних результатів на XXXII літніх Олімпійських іграх у місті Токіо (Японія), виявлені самовідданість та волю до перемоги, утвердження міжнародного авторитету України.

XXIV ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ 2022

Зимові Олімпійські ігри 2022 - зимові Олімпійські ігри, що проходили з 4 по 20 лютого 2022 р. у Пекіні, КНР, а також частково у містах Чжанцзякоу та Яньцин. Попередні змагання почались 2 лютого.

31 липня 2015 р. на сесії Міжнародного олімпійського комітету у Куала-Лумпур Томас Бах оголосив, що містом, яке прийме зимові Олімпійські ігри 2022 р., стане Пекін. Пекін став першим містом, яке приймало і літні, і зимові Олімпійські ігри. Місто також стало другою столицею, яка приймала зимові Олімпійські ігри, за 70 років після норвезького Осло у 1952 р.

Після завершення XXIII зимових Олімпійських ігор на Олімпійському стадіоні у Пхьончхані, ввечері 25 лютого 2018 р., мер Пекіна Чень Цзінін отримав олімпійський прапор, ознаменувавши вступ зимових Олімпійських ігор до «Пекінського циклу».

8 серпня 2018 р у Пекіні відбулася церемонія запуску глобальної колекції талісманів для зимових Олімпійських і Паралімпійських ігор 2022 р.

16 листопада 2018 р Комітет з питань дотримання та рекомендацій з питань сталого розвитку зимових Олімпійських ігор у Пекіні був офіційно створений та провів своє перше пленарне засідання.

17 вересня 2021 р., організатори представили офіційний девіз змагань: «Разом заради спільного майбутнього». Слоган відображає спільне бажання всього світу працювати разом в ім'я майбутнього.

Вибори столиці Олімпійських ігор 2022 Місто-господар Олімпійських ігор -

2022 визначили на сесії МОК 31 липня 2015 р. Крім Пекіна, у фіналі за проведення Олімпіади змагалояся Алмати. Заявки також подали, але в остаточний перелік претендентів не були включені Львів, Краків, Стокгольм.

Результати подання заявок міст-кандидатів		
Місто	НОК	1-й раунд
Пекін	 Китай	44
Алмати	 Казахстан	40

Підготування та бюджет Офіційно КНР заявила, що витратила на Олімпіаду 3,9 млрд дол, але незалежні дослідники вважають, що сума є значно більшою — в 10 разів, щонайменше 39,5 млрд доларів. Одним з найдорожчих проєктів став запуск швидкісного потяга Fuxing, який рухається зі швидкістю 350 км за год і має 5G. Лише на будівництво дороги витратили 9,2 млрд дол. Крім того, ще 15 млрд дол. витратили на транспортні проєкти у Хебеї. Більшу суму — 59 млрд, витратила тільки Росія у 2014 р. у Сочі. Також повідомлялося про корупційні ризики.

Бойкот Олімпіади Сполучені Штати оголосили про дипломатичний бойкот зимових Олімпійських ігор 2022 р. у Китаї. На Ігри не прийде офіційна або дипломатична делегація США. Проте бойкот не стосується самих збірних: спортсменів, тренерів та інших членів команд.

До бойкоту зимових Олімпійських ігор 2022 також приєдналися Канада, Австралія та Велика Британія. Кожна з перерахованих країн назвала причиною бойкоту порушення прав людини у Китаї. Зокрема, вказують на «геноцид і злочини проти людства, скоєні Китаєм у Сінцзян-Уйгурському регіоні». КНР звинувачують у геноциді й нехтуванні правами уйгурського народу та інших етнічних і релігійних меншин.

31 січня 2022 р., Американський фінансист і філантроп Джордж Сорос за кілька днів до відкриття зимових Олімпійських ігор у Пекіні виступив із різкою критикою лідера компартії Китаю та голови КНР Сі Цзіньпіна, назвавши його «найбільшою загрозою для відкритих суспільств у наш час». Федеральне бюро розслідувань США закликала учасників зимової Олімпіади відмовитися від особистих смартфонів через загрозу кібератак з боку китайської влади.

Індійська влада заявила, що приєднується до дипломатичного бойкоту Олімпіади в Пекіні. Це рішення викликане тим, що до естафети олімпійського вогню перед стартом змагань включили командира полку китайської армії. Раніше він брав участь у бою з індійськими військами на кордоні. Через це на церемонії відкриття та закриття Ігор не буде представника Індії, передає CNN. Проте єдиний індійський спортсмен на Іграх, гірськолижник Аріф Хан, братиме участь у змаганнях.

Через бойкот низка спонсорів Олімпіади стикнулися із труднощами. Передовсім американські спонсори. Корпорація Intel потрапила до скандалу. 4 лютого 2022 р., сотні протестувальників з мусульманської уйгурської громади Китаю вийшли на мітинг у Стамбулі, щоб закликати до бойкоту зимових Олімпійських ігор у Пекіні та виступити проти ставлення Китаю до етнічної меншини.

Коронавірусна хвороба 2019 на зимових Олімпійських та Паралімпійських іграх 2022 24 січня 2022 р., Китай скасував місячний карантин у Сіані — північному місті з населенням приблизно 13 мільйонів людей. Влада також наказала тестувати 2 мільйони людей у Пекіні менш ніж за два тижні до початку зимових Олімпійських ігор.

У Пекіні повідомили про найбільшу кількість нових випадків коронавірусної хвороби COVID-19 з середини 2020 р. — лише за кілька днів до відкриття зимових Олімпійських ігор.

24 січня організаційний комітет заявив, що серед членів делегацій на Зимових Олімпійських іграх 2022 р. у Пекіні зафіксовано перший позитивний випадок захворювання коронавірусом. Серед пасажирів літака олімпійської збірної Норвегії після приземлення у Пекіні виявили коронавірус. Вірус виявили у двох співробітників адміністрації команди, тренера норвезької збірної, двох норвезьких лижниць. Станом на 31 січня, кількість хворих на COVID-19 на Олімпіаді у Пекіні сягнула 119.

2 лютого 2022 р. захворіла перша українка-спортсменка біатлоністка Олена Білосюк. Перед цим позитивним тест виявився у головного тренера чоловічої біатлонної команди Юрая Санітри, сервісмена і фізіотерапевта команди. Таким чином серед команди українців вже 4 особи захворіли на COVID-19. 3 лютого 2022 р. захворів український фігурист в чоловічому одиночному катанні Ігор Шмуратко. 5 лютого 2022 р., перший змагальний день на XXIV зимових Олімпійських іграх для українців розпочався турніром стрибунів на лижах з трампліну, але без участі Віталія Калініченко, який отримав позитивний тест на коронавірус.

Срібна монета XXIV зимові Олімпійські ігри

Відкриття Олімпіади 4 лютого 2022 р., відбулася церемонія відкриття Зимових Олімпійських ігор 2022, яка стала точкою старту Олімпіади-2022. Церемонія відкриття тривала понад дві з половиною години. Значну частину урочистостей зайняв вихід учасників Олімпійських ігор — усього на арену вийшли представники 91 збірної.

Прапороносцями збірної України на зимовій Олімпіаді-2022 були Олександр Абраменко та Олександра Назарова.

Закриття Олімпіади 20 лютого 2022 р., на арені «Пташине гніздо» у Пекіні відбулася урочиста церемонія закриття XXIV зимових Олімпійських ігор-2022. Прапор України на параді закриття несла капітан жіночої збірної України з біатлону Олена Білосюк, олімпійська чемпіонка Олімпіади 2014 р. у командній естафеті, чемпіонка світу 2013 р у спринті, 5-разова чемпіонка Європи, переможниця і призерка етапів

Кубка світу з біатлону.

Скандали: Міжнародний олімпійський комітет і Міжнародний союз ковзанярів (ISU) підтвердили відкладення церемонії нагородження призерів командних змагань з фігурного катання на зимових Олімпійських іграх 8 лютого 2022 р. через юридичні проблеми. Вважається, що проблема стосується тесту на сумнівний препарат російського виробництва, який російський фігурист здав ще до початку Олімпіади.

Змагання: Проведення змагань з 15 зимових видів спорту було оголошено в рамках зимових Олімпійських ігор 2018 р. Вісім видів належать до льодових: бобслей, керлінг, ковзанярський спорт, санний спорт, скелетон, фігурне катання, хокей із шайбою і шорт-трек, а решта до лижних змагань: біатлон, гірськолижний спорт, лижне двоборство, лижні перегони, сноубординг, стрибки з трампліна та фристайл.

УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ, ЯКІ ОТРИМАЛИ МЕДАЛІ У ПЕКІНІ

Україна виборола у лижній акробатиці (фристайлу) одну срібну медаль – срібним медалістом став Олександр Володимирович Абраменко.

Акробатика	 Ці Гуанпу Китай	 Олександр Абраменко Україна	 Ілля Буров Росія
------------	---	---	--

ЗМІСТ

ВСТУП	3
<u>БАРСЕЛОНА – XXV ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ.....</u>	<u>22</u>
1. БАЗАНОВА МАРИНА ВІКТОРІВНА – гандбол – бронза.....	25
2. БЕБЕШКО СЕРГІЙ ВАСИЛЬОВИЧ – гандбол – золото.....	26
3. БРИЗГІНА ОЛЬГА АРКАДІЇВНА – легка атлетика – золото, срібло.....	27
4. ГАВРИЛОВ ЮРІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ – гандбол – золото.....	28
5. ГОЛУБИЦЬКИЙ СЕРГІЙ ВІТАЛІЙОВИЧ – фехтування – срібло.....	29
6. ГОРЬ ТЕТЯНА ВІКТОРІВНА – гандбол – бронза	30
7. ГУТЦАЙТ ВАДИМ МАРКОВИЧ – фехтування – золото.....	32
8. ГУЦУ ТЕТЯНА КОСТЯНТИНІВНА – гімнастика – золото, срібло, бронза.....	34
9. ДЖИГАЛОВА ЛЮДМИЛА СТАНІСЛАВІВНА – легка атлетика – золото.....	35
10. ЖИРКО ОЛЕНА МИКОЛАЇВНА – баскетбол – золото.....	37
11. ЗАУЛИЧНИЙ РОСТИСЛАВ МИРОСЛАВОВИЧ – бокс – срібло.....	38
12. КИРИЧЕНКО ОЛЬГА ОЛЕКСАНДРІВНА – плавання – бронза.....	39
13. КОРОБЧИНСЬКИЙ ІГОР ОЛЕКСІЙОВИЧ – гімнастика – золото, бронза.....	40
14. КРАВЕЦЬ (ШУЛЯК) ІНЕСА МИКОЛАЇВНА – легка атлетика – срібло.....	41
15. КРАВЧУК СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ – фехтування – бронза.....	43
16. КУЧЕРЕНКО ОЛЕГ МИКОЛАЙОВИЧ – греко – римська боротьба – золото.....	44
17. ЛИСЕНКО ТЕТЯНА ФЕЛІКСІВНА – гімнастика – золото, золото, бронза.....	45
18. МІСЮТІН ГРИГОРІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ – гімнастика – золото – 4 – срібні.....	47
19. ПОГОСОВ ГЕОРГІЙ ВАДИМОВИЧ – фехтування – золото.....	48
20. САМОЙЛЕНКО ТЕТЯНА ВОЛОДИМИРІВНА – легка атлетика – срібло.....	49
21. СКАЛДІНА ОКСАНА ВАЛЕНТИНІВНА – художня гімнастика – бронза.....	51
22. СЛИВИНСЬКИЙ МИХАЙЛО ЯРОСЛАВОВИЧ – веслування – срібло.....	52
23. ТАЙМАЗОВ ТИМУР БОРИСОВИЧ – важка атлетика – срібло.....	53
24. ТИМОШЕНКО ОЛЕКСАНДРА ОЛЕКСАНДРІВНА – худ.гімнастика – золото...55	
25. ТКАЧЕНКО МАРИНА ІВАНІВНА – баскетбол – золото.....	57
26. УСТЮЖАНИНА ТЕТЯНА ІЛІВНА – веслування – бронза.....	58
27. ХНИКІН ПАВЛО ВІКТОРОВИЧ – плавання – срібло, срібло.....	60
28. ШАРПОВ РУСТАМ ХАЛІМДЖАНОВИЧ – спортивна гімнастика – золото.....	61
<u>АЛЬБЕРВІЛЬ – XVI ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ</u>	<u>63</u>
29. ЖИТНИК ОЛЕКСІЙ МИКОЛАЙОВИЧ – хокей – золото.....	64
30. ПЕТРЕНКО ВІКТОР ВАСИЛЬОВИЧ – фігурне катання – золото.....	66
<u>АТЛАНТА – XXVI ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ.....</u>	<u>68</u>
31. БАБАКОВА ІНГА АЛЬВІДОСІВНА – стрибки у висоту – бронза.....	75
32. БАГАЧ ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ – штовхання ядра – бронза.....	76
33. БРАСЛАВЕЦЬ ЄВГЕН АНАТОЛІЙОВИЧ – вітрильний спорт – золото.....	78
34. ВІТРИЧЕНКО ОЛЕНА ІГОРІВНА – художня гімнастика – бронза.....	78
35. ГОТФРІД ДЕНІС РУДОЛЬФОВИЧ – важка атлетика – бронза.....	81
36. ЗАЗІРОВ ЗАЗА ДІАНОЗОВИЧ – боротьба – вільний стиль – бронза.....	82
37. КАЛАШНИКОВ АНДРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ – греко-рим. боротьба – бронза.....	83

38. КЛИЧКО ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ – бокс – золото.....	84
39. КРИКУН ОЛЕКСАНДР ВОЛОДИМИРОВИЧ – метання молота – бронза.....	89
40. МАЗІЙ СВІТЛАНА ІВАНІВНА – веслування – срібло.....	90
41. МАТВІЄНКО ІГОР ГРИГОРОВИЧ – вітрильний спорт – золото.....	91
42. МІФТАХУТДІНОВА ДІНА АРТУРІВНА – академічне веслування – срібло.....	92
43. ОЛІЙНИК В'ЯЧЕСЛАВ МИКОЛАЙОВИЧ – вільна боротьба – золото.....	93
44. ПАХОЛЬЧИК ОЛЕНА ІВАНІВНА – вітрильний спорт – бронза.....	95
45. ПОДКОПАЄВА ЛІЛІЯ ОЛЕКСАНДРІВНА – сп. гімнастика – 2 золота, срібло...	97
46. РОНЖИНА ОЛЕНА ІВАНІВНА – вітрильний спорт – срібло.....	101
47. САДОВНИЧА ОЛЕНА АНАТОЛІЇВНА – стрільба з лука – бронза.....	103
48. СВІТЛИЧНИЙ ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ – сп. гімнастика – бронза.....	104
49. СЕРЕБР'ЯНСЬКА КАТЕРІНА ОЛЕГІВНА – художня гімнастика – золото.....	105
50. ТАРАН РУСЛАНА ОЛЕКСІЇВНА – вітрильний спорт – бронза.....	108
51. ТЕДЕЄВ ЕЛЬБРУС СОСЛАНОВИЧ – вільна боротьба – бронза.....	109
52. ФРОЛОВА ІННА ВАСИЛІВНА – академічне веслування – срібло.....	112
<u>ЛІЛЛЕГАММЕР – XVII ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ.....</u>	113
53. БАЮЛ ОКСАНА СЕРГІЇВНА – фігурне катання – золото.....	114
54. ЦЕРБЕ – НЕСІНА ВАЛЕНТИНА АДАМІВНА – біатлон – бронза.....	119
<u>СІДНЕЙ – XXVII ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ.....</u>	120
55. КЛОЧКОВА ЯНА ОЛЕКСАНДРІВНА – плавання – 2 золото, срібло.....	122
56. МІЛЬЧЕВ МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ – стендова стрільба – золото.....	125
57. БЕРЕШ ОЛЕКСАНДР МИХАЙЛОВИЧ – сп. гімнастика – срібло, бронза.....	127
58. БУРДЕЙНА НАТАЛІЯ АНДРІЇВНА – стрільба з лука – срібло.....	130
59. БУСЛОВИЧ ЄВГЕН ЛЕОНІДОВИЧ – вільна боротьба – срібло.....	131
60. ГОНЧАРОВ ВАЛЕРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ – сп. гімнастика – срібло.....	132
61. ДОЦЕНКО СЕРГІЙ МИКОЛАЙОВИЧ – бокс – срібло.....	134
62. ЗОЗУЛЯ РОМАН ВОЛОДИМИРОВИЧ – сп. гімнастика – срібло.....	135
63. КОТЕЛЬНИК АНДРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ – бокс – срібло.....	136
64. МАТВЄЄВ СЕРГІЙ ЛЕОНІДОВИЧ – велосипедний спорт – срібло.....	139
65. МЕЗЕНЦЕВ РУСЛАН ВОЛОДИМИРОВИЧ – сп. гімнастика – срібло.....	140
66. ПЕРЕШКУРА ВАЛЕРІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ – сп. гімнастика – срібло.....	141
67. САЛДАДЗЕ ДАВИД ТЕНГІЗОВИЧ – греко – римська боротьба – срібло.....	142
68. СЕРДЮК КАТЕРИНА ВАЛЕРІЇВНА – стрільба із лука – срібло.....	143
69. СИЛАНТЬЄВ ДЕНИС ОЛЕГОВИЧ – плавання – срібло.....	145
70. СИМОНЕНКО ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ – велосипедний спорт – срібло...	146
71. ФЕДЕНКО ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ – велосипедний спорт – срібло..	148
72. ЦИГУЛЬОВА ОКСАНА МИКОЛАЇВНА – стрибки на батуті – срібло.....	149
73. ЧЕРНЯВСЬКИЙ СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ – велосипедний спорт – срібло.	150
74. ГОВОРОВА ОЛЕНА ІВАНІВНА – потрійний стрибок – бронза.....	151
75. ДАНИЛЬЧЕНКО СЕРГІЙ ПЕТРОВИЧ – бокс – бронза.....	153
76. ЖУПІНА ОЛЕНА ГРИГОРІВНА – синхронні стрибки з трампліна – бронза.....	153
77. МАШУРЕНКО РУСЛАН ОЛЕКСАНДРОВИЧ – дзюдо – бронза.....	155
78. СИДОРЕНКО ВОЛОДИМИР ПЕТРОВИЧ – бокс – бронза.....	157
79. СОРОКІНА ГАННА ВАЛЕРІЇВНА – стрибки у воду – бронза.....	160

80. ФЕДЧУК АНДРІЙ ВАСИЛЬОВИЧ – бокс – бронза.....	161
81. ЩУРЕНКО РОМАН АНАТОЛІЙОВИЧ – стрибки у довжину – бронза.....	162
82. ЯНОВИЧ ІРИНА ВІКТОРІВНА – велоспорт – бронза.....	163
<u>НАГАНО – XVIII ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ.....</u>	164
83. ПЕТРОВА ОЛЕНА ЮРІЇВНА – біатлон – срібло.....	165
<u>АФІНИ – XXVIII ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ.....</u>	166
84. МЕРЛЕНІ ІРИНА ОЛЕКСІЇВНА – боротьба – золото.....	169
85. НІКІТІН ЮРІЙ ВІКТОРОВИЧ – стрибки на батуті – золото.....	171
86. СКАКУН НАТАЛІЯ АНАТОЛІЇВНА – важка атлетика – золото.....	172
87. КОСТЕВИЧ ОЛЕНА ДМИТРІВНА – кульова стрільба – золото, бронза.....	173
88. ГОНТЮК РОМАН ВОЛОДИМИРОВИЧ – дзюдо – срібло.....	175
89. КАЛІНІНА ГАННА ГЕОРГІЇВНА – вітрильний спорт – срібло.....	177
90. ОВЧАРОВА–КРАСОВСЬКА ОЛЕНА АНАТОЛІЇВНА – л/атл. – срібло.....	177
91. ЛЕОНЧУК ГЕОРГІЙ ІГОРОВИЧ – вітрильний спорт – срібло.....	178
92. ЛУКА РОДІОН МИХАЙЛОВИЧ – вітрильний спорт – срібло.....	179
93. РАЗОРЬОНОВ ІГОР АНАТОЛІЙОВИЧ – важка атлетика – срібло.....	180
94. БАЛАБАНОВА ГАННА СЕРГІЇВНА – веслування – бронза.....	182
95. БІЛОУЩЕНКО СЕРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ – веслування – бронза	182
96. БЕЗСОНОВА ГАННА ВОЛОДИМИРІВНА – художня гімнастика – бронза.....	183
97. ГРИНЬ СЕРГІЙ МИХАЙЛОВИЧ – веслування – бронза.....	187
98. ЛИКОВ ОЛЕГ ВІКТОРОВИЧ – веслування – бронза.....	188
99. РАДОМСЬКА ІННА ВОЛОДИМИРІВНА – веслування – бронза.....	189
100. РУБАН ВІКТОР ГЕННАДІЙОВИЧ – стрільба із лука – бронза.....	190
101. СЕМИКІНА ТЕТЯНА ГЕОГРІЇВНА – веслування – бронза.....	192
102. СЕРДІНОВ АНДРІЙ ВІКТОРОВИЧ – плавання – бронза.....	193
103. СЕРДЮК ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСІЙОВИЧ – стрільба із лука – бронза.....	194
104. СТЬОПІНА ВІТА ІВАНІВНА – стрибки у висоту – бронза.....	195
105. ТЕРЕЩУК ТЕТЯНА ВІКТОРІВНА – легка атлетика – бронза.....	196
106. ТРЕТЯК ВЛАДИСЛАВ ВАСИЛЬОВИЧ – фехтування – бронза.....	197
107. ЧЕРЕВАТОВА–ДЕРЕВЕНКО ОЛЕНА АРКАДІЇВНА – веслування – бронза...	198
108. ШАПОШНІКОВ ЛЕОНІД АНАТОЛІЙОВИЧ – веслування – бронза.....	198
<u>ТУРИН – XX ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ.....</u>	200
109. ВАЙГІНА–ЄФРЕМОВА ЛІЛІЯ МИКОЛАЇВНА – біатлон – бронза.....	201
110. ГОНЧАРОВ РУСЛАН МИКОЛАЙОВИЧ – фігурне катання – бронза.....	202
111. ГРУШИНА ОЛЕНА ЕДУАРДІВНА – фігурне катання – бронза.....	204
<u>ПЕКІН – XXIX ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ.....</u>	205
112. АЙВАЗЯН АРТУР СУРЕНОВИЧ – кульова стрільба – золото.....	208
113. ДОБРИНСЬКА НАТАЛІЯ ВОЛОДИМИРІВНА – семиборство – золото.....	209
114. ЖОВНІР ОЛЬГА БОГДАНІВНА – фехтування – золото.....	210
115. ЛОМАЧЕНКО ВАСІЛЬ АНАТОЛІЙОВИЧ – бокс – золото.....	212
116. ПЕТРІВ ОЛЕКСАНДР СВЯТОСЛАВОВИЧ – кульова стрільба – золото.....	220
117. ПУНДИК ГАЛИНА ВАСИЛІВНА – фехтування – золото.....	222
118. ХАРЛАН ОЛЬГА ГЕННАДІЇВНА – командна сабля – золото.....	224
119. ХОМРОВА ОЛЕНА МИКОЛАЇВНА – командна сабля – золото.....	233

120. АНТОНОВА ОЛЕНА АНАТОЛІЇВНА – метання диска – срібло.....	235
121. ЛІЩИНСЬКА ІРИНА АНАТОЛІЇВНА – біг 1500 м. – срібло.....	236
122. СТАДНІК АНДРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ – вільна боротьба – срібло.....	237
123. СУХОРУКОВ ЮРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ – стрільба – срібло.....	239
124. ФЕДОРИШИН ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ – вільна боротьба – срібло.....	240
125. ВАРДАНЯН АРМЕН ФРУНЗІКОВИЧ – греко-римська боротьба – бронза.....	241
126. ВОРОБІЙОВ ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ – гімнастика – бронза.....	243
127. ГЛАЗКОВ В'ЯЧЕСЛАВ ВАЛЕРІЙОВИЧ – бокс – бронза.....	244
128. ДАНЬКО ТАРАС ГРИГОРОВИЧ – греко – римська боротьба – бронза.....	247
129. КАЛІТОВСЬКА ЛЕСЯ МИХАЙЛІВНА – велосипедний спорт – бронза.....	248
130. КВАША ІЛЛЯ ОЛЕГОВИЧ – 3-м трамплін синхрон – бронза.....	250
131. ПРИГОРОВ ОЛЕКСІЙ ВІКТОРОВИЧ – стрибки у воду – бронза.....	252
132. ТЕРЕЩУК ВІКТОРІЯ АНАТОЛІЇВНА – сучасне п'ятиборство – бронза.....	253
133. ТОБІАС НАТАЛІЯ ВІКТОРІВНА – біг 1500 м. – бронза.....	255
134. ЧЕБАН ЮРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ – каное – одиночка – бронза.....	256
<u>СОЧІ – XXII ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ.....</u>	259
135. ДЖІМА ЮЛІЯ ВАЛЕНТИНІВНА – біатлон – естафета – золото.....	265
136. ПІДГРУШНА ОЛЕНА МИХАЙЛІВНА – біатлон – естафета – золото.....	268
137. СЕМЕРЕНКО ВАЛЕНТИНА ОЛЕКСАНДРІВНА – біатлон-естафета-золото..	272
138. СЕМЕРЕНКО ВІТА ОЛЕКСАНДРІВНА – біатлон-естафета – золото, бронза..	276
<u>ЛОНДОН – XXX ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ.....</u>	280
139. ДЕМЕНТЬЄВА ЯНА МИХАЙЛІВНА – веслувальниця – золото.....	284
140. ДОВГОДЬКО НАТАЛІЯ ВІКТОРІВНА – веслувальниця – золото.....	286
141. КОЖЕНКОВА АНАСТАСІЯ МИКОЛАЇВНА – веслувальниця – золото.....	288
142. ТАРАСЕНКО КАТЕРИНА МИКОЛАЇВНА – веслувальниця – золото.....	289
143. УСИК ОЛЕКСА́НДР ОЛЕКСА́НДРОВИЧ – бокс – золото.....	291
144. ШЕМЯКІНА ЯНА ВОЛОДИМИРІВНА – шпага – золото.....	297
145. АНДРІЙЦЕВ ВАЛЕРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ – греко-рим. боротьба – срібло...298	
146. БЕРІНЧИК ДЕНИС ЮРІЙОВИЧ – бокс – срібло.....	300
147. БАРАЛЕЙ ЮЛІЯ ЮРІЇВНА – легкоатлетка – бронза.....	306
148. БРИЗГІНА ЄЛИЗАВЕТА ВІКТОРІВНА – легкоатлетка – бронза.....	306
149. ГВОЗДИК ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ – бокс – бронза.....	308
150. ЗЕМЛЯК ОЛЬГА МИКОЛАЇВНА – легкоатлетка – бронза.....	312
151. ЛОГВИНЕНКО АЛІНА ВІКТОРІВНА – легкоатлетка – бронза.....	314
152. ПАРАТОВА ЮЛІЯ ЄВГЕНІВНА – важка атлетика – бронза.....	315
153. ПОВХ ОЛЕСЯ ІВАНІВНА – легка атлетика – бронза.....	316
154. РАДІВІЛОВ ІГОР ВІТАЛІЙОВИЧ – опорний стрибок – бронза.....	318
155. РЄМЄНЬ МАРІЯ ВІТАЛІЇВНА – легка атлетика – бронза	322
156. РИЖИКОВА АННА ВАСИЛІВНА (ЯРОЩУК) – 4 по 400 – бронза	324
157. САЛАДУ́ХА О́ЛЬГА ВАЛÉРІЇВНА – потрійний стрибок – бронза.....	326
158. СТУЙ ХРИСТИНА ПЕТРІВНА – естафета 4 по 100 – бронза.....	329
159. ТІТІМЕЦЬ ГЕННА СЕРГІЇВНА – 400 з бар'єрами – бронза.....	332
160. ШЕЛЕСТЮ́К ТАРА́С ОЛЕКСА́НДРОВИЧ – бокс – бронза.....	333
<u>РЮ-де-ЖАНЕЙРО – XXXI ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ.....</u>	336

161. ВЕРНЯЄВ ОЛЕГ ЮРІЙОВИЧ – сп. гімнастика – золото, срібло.....	341
162. БЕЛЕНЮК ЖАН ВЕНСАНОВИЧ – грекоримська боротьба – срібло, золото...	345
163. БОНДАРЕНКО БОГДАН ВІКТОРОВИЧ – стрибки у висоту – бронза.....	349
164. ВОРОНІНА ОЛЕНА ОЛЕКСАНДРІВНА – командна шабля – срібло	352
165. КОМАЩУК АЛІНА ІВАНІВНА – командна шабля – срібло.....	353
166. КРАВАЦЬКА ОЛЕНА ВІТАЛІЇВНА – командна шабля – срібло.....	354
167. КУЛІШ СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ – кульова стрільба – срібло.....	355
168. МІЩУК ТАРАС ВІКТОРОВИЧ – веслування – бронза.....	356
169. РІЗАТДІНОВА ГАННА СЕРГІЇВНА – художня гімнастика – бронза	357
170. ЯНЧУК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ – веслування – бронза.....	362
<u>ПХЬОНЧХАНІ – XVIII ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ.....</u>	364
171. АБРАМЕНКО ОЛЕКСАНДР ВОЛОДИМИРОВИЧ – фрістайл – золото.....	369
<u>ТОКІО XXXII ЛІТНІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ.....</u>	373
172. ЛУЗАН ЛЮДМИЛА ВОЛОДИМИРІВНА – веслування – срібло, бронза.....	383
173. НАСІБОВ ПАРВІЗ ПАША – ОГЛИ – греко – римська боротьба – срібло.....	384
174. РОМАНЧУК МИХАЙЛО МИХАЙЛОВИЧ – плавання – срібло, бронза.....	386
175. СТАРІКОВА ОЛЕНА ВІКТОРІВНА – спринт – срібло.....	389
176. ТЕРЛЮГА АНЖЕЛІКА ВОЛОДИМИРІВНА – карате – срібло.....	391
177. ХИЖНЯК ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ – бокс – срібло.....	393
178. ЧЕТВЕРІКОВА АНАСТАСІЯ АНДРІЇВНА – веслування – срібло.....	396
179. АЛЕКСІЇВА ВЛАДИСЛАВА АНТОНІВНА – синхронне плавання – 2 бронзи..	400
180. АЛЕКСІЇВА МАРІНА АНТОНІВНА – синхронне плавання – бронза.....	401
181. БЛОДИД ДАР'Я ГЕННАДІЇВНА – дзюдо – бронза.....	402
182. ГОРУНА СТАНІСЛАВ МИКОЛАЙОВИЧ – карате – бронза.....	405
183. КОЛЯДЕНКО ІРИНА ВОЛОДИМИРІВНА – боротьба – бронза.....	408
184. МАГУЧІХ ЯРОСЛАВА ОЛЕКСІЇВНА – стрибки у висоту – бронза.....	409
185. ОМЕЛЬЧУК ОЛЄГ ПЕТРОВИЧ – кульова стрільба – бронза.....	412
186. РЕЗНИК КАТЕРІНА ОЛЕКСАНДРІВНА – синхронне плавання – бронза.....	414
187. РЕЙЗЛІН ІГОР ДМИТРОВИЧ – індивідуальна шпага – бронза.....	415
188. САВЧУК АНАСТАСІЯ ГЕННАДІЇВНА – синхронне плавання – 2 бронзи.....	416
189. СВІТОЛІНА ЕЛІНА МИХАЙЛІВНА – теніс – бронза.....	418
190. СИДОРЕНКО КСЕНІЯ ВОЛОДИМИРІВНА – синхронне плавання – бронза...	432
191. ФЄДІНА МАРТА ВАДИМІВНА – синхронне плавання – 2 бронза.....	433
192. ЧЕРКАСОВА АЛЛА КОСТЯНТИНІВНА – боротьба – бронза.....	434
193. ШИНКАРЕНКО АЛІНА ВІТАЛІЇВНА – синхронне плавання – бронза.....	436
194. ЯХНО ЄЛИЗАВЄТА СЕРГІЇВНА – синхронне плавання – бронза.....	437
<u>ПЕКІН – XXIV ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ.....</u>	439
РЕКОМЕНДОВАНА ЛІТЕРАТУРА	448
ІНФОРМАЦІЙНІ РЕСУРСИ	450

РЕКОМЕНДОВАНА ЛІТЕРАТУРА

1. Борисова О. В. Современный профессиональный спорт и пути его развития в Украине (на материале тенниса) : монография. К.: Центр учеб. Литер., 2011. 310 с.
2. Борисова О. В. Формирование системы тенниса в Украине : автореф. дис. ...канд. НУФВиСУ. К., 2000. 19 с.
3. Боротьба. Енциклопедія в запитаннях і відповідях / М. М. Булатова. Київ, Олімпійська література, 2017. 576 с.
4. Бубка С. Н. Олімпійське сузір'я України: Атлети. 2-ге вид. / С. Н. Бубка, М. М. Булатова. Київ, Олімпійська література. 2011.
5. Бубка С. Н. Олімпійське сузір'я України: Тренери / С. Н. Бубка, М. М. Булатова. – Київ: Олімпійська література, 2011.
6. Бубка С. История развития, современное состояние и место олимпийского спорта в обществе / С. Бубка. К.: Олім. література, 2013. 238 с.
7. Булатова М. М. Энциклопедія олімпійського спорту в запитаннях і відповідях. / М. М. Булатова К.: Олімпійська література, 2009. 400 с.
8. Герої спортивного року. 2016: одинадцята Всеукраїнська урочиста церемонія / Міністерство молоді та спорту України, НОК України. Київ: Олім. Арена, 2017.30 с.
9. Гуськов С. И. В атаке доллар. / С. И. Гуськов. М.: Мысль, 1988. 301 с.
10. Гуськов С .И. Любитель или профессионал? (Новое в жизни, науке, технике. Сер. «ФиС», № 1-2). М.: Знание, 1988. 96 с.
11. Енциклопедія Олімпійського спорту України / За ред. В. М. Платонова, К.: Олімпійська література, 2005. 378 с.
12. Энциклопедия современного олимпийского спорта / гл. ред. В. Н. Платонов. Киев: Олимпийская литература, 1998.
13. Энциклопедия олимпийского спорта: у 5 т. / ред. В. Н. Платонов. Международный олимпийский комитет, Национальный ун – т физического воспитания и спорта Украины. К.: Олимпийская литература, 2002–2007., Т. 1: 2002. 496 с., Т. 2: 2004. 584 с., Т. 3: Олимпийский спорт: информация, статистика. / 2004. 632 с., Т. 4: Система подготовки спортсменов в олимпийском спорте. / 2004. 607 с., Т. 5: Олимп. спорт в Укр. 2004. 527 с.
14. Єрмолова В. М. Олімпійська освіта: теорія і практика. / ред. Надія Отрох Дизайн і комп'ютерна верстка – Тетяна Пахомова. ТОВ «Друк. Літ». 33 с.
15. Життя в польоті / авт. перед. С. Н. Бубка. Київ: Олім. літер., 2015. 48 с.
16. Зірки олімпійського спорту України. 1994–2012: альманах / вступ. слово С. Н. Бубка; НОК України. Вид. випр. і допов. К.: Олімп. Арена, 2013. 248 с.
17. Ігри XXXI Олімпіади. Ріо-де-Жанейро – 2016: / авт. кол.: М. Булатова, В. Єрмолова, Я. Щербашин, О. Лях–Породько. К.: НОК Укр., 2016. 64 с.
18. Костюкевич В. М. Теорія і методика спортивної підготовки у запитаннях і відповідях: Навч.–мет. пос. / В. М. Костюкевич. Вінниця: Планер, 2016. 159 с.
19. Костюченко О. А. До питання формування національного спортивного

законодавства // *Віс. Ак. Адвок. України*. К.: 2012. С.90–94.

20. Кулик В. В. Від Всеобучу до світових рекордів: історія розвитку фізкультурного і спортивного руху на Україні. Нарис. К.: Здоров'я, 1971. 183 с.

21. Кулик Я. Л., Костюк С. А., Петренко М. І. Історія виникнення й розвитку фізичної культури та спорту на Україні. Вінниця: Логос, 1997. 133 с.

22. Культурное наследие Древней Греции и Олимпийские игры / М. М. Булатова, С. Н. Бубка. Киев : Олимпийская литература, 2012. 408 с.

23. Линець М. М. Специфіка бізнесу у професійному спорті / Всеукраїнська наук.-практ. конф. Роль фізичної культури і спорту у здоровому способі життя. Львів, 2001. С.46–49.

24. Линець М. М. Професійний спорт як соціальне явище / *Наукові записки Тернопільського педагогічного університету. Серія 3: Педагогіка і психологія*. 1998, № 2. С. 131–133.

25. Линець М. М. Формування правових засад професійного спорту в Європі / Матеріали IV Всеукраїнської науково–практичної конференції «Роль фізичної культури в здоровому способі життя»: 24-25 грудня 1999 р. Львів, 1999. С. 63–64.

26. Матвеев С. Ф. Навчально-наочний посібник з дисципліни «Професійний спорт»: навч. наоч. посіб. для студ. вищих навч. закладів фіз. виховання і спорту з грифом МОН / [Матвеев С. Ф., Борисова О. В., Когут І. О., Кропивницька Т. А., Данько Т. Г.] К. : ТОВ «НВП «Інтерсервіс», 2014. 111 с.

27. Менеджмент подготовки спортсменов к Олимпийским играм / С. Н. Бубка [и др.]; ред.: С. Н. Бубка, В. Н. Платонов. Киев: Олим. литер., 2017. 480 с.

28. Мічуда Ю. П. Ринкові відносини та підприємництво у сфері фізичної культури і спорту. К. : Олімпійська література, 1994. 152 с.

29. На олімпійських хвилях: Довідник УСЦАК (1981–1996) / Упорядник О. Твардовський. Ньюарк (СІНА), 1997. 142 с.

30. Нерода Н. Періодизація розвитку професійного спорту в Європі / *Фіз. Актив., здоров'я і спорт*. 2016. № 2 (24). С. 3–10.

31. Обличчя спорту. Нариси про відомих українських атлетів: альманах. Ч. 1 / вступ. слово С. Н. Бубка; НОК України. Київ: Олімпійська Арена, 2012. 192 с.

32. Олімпіада Юридична енциклопедія: / ред. кол. Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) К. : Україн. енциклопедія ім. М. П. Бажана, 2002. Т. 4: Н–П. 720 с.

33. Олімпіади Українська мала енциклопедія: 16 кн.: у 8 т. / проф. Є. Онацький. Буенос-Айрес, 1962. Т. 5, кн. X : С. 1210–1211.

34. Олимпийские игры / М. М. Булатова, С. Н. Бубка, В. Н. Платонов. Киев: Олимпийская литература. 2012–2013., Т. 1: 1896–1972, 2012. 496 с., Т. 2: 1976., 2012–2013. 512 с.

35. Олімпійська команда України: довідник / Міністерство молоді та спорту України, Націон. олімпійський комітет України. К. : Ол. Арена, 2018. 64 с.

36. Олімпійська освіта. Методичні рекомендації. Колектив авторів за загальною редакцією академіка М. М. Булатової. Київ 2008. 20 с.

37. Павлюк Є. О. Олімпійський і професійний спорт: нав. посібник / Є. О. Павлюк, Є. М. Свіргунець Хмельницький : ХНУ, 2010. 254 с.

38. Перша Російська Олімпіада / С. Н. Бубка, М. М. Булатова. Київ :

Олімпійська література, 2013. 232 с.

39. П'єр де Кубертен. Олімпійські мемуари. К. : Олимпийская литература, 1997. 178 с.

40. Платонов В. Н. Периодизация спортивной тренировки. Общая теория и её практическое применение. Киев : Олим. литер., 2013. 624 с.

41. Платонов В. Н. Олимпийский спорт. / В. Н. Платонов, М. М. Булатова, С. Н. Бубка; Общ. ред. В. Н. Платонова. К. : Ол. литература, 2009. Т. 1. 736 с., Т. 2. 696 с.

42. Платонов В. М., Гуськов С. И., Юшко Б. Н., Линец М. М. Профессиональный спорт. К. : Олімпійська література, 2000. 392 с.

43. Платонов В. Н., Гуськов С. И. Олимпийский спорт: Учебник (в 2 кн.). К. : Олим. литература, 1994. 1 кн. 394 с., 2 кн. 384 с.

44. Подготовка национальных команд к Олимпийским играм: история и современность / В. Н. Платонов, Ю. А. Павленко, В. В. Томашевский. Киев : Издательский Дом Дмитрия Бураго, 2012. 252 с.

45. Президенти Міжнародного олімпійського комітету: життя та діяльність. Київ : Олімпійська академія України, 2001. 216 с.

46. Спортивное плавание: путь к успеху: в 2 кн. / под общ. ред. В. Н. Платонова. Киев : Олимпийская литература, 2012.

47. Твій олімпійський путівник: [навч. вид.] / М. М. Булатова; Національний олімпійський комітет України. [4-те вид., допов.] Київ : Національний олімпійський комітет України, 2017. 144 с.

48. Українські спортсмени–чемпіони і призери І Європейських ігор. Баку, 2015 / НОК України; авт. передм. С. Н. Бубка. Київ : Олім. Арена, 2015. 168 с.

49. Фехтування. Енциклопедія в запитаннях і відповідях / М. М. Булатова. Київ : Олімпійська література, 2017. 576 с.

50. Штейнбах В. Л. Энциклопедия. Олимпийские чемпионы. Российская империя–СССР–СНГ. Российская Федерация. М. : Русь Олимп, Эксмо, 2008. 392 с.

ІНФОРМАЦІЙНІ РЕСУРСИ

1. Научная электронная библиотека <http://elibrary.ru/defaultx.asp>
2. Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського <http://www.nbuv.gov.ua/>
3. Прыжки в высоту способом «Фосбюри-флоп». Обучение технике. <http://tv.sportedu.ru/video/pryzhki-v-vysotu-sposobom-fosbyuri-flopobuchenie-tekhnikе>
4. Теория и практика физической культуры <http://www.teoriya.ru/>
5. Теорія та методика фізичного виховання (Науково-методичний журнал) <http://www.tmfv.com.ua/>
6. Учительський журнал «Фізичне виховання» <http://www.teacherjournal.com.ua/shkola/fizichne-vihovannya.html>
7. Федерація легкої атлетики України <http://uaf.org.ua/>

Навчальне видання

**КАРАСЄВИЧ С.
КАРАСЄВИЧ М.**

ОЛІМПІЙСЬКА СЛАВА УКРАЇНИ
(до 30 – річчя Незалежності України)

Підписано до друку **27.11.2021 р.** Формат 60x84/16.

Папір офсетний. Ум. друк. арк. 8,49

Тираж 100 прим. Замовлення № 630 (2934)

Видавничо-поліграфічний центр «Візаві»
20300, м. Умань, вул. Тищика, 18/19, вул. Садова, 2

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

ДК № 2521 від 08.06.2006.

тел. (04744) 4-64-88, 3-51-33, (067) 104-64-88

vizavi-print.jimdo.com

e-mail: vizavi008@gmail.com

vizavisadova@gmail.com